

Маргарет Вайс, Трејси Хикман

Драconi на зимната нош

Драконите на зимната нощ

Зимните ветрове бушуваха, но жестоката буря не се усещаше в пещерите под планината Каролис, където живееха планинските джуджета. Танът призова присъстващите за тишина. Едно джудже-бард пристъпи напред, за да приветства гостите.

ПОЕМА ЗА ДЕВЕТИМАТА ГЕРОИ

От север надвисна опасност.
На зимната нощ в дълбините
на драconi танцът разтресе земята.
От равната шир, от гъсти гори,
от небето високо изригваха сякаш.
На късната есен сред сивия здрач,
на трите луни под сребристия плач притихна светът,
потъмня светлината Героите бяха на брой деветима.
За тяхната доблест легенди ще има.
Единият тръгна от земите, където от време далечно стари,
мъдри джуджета на древните пазят със ревност завета.
Друг слезе от синьото вечно небе
– по-лек от ефира, от вятър по-бърз,
в земите кендерски, където проблесва
под златното слънце зелената шир.
А таз, за която сега ще разкажа,
дойде отдалече, отвъд хоризонта,
където безкрайни земи се простират.
В ръцете си крехки тя стискаше жезъл,
във който за болката лек се намира.
А воин един по пътека планинска
във устрем се спусна.
Луната той следваше,
с нейния ритъм сърцето му смело препускаше.
В гърдите си воля на воин стаила,
със слава окичи се и жена тъмнокоса.
Тя своята нежност извечна
бе скрила дълбоко в душата си,
там да я носи.
Сърцето си шестият на битки обрече,

но не да руши, той вдигнал бе меча.
Соламния, с него честита си ти!
От мрак и лъчи бе душата на следния воин градена,
на мисъл безбрежна и чиста десницата,
грабнала меч – покорена.
За подвиг посочен, за обич копнеещ,
сърцето горещо разсякъл надве –
той беше водачът, и елф, и човек.
Девети поред сред тези герои е личност неземна,
на мрака подвластна,
принесла се в жертва на наука опасна.
И други поеха след тез деветима –
красива девойка към тях се числеше,
принцеса на силата земна там имаше,
тъкач на митарства, и още безчетни...
Надвисна опасност от север.
На зимната нощ сред тъмите
крилото на дракона света заслони.
Но смели герои поеха във битка.
Ти тяхната доблест и дело помни!

Чукът

– Чукът на Карас!

В огромната Зала за Аудиенции на краля на планинските джуджета отекнаха тържествуващи възгласи. След това високите порти в задната част се отвориха и влезе Елистан, посветеният на Паладин, посрещнат от радостните възклицания на джуджетата и хората.

Овалната зала бе голяма, но въпреки това бе изпълнена до краен предел. Покрай стените стояха почти всички бежанци от Пакс Таркас, а джуджетата бяха насядали по каменните пейки.

Елистан застана в началото на дългия централен проход, понесъл в ръце огромния боен чук. При вида на облекения в бяла роба посветен шумът се усили, издигна се към тавана и отекна в стените.

Танис стоеше намръщен, притиснат от всички страни от тълпата. Не обичаше да слиза под земята и макар покривът на пещерата да бе толкова висок, че се губеше в сянката на факлите, се чувстваше като в капан.

– Дано да свърши по-скоро – обърна се той към застаналия до него Стьрм, който изглеждаше още по-мрачен и замислен от обикновено.

– Това изобщо не ми харесва – измърмори рицарят и скръсти ръце върху бляскавия си нагръдник.

– Добре, де! – солна му се Танис. – Каза ми го поне сто пъти! Само че е твърде късно и не можем да направим нищо, освен да го изтърпим...

Краят на думите му се изгуби в поредния възглас на тълпата, защото Елистан вдигна чука над главата си, за да го видят всички. Танис разтърка челото си. От топлината, излъчвана от стотиците тела, му се зави свят.

Елистан пое по прохода. Хорнфел, танът на джуджетата в Хайлар, се надигна от центъра на залата да го посрещне. Зад него имаше седем празни каменни трона. Той стоеше пред най-великолепния – този на краля на Торбардин. Дълги години никой не беше сядал на него, но сега щеше да го заеме Хорнфел, след като приемеше Чука на Карас. Връщането на древната реликва бе негов личен триумф и благодарение на нея щеше да обедини под властта си разбунтувалите се танства.

– Ние бихме за този чук, използван за коване на драконови копия. А сега го даваме на джуджетата! – възнегодува Стьрм.

– Той не попада за пръв път при тях – отвърна уморено Танис и усети, че по челото му се стича пот. – Ако си забравил, помоли Флинт да ти разкаже. Е сега ще е само техен.

Елистан беше стигнал до подножието на каменния пиедестал, където го очакваше танът, облечен в тежка роба и окичен с любимите на джуджетата масивни златни вериги. Мъжът коленичи пред пиедестала, защото в противен случай високият и мускулист посветен щеше да се окаже лице в лице с тана на джуджетата, независимо че пиедесталът бе висок поне един метър. Джуджетата бурно приветстваха постъпката му. Но Танис забеляза, че хората се възмутиха и започнаха да мърморят помежду си, разочаровани от водача си.

– Приеми този дар от моя народ... – Думите на Елистан се изгубиха в нестихващите аплодисменти на джуджетата.

– Дар! Как не! – изръмжа Стърм.

– В замяна на който – продължи Елистан, след като залата утихна – вие великодушно ни позволихте да живеем с вас, за което ви благодарим.

– Позволение да се затвориш в гробница... – измърмори Стърм.

– А ние ви обещаваме подкрепата си, в случай че избухне война! – завърши Елистан.

Танът се наведе да поеме чука и радостните възгласи отново заглушиха всичко останало. Джуджетата свиркаха и тропаха и повечето се качиха върху пейките.

На Танис му прилоша и се огледа за изхода, защото знаеше какво следва. Първи щеше да говори Хорнфел, след него останалите шестима танове и накрая – Съветът на Висшите Търсачи. Той докосна ръката на Стърм и му направи знак да го последва. Двамата излязоха от залата и застанаха приведени в ниския коридор. Въпреки че все още се намираха в подземния град, поне бяха далеч от шума и топлината на стотиците тела. Танис жадно вдиша хладния въздух.

– Добре ли си? – попита разтревожено Стърм, защото дори под братата забеляза, че е преbledнял.

– Вече съм по-добре. Просто топлината... шумът...

– Още малко и се махаме оттук. Естествено, ако Съветът на Висшите Търсачи гласува да ни пусне в Тарсис.

– О, не се съмнявам, че ще гласува. – Танис сви рамене. – След като осигури безопасността на хората, Елистан стана безспорен лидер. Никой в Съвета няма да посмее да му се противопостави – не и директно. Така че, приятелю, най-много до месец ще отплаваме с един от белокрылите

кораби на Великолепния Тарсис!

– Без Чука на Карас – добави Стърм с горчивина и започна бавно да рецитира: – „И казано е, че Рицарите са взели златния Чук, благословен от великия бог Паладин и даден на Сребърната ръка, за да изкове Драконовото копие на Хума, Унищожителя на драконите. И даде Чука на джуджето Карас, или Рицар, за изключителната храброст, проявена в битката. И той бе наречен на негово име. И чукът на Карас отпътува за кралството на джуджетата, които обещаха да го извадят на бял свят, ако отново възникне нужда от него...“

– Той бе изваден! – Танис едва сдържаше гнева си, защото чуваше този цитат за незнайно кой път!

– И отново скрит! – процеди Стърм. – Трябваше да го отнесем в Соламния и да изковем драконови копия...

– И ти щеше да си следващият Хума, препускащ към славата с Драконово копие в ръка! – Танис не успя да сдържи нервите си. – А междувременно щяха да умрат някакви си осемстотин човека...

– Не, нямаше да умрат! – Стърм се ядоса не на шега. – Открихме първата следа към драконовото копие, а ти го продаде за...

Двамата мъже внезапно прекратиха свадата, тъй като забелязаха някой да се промъква в сенките.

– Ширак! – прошепна един глас и блесна ярка светлина, излъчвана от кристална топка, монтирана в златен драконов нокът върху обикновен дървен жезъл. Лъчите осветиха червената роба на магьосника. Той се приближи към тях, като се подпираше на жезъла и тихо кашляше. Кристалът хвърляше светлина върху изпитото му лице с опъната метална кожа. Очите му блестяха в златно.

– Какво искаш? – попита напрегнато Танис. Райстлин изобщо не се притесни от погледите, с които го удостоиха двамата мъже, защото беше свикнал всички да се чувстват неудобно в негово присъствие. Той застана пред тях, протегна крехката си ръка и изрече:

– Акулар-алан су Таголан Джистаратар! – Пред изумените физиономии на Танис и Стърм някакво оръжие се материализира от нищото. Представяваше почти четириметрово копие. Острието беше от чисто сребро, а дръжката – от полирано дърво. В горната му част имаше остра стоманена пластина.

– Прекрасно е! – прошепна Танис. – Какво е това?

– Драконово копие – отговори Райстлин.

Магьосникът взе оръжието в ръка и пристъпи към двамата мъже. Те не откъсваха погледи от копието, но се отдърпнаха, сякаш допирът до

него им беше неприятен. Райстлин го подаде на Стърм.

Ето ти драконовото копие, рицарю, и то без участието на Чука и Сребърната ръка. Ще препуснеш ли към славата като Хума? Не забравяй, че за него славата означаваше смърт.

Очите на Стърм проблеснаха. Той си пое дълбоко въздух и посегна към оръжието със страхопочитание. За негова изненада ръката му премина през него! Драконовото копие изчезна в мига, в който го докосна.

– Пак твоите номера! – изръмжа рицарят и се обърна по-лузадавен от гняв.

– Райстлин, шегата ти не беше никак удачна – укори го Танис.

– Шега ли? – прошепна магьосникът. Златистите му очи проследиха рицаря, който влезе обратно в пещерата. – Мислех, че ме познаваш добре, приятелю.

Магьосникът се разсмя със странният си смях, който Танис беше чувал само веднъж, след което се поклони иронично и последва рицаря в сенките.

КНИГА 1

1.

Корабите с бели платна.

Надежда отвъд.

Прашните равнини.

Танис седеше и слушаше намръщен събранието на Съвета на Висшите Търсачи. Въпреки че лъжовната им религия официално вече беше мъртва, групата политически водачи на оцелелите от Пакс Таркас все още се наричаше така.

– Не че не оценяваме жестът на джуджетата, които ни позволиха да живеем тук – извика Хедерик и размаха покритата си с белези ръка. – Убеден съм, че всички сме им благодарни. Така както сме благодарни на онези, чийто героизъм при откриването на Чука на Карас направи възможно идването ни тук. – Хедерик се поклони на Танис, който му отвърна с кимване. – Но ние не сме джуджета и не можем да живеем под земята! Емоционалното му изявление предизвика одобрение и симпатия от страна на аудиторията.

– Ние сме земеделци и не можем да отглеждаме храната си в планината. Настояваме онези, които ни прогониха от земите ни, да ни осигурят нови!

– Господарите на драконите ли има предвид? – прошепна саркастично Стърм на Танис. – Убеден съм, че с радост ще се подчинят.

– Тези глупаци трябва да са благодарни, че изобщо са живи! – измърмори Танис. – Погледни ги как се обръщат към Елистан – сякаш той го е направил!

Посветеният на Паладин и водач на бежанците стана и плътният му глас отекна в пещерата.

– Предложението ми да изпратим делегация на юг, във Великолепния Тарсис, е продиктувано единствено от нуждата ни от нови домове.

Танис, който вече беше чувал плана му, се върна мислено в деня, когато той и приятелите му се завърнаха от гробницата на Деркин със свещения Чук.

Тановете, които понастоящем се бяха обединили около Хорнфел, се подготвиха за битка със злото, което идваше от север. Джуджетата не се

страхуваха много от него, защото смятаха планинското си кралство за непревземаемо. А и бяха спазили обещанието, дадено на Танис – в замяна на Чука бежанците от Пакс Таркас да се настанят в Саутгейт, най-южната част на царство Торбардин.

Елистан доведе бежанците в Торбардин и те се опитаха да изградят живота си наново, но не всичко вървеше както трябва. Вярно, намираха се в пълна безопасност, но повечето бяха земеделци, които се чувстваха нещастни в пещерите на джуджетата. През пролетта можеха да засадят нещо по склоновете на планината, но каменистата почва нямаше да даде почти никаква реколта. Хората искаха да живеят на слънце и чист въздух и не желаеха да зависят от джуджетата.

Самият Елистан припомни легендите за Великолепния Тарсис и неговите белокрили кораби. Но те бяха само легенди и Танис му го каза. Никой в тази част на Ансалон през последните триста години, или от времето на Катаклизма насам, не беше чувал нищо за този град. По онова време джуджетата бяха затворили за външни хора кралство Торбардин и тъй като единственият път през планината Каролис минаваше оттам, всякаква връзка между севера и юга бе прекратена.

Танис мрачно изслуша единодушното решение на Съвета, с което одобряваха предложението на Елистан. Група от няколко човека трябваше да провери какви кораби пристигат в пристанището на Тарсис, накъде плават, колко струва пътуването, а и самият кораб.

– И кой ще е водачът? – запита тихо Танис, въпреки че знаеше отговора.

Всички погледи се насочиха към него и преди да успее да каже нещо, Райстлин, който беше изслушал мълчаливо всички дебати, пристъпи и застана пред съвета, а златистите му очи проблисваха.

– Вие сте глупаци! – прошепна. Тихият му глас преливаше от презрение. – И живеете в глупавите си сънища. Колко пъти трябва да ви припомням знаменieto на звездите? Какво си казвате, когато погледнете нощем към небето и видите дупките, където бяха съзвездията?

Членовете на Съвета се размърдаха нервно на столовете си и някои се спогледаха с неприкрита досада. Райстлин забеляза тези погледи и продължи с още по-презрителен глас:

– Да, чух някои от вас да споменават, че това било някакво естествено явление – нещо като листопада наесен, например. Някои от присъстващите си казаха нещо и кимнаха. Райстлин ги огледа подигравателно и продължи:

– Повтарям. Вие сте глупаци! Съзвездieto Кралицата на мрака го

няма на небето, защото Кралицата е тук, в Крин. Съзвездието Воин, което, според Дискосвете на Мишакал, изобразява древния бог Паладин, също е тук, за да се бори с нея.

Много от присъстващите бяха поклонници на новата религия, чийто пропагандатор бе Елистан. Райстлин долови нарастващия им гняв от думите му, които те сметнаха за богохулство. Боговете да се намесват в работите на хората! Шокиращо! Но обвиненията им изобщо не го обезпокоиха и той извиси глас:

– Запомнете много добре думите ми! Заедно с Кралицата на мрака дойдоха и нейните „кресливи поклонници“, както се говори в Химна. Тези „кресливи поклонници“ са драконите! – Райстлин изсъска последната дума по начин, от който „кожата настръхваше“, както казваше Флинт. – Всичко това ни е известно – процеди нетърпеливо Хедерик. Времето за вечерната му чаша разрежено вино отдавна беше дошло и жаждата го подтикваше към красноречие. Но златистият пронизващ поглед на Райстлин го накара да съжали незабавно. – К-какво намекваш?

– Че никъде в Крин вече няма мир – прошепна магъосникът и вдигна тънката си ръка. – Намерете кораби. Отпътувайте с тях и обиколете Крин. Винаги когато погледнете нощното небе, ще виждате двете черни дупки. Където и да отидете, драконите ще са там!

Райстлин се разкашля. Тялото му се разтърси в спазми и изглеждаше, че ще припадне всеки момент, но Карамон се приближи и го подхвана със силните си ръце.

След като воинът изведе брат си от събранието, атмосферата забележимо се разведри. Членовете на съвета се поотърсиха, засмяха се малко нервно и заговориха един през друг колко смешно било да се смята, че войната е обхванала цял Крин, защото тук, в Ансалон, вече била към края си, господарят Верминаард вече бил победен, а драконянските армии – отблъснати.

Накрая мъжете се изправиха, разкършиха се и някои се запътиха към бирарията, а останалите към домовете си. Пропуснаха само да попитат Танис дали ще поведе групата към Тарсис. Просто го приеха като факт. Полуелфът погледна мрачно Стърм и излезе от пещерата. Беше негов ред да стои на пост през нощта. Макар джуджетата да се чувстваха в абсолютна безопасност в крепостта си, двамата бяха настояли да се наблюдаваха подстъпите към Саутгейт.

Познаваха Господарите на драконите твърде добре, за да спят спокойно, дори под земята.

Танис се подпря на външната стена на Саутгейт и се загледа замислено и сериозно в поляната пред него, покрита с пухкав сняг. Нощта беше тиха и спокойна. Отзад се издигаха масивите на планината Каролис. Фактически Саутгейт представляваше гигантска запушалка в склона на планината и беше част от отбранителната система, която беше отделила джуджетата от света за повече от триста години след Катаклизма и по време на разрушителните Войни. Двайсет метра широка и около десет висока, портата се задвижваше от огромен механизъм, който я преместваше навътре и навън в скалата. В централната си част беше дебела почти петнайсет метра и в Крин нямаше друго такова съоръжение, освен близнака ѝ от север. След като се затвореше, тя се сливаше със склона на планината – толкова майсторска бе изработката на древните джуджета строители. Но след идването на хората край изхода бяха поставени факли, за да могат мъжете, жените и децата да излизат на въздух – човешка потребност, която джуджетата смятаха за неппростима слабост.

Танис стоеше и се взираше в горите зад поляната и не намираще покой дори в тихата им красота. Неочаквано усети нечие присъствие. Стърм, Елистан и Лорана се приближаваха и очевидно разговаряха за него, защото, когато го видяха, млъкнаха и се възцари неловко мълчание.

– Колко си самотен – прошепна Лорана и го докосна. – Смяташ, че Райстлин е прав, нали, Тантал... Танис? – Тя се изчерви. Човешкото му име все още излизаше трудно от устните ѝ, но вече знаеше достатъчно, за да е наясно, че елфското му причинява болка.

Танис сведе поглед към изящната ѝ ръка и нежно я покри със своята. Само допреди няколко месеца този допир би предизвикал объркване и вина затова, че противопоставя любовта си към една човешка жена на онова, което според него бе само юношеско увлечение по тази елфска девойка. Но сега допирът на Лорана го изпълни с топлина и покой и, странно, накара кръвта му да закипи. Той прогони с неохота тези нови и обезпокоителни чувства и отвърна на въпроса ѝ със съзнанието, че ще ги огорчи.

– Съветите на Райстлин винаги са или много разумни. – Лицето на Стърм помръкна, точно както очакваше. Елистан се смръщи. – Смятам, че и този път е прав. Спечелихме битката, но сме много далеч от спечелването на войната. Знаем, че тя бушува далеч на север, в Соламния. Сигурен съм, че целта на силите на мрака не е само покоряването на Абанасиния.

– Нямах доказателства! – възпротиви се Елистан. – Защо

позволяваш мислите ти да се замъгляват от тъмнината, която витае около младия магьосник? Възможно е да е прав, но няма причини да се отказваме от надеждата и винаги има смисъл да се опита! Тарсис е голямо пристанище – поне според онова, което знаем за него. Там ще разберем дали войната е обхванала целия свят. А дори да е така, все още можем да открием оазиси на спокойствието.

– Послушай го, Танис – настоя Лорана. – Той е мъдър. Когато моят народ напусна Куалиности, той не пое накъдето му видят очите а се отправя към мирно убежище. Баща ми имаше план, но не посмя да го разкрие пред никого...

Тя замълча и плахо го погледна. Танис измъкна грубо ръката си от нейната и премести гневния си поглед върху Елистан.

– Райстлин казва, че да се надяваш, означава да отричаш действителността! – Веднага забеляза болката, изписана върху набръчканото от грижите лице на Елистан и се усмихна уморено. – Извинявай, просто съм изтощен. Прости ми. Предложението ти е добро. Ще отидем до Тарсис, ако не с друго, то поне с надежда. Елистан кимна и се обърна.

– Идваш ли, Лорана? Знаем, че си изморена, скъпа, но ни предстои още много работа, преди да предам на Съвета водачеството в мое отсъствие.

– Ей сега идвам. Само... да поговоря малко с Танис – изчерви се тя.

Елистан ги изгледа с разбиране и двамата със Стърм влязоха през тъмната порта. Танис започна да гаси факлите преди затварянето на вратата. Лорана стоеше до входа и го наблюдаваше, а изражението ѝ ставаше все по-мрачно, защото той не ѝ обръщаше никакво внимание.

– Какво ти става? – попита накрая. – Да не би да вярваш повече на щуротиите на магьосника, отколкото на Елистан, който е един от най-прекрасните и мъдри хора, които познавам!

– Не говори така за Райстлин! – извика Ганис и потопи поредната факла в бурето с вода. Светлината угасна със съскане. – Нещата не винаги са само бели и черни, както сте склонни да ги виждате вие, елфите. Магьосникът не един път ни е спасявал живота. Научил съм се да разчитам на неговата преценка – и да си призная, предпочитам да му се доверя, отколкото да разчитам на сляпата вяра!

– Вие, елфите! – извика Лорана. – Колко по човешки казано! Но не забравяй, че елфското у теб е много повече, отколкото ти стиска да признаеш, Танталас! Казваше, че с брадата не прикриваш кръвта си и аз ти вярвах. Но вече не съм сигурна. Достатъчно време живея сред хора, за да съм наясно за отношението им към нас! Да, аз се гордея с кръвта

си, а ти вече не!

Срамуваш се от нея. Защо? Заради онази жена, в която си влюбен? Как ѝ беше името, Китиара?

– Престани! – изкрещя Танис, хвърли на земята факлата, която държеше, и пристъпи към Лорана. – Щом ще обсъждаме лични взаимоотношения, какво ще кажеш за теб и Елистан? Той може да е посветен на Паладин, но е мъж – факт, който ти не можеш да отречеш! И какво слушам непрекъснато? – Той изимитира гласа ѝ: – „Елистан е толкова мъдър“, „Попитай Елистан – той знае какво трябва да се направи“, „Слушай какво ти казва Елистан, Танис...“

– Как смееш да ме обвиняваш в собствените си прегрешения!? Аз харесвам Елистан и го уважавам. Той е най-мъдрият и най-мил човек, когото познавам. А така също е и самопожертвователен – посветил е целия си живот в служба на хората. Но аз обичам само един мъж и винаги ще обичам само него, макар напоследък да се питам дали не греша! Там, в онова ужасно място Сла-Мори, каза, че се държа като хлапачка и че е крайно време да порасна. Е, вече пораснах, Танис! През последните месеци разбрах що е страдание и смърт. Испитах страх, какъвто то не знаех, че съществува! Научих се да се бия и да убивам враговете си. Всичко това толкова ме нарани, че вече не изпитвам болка. Боли ме само когато виждам колко си се променил.

– Никога не съм твърдял, че съм съвършен, Лорана. Двете луни бяха изгрели, непълни но достатъчно ярки, за да види сълзите в блестящите ѝ очи Той протегна ръце, за да я прегърне, но тя отстъпи назад.

– Никога не си твърдял, че си съвършен – отвърна язвително, – но определено ти е приятно всички да мислят, че си такъв!

Тя му обърна гръб, взе една запалена факла и се скри в мрака зад портата. Танис остана известно време загледан след нея, почесвайки от време на време гъстата си червеникава брада, каквато не би могъл да има нито един елф в Крин.

Докато премисляше последните думи на Лорана, неочаквано но се сети за Китиара. В съзнанието му се появиха спомени за ситните ѝ тъмни къдрици, язвителна усмивка, невъздържания ѝ темперамент и нейната силна и чувствена снага – тяло на кален воин. За свое удивление обаче откри, че образът се размива и зад него прозира ясният и спокоен поглед на две полегати и ярки елфски очи.

Танис отлепи гръб от скалата. Механизмът, който затваряше огромната порта, се задвижи и вратата започна да се плъзга. В последния момент реши да не влиза вътре. „Затворен в гробница.“ Споменът за

думите на Стърм го накара да се усмихне, но ледена тръпка сковаваше и неговата душа. Остана загледан във вратата, докато тя се затвори и се сля със склона на планината.

Танис въздъхна, уви се плътно в наметалото си и се отправи към гората. Предпочиташе снега пред пещерата. А и без това трябваше да свиква. Прашните Равнини, които трябваше да прекосят на път към Тарсис, щяха да са покрити със сняг дори сега, в началото на зимата.

Той вдигна замислен поглед към обсипаното със звезди небе. Беше прекрасно, само двете огромни дупки го загрозяваха. Липсващите съзвездия на Райстлин.

Празноти в небето. Празноти в самия него.

На Танис не му се тръгваше на път, особено след скарването му с Лорана. Приятелите му предложиха да го придружат, защото никой не се чувстваше уютно сред бежанците.

Докато се подготвяше за пътешествието, Танис имаше много време за размисъл и в крайна сметка реши, че не го интересува дали Лорана го отбягва.

Пътуването се оказа приятно, поне н началото. Времето подходеше по-скоро за късна есен, отколкото за ранна зима и слънцето топлеше земята. Единствено Райстлин си бе облякъл най-дебелото наметало. Всички в групата бяха весели, а разговорите им – изпълнени със закачки и спомени за хубавите дни, прекарани в Солас. Никой не говореше за мрачните неща, с които се бяха сблъскали неведнъж.

Вечер Елистан разказваше какво е научил за древните богове от дисковете на Мишакал, които носеше със себе си. Тези разкази изпълваха душите им с покой и подхранваха вярата им. Дори Танис – който цял живот търсеше нещо, в което да повярва, и сега, когато го бяха намерили, гледаше на него доста скептично – дълбоко в себе си усещаше, че ако повярва, то ще е в това. Разбираше какво го възпираше и винаги, когато поглеждаше към Лорана, знаеше какво е то. Никога нямаше да намери покой, докато не разреши вътрешните си противоречия и борбата между елфското и човешкото в себе си.

Единствено Райстлин не вземаше участие в разговорите, веселието и закачките. Беше посветил дните си на изучаване на магическата си книга и когато някой прекъснеше заниманието му, отвърщаше с ръмжене. След вечерята, от която хапваше съвсем малко, той се усамотяваше, вперил поглед в нощното небе, съзерцавайки двете черни дупки. Зениците му с форма на пясъчен часовник отразяваха тази гледка.

Изминаха няколко дни и духовете помръкнаха. Слънцето не се показваше зад облаците, а от север задуха леден вятър. Заваля сняг и натрупа толкова, че един ден не можаха да продължат пътя си и се наложи да се скрият в някаква пещера, докато вятърът отвее преспите. Нощем поставяха двойни постова, макар никой да не знаеше защо. Усещаха само, че злото става все по-осезаемо. Ривъруайнд гледаше тревожно въртината, която оставяха след себе си. Както би казал Флинт, дори сляпо джудже можеше да я проследи. Усещането за зло ставаше все по-силно – очи, които ги наблюдават, и уши, които ги подслушват.

Но кой би могъл да бъде? Тук в Прашните Равнини от триста години не живееше никой и нищо!

2.

Между Господаря и дракона. Мрачното пътешествие.

Драконът въздъхна, изви огромните си криле, надигна туловището си и излезе от топлите и отпускащи води на горещия извор. Леденият зимен въздух нахлу в деликатните му ноздри и го удари в грлото. Той преглътна болезнено и след като твърдо се противопостави на изкушението да се върне в топлия басейн, започна да се изкачва по масивното възвишение.

Стъпваше раздражено по хлъзгавата земя, а скалата се трошеше под ноктестите му стъпала и камъните падаха с грохот долу в долината.

За миг изгуби равновесие и бързо разпери огромните си криле, за да се задържи. Това го раздразни още повече. Утринното слънце освети планинските върхове и докосна сините му люспи, но не стопли кръвта му. Той отново потръпна.

Сините дракони не понасяха зимата. Нито мрачната и студена земя. С тази мисъл, която напоследък изобщо не го напускаше, Скай се огледа за господаря си. Откри го на едно възвишение – внушителен мъж с рогат драконов шлем и драконова броня със сини люспи, който се взираше напрегнато в равнините долу, присвил очи от ледения вятър.

– Хайде, Господарю, връщай се в палатката. – „А аз да се връщам в топлия извор“ – добави наум Скай. – Този вятър пронизва до кости. Изобщо какво правиш тук?

Стори му се, че Господарят обмисля и планира разположението на

войските, атаката на ятото драconi и други подробности. Но случаят не беше такъв. Превземането на Тарсис беше предвидено отдавна и планирано от друг Господар, тъй като тази земя бе под разпореждането на червените драconi. Сините драconi и техните господари владееха севера. „Макар че аз съм тук, в тези безплодни южни земи – помисли си с раздражение Скай. – А зад мен има цяло ято сини драconi.“ Той извърна леко глава и погледна към другарите си, които пляскаха с криле в ранното утро, доволни от топлината на горещия извор, която изсмукваше студа от костите им.

„Глунаци – помисли си язвително Скай. – Само чакат сигнал от Господаря, за да нападнат, да подпалят небето и да изгорят градовете със смъртоносния си огън. Ето какво ги интересува. За тях вярата в Господаря не подлежи на обаждане. И са прави – трябваше да признае Скай. – Господаря ги води от победа към победа и досега не са загубили никой от своите. Оставят въпросите на мен, защото аз съм яздитното средство на Господаря и съм му най-близък. Е, да, така е. Ние с него просто се разбираме.“ – Не виждам причина да сме в Тарсис. – Скай казваше винаги онова, което изпитваше. За разлика от повечето драconi в Крин, които безропотно се подчиняваха на господарите си, Скай не се страхуваше от своя, а го уважаваше. – Червените не ни искат тук, това е ясно. А и ние не сме необходими. Този мекушав град, който не знам защо толкова те привлича, ще се предаде лесно. Армията им се хвана на въдицата и потегли към границата.

– Пристигнахме, защото моите шпиони ми казаха, че те са тук – или ще се появят в най-скоро време. Гласът на Господаря бе тих, но пронизваше повече от ледения вятър.

– Те... те... – измърмори нервно драконът и запристъпва неспокойно по скалната издатина. – Оставихме войната на север, губим ценно време и цяло богатство в стомана. И за какво? Заради някаква шайка скитници.

– Знаеш, че за мен парите не означават нищо. Ако пожелаея, мога да купя целия Тарсис. – Той потупа шията на дракона със заледената си ръкавица. – Войната на север върви добре. Господарят Ариакус нямаше нищо против моето отпътуване. Бакарис е много добър млад командир и познава войските ми почти толкова добре, колкото и аз самият. А тези, които сега преследваме, не са просто шайка скитници. Именно те убиха Верминаард.

– Пфу! Той сам изкопа гроба си. Беше обсебен и не виждаше истинската цел. – Драконът хвърли поглед към господаря си. – Това важи и за

други, не само за него.

– Обсебен ли? Да, прав си, но някой трябваше да обърне внимание на това обсебване. Той беше посветен и знаеше колко опасно може да бъде за нас знанието за древните богове, след като се разпространи сред хората. Според докладите на моите шпиони, хората вече имат водач, човек на име Елистан, който е посветен на Паладин. Поклонниците на Мишакал върнаха на земята истинското изцеление. Не, Верминаард беше прав. Опасността наистина е голяма. Ние трябва да я разпознаем и да я предотвратим, а не да се правим, че не съществува. Драконът изсумтя презрително.

– Този жрец, Елистан, не водач на хората, а на осем презрени човешки същества, които са били роби на Верминаард в Пакс Таркас. Сега са се сврели в Саутгейт при планинските джуджета. – Драконът приседна на скалата и най-последно почувства лека слънчева топлина по люспестата си кожа. – Освен това шпионите ни докладват, че в момента те пътуват към Тарсис. До довечера този Елистан ще бъде наш и нещата ще приключат. Край с посветения на Паладин!

– Елистан не ми трябва. Не търся него. – Господарят сви безучастно рамене.

– Така ли? – Скай вдигна учудено глава. – А кой тогава?

– Други трима ме вълнуват особено. Ще ти дам подробното им описание, защото залавянето им е част от утрешното унищожение на Тарсис. Ето тези, които търся... – Господарят се приближи до дракона.

Танис крачеше през заснежените поля и ботушите му разчупваха със скърцане замръзналата ледена кора. Слънцето грееше високо в гърба му, но не топлеше. Той се загърна плътно с наметалото си и погледна назад, за да се увери, че никой не е изостанал. Всички го следваха, като по-силните и издръжливи проправяха пътя на по-слабите. След Танис вървеше Стърм, стабилен и уверен, както винаги, макар и все още разстроен от раздялата с Чука на Карас – за него той притежаваше почти мистична стойност. Изглеждаше по-изтощен от обикновено, но не изоставаше от полуелфа, въпреки че пътуваше в пълно бойно снаряжение и тежестта на бронята го караше да затъва на всяка крачка.

Следваше го Карамон, натоварен освен със своя и с багажа на брат си, както и с множество оръжия. Самият му вид предизвикваше умора у Танис, но огромният воин крачеше с лекота и дори разширяваше пъртината за онези, които го следваха.

Четвърти в колоната беше Гилтанас – елфски принц и син на

Говорителя на Слънцата, управника на елфите от Куалинес-ти. Двамата с Танис бяха израснали като братя и можеха да бъдат много близки, но Танис бе само наполовина елф, плод на брутално изнасилване от човек. Преди да напусне елфите, той бе обикнал сестрата на Гилтанас, Лорана, и затова сега си мислеше, че Гилтанас предпочита да го види мъртъв. Ривъруайнд и Златна Луна крачеха заедно след елфския принц. Плътните им кожени наметките предпазваха от студа, който не беше нещо ново за тях и определено не докосваше огнените им сърца. Бяха женени по-малко от месец и огромната любов и уважение, които изпитваха един към друг, олицетворяваше самопожертвователната обич, която бе придобила нови измерения чрез познанието за древните богове.

След тях вървяха Елистан и Лорана. За Танис беше странно, че винаги когато поглеждаше към Ривъруайнд и Златна Луна, след това погледът му се преместваше към Елистан и Лорана. Винаги бяха заедно, погълнати от някакъв сериозен разговор. Посветеният на Паладин, внушителен в бялата си роба, която се открояваше дори на фона на снега, макар и белоброд, с оредяваща коса, все още изглеждаше превъзходно и можеше да очарова едно младо момиче. Малцина бяха онези, както мъже, така и жени, които, като погледнеха леденосините му очи, не изпитваха преклонение пред него.

Лорана, която крачеше до него, беше избягала от дома си в Куалинести, за да последва Танис – нейната голяма любов. Макар че беше още много млада, обстоятелствата я принудиха да съзрее бързо и сега очите ѝ виждаха болката и страданието, които я заобикаляха. Знаеше, че мнозина от групата, включително и Танис, я смятат за излишен товар и с всички сили се стараеше да се докаже. Когато Елистан тръгна да търси подслон на осемстотинте бегълци от Пакс Таркас, Лорана му се притече на помощ и облекчи неимоверно задачата му. Беше станала незаменима, факт, който Танис все още не можеше да преглътне. Той стисна зъби и премести погледа си към Тика.

Девојката, която по неволя се беше присъединила към тях, вървеше заедно с Райстлин само защото Карамон я беше помолил да наглежда брат му и да му помага, докато той проправя път на останалите. Но нито тя, нито Райстлин изглеждаха доволни от компанията на другия. Магьосникът пристъпваше бавно, свел глава срещу вятъра. Често спираше и кашляше почти до припадък. Тика му предлагаше помощта си, но той я отблъскваше с ръмжене. От Флинт, който вървеше след тях, се виждаше само върхът на шлема му, завършващ с „грифонска грива“. Танис му припомни, че грифоните нямат гриви и това трябва да е конска

грива, но джуджето, което не можеше да понася коне и кихаше в тяхно присъствие, беше отказало да повярва и дума. Полуелфът се усмихна и поклати глава, като се сети как Флинт искаше да върви начело и чак когато Карамон за трети път го измъкна от поредната пряспа, се беше съгласил да върви в „арьергарда“.

До джуджето припикаше Таселхоф Бърфут и му разказваше някаква история как навремето намерил един вълнист мамут – каквото и да беше това животно, – който двама пишман-магьосници държали в плен. Танис въздъхна, защото Тас му лазеше по нервите. Вече му бе направил строга забележка, когато удари Стърм по главата със снежна топка, но знаеше, че приключенията и новите изживявания бяха смисълът на живота на кендера. Той се наслаждаваше на всяка минута от това изтощително пътешествие.

Да, всички бяха тук. И все още го следваха.

Танис се обърна рязко и се загледа на юг. „Защо следват точно мен! – запита се тъжно. – Та аз не съм наясно накъде отива дори собственият ми живот. Не съм като Стърм, който иска да освободи земята от драконите, както е сторил неговият идол – Хума. Не съм като Елистан, чиято мисия е да върне на хората познанието за древните богове. Не съм дори като Райстлин, чиято цел е да се сдобие с огромна мощ.“ Стърм го побутна и посочи напред. На хоризонта се бе появила редица от ниски хълмове. Ако картата на кендера беше вярна, град Тарсис трябваше да се намира точно след тях с белокрилите кораби и снежнобелите кули. Тарсис Великолепният.

3.

Тарсис Великолепният.

Бяха стигнали до подножието на голите пустинни хълмове и според картата от тях се виждаше град Тарсис.

– Опасно е да се изкачим горе през деня – каза Стърм и закри устата си с шала. – Всичко живо ще ни забележи.

– Прав си. Ще лагеруваме в подножието. Но аз все пак ще отида, за да погледна града.

– Това изобщо не ми харесва – измърмори мрачно Стърм. – Нещо не е наред. Искаш ли да дойда с теб? Танис погледна умореното му лице и поклати глава.

– По-добре организирай пренощуването.

Облечен в бяло наметало, той се пригответи да изкачи заснежените, осяени с оголени скали възвишения. Тъкмо щеше да тръгва, когато нечия ледена ръка го докосна. Обърна се и срещна погледа на магьосника.

– Аз ще дойда с теб – прошепна Райстлин. Танис го изгледа учудено, после отправи поглед към хълмовете. Изкачването нямаше да е леко, а магьосникът не обичаше тежките физически усилия. Райстлин проследи погледа му и разбра какво мисли.

– Брат ми ще ми помогне – той махна към Карамон, който също изглеждаше изненадан, но безпрекословно застана до брат си. – И аз искам да хвърля един поглед на Великолепния Тарсис. Танис още веднъж го изгледа внимателно, но лицето му беше по-твърдо и от това на статуя.

– Добре. Но с това червено наметало ще изглеждаш като кърваво петно на фона на снега. Покрий се с нещо бяло. – Саркастичната му усмивка бе почти пълно копие на тази на Райстлин. – Вземи една наметка от Елистан.

Танис застана на билото на хълма, от който трябваше да види легендарния град, и тихо изруга. Придърпа още по-ниско качулката си и започна да се спуска към града, изпълнен с горчиво разочарование.

Карамон побутна брат си.

– Какво става, Райст? Нищо не разбирам.

– Твоят мозък е в меча, братле – прошепна язвително магьосника и се разкашля. – Погледни това легендарно пристанище. Какво виждаш?

– Ами... – Карамон се запъна. – Никога не съм виждал толкова голям град. Има и кораби, точно какво говореха хората...

– Белокрилите кораби на Великолепният Тарсис – цитира тъжно Райстлин. – И все пак, нещо не ти ли направи впечатление, не забелязваш ли нещо странно?

– Май не са в много добро състояние. Платната са изпокъсани и... – Карамон премигна и си пое дълбоко въздух. – Няма вода!

– Точно така.

– Но картата на кендера...

– ... е от времето преди Катаклизма – прекъсна го Танис, който се беше присъединил към тях. – По дяволите, трябваше да се сетя! Трябваше да предвидя тази възможност! Великолепният Тарсис, легендарното пристанище, е пресъхнало!

И несъмнено е така от триста години насам – прошепна Райстлин. – Огнената планина се е стоварила от небето и е създала нови морета – едно от които видяхме в Ксак Тсарот, – но е унищожила други. Само че

какво ще правим сега с бежанците?

– Не знам – процеди Танис. Той погледна още веднъж града и се обърна. – Опасно е да стоим повече тук. Морето няма да се върне само защото на нас ни се иска. – Той се обърна и бавно заслиза по склона на хълма.

– А ние какво ще правим? – запита брат си Карамон. – Не можем да се върнем в Саутгейт. Знаем, че някой или нещо ни следва на всяка крачка. – Той се огледа тревожно. – Усещам очи, които ни следят, дори и в този момент. Райстлин сложи ръка на рамото му и за един кратък момент приликата между двамата беше наистина удивителна.

– Абсолютно си прав да се доверяваш на предчувствията си, братко – отвърна тихо магьосникът. – Заобиколени сме от могъщо зло и неимоверна опасност. Усещам ги около себе си още откакто хората пристигнаха в Саутгейт. Опитах се да ги предупредя... – Кашлицата прекъсна думите му.

– Как разбра? Райстлин поклати глава и доста време не можа да проговори. След това пристъпът премина, той преглътна и изгледа брат си с раздразнение.

– Колко пъти да ти казвам? Аз просто знам. Възприемай го както искаш. Платих за това познание в Кулите на Висшата Магия. Дадох здравето си и за малко не се разделих със здравия си разум. Платих с... – Райстлин млъкна и изгледа продължително близка си.

Карамон пребледня и замълча както винаги, когато станеше ще въпрос за Изпитанието. Понечи да каже нещо, задави се и се прокашля.

– Просто не разбирам.

Райстлин въздъхна и поклати глава, свали ръката си от рамото му и тръгна надолу, подпирайки се на жезъла си.

– Няма и да разбереш! Никога!

Преди триста години Великолепният Тарсис бе столица на земите на Абанасиния. Оттук отплаваха кораби към всички знайни земи в Крин, а после се връщаха с всевъзможни предмети – скъпоценни и необикновени, ужасни и деликатни. Но най-впечатляващ бе пазарът на града, защото корабите докарваха и екзотични другоземци. Повечето бяха облечени в шарена коприна и носеха купища бижута. Продаваха подправки и чай, портокали и перли, както и пъстри птици в кафези. Други, облечени в необработени кожи, предлагаха скъпи кожи от странни животни.

Естествено на пазара имаше и купувачи, не по-малко екзотични и непознати от продавачите. По тесните улички крачеха бели, червени и

черни магьосници, които издирваха редки съставки за заклинанията си. Дори и по онова време всички ги отбягваха и те ходеха самотни и изолирани от тълпите и никой не смееше да ги мами в търговията. Имаше и посветени, които също търсеха съставки за церовете си. Защото в Крин имаше посветени и преди Катаклизма. Едни от тях се покланяха на боговете на доброто, други на неутралните, а трети – на боговете на злото. Но всичките бяха могъщи и молитвите им, независимо дали са отправени към доброто или към злото, се изпълняваха.

Сред тези екзотични и странни хора по пазарите на Тарсис се разхождаха соламнийски рицари, които поддържаха реда, спазвайки духа и буквата на Кодекса и Мярката. Те бяха следовници на Паладин и всеки знаеше, че се подчиняват сляпо и единствено на вярата си.

Каменните стени на Великолепния Тарсис се охраняваха от специална гвардия, за която се говореше, че никога не е била побеждавана от врагове. Градът се управляваше от Господарска фамилия и за късмет на всички тази фамилия служеше на всеобщото благополучие и справедливост в Тарсис се бе превърнал в център на просветата – тук се събираха, за да споделят знанието си, мъдречи от всички краища на света. Построиха се училища, огромна библиотека и храмове за боговете. От всички страни пристигаха жадни за знание младежи и девойки.

Ранните драконови войни не засегнаха Тарсис. С внушителните си каменни стени, обучена армия, независими белокрили кораби и несломимите соламнийски рицари градът не падна на колене дори пред Кралицата на Мрака. Хума успя да унищожи драконите преди тя да прегрупира силите си. Тарсис процъфтяваше, за да се превърне по време на Епохата на Могъществото в най-богатия и горд град в цял Крин.

Но както неизменно се случва, точно гордостта го накара да иска от боговете все повече и повече – богатство, слава, власт. Народът почиташе Върховния жрец на Ищар, който, сляп за страданията в равнините, има наглостта да поиска от боговете чест с която бяха удостоили самия Хума. Дори соламнийските рицари, които, макар да спазваха стриктно религиозните ритуали почти не влагаха душа в тях, се увлякоха по него.

Тогава дойде Катаклизмът – нощ на ужас и огън, изсипал се от небето. Земята се разтнесе и разтвори, когато в справедливия си гняв боговете запокитиха скала от огън върху Крин и наказаха самозабравилите се Върховен жрец на Ищар и неговия народ.

Хората се обърнаха към рицарите на Соломния.

– Вие сте праведни, помогнете ни! – крещяха те. – Умилостивете боговете! Но рицарите не можеха да сторят нищо. Небето

продължаваше да бълва огън, морето пресъхна, корабите останаха на сухо, а каменните стени на града рухнаха. Когато ужасната нощ свърши, Тарсис вече не беше пристанище. Белокрилите кораби лежах на килнати на пясъка като ранени птици. Оцелелите граждани се опитаха да възстановят доколкото могат града си и заживяха в очакване всеки момент да се притекат на помощ рицарски войски от Палантас, Солантус, Вингард Кийп и Телгаард, които да ги защитят за пореден път.

Но рицарите не дойдоха. Те имаха собствени проблеми и не можеха да напуснат Соламния. Но дори и да бяха организирали войските си, нямаше как да стигнат до Тарсис, защото в Абанасиния се беше появило ново море и те нямаша кораби. Джуджетата от планинското кралство на Торбардин затвориха проходите и отказаха да пропуснат когото и да било, а елфите обвиниха хората за катастрофата и се оттеглиха в блатата на Куалинести. Тарсис изгуби всякаква връзка със севера.

И така, когато стана ясно, че рицарите са изоставили града, дойде Денят на Прогонването. На народа му трябваше някой, върху когото да се стовари вината за бедственото положение, и Господарят на града се оказа в изключително деликатно положение. Самият той не вярваше в продажността на рицарите, но ако застанеше на страната на рицарите, щеше да изгуби контрол над града. Затова той не се намеси, когато разярените тълпи се саморазправиха с малкото останали в града рицари.

След известно време редът по улиците бе възстановен. Господарят и семейството му събраха нова гвардия. Но нищо не беше същото. Хората повярваха, че боговете, които почитаха откакто се помнеха, са се отвърнали от тях и намериха нови богове, но те почти никога не отвърщаха на молитвите им. Всички сили на посветените отпреди Катаклизма бяха изчезнали безвъзвратно. Сред хората бродеха жреци с лъжовни обещания и лъжовна вяра. Шарлатани наводниха града и продаваха измислени панацеи.

Измина още време и градът се обезлюди. Нямаше вече моряци, които да се разхождат по улиците, а елфите, джуджетата и хората престанаха да идват. Онези, които останаха в града, харесаха този начин на живот и започнаха да изпитват недоверие и подозрителност към останалия свят.

Градската стена беше възстановена, но вътрешността на града – храмовете, училищата и голямата библиотека – беше в руини. Пазарът бе отворен наново, но сега там се продаваха само селскостопански продукти и фалшиви церове, забъркани от жреците, които проповядваха нови религии. Безвремието покри града като пелена. Славното минало

остана само сън, в който мнозина дори не вярваха, макар останките от величието все още да се виждаха навсякъде.

Разбира се, в Тарсис също бяха чули за войната, но никой не вярваше на тези слухове. Господарят на града все пак беше изпратил гвардията да охранява южните подстъпи към града. Когато го питаха защо, отговаряше, че е рутинно бойно учение. В крайна сметка всички слухове идваха от север, а всички знаеха, че продажните соламнийски рицари отново искат да завладеят града. Дори бяха пуснали слухове за поява на дракони!

Такъв беше Великолепният Тарсис, градът, в който спътниците влязоха с първите лъчи на изгряващото слънце.

4.

Арестувани!

Героите се разделят.

Злокобно предсказание.

Малцината дремещи стражи на градската стена се събудиха при вида на въоръжената и изтощена компания. Танис им обясни, че идвали отдалеч и търсели къде да седнат. Пуснаха ги, без да се усъмнят в тях, защото в града пристигаха какви ли не странници, и ги упътиха към хана „Червения дракон“.

Нещата можеха да приключат благополучно, но докато минаваха през портата, вятърът развя наметалото на Стърм и отдолу проблесна излъсканата му броня. Върху античния нагръдник стражът видя презряната емблема на соламнийски рицар. Той проследи групата по улиците на заспалия град и видя, че влизат в хана и изчака отвън да се настанят по стаите си. След това се промъкна вътре и размени няколко думи със съдържателя. Надникна в общото помещение и след като се увери, че спътниците са се разположили удобно и скоро нямат намерение да стават, побърза да докладва където трябва.

– Така става, когато се доверяваш на кендерски карти! – изръмжа Флинт, отмести чинията и се избърса с opakото на дланта си. – Озоваваш се в пристанище без вода!

– Не съм виновен – възпротиви се Тас. – Преди да потеглим Танис ме попита дали имам карта на Тарсис и аз му я дадох, но го предупредих, че е отпреди Катаклизма. На нея всичко, което е отбелязано, си е на

мястото. А това, че океанът го няма вече, защо аз да съм виновен и...

– Стига, Тас – въздъхна Танис. – Никоой не те обвинява. Просто хранехме твърде големи надежди.

Умилостивеният кендер нави картата и я прибра при останалите скъпоценни карти на Крин, след което подпря брадичката си и огледа омърлушената компания. Обсъждаха бъдещите си действия, но разговорът не вървеше. Тас се отегчи. Искеше да разгледа града въпреки късния час. Беше чувал, че има пазар, който изобилствал от прекрасни неща, които чакаха някой да им се наслади. Освен това бе забелязал и неколцина кендери, с които искаше да поговори за родината си. Тас се унесе в мислите си, но Флинт го ритна под масата. Кендерът въздъхна и отново се заслуша в разговора. Танис тъкмо казваше:

– Ще пренощуваме тук, ще разучим какво е положението и ще изпратим информацията в Саутгейт. Възможно е по на юг да има друго пристанище. Някои от нас може да отидат и да проверят. Ти какво мислиш, Елистан? Посветеният отмести чинията си.

– Очевидно нямаме друг избор. Но аз ще се върна в Саутгейт. Не мога да оставя хората си. Ти също трябва да дойдеш с мен, скъпа – той покри с длан ръката на Лорана. – Няма ад се оправя без помощта ти. Тя му се усмихна, но когато погледна Танис, усмивката ѝ изчезна моментално.

– Ние с Ривъруайнд решихме да се върнем с Елистан – намеси се Златна Луна. Лъчите на изгряващото слънце осветяваха сребристорусата ѝ коса. – Хората имат нужда от лечителската ми дарба. – О, младоженците тъгуват за уединението на брачната палатка – промърмори уж на себе си Карамон, но така, че да го чуят всички.

Златна Луна се изчерви до уши, а съпругът ѝ се засмя.

Стърм изгледа осъдително Карамон и се обърна към Танис:

– Идвам с теб, приятелю.

– Ние също – отзова се веднага Карамон. Рицарят се намръщи и погледна към Райстлин, който седеше до огъня, плътно загърнат в червената си роба, и пиеше вонящата билкова отвара, която облекчаваше кашлицата му.

– Брат ти изглежда доста зле, за да пътува, Карамон...

– Как така изведнъж се загрижи за здравето ми, рицарю? – прошепна язвително магьосникът. – Май не здравето ми те безпокои, а силата ми, която става все по-голяма. Ти се страхуваш от мен...

– Достатъчно! – прекъсна ги Танис.

– Или магьосникът, или аз – изрече с леден глас рицарят.

Кендерът се възползва от момента, в който всички бяха погълнати от разправията, и безшумно се изнизва през вратата на „Червения дракон“. Името на хана му се стори много забавно, но Танис изобщо не се беше засмял. Той вече не се смееше на нищо. Държеше се така, сякаш е понесъл света на плещите си. Таселхоф подозираше каква е причината. Той извади от една от многобройните си торби пръстена, представляващ венец от бръшлянови листенца – онзи, който Лорана бе хвърлила точно пред краката му, когато Танис ѝ го върна.

Кендерът реши, че след като това свърши, всички трябва да си отдъхнат едни от други и да се впускат в самостоятелни приключения. Естествено той щеше да тръгне с Танис и Флинт – твърдо вярваше, че нито единият, нито другият ще се справят без него. Но първо искаше да хвърли един поглед на този интересен град.

Танис успя поне за момент да потуши свадата между Стърм и Райс-тлин. Магьосникът се съгласи да остане в Тарсис и да потърси останките на старата библиотека. Карамон и Тика предложиха да останат с него, докато Танис, Стърм, Флинт и Тас проучат какво става на юг, а на връщане да ги вземат. Останалите трябваше да отнесат нерадостните вести в Саутгейт.

След като се разбраха, Танис отиде да плати на съдържателя.

Докато броеше сребърните монети, усети нечий допир.

– Помоли да ми дадат стая по близо до тази на Елистан – каза Лорана.

– И защо? – попита той, едва съдържайки гнева си.

– Пак ли? – въздъхна Лорана.

– Не знам за какво говориш – отвърна ледено Танис и обърна гръб на хилещия се съдържател.

Девојката го хвана за ръката.

– За пръв път в живота си върша нещо значимо и полезно. А ти искаш да го изоставя заради глупавата ти ревност...

– Не ревнувам – избухна Танис и се изчерви. – Още в Куалиности ти казах, че нещата не са такива, каквито бяха в нашата младост. Аз... – Той млъкна и се зачуди дали беше точно така. Дори в този момент сърцето му се свиваше от красотата ѝ. Да, нямаше я юношеската любов, но сега изпитваше друго, по-силно чувство. И него ли щеше да пренебрегне заради нерешителността и ината си? Осъзна, че се държи типично почовешки – отказваше се от нещо, за да страда, когато го изгуби. Той поклати объркано глава.

– Щом не ревнуваш, защо не ме оставиш да си върша работата?

Ти...

– Шшт! – Танис вдигна ръка пред лицето ѝ. Лорана се вбеси и по-нечи да продължи, но той я изгледа гневно и думите замряха на устните ѝ.

Полуелфът се заслуша. Да, прав беше. Сега чуваше съвсем ясно пронизителния звук от хупака на Тас, от който можеше да ти настръхне косата – това бе сигнал за тревога.

– Неприятности. Събери всички тук – прошепна той. Лорана видя напрегнатото изражение на лицето му и веднага отиде при останалите. Танис се обърна рязко към съдържателя, който тъкмо се измъкваше иззад бюрото. – Къде отиваш?

– Да проверя стаите ви, сър – отвъдна мъжът и побърза да се скрие в кухнята.

В същия момент Тас влетя в хана.

– Стражи! Идват насам!

– Не вярвам да е заради нас – възпротиви се Танис, но внезапно го поразиха една мисъл. – Тас...

– Нищо не съм направил, честно! – запротестира кендерът. – Дори не успях да стигна до пазара, а само до края на улицата. Там имаше цял взвод. Идва насам.

– Какво става? Какъв взвод? – попита Стърм, който тъкмо влизаше в общото помещение. – Това поредната кендерска измишльотина ли е?

– Не – срязва го Танис. – Запазете тишина! Всички замълчаха. Сега тропотът на множество подковани ботуши се чуваше съвсем ясно. Спътниците се спогледаха тревожно.

– Съдържателят се изпари. Някак прекалено лесно влязохме в града, значи ще последват неприятности. – Танис се почеса по брадата. Даде си сметка, че всички чакат неговото решение. – Лорана, ти и Елистан се качете горе. Стърм и Гилтанас ще останат с мен. Останалите да се качат в стаите си. Ривъруайнд, ти отговаряш за тях и заедно с Карамон и Райстлин ще ги защитавате. Райст, ако се наложи, използвай магия, Флинт...

– Аз съм с теб – заяви джуджето, без да го изслуша. Танис се усмихна и сложи ръка на рамото му.

– Дори не съм си помислил, че няма да тръгнеш с мен. Флинт се ухили, извади бойната брадва от калъфа на гърба си и я подаде на Карамон.

– По-добре да я вземеш ти, отколкото тия въшливи стражи.

– Идеята е добра – отбеляза Танис, откопча от кръста си

Змеубица, вълшебния меч, даден му от Кит-Канан, краля на елфите, и го подаде на Карамон.

Гилтанас също предаде безмълвно меча и лъка си.

– Хайде, Стърм, ти си наред. – Карамон протегна ръка.

Рицарят се намръщи. Старинният двуостър меч и ножницата бяха единственото, останало от баща му, изчезнал безследно, след като беше изпратил съпруга си и невръстния си син в далечни земи, за да спаси живота им. Той разкопча бавно ножницата от колана си и я подаде на Карамон.

Воинът забеляза неохотата му и стана сериозен.

– Знаеш, че при мен са в пълна безопасност, Стърм.

– Знаем. – Рицарят се усмихна мрачно и погледна към застаналия на стълбите Райстлин. – Освен това винаги мога да разчитам на великия червей Катирпелиус, който ще ги защити, нали така, магьоснико?

Райстлин се изненада, че си е спомнил онзи момент в опожарения Солас, когато измами таласъмите, че мечът на Стърм е омагьосан. Та това бе почти благодарност! Райстлин се усмихна за миг.

– Да. Можеш да разчиташ на Червея. Не се бой, рицарю. Мечът ти е в безопасност, както и животът на онези, които сте поверили... ако изобщо нещо е в безопасност... Сбогом, приятели – прошепна той и странните му очи проблеснаха. – На някои от нас не им е писано да се видят повече в този свят! – Магьосникът се поклони, прибра полите на червената си роба и се изкачи по стълбите.

„Няма ли поне един път да се оттегли нормално, а не с гръм и трясък“ – помисли раздражено Танис, но чу тропота на подкованите ботуши пред вратата на хана и припряно ги подкани.

– Тръгвайте! Дори и да е прав, в момента нищо не можем да сторим.

Останалите го погледнаха тревожно и неохотно се подчиниха. Карамон остана с изваден меч, докато всички не се прибраха в стаите си.

– Не се притеснявайте за нас – изпрати ги смутено той. – Ние ще се оправим. Ако не се върнете до довечера...

– Не ни търсете! – заповяда Танис, отгатнал мисълта му. Злокобно-то предсказание на Райстлин го бе разтревожило повече, отколкото си даваше вид. Познаваше го много отдавна и съзнаваше, че могъществото му расте, както растат и черните сенки, които го заобикалят. – Ако не се върнем, заведи останалите в Саутгейт.

Карамон кимна неохотно и се отправи към стълбите.

Оръжията подрънкваха на всяка крачка.

– Може да е само рутинна проверка – отбеляза припряно Стърм, който наблюдаваше стражите през прозореца на хана. – Ще ни разпитат и ще си отидат.

– Имам чувството, че идват да ни арестуват. Забеляза ли как всички се покриха? Но ще трябва да се задоволят само с някои от нас.

Охраната влезе в хана начело с началника на полицията. Стражът от градската стена също беше там.

– Това са те! – извика той и ги посочи. – Ето го рицаря, нали ви казах. С него са брадатият елф, джуджето, кендерът и елфският голедец.

– Добре, добре – побърза да го прекъсне началникът. – Къде са останалите? – попита той и даде знак на стражите да насочат арбалетите си към тях. Не разбирам защо е всичко това? – Танис се опитваше да бъде спокоен. – Ние само минаваме през Тарсис. Така ли посрещате чужденците във вашия град?

– Тук чужденците не са добре дошли – отвърна началникът. Погледът му се насочи към Стърм и той направо изръмжа.

– Особено тези от Соламния! Ако сте невинни, както твърдите сигурно няма да имате нищо против да отговорите на някои въпроси на Господаря и неговия съвет. Къде е останалата част от групата?

– Приятелите ми са изморени и си почиват. Пътуването ни беше дълго и изтощително. Не е нужно да ги безпокоите. Ние четиримата ще дойдем с вас и ще отговорим на въпросите на съвета.

– Петима – обади се Тас, но никой не му обърна внимание.

– Доведете ги всичките – нареди началникът на хората си. Двама стражи се запътиха към стълбите, но те изведнъж избухнаха в пламъци. Помещението се изпълни с дим. Всички хукнаха към вратата. Танис сграбчи Таселхоф, който наблюдаваше зрелището с широко отворени очи, и го извлече навън.

Полицейският началник надуваше неистово свирката си, стражите търчаха по улицата и създаваха още по-голяма паника. Но пламъците изгаснаха така бързо, както и избухнаха. Той прекрачи преbledнял вратата на хана. Танис надникна над рамото му и поклати глава. Нямаше и следа от дим – всичко беше абсолютно непокътнато. От горната част на стълбището се дочуваше съвсем слабо гласът на Райстлин. Началникът погледна натам и напевът утихна. Танис преглътна и си пое въздух. Предполагаше, че е не по-малко блед от полица. Силата на Райст определено растеше...

– Магьосникът сигурно е горе – измърмори началникът.

– Браво бе, свирчо, доста време ти трябваше, за да загрееш... –

започна Таселхоф с тон, който обикновено донасяше неприятности. Танис го настъпи и кендерът млъкна, но не пропусна да го изгледа отровно.

За щастие началникът не го беше чул. Той се обърна към Стърм.

– Значи идвате с нас тихо и кротко, разбрахме ли се?

– Имате честната ми дума. Можете да си мислите за рицарите каквото искате, но трябва да знаете, че моята чест е моят живот. Добре – съгласи се началникът и се обърна към стражите. – Двама да останат до стълбището. Останалите, покрийте всички изходи. Проверявайте всеки, който влиза и излиза. Всички ли имате описанията на чужденците?

Стражите закимаха, а двамата, които трябваше да охраняват стълбището, погледнаха страхливо нагоре и застанаха възможно най-далеч. Танис се усмихна мрачно на себе си.

Петимата тръгнаха след началника. Таселхоф грееше от щастие. Когато излязоха на улицата, Танис забеляза раздвижване зад един прозорец на втория етаж. Там стоеше Лорана с изкривено от страх лице. Тя вдигна ръка и устните ѝ оформиха думата „сжбялявам“ на елфски. Танис си спомни предсказанието на Райстлин и болката отново прониза сърцето му. Светът му се стори сив и пуст при мисълта, че може никога повече да не я види. Изведнъж осъзна колко близка му бе станала през последните нерадостни месеци. Безрезервната ѝ вяра, смелост и несломимата ѝ надежда го изпълваха с енергия! Колко различни бяха с Китиара!

Стражът го побутна в гърба и го върна към настоящето.

– Обърни се и престани да си разменяш сигнали с твоите приятели! Танис се подчини, но отново се замисли за Китиара. Не, тя никога не би помогнала на хората така, както правеше Лорана. Щеше да се разгневи и да ги остави на собствената им съдба – да живеят или умрат, защото презираше по-слабите от себе си. За негово учудване споменът за Китиара не предизвикваше предишния болезнен спазъм. Това правеше Лорана, която само допреди няколко месеца беше една разглезена принцеса, а сега караше кръвта му да кипва, а ръцете му да търсят всякакви поводи да я докоснат.

Когато стигнаха края на улицата, той отново се обърна, надявайки се да ѝ даде някакъв знак, да ѝ покаже, че е разбрал какъв глупак е бил. Да ѝ покаже... Но пердето беше спуснато.

5. Размирици. Тас изчезва. Алхана Старбриаз.

– Мръсен рицар!

Камъкът удари Стърм по рамото. Той се сгърчи, макар че едва ли го беше заболяло много. Танис видя бледото му лице и потреперващия мустак и разбра, че болката е по-дълбока от тази, която може да причини което и да е оръжие. Но Стърм продължи да крачи с гордо вдигната глава, без да обръща внимание на обидите и подвикванията. От време на време стражите разгонваха тълпата, но го правеха театрално, уличната сган го знаеше и продължи да ги замерва с камъни и най-различни предмети. Не след дълго спътниците кървяха, покрити с боклуци и мръсотия.

Танис бе убеден, че рицарят няма да отвърне на провокациите, но затова пък едва удържаше Флинт. Боеше се, че в един момент той няма да издържи и ще се втурне да чупи глави. Но докато се занимаваше с него, съвсем забрави за Таселхоф.

Освен прословутото си разтегливо понятие за неприкосновеност на чуждата собственост, кендерите притежаваха още едно качество – доведената до съвършенство язвителност, която всички кендери владееха и благодарение на която тази миниатюрна раса оцеляваше. Успяваха да ядосат противника си до такава степен, че той изгубваше здравия си разум и започваше да се бие хаотично и непредпазливо. Докато пътуваше с внушителните си на ръст приятели, на Тас рядко му се налагаше да я използва. Сега бе моментът да я приложи и той започна да обижда безогледно.

Танис се усети твърде късно. Искаше да му затвори устата, но кендерът крачеше в началото на колоната, а полулелфът – най-отзад и нямаше как да му попречи.

Според Тас обидите „гаден рицар“ и „елфски боклук“ бяха напълно лишени от въображение, затова реши да демонстрира на тълпата какво богатство и словесно многообразие крие общият език. Обидите му бяха шедьоври от остроумие и находчивост. За жалост бяха твърде зlostни, независимо от очарователната невинност, с която бяха изречани. Изрази като: „Това носят ти ли е или някакъв тумор? Бълхите, дето лаят по

теб, дресирани ли са? Майка ти да не е била земеров?“ – бяха само началото. Ситуацията заплашваше да излезе извън контрол.

Стражите започнаха да поглеждат все по-тревожно към тълпата и началникът заповяда конвоят да побърза. Онова, което си представяше като триумфално шествие пред жителите на града, започна да клони към неуправляеми улични безредици.

– Накарайте го да млъкне! – изкрещя гневно той на арестуваните. Танис се опита да мине напред, но стражите и уличната тълпа му попречиха. В суматохата събориха Гилтанас на земята и Стърм се наведе над него, за да го предпази, Флинт раздаваше юмурици и ритници във всички посоки. Танис почти стигна до Таселхоф, когато един домат го уцели в лицето.

– Ей, началник, знаеш ли какво можеш да направиш със свирката си? Можеш да... Кендерът така и не довърши, защото точно в този момент се протегна една огромна ръка и го сграбчи. Друга ръка запуши устата му, а две здрави лапи обезвредиха яростно риташите му крака. Върху главата му бе метнат чувал и от този момент нататък Тас усещаше само миризмата на мръсен брезент и това, че го отнасят нанякъде.

Тълпата се разлюля и побърза да се разпръсне. Танис избърса дома-та от лицето си и се огледа, за да се увери, че всички са живи и здрави. Стърм помагаше на Гилтанас да се изправи, след което избърса кръвта от счепеното му чело. Флинт ругаеше, без да си поеме дъх, като в същото време вадеше парчета зеле от брадата си.

– Къде е този проклет кендер! Ще го... – Джуджето изведнъж млъкна и се заозърта. – Къде, по дяволите, е този проклет кендер? Тас? Ела да ми помогнеш...

– Тихо! – Танис се досети, че кендерът е успял да се измъкне и не искаше да го издадат.

– Това копеленце! Забърка ни в тази каша и се покри... – почервеня джуджето.

– Шшт!

Флинт млъкна, задавен от ярост.

Полицейският началник побърза да вкара арестантите в Съдебната палата. Едва след като се озоваха в безопасност зад стените на грозната тухлена сграда, осъзна, че един от тях липсва.

– Да го догоним ли, сър? – попита един от стражите. Началникът се замисли, но след това поклати ядосано глава.

– Зарежи. Никой не може да намери кендер, който не иска да го открият. Важното е, че прибрахме тези, които ни трябваша. Да изчакаат тук,

докато докладвам на Съвета. Той влезе през една дървена врата и остави спътниците във вмиряното, тъмно преддверие. В ъгъла спеше някакъв пиян скитник и похъркваше. Стражите с мрачни лица махаха тиквени кори от униформите си и измъкваха от косите си разни обелки и други отпадъци. Гилтанас непрекъснато премигваше заради кръвта, която се стичаше в очите му, а Стърм безуспешно се опитваше да я спре.

Полицейският началник се показа на вратата и нареди на стражите да ги доведат.

Преди да влязат, Танис успя да се приближи до Стърм и го попита кой е главният. Ако имаме късмет, все още трябва да е един, който ме е виждал – отвърна шепнешком рицарят. – Господарите на Тарсис винаги са били честни и благородни хора. Освен това не виждам в какво могат да ни обвинят. Не сме направили нищо В най-лошия случай ще ни ескортират с въоръжен конвой и ще ни изгонят от града. Танис поклати недоверчиво глава и влезе в съдебната зала. Известно време не можа да нагоди зрението си към полутъмното помещение, което миришеше още по-лошо и от преддверието. Двама от съдиите дори държаха под носовете си портокали, набучени с клончета карамфил.

Шестимата членове на съвета седяха по трима на дървени скамейки от двете страни на Господаря, чийто висок стол беше поставен в средата на платформата. При влизането им той вдигна поглед и изви вежди, когато забеляза Стърм. Изражението му едва забележимо омекна и дори кимна леко в знак на приветствие. Танис се обнадежди. Спътниците пристъпиха и застанаха пред него – за тях столове нямаше.

– Какво е обвинението срещу тези мъже? – попита Господарят.

Полицейският началник изгледа злобно арестуваните.

– Подклаждат улични бунтове, милорд.

– Бунтове ли? – избухна Флинт. – Нямаме нищо общо с вашите бунтове! Това беше дело на онзи малоумен... От стената зад Господаря се приближи закачулена фигура и прошепна нещо в ухото му. Арестантите я забелязаха чак сега.

Флинт се закашля, млъкна, извика Танис изпод плътните си побелели вежди и поклати глава. Гиланталас избърса кръвта от челото си с треперещи ръце и изящните му елфски черти се разкривиха от ненавист. Единствено Стърм остана спокоен, когато погледна уродливото гущероподобно лице на драконянина.

Групичката в хана се събра в стаята на Елистан половин час след като стражите отведоха приятелите им. Карамон застана на пост пред вратата с изваден меч, а Ривъруайнд наблюдаваше през прозореца.

Викове на разгневената тълпа се чуваха дори тук. След известно време шумът стихна и настъпи тишина. Утрото премина без инциденти. Зимното слънце светеше, но не топлеше. Карамон прибра меч в ножницата и се прозя. Тика придърпа един стол и се настани до него. Ривър-айнд отиде при Златна Луна, която разпитваше Елистан какви са плановете му за бежанците.

Лорана остана до прозореца, макар че отвън нямаше нищо за гледане – тълпата се беше разотишла, а стражите, уморени от броденето нагоре-надолу, бяха потърсили малко топлина във входовете на сградите. Чуваше само приглушения разговор на Тика и Карамон, които се смееха на нещо свое. Лорана ги погледна. Воинът тихичко разказваше за някаква битка, а Тика го слушаше внимателно с обожаващ поглед. Младото момиче все още не се справяше особено добре с меч, но за сметка на това размахваше щита изкусно. Вече носеше доспехите си като втори дрехи и непрекъснато ги обновяваше с разни бойни трофеи. Докато разговаряше с нея, лицето на Карамон винаги се отпускате и ставаше ведро. Те не се докосваха – възпираше ги странныят поглед на магьосника, но стояха близо един до друг.

Лорана въздъхна и се обърна. Чувстваше се ужасно самотна. Освен това думите на Райстлин я бяха изплашили до смърт.

Магьосникът също въздъхна, но не от самота, а от раздражение. Затвори книгата със заклинанията и застана под оскъдните слънчеви лъчи, които проникваха през прозореца. Трябваше да чете книгата всеки ден, защото магическите думи непрекъснато се размиваха и изгасваха като искри на вятъра. След всяко заклинание физическата и психическата му сила намаляваха, докато накрая той се изтощаваше до такава степен, че почивката ставаше жизнено необходима.

Откакто спътниците бяха напуснали Солас, силата и могъществото на Райстлин растяха непрекъснато. Беше усвоил и някои заклинания от Физбан, отвеният магьосник, загинал в Пакс Таркас. Колкото повече нарастваше могъществото му, толкова по-голяма ставаше неприязънта на останалите. Разбира се, никой нямаше и една основателна причина да не му вярва – всъщност много пъти беше спасявал живота им. Но около него витаеше нещо зловещо – тайно, безмълвно, недоизказано и неясно, като затворена мидена черупка. Райстлин поглади замислено корицата на тъмновиолетовата магическа книга, с която се бе сдобил в Ксак Тсарот, и погледна през прозореца. Златните му очи проблеснаха със студена светлина.

Лорана не обичаше да разговаря с него, но искаше да разбере какво

означаваха думите му.

– Какво виждаш, когато гледаш надалеч? – попита го тя и седна до него. Обзе я странна слабост.

– Какво виждам ли? – повтори той. Гласът му беше изпълнен с искрена болка, а не с обичайната язвителност. – Виждам времето, което руши всичко. Човешката плът вехне и се разпада пред очите ми. Цветята се разпукват и умират в същия миг. Зелените листа падат на земята и дърветата остават завинаги голи. В моите очи винаги е зима и винаги е нощ.

– И... това са ти сторили в Кулите на Висшата Магия? – Лорана беше шокирана. – Защо? С каква цел?

Райстлин се усмихна с една от редките си и криви усмивки.

– За да ми напомня, че съм смъртен и да ме научи на състрадание. – Гласът му притихна. – На младини бях горд и арогантен. Най-младият, който щеше да премине през Изпитанието. Исках да им покажа на всички! – Крехката му ръка се сви в юмрук. – О, показах им и още как! Но те съсипаха тялото ми и изсмукаха съзнанието ми, докато накрая... – Той изведнъж млъкна и погледна Карамон.

– Какво? – попита Лорана, едновременно ужасена и очарована.

– Нищо. Забранено ми е да говоря за това. Ръцете му се разтрепериха. Челото му се ороси от пот, а дъхът му секна и той се разкашля. Лорана се изчерви, защото се почувства виновна и прехапа долната си устна.

– Аз... извинявай, че ти причиних болка. – Тя сведе глава и косата ѝ скри лицето ѝ – навик от детските години. Райстлин се наведе към нея почти несъзнателно и докосна с трепереща ръка великолепната ѝ коса, която сякаш живееше собствен живот. Но тогава видя собствената си умираща плът, отдръпна се бързо и се сгуши на стола с горчива усмивка. Лорана нямаше представа, че когато я гледаше, Райстлин виждаше единствената красота в живота си. Млада, според елфските стандарти, тя оставаше недокосната от смъртта и старостта, дори в изкривеното зрение на магьосника.

Тя усети само, че той се бе навел за малко към нея.

Изпита необходимост да стане и да се отдалечи, но нещо я привличаше към него. Освен това още не беше отговорил на въпроса ѝ.

– Аз... исках да кажа... можеш ли да виждаш бъдещето? Танис ми разказа за майка ти. – Тя е била – как се казваше – ясновидка? А и той винаги се съветва с теб... Райстлин я изгледа замислено.

– Съветва се с мен не защото виждам бъдещето, а защото мога да мисля, нещо, на което повечето в тази стая не са способни.

– Но... онова, което спомена, че някои от нас няма да се видят повече... – Лорана го погледна с тревога и копнеж. – Сигурно си видял нещо! Какво... кажи ми! Нещо за Танис ли? Райстлин се поколеба.

– Не знам. Нямам представа защо го казах. Просто... за миг почувствах... – Той замълча, очевидно се опитваше да си припомни нещо, но след това се отказа и сви рамене.

– Какво почувства? – не го остави на мира Лорана.

– Нищо. Както би казал рицарят, притежавам свръхразвито въображение. Значи Танис ти е разказал за майка ми? – неочаквано попита той. На Лорана не ѝ хареса смяната на темата, но тъй като се надяваше да разбере нещо повече, кимна любезно.

– Каза, че имала ясновидска дарба. Виждала образи, които след това са ставали реалност.

– Вярно е – усмихна се горчиво Райстлин. – Но това не ѝ донесе особена полза. Първият ѝ съпруг бил красив воин от севера. Но само след няколко месеца страстта утихнала и двамата се почувствали нещастни. Майка ми имала крехко здраве и изпадала в състояния на транс, които продължавали с часове. Били бедни и живеели с онова, което мъжът ѝ изкарвал с меч. Той бил благородник, но никога не ѝ разказал за семейството си. Съмнявам се, че ѝ е казал и истинското си име. – Райстлин смръщи вежди. – Но съм сигурен, че Китиара го знае и затова тръгна на север – да търси семейството му.

– Китиара... – Името прониза Лорана като болен зъб, но тъй като много искаше да разбере повече за жената, която Танис обича, продължи да разпитва. – Значи този благородник е неин баща?

Райстлин я изгледа замислено.

– Да. Тя е заварената ми сестра. По-голяма е от нас двамата с около осем години. Според мен прилича изцяло на баща си – красива, решителна, избухлива, войнствена, силна и безстрашна.

Той я е научил на единственото, което умеел – да се сражава.

След време започнал да предприема все по-дълги и по-дълги пътешествия, докато един ден просто не се върнал. Майка ми убедила Висшите Търсачи да го обявят за починал и се омъжила ла за нашия баща – простоват човечец, дървосекач. Ясновидската дарба ѝ изневерила за по-реден път.

– Защо? – попита внимателно Лорана, удивена от словоохотливостта на магьосника, без да подозира, че от нейното присъствие той получава повече, отколкото дава, дори само като наблюдава загрижения израз на прекрасното ѝ лице.

– Най-вече защото е родила нас двамата. – Той получи нов пристъп на кашлица, млъкна и махна на брат си. – Карамон! Време е за питието ми. Или си ме забравил заради компаньонката си?

Карамон замлъкна наскреда смеха.

– Не, Райст. – Воинът побърза да вземе чайника от огнището.

Райстлин се обърна към Лорана, която притеснена наблюдаваше сцената, и продължи, сякаш нищо не се беше случило.

– Майка ни така и не успяла да се възстанови след раждането.

Акушерката ме помислила за мъртъв и сигурно наистина съм щял да умра, ако не е била Китиара. Самата тя казва, че е спечелила първата си битка срещу смъртта и наградата съм бил аз. Тя ни отгледа. Майка ни нямаше сили да се грижи за нас, а баща ни работеше денем и нощем, за да ни осигури някаква прехрана. Той загина по време на злополука, когато с Карамон бяхме още малки. Същия ден майка ми изпадна в транс... от който така и не излезе. Умря от глад.

– Ужасно! – потръпна Лорана.

Райстлин замълча и се загледа в сивото зимно небе. След това изкриви устни.

– Тогава научих един изключително ценен урок – трябва винаги да контролираш силата си. Никога не я оставяй тя да те контролира.

Лорана си помисли, че сега е моментът да го попита за онова, което толкова силно искаше да узнае. Тя така и не разбра, че е попаднала в един изкусно планиран капан. Защото Райстлин се забавляваше да разкрива тайните на човешките души, които някога можеха да му бъдат от полза. Все пак любовта и любопитството надделяха.

– И какво стана после с Кит... Китиара? – заекна тя в стремежа си да не се издаде и се изчерви от неудобство. Магьосникът наблюдаваше с интерес вътрешната ѝ борба, но продължи спокойно да отговаряха въпросите ѝ.

– Китиара напусна дома ни на петнайсет години и започна да си изкарва прехраната като воин. Беше много добра с меч – Карамон ми го е казвал – и затова лесно си намери работа като наемник. Е, от време на време се връщаше да види как я караме. След като пораснахме и се научихме да се бием, започна да ни взима със себе си. Тогава с Карамон се научихме да се сражаваме заедно – аз използвах магията, а брат ми меч. После тя се запозна с Танис... – погледът на Райстлин проблесна при неудобството на Лорана – и много често пътувахме заедно.

– С кого пътувахте? Къде ходехте?

– Със Стърм Брайтблейд, който мечтаеше да стане рицар, с

кендера, Танис и Флинт, преди да се пенсионира като ковач. Но пътищата станаха толкова опасни, че той се отказа да ходи надалеч. Освен това вече бяхме научили каквото можахме един от друг, започнахме да си омръзваме и Танис предложи да се разделим.

– Значи още тогава той е бил ваш водач? – Тя се обърна към миналото, за да си го припомни – без брада и без бръчките на отговорността и умората. Но принадлежността му към двете раси го измъчваше и не му даваше покой още по онова време.

Едва сега, след като поживя в света на хората, започваше да вниква в душевния му хаос.

– Да, той притежава необходимите качества на лидер – бърза мисъл, интелигентност, интуиция. Но и повечето от нас също ги имат – кой повече, кой по-малко. Стърм е благородник, неговото родословие може да се проследи до много древни времена.

– Защо се подчинява на един полуелф? Ами Ривъруайнд? Той изобщо не вярва на нечовеците и има съвсем малко доверие на хората. Но двамата със Златна Луна ще следват Танис до Бездната и обратно. Защо?

– И аз се чудя – започна Лорана – и мисля...

Но Райстлин я прекъсна, сякаш не я чу, и сам си отговори на въпросите:

– Танис се вслушва в чувствата си – не ги потиска като рицаря и не ги крие, както прави варваринът. Той осъзнава, че лидерът понякога трябва да мисли със сърцето, а не с главата си. Запомни го!

Лорана долови в речта на магьосника нотка на превъзходство, която я подразни.

– Забелязвам, че не споменаваш себе си. Щом си толкова интелигентен и могъщ, колкото казваш, защо самият ти го следваш?

Странните очи на Райстлин потъмняха, но замълча, защото Карамон му донесе гореща вода за чая. Войнът изгледа Лорана и лицето му помръкна, както всеки път, когато виждаше брат си в подобно състояние.

Райстлин извади една кесия и пусна няколко зелени листа във водата. Стаята се изпълни с остра лютива миризма.

– Аз не го следвам. – Младият магьосник вдигна очи към Лорана. – Приеми го така – двамата с него вървим в една и съща посока.

– Соламнийските рицари не са добре дошли в нашия град – обърна се към Стърм Господарят на града, след което огледа с мрачен поглед

малката групичка. – Същото важи за елфите, кендерите, джуджетата и тези, които пътуват с тях. Освен това ми докладваха, че с вас има и магьосник с червена роба. Всички сте добре въоръжени и оръжията се озовават в ръцете ви твърде бързо. Очевидно сте опитни воини.

– Без съмнение са наемници, милорд – обади се полицейският началник.

– Не сме наемници – възпротиви се Стърм и застана гордо пред скамейката. – Идваме от северните равнини на Абанасиния. В Пакс Таркас освободихме осемстотин човека – мъже, жени и деца – от робството на господаря Верминаард. Тъй като се бояхме от отмъщението на драконяните армии, скрихме хората на сигурно място в една планинска долина и тръгнахме на юг, надявайки се да намерим корабите на легендарния Тарсис. Ако знаехме, че пристанището е пресъхнало, изобщо нямаше да идваме тук.

Господарят се намръщи.

– Не е възможно да идвате от север. Никой не може да премине през планинското царство на джуджетата в Торбардин.

– Ако познавахте нравите на соламнийските рицари, щяхте да знаете, че ние по-скоро ще предпочетем да умрем, отколкото да излъжем – дори враговете си – с достойнство каза Стърм. – Влязохме в кралството на джуджетата и получихме позволение да преминем през него, защото им занесохме Чука на Карас.

Господарят се размърда на стола си и погледна към застаналия зад него драконянин.

– Поназнайвам нещо за рицарите – отвърна неохотно накрая. – Затова ще повярвам на историята ви, макар да ми звучи по-скоро като приказка за деца, отколкото...

В този момент вратите се разтвориха и в залата влязоха двама стражи, които влачеха някаква жена. Те разбутаха спътниците и я пуснаха на пода. Беше облечена в тежка наметка с качулка и поли, които стигаха до земята. Няколко минути тя остана да лежи на пода и едва тогава понечи да се изправи, но явно това й струваше неимоверни усилия. Никой не пожела да й помогне. Господарят се загледа в нея с мрачно изражение, а драконянинът се беше надвесил отгоре ѝ и я наблюдаваше с интерес.

Лицето на Стърм излъчваше едновременно ужас и отвращение заради сцената, която се разыгрваше пред очите му. Погледна полуелфа, видя, че поклати отрицателно глава, но видът на жената, която отчаяно се опитваше да се изправи, му дойде твърде много. Той пристъпи към

нея, но някакъв страж му препречи пътя.

– Ако искаш да ме спреш – убий ме, но смятам да помогна на дамата.

Стражът се сепна, отстъпи назад и загледа безпомощно Господаря в очакване на заповеди, но той поклати леко глава. На Танис, който го наблюдаваше много внимателно, му се стори, че вижда на устните му усмивка, която Господарят побърза да прикрие с длан.

– Милейди, позволете да ви помогна – отзова се почтително Стърм – жест, който този свят отдавна беше забравил. Силните му ръце я изправиха с лекота.

– По-добре ме оставете на мира, рицарю – прошепна едва чуто жената иззад качулката си. Като чуха гласа ѝ, Танис и Гилтанас се сепнаха и се спогледаха. – Не знаете в какво се замесвате – продължи жената. – Рискувате живота си...

– За мен е чест. – Рицарят се поклони, след което застана до нея и огледа стражите.

– Това е Алхана от Силванести! – прошепна Гилтанас на Танис. – Стърм знае ли какво върши?

– Естествено, че не – отвърна тихо Танис. – Дори аз едва различих акцента ѝ. – Но как се е озовала тук? Силванести е страшно далече...

– Аз... – започна Танис, но някакъв страж го сръга в гърба и той замълча. В този момент Господарят заговори с леден глас:

– Лейди Алхана, бяхте предупредена да напуснете града. Последния път се смилих над вас, защото бяхте тук с дипломатическа мисия от името на вашия народ, а ние в Тарсис все още зачитаме протокола. Тогава ви казах да не очаквате помощ от нас и ви дадох едно денонощие, за да напуснете града. Сега отново ново ви намирам тук! – Той се обърна към стражите: – В какво е обвинена?

– Опитва се да вербува наемници, милорд, естествено без успех – отговори полицейският началник. – Не виждам причина някой в Тарсис да помогне на елф. – Той изгледа Стърм с неприязън. – Алхана... – промърмори Танис и се наведе към Гилтанас. – Защо ми е познато това име?

– Толкова отдавна ли си напуснал родината си, че не се сещаш коя е? – отвърна елфът на техния език. – Алхана Старбрийз, дъщеря на Говорителя на Звездите, принцеса и наследница на трона, защото няма братя.

– Алхана! – възкликна Танис и спомените го заляха. Народите им се бяха разделили преди неколкостотин години, когато след

Братоубийствените войни Кит-Канан беше отвел повечето елфи в Куалинести. Но водачите им все още поддържаха връзка по някакъв тайнствен достъпен само на тях начин. Говореше се, че могат да четат послания по вятъра и разбират езика на сребърната луна. За Алхана казваха, че нямало по-красива от нея и че била недостъпна като сребърната луна, която греела в деня на раждането ѝ. Драконянинът прошепна нещо в ухото на Господаря и лицето на мъжа помръкна. За миг изглеждаше така, сякаш няма да се съгласи, но след това въздъхна, прехапа устната си и кимна.

Драконянинът отново се оттегли в сенките.

– Арестувана сте, лейди Алхана – произнесе тежко Господарят и стражите я заобиколиха. Стърм пристъпи по-близо до нея, отметна глава и ги изгледа предупреждаващо. Дори и невъоръжен, той излъчваше толкова благородство и решителност, че те се поколебаха и погледнаха към Господаря в очакване на заповеди.

– Направи нещо – изръмжа Флинт. – Уважавам кавалерството, но за него си има място и време, а те не са тук и сега.

– Някакви идеи? – процеди Танис. Флинт не отговори. Никой не можеше да стори нищо и те го знаеха. Стърм по-скоро щеше да умре, отколкото да позволи на стражите да докоснат жената, при все че нямаше и най-малко понятие коя е тя. За него това нямаше значение.

Постъпката на приятеля му изпълни Танис едновременно с неприязън и възхищение и той запристъпва предпазливо към най-близкия страж, за да го извади от строя, ако се наложи, Флинт видя движението му, въздъхна и наведе глава като овен в посока на най-близкия до него страж. Гилтанас затвори очи и раздвижи устни. Елфът беше и магьосник, макар да не възприемаше насериозно уменията си.

В този миг Господарят заговори:

– Почакай, рицарю! – Повелителната интонация бе заучавана и възпитавана в продължение на поколения. Стърм я разпозна и се отпусна. – Няма да позволя да се пролее кръв в тази обител на правосъдието. Дамата е престъпила закона на града, в който се намира, закон, за чието изпълнение в недалечното минало самият вие, рицарю, щяхте стриктно да следите. Съгласен съм, че няма причини да се отнасяме непочтително към нея. Стражите ще я отведат до затвора с подобаващо уважение, все едно водят мен. А щом сте толкова загрижен за благополучието ѝ, можете и вие да я придружите.

Танис побутна Гилтанас, който вече се бе отърсил от транса на заклинанието.

– Стърм беше прав, когато каза, че тези Господари са честни и почтени хора.

– Не виждам от какво си толкова доволен – изръмжа Флинт, който дочу думите му. – Първо кендерът ни навлича обвинение в подстрекачество на бунт и изчезва. Сега пък ще ни затворят заради рицаря. Напомни ми следващия път да остана с магьосника.

За него поне там, че е луд.

Докато стражите избутваха арестантите встрани от скамейката, Алхана започна да търси нещо в гънките на дългата си пола.

– Моля ви за една услуга, рицарю – обърна се тя към Стърм. – Изглежда съм изтървала нещо. Дреболия, но за мен има сантиментална стойност. Бихте ли погледнали...

Стърм коленичи и веднага видя предмета, който блестеше на пода, полузакрит от пищните гънки на полата ѝ – богато инкрустирана с диаманти игла за дреха, оформена като звезда. Той затаи дъх. Дреболия! Бижуто беше безценно. Нищо чудно, че не искаше да го намерят тия нещастници стражите. Той го покри с длан и се огледа. Накрая, все още коленичил на пода, погледна жената. Когато тя отметна качулката си, дъхът му замря. За пръв път човешки очи виждаха лицето на Алхана Старбрийз.

Елфите я наричаха Мураласа – принцеса на нощта. Изящни перлени фиби придържаха черната и мека като нощния вятър коса. Кожата ѝ сияеше с белотата на сребърната луна, очите ѝ бяха тъмновиолетови като нощното небе, а цветът на устните ѝ напомняше сенките на червената луна. Първата мисъл на рицаря бе да благодари на Паладин, че вече е коленичил. Втората – че смъртта е съвсем ниска цена за възможността да ѝ служи, а третата – че все пак трябва да каже нещо. Но всички думи на познатите му езици се бяха изпарили от главата му.

– Благодаря ти, че все пак потърси, благородни рицарю – изрече тихо Алхана и се взря в очите му. – Остави. Както казах, беше просто дреболия. Много съм уморена и тъй като очевидно отиваме на едно и също място, ще ми направиш огромна услуга, ако ме подкрепиш.

– На ваше разположение съм – отговори заеквайки Стърм, изправи се и мушна незабелязано бижуто на пояса си. Протегна ръка и Алхана положи деликатната си длан в нея. Допирът ѝ го накара да потръпне. Когато отново спусна качулката си, на рицаря му се стори, че облак е скрил звездите. По-скоро усети, отколкото видя, че полуелфът върви след тях, защото образът ѝ все още изгаряше мислите му. Стърм го изгледа като абсолютно непознат.

Танис беше виждал Алхана, но и неговото сърце се сви при вида на красотата ѝ. Но като видя изражението на рицаря, разбра, че тя му действа по-силно, отколкото намазано с отрова таласъмско копие. Силванести бяха горда и високомерна раса. Те се бояха да не размият генетичната си линия и да не изгубят начина си на живот и затова избягваха каквито и да е контакти с хора. Заради това се беше разразила и Братоубийствената война. Не, помисли си с тъга Танис, за Стърм дори сребърната луна е по-лесно достижима. Полуелфът въздъхна. Само това им липсваше.

6.

Солманийските рицари. Очилата на Тас за истинско виждане.

Стражите изведоха арестантите от Съдебната палата. Отвън в сенките бяха застанали две фигури, толкова плътно увити в дрехи, че беше невъзможно да се определи към коя раса принадлежат. Главите им бяха покрити с качулки, а лицата – загърнати в покривала. Дори ръцете им бяха увити в нещо като превръзки. Говореха приглушено.

– Виж! – обади се единият. – Това са те! Съвпадат с описанието.

– Не всички – възрази вторият.

– Ето ги! Полуелфът, джуджето и рицарят! Казвам ти, те са! Освен това знаем къде са останалите. Разпитах един страж.

Вторият продължи да размишлява, наблюдавайки групата, която стражите отвеждаха.

– Прав си. Трябва веднага да докладваме на Господаря. – Той се обърна, но спря, когато забеляза, че спътникът му се колебае. – Какво чакаш?

– Мисля си дали да не ги проследим? Тези стражи са пълни некадърници, а арестантите със сигурност ще се опитат да избягат. Вторият се изсмя с неприятен глас.

– Естествено, че ще избягат. Но ние знаем къде ще отидат – при приятелите си в хана. – Той примижа на бледата слънчева светлина. – Е, след няколко часа това няма да има никакво значение.

Когато спътниците напуснаха Съдебната палата, завали сняг. Този път полицейският началник не се осмели да ги преведе през главните улици на града, затова минаха по малките пресечки зад палатата.

Гилтанас и Флинт тъкмо се канеха да нападнат най-близките стражи, когато полуелфът забеляза някакви сенки. Три закачулени и увити в наметала фигури излязоха от мрака и препречиха пътя на стражите с извадени мечове. Началникът вдигна свирката към устните си, но така и не успя да я надуе. Единият нападател го просна в безсъзнание с дръжката на меч си, а другите двама подгониха стражите, които побързаха да изчезнат. Закачулените фигури се изправиха пред арестантите.

– Кои сте вие? – попита изненадан Танис. Непознатите му напомняха за драконяните. Стърм придърпа Алхана зад себе си. – Покажете лицата си! – настоя полуелфът.

Единият от нападателите се обърна към рицаря, вдигна ръце и каза:

– От Тсартон е Паран. Стърм се сепна.

– Ест Тсартай ен Парананайт – отвърна той, без да се замисля, и се обърна към Танис. – Соламнийски рицари.

– Какво? – удиви се Танис. – Защо...

– Нямаме време за обяснения, Стърм Брайтблейд – намеси се с отчетлив акцент един от рицарите. – Стражите ще се върнат всеки момент. Последвайте ни.

– Я по-полека! – изръмжа Флинт, закопа крака в земята и размаха счупената дръжка на една изоставена алебарда, която беше колкото ръста му. – Или ще ни обясните, или не отивам никъде! Откъде знаете името на рицаря и защо ни причаквахте...

– О, я го очистете! – пропя от сенките един пронизителен глас. – И оставете тялото му на лешоядите. Макар че и те едва ли ще си дадат труда да го ядат. Малко са съществата, които ще смелят джудже...

– Доволен ли си? – обърна се Танис към Флинт, който беше побеснял от ярост.

– Някой ден ще очисти този кендер! – изрева джуджето. От другия край на улицата се дочуха полицейски свирки и спътниците побързаха да последват рицарите по безкрайните и объркани пресечки. Таселхоф каза, че имал важна работа и изчезна, преди Танис да успее да го докопа. Полуелфът забеляза, че това изобщо не изненада рицарите, които също не се опитаха да го спрат. Те отказаха да отговарят на въпросите им и непрекъснато ги подканяха да бързат, докато не навлязоха в стария град. Чак тогава спряха. Тук нямаше живот. Улиците бяха пусати и напомняха за тези в Ксак Тсарот. Рицарите отведоха Стърм настрани и заговориха на соламнийски, докато останалите почиваха.

Танис се облегна на една стена и се огледа. Изоставените сгради бяха внушителни и много по-красиви от тези в новия град. Великолепният

Тарсис отпреди Катаклизма явно заслужаваше името си, въпреки че сега беше потънал в разруха. В запустелите дворове растяха само, плевели, изсъхнали от зимния вятър. Той отиде и седна на скамейката при Гилтанас и Алхана. Елфът го представи.

– Алхана Старбрийз, това е Танис. Той е син на жената на чичо ми и години наред живя в Куалинести.

Тя вдигна качулката си и изгледа Танис с ледено презрение.

Син на жената на чичо ми беше завоалиран начин да се каже за някой, че е незаконороден. Танис се изчерви и старата болка се върна със същата сила както преди петдесет години. Зачуди се дали някога ще успее да я превъзмогне. Той почеса брадата си и каза рязко:

– Майка ми е била изнасилена от воин – човек от мрачните години след Катаклизма. След смъртта ѝ Говорителят бе така добър да ме прибере и да ме отгледа като свой син.

Тъмните очи на Алхана потъмняха още повече и се превърнаха в две нощни езера. Веждите ѝ се извиха.

– Нужно ли е да се извиняваш за произхода си? – попита ледено тя.

– Н-не... – заекна Танис и се изчерви още повече. – Аз...

– Тогава не го прави – прекъсна го тя отново и се обърна към Гилтанас. – Попита ме защо съм дошла в Тарсис. За да търся помощ. Трябва да се върна в Силванести и да намеря баща си.

– Да се върнеш в Силванести? – повтори замислено елфът. – Не знаех... не знаехме, че сте напуснали древната си родина. Нищо чудно, че изгубихме контакт.

– Да... – Лицето на Алхана помръкна. – Злото, което принуди вас, нашите братовчеди, да напуснете Куалинести, сполетя и нас.

Дълго се борихме с него, но накрая бяхме принудени или да бягаме, или да загинем безславно. Баща ми изпрати народа ни в южен Ергот. Аз ги водех. Той остана в Силванести. Не бях съгласна с решението му, но той каза, че ще успее да се справи със злото, което рушеше земята ни. Отведох ги на безопасно място, оставих ги там и се върнах да потърся баща си, защото от много дни нямаше никакви вести от него.

– Никой ли не те придружи в това опасно пътуване? – попита Танис.

Алхана се обърна, изненадана, че се е намесил в разговора им. За миг изглеждаше, сякаш няма да му отговори, но след като го погледна, промени решението си.

– Много воини предложиха да дойдат с мен – отвърна гордо. – Но когато казах, че съм отвела народа си на безопасно място, това не беше

истина. В този свят вече не съществува такова място. Воините останаха да пазят хората ми, а аз дойдох сама в Тарсис, надявайки се да намеря други, които да ме придружат до Силванести. Представих се на Господаря и Съвета, както изисква протоколът...

– Глупава постъпка – прекъсна я безцеремонно Танис. – Знаела си какво е отношението им спрямо елфите, дори преди да дойдат драконяните! Имала си страхотен късмет, че само са те изгонили от града. Алхана пребледня още повече, ако това изобщо беше възможно. Очите ѝ проблеснаха.

– Постъпих както повелява протоколът! – Възпитанието не ѝ позволяваше да изрази нещо повече от ледено презрение. – В противен случай поведението ми би подходило на някаква варварка. След като Господарят отказа да ми помогне, му заявих, че възнамерявам сама да се заема с тази работа. Всичко друго щеше да представлява безчестие.

Флинт, който трудно следеше разговора, побутна Танис.

– Тя и рицарят направо са създадени един за друг, освен ако преди това превеликата им честност не ги затрие. Полуелфът не успя да му отговори, защото Стърм се присъедини към тях.

– Танис, рицарите са открили древната библиотека! Това е била целта на идването им в Тарсис. Открили са в Палантас архиви, в които се споменавало, че тук се съхраняват книги за Драконите. Съветът на рицарите ги е пратил да проверят дали библиотеката е оцеляла.

Стърм махна на рицарите и те се приближиха.

– Запознай се с Брайън Донър, Рицар на мечата, а това са Аран Толбоу, Рицар на короната, и Дерек Краунтард, Рицар на розата. – Мъжете се поклониха. – А ето и нашия водач – Танис Полуелфа – продължи Стърм.

Танис видя учудения поглед на Алхана, която погледна рицаря, за да се увери, че е чула правилно.

Стърм представи Гилтанас и Флинт, след което се обърна към Алхана, но замълча сконфузено, защото осъзна, че не знае нищо за нея.

– Алхана Старбрийз – довърши вместо него Гилтанас. – Дъщеря на Говорителя на звездите. Принцеса на елфите силванести.

Рицарите пак се поклониха, но този път по-ниско.

– Приемете искрената ми благодарност за това, че ме спасихте – каза високомерно Алхана и огледа групата, като задържа погледа си върху Стърм. След това се обърна към Дерек, тъй като членството му в Орден на розата означаваше, че е водачът. – Намерихте ли книгите, заради които ви изпрати Съветът?

Танис изгледа любопитно рицарите, които бяха свалили качулките си. Знаеше достатъчно за соламнийските рицари, за да предположи, че Съветът – главният управляващ орган на Соламния – ще изпрати най-добрите. Особено внимателно огледа Дерек, който бе най-възрастен и с най-висок чин. Малцина стигаха до Ордена на Розата. Изпитанията бяха трудни и опасни и в него се приемаха само рицари с най-благородно родословие.

– Намерихме само една книга, милейди – отвърна Дерек, – написана на древен и непознат език. В нея имаше илюстрации на дракони и затова смятахме да я препишем и да отнесем копието на Съвета в Санкрис, където се надявахме нашите учени да я преведат. Но в същото време намерихме един, който може да я прочете. Кендерът...

– Таселхоф ли! – избухна Флинт.

– Таселхоф? – повтори невярващо Танис и челюстта му увисна. – Та той едва чете на общия! Единственият сред нас, който би могъл да я преведе, е Райстлин.

Дерек сви рамене.

– Кендерът имал някакви очила, които, според него, били за „истинско виждане“. Той ги сложи и каза, че всичко се четяло. Каза...

– Представям си какво е казал! – процеди през зъби Танис. – Приказки за машини, магически пръстени и растения, които живеят без въздух. Къде е той? Искам да поговоря насаме с Таселхоф Бърфут.

– Магически очила за истинско виждане! – измърмори Флинт. – Аз пък съм земеров! Дерек поведе групата през някакъв проход в запустялата сграда. Навсякъде се търкаляха каменни отломки. Миришеше на ръжда и мухъл. Той запали факла и освети тесни стълби, които водеха към някакво подземие.

– Библиотеката се е намирала под земята и навярно това е единствената причина да оцелее по време на Катаклизма – обясни рицарят.

Слязоха по стълбите и се озоваха в просторно помещение. Танис затаи дъх и дори Алхана не можа да сдържи удивлението си. От пода до тавана се издигаха дървени рафтове, отрупани с книги, които се простираха докъдето им стигаше погледът. Всякакви книги. Подвързани с кожа, дърво и листа от някакви екзотични растения. Имаше и книги без корици, които представляваха просто свитък от листове, привързани с черни ленти. Някои рафтове не бяха устояли на продължителното въздействие на времето и книгите се търкаляха по пода.

– Та тук има хиляди томове! – удиви се Танис. – Как открихте тази книга?

– Не беше лесно. – поклати глава Дерек. – Търсихме дни наред, а когато накрая я намерихме, направо се отчаяхме.

Страниците ѝ се разпадаха дори при най-лек допир. Налагаше се да я преписваме месеци наред. Но кендерът...

– Точно така, кендерът – прекъсна го мрачно Танис. – Къде е той?

– Тук съм! – обади се един писклив глас.

Танис присви очи и видя някаква маса, върху която гореше свещ. Тас седеше на висок дървен стол, наведен над една дебела книга. Когато се приближиха, видяха, че на носа му са кацнали чифт очила с малки стъкла.

– Добре, Тас – започна Танис, – откъде ги взе?

– Кое? – попита невинно кендерът. – Аа, това ли? Бяха в торбата ми... е, ако толкова държиш да научиш, намерих ги в кралството на джуджетата...

Флинт изгръмжа и се хвана за главата.

– Просто си стояха на една маса! – оправда се Таселхоф, като видя изражението на Танис. – Честно! Помислих, че някой ги е забравил и ги прибрах на сигурно място. Мисля, че постъпих правилно. Можеше да мине някой крадец и да ги вземе, а те са толкова ценни! Смятах да ги върна, но след това бяхме толкова заети да се бием с черните джуджета и с драконяните, после да намерим Чука, че... ами... как да го кажа... просто забравих. Сетих се чак когато вече бяхме на път за Тарсис и предположих, че няма да се съгласиш да се върна обратно, само за да им дам и затова...

– За какво служат тези очила? – прекъсна го Танис, защото знаеше, че ако го остави, ще продължи да говори с часове.

– Мога да разчитам всичко с тях – побърза да обясни Тас, доволен, че полуелфът не му се разкрещя. – Един ден ги бях оставил върху една карта. Изведнъж поглеждам надолу и какво мислиш виждам? Надписите се четяха през очилата...! – Май не обяснявам както трябва – добави припряно, след като видя намръщената физиономия на Танис. – Надписите бяха на някакъв непознат език. Пробвах ги на картите си и успях да ги разчета! Всичките! Даже най-най-старите! – Защо досега не си ни казал за тези очила? – попита Стърм.

– Ами... просто не е ставало дума – смънка Тас. – Видж сега, ако ме беше попитал направо: „Таселхоф, имаш ли магически очила за истинско виждане?“, щях веднага да ти отговоря, че имам. Но ти изобщо не си ме питал, нали, Стърм, затова не ме гледай така. Освен това успях да прочета тази стара книга. Сега ще ви кажа какво...

– Откъде знаеш, че са магически, а не са някаква механична измишльотина на джуджетата? – Танис усещаше, че кендерът премълчава нещо.

Тас разбра, че го хванаха натясно. А така се надяваше полуелфът да не му зададе точно този въпрос.

– Ъъ, ами... виж сега, веднъж споменах на Райстлин нещо такова. Същата вечер вие бяхте много заети, всичките. И тогава той ми каза, че са магически. Разбра го, като изрече едно от онези заклинания и те... ами започнаха да светят в червено. Това означавало, че са магически. Райстлин ме попита какво правят, аз му показах и той спомена, че били за „истинско виждане“.

Древните джуджета ги били направили, за да четат книги на други езици и...

– И? – настоя Танис.

– И... ами... книги със заклинания – гласът на Тас се снижи до шепот.

– И какво още каза Райстлин?

– Че ако пипна някоя от неговите книги, дори ако се опитам да надникна в тях отстрани, ще ме превърне в щурец и ще ме погълне, без да ме дъвче. – Таселхоф потрепери и го погледна с широко отворени очи.

Танис поклати глава. Само Райстлин можеше да отпрати към един кендер заплаха, която да не изостри още повече любопитството му.

– Нещо друго?

– Не, Танис – отвърна невинно кендерът. Всъщност Райстлин му бе споменал още нещо за очилата – че те виждали твърде истински, което, според Тас, нямаше никакъв смисъл и затова едва ли си струваше да го споменава. Освен това полуелфът вече наистина беше побеснял.

– Е, и какво откри? – попита през зъби.

– О, Танис, толкова е интересно! – възкликна кендерът. Доволен, че му се е разминало. Обърна една страница, но тя се разчупи и разпадна между пръстите му. Той поклати глава със съжаление. – Все така става. А, ето, виж тук! – всички се наведоха, за да проследят пръста му... – Рисунки на дракони! Сини, червени, черни, зелени. Не знаех, че имало толкова много видове. А това виждаш ли го? – Той обърна друга страница. – Опа! Е, вече не го виждаш, но това представляваше огромна стъклена топка. Ако се сдобиеш с такава топка, можеш да контролираш драконите и те ще правят каквото им наредиш!

– Стъклено кълбо! – изсумтя Флинт и кихна. – Не му вярвай, Танис. Тези очила май само увеличават фантазмагориите му.

– Точно за тях не лъжа! – възмути се Тас. – Наричат се драконови кълба и ако не ми вярваш на мен, попитай Райстлин!

Той трябва да ги знае, защото, според книгата, били направени преди много време от могъщи магьосници.

– Вярвам ти! – отвърна мрачно Танис, тъй като видя, че кендерът наистина се разстрои. – Но се боя, че това няма да ни помогне особено. Сигурно са били унищожени по времето на Катаклизма, освен това не знаем къде да ги търсим и...

– Не е вярно, знаем! – възкликна Тас. – Ето тук има точен списък на местата, където са ги съхранявали. Виж... – Той изведнъж млъкна и наклони глава. – Шшт. – Всички се умълчаха и след известно време чува онова, което чувствителните уши на кендера бяха доловили.

Танис почувства, че ръцете му се вледениха, а устата му пресъхна. Сега вече съвсем ясно чуваше звука на стотици рогове – звук, който всички познаваха. Звънките медни рогове, които възвестяваха настъплението на драконовите армии... и на драконите.

Роговете на смъртта.

7.

... не ни е писано да се видим повече в този свят.

Тъкмо приятелите стигнаха до пазара и първите дракони нападناха Тарсис. Бяха се разделили с рицарите, въпреки че соламнийците се опитаха да ги убедят да избягат с тях на хълмовете. Когато спътниците им отказаха, Дерек настоя поне Таселхоф да дойде с тях, тъй като знаеше местоположението на драконовите кълба.

Танис нямаше как да им обясни, че кендерът ще се възползва от първата възможност за бягство и затова бе принуден отново да им откаже.

– Стърм, вземи кендера и ела с нас! – заповяда Дерек.

– Не мога, сър – отговори рицарят и положи ръка върху тази на Танис. – Той е моят водач, а задълженията към приятелите ми са на първо място.

– Щом си решил, аз не мога да те спра. – Гласът на Дерек беше леден от гняв. – Но това е черна точка за теб, Стърм Брайтблейд помни, че още не си рицар. Още не си! Моли се да не съм там, когато въпросът за посвещаването ти в рицарство бъде поставен пред Съвета.

Стърм пребледня като мъртвец и погледна крадешком към Танис,

който се опита да прикрие изненадата си от тази новина. Но противният звук на роговете се приближаваше с всяка изминала секунда. Рицарите се запътиха към лагера си на хълмовете, а спътниците се върнаха в града.

Там всички бяха наизлезли по улиците и обсъждаха странните и нечувани досега звуци. Само един от жителите на Тарсис разбра какво означаваша.

Господарят на града се изправи рязко и погледна закачулените драконяни в сенките на заседателната зала.

– Обещахте, че ще пощадите града! – извика управникът. – Все още преговаряме...

– На Господаря на дракона му писна от преговори – отвърна единият и се прозя. – Освен това градът ще бъде пощаден... след като му се даде подходящ урок, разбира се.

Господарят захлупи лице в шепите си. Останалите членове на съвета се спогледаха недоумяващо и загледаха с ужас сълзите, които се стичаха между пръстите на главния им управник.

В небето вече се виждаха приближаващите се червени дракони. Летяха в групи от три до пет и крилето им хвърляха червени отблясъци. Жителите на Тарсис разбираха само едно – към главите им летеше смъртта.

Драконите се спуснаха ниско над града като кървави топки и изригнаха смъртоносно.

Огненият им дъх поглъщаше сградите една след друга.

Улиците се изпълниха с дим и здрачът се превърна в непрогледна нощ. Пепелта се посипа като черен дъжд. Хората изпаднаха в паника и хукнаха да се спасяват. Някои крещяха, че единственото безопасно място са хълмовете, други се запътиха към старото пристанище, трети се опитваха да стигнат до градските порти. А над тях летяха драконите и сееха смърт. Виковете на ужас преминаха в агония.

Тълпата погълна Танис и спътниците му и ги повлече по улиците. Димът ги задуши, от очите им потекоха сълзи, които им пречеха да виждат, но нищо не можеше да скрие апокалиптичната картина, която едва не унищожил здравия им разум.

Температурата беше толкова висока, че сградите избухваха като фойерверки. Танис зърна Гилтанас сред тълпата, прилепила се до стената на някаква къща, вкопчи се в него и изгледа безпомощно как човешкото гъмжило отнася приятелите му.

– Ще се срещнем в хана! – изкрещя полуелфът, но не разбра дали

го чуха. Надяваше се все пак, че всички ще се опитат да стигнат дотам.

Стърм обгърна Алхана в силните си ръце и я понесе през изпълнените със смърт улици. Опита се да види нещо през облаците дим, но не успя. Това бе най-отчаяната битка в живота му – трябваше да се задържи на крака и да опази Алхана от човешките талази, които ги връхлитаха.

Но обезумялата гълпа успя да я измъкне от ръцете му. Той се вряза в гъмжилото с цялата мощ на ръцете, краката и доспехите си и накрая успя да докопа китките ѝ. Тя трепереше, пребледняла като мъртвец. Вкопчи се в него с всичка сила и накрая успя да се приближи. В този момент над главите им надвисна сянка. Един дракон се спусна и заля с огнения си дъх ужасените хора. Стърм успя да се хвърли в някакъв вход, извлече Алхана и я прикри с тялото си. Огънят погълна всичко, а писъците на умиращите пронизваха съзнанието му.

– Не гледай! – прошепна рицарят и я притисна до себе си. По лицето му се стичаха сълзи. Драконът отмина и отвън се възцари ужасяваща, неестествена тишина. Нищо не помръдваше.

– Да тръгваме, докато още можем – предложи Стърм с треперещ глас.

Двамата се измъкнаха от входа и закрачиха, водени по-скоро от инстинкта, отколкото от сетивата си. Омаломощени и замаяни от непоносимата смрад на изгоряла плът, накрая се принудиха да потърсят убежище в друг вход. Постояха притиснати един до друг, благодарни за кратката почивка, но измъчвани от страшната мисъл, че след секунди отново трябва да излязат навън. Алхана отпусна глава на гърдите на Стърм. Усети хладината на старинната броня, увереността, която лъхаше от нея, и успокояващия ритъм на горещото му сърце. Ръцете, които я прегръщаха, бяха силни и мускулести. Той погали тъмната ѝ коса.

Алхана беше дъщеря на строго и благочестиво семейство, което много отдавна бе определило мъжа, за когото трябваше тя се омъжи – елфски благородник. И съвсем естествено, през годините изменили от сключването на споразумението, те никога не се бяха докосвали. Той беше останал с нейните поданици а тя се върна в града, за да намери баща си, но се изгуби в света на хората, които презираше, но едновременно с това я очароваха. Бяха толкова силни, а емоциите им – първични и искрени. И тъкмо когато бе решила, че винаги ще ги мрази и презира, един от тях се открие над всички.

Тя погледна скръбното му лице и съзря гордост, благородство, дисциплина, идеали. Недостижими идеали. И много печал.

Този мъж – този човек – я привличаше. С него се чувстваше спокойна. Обля я сладостна топлина и Алхана изведнъж разбра, че този огън е по-опасен от огъня на хиляда дракона.

– По-добре да тръгваме – прошепна тихо Стърм, но за негово учудване тя го отблъсна и се отдръпна.

– Трябва да се разделим – отвърна му тя с глас, студен като зимна нощ. – Сама ще се върна в моя лагер. Благодаря, че ме придружи.

– Какво? Сама? Това е лудост! – Той хвана ръката ѝ. – Не мога да ти позволя... – и осъзна грешката си. Алхана дори не помръдна, просто го изгледа убийствено, докато не я пусна.

– И двамата имаме приятели, с които сме обвързани.

Пътищата ни трябва да се разделят! – Тя погледна набразденото му от сълзи лице и гласът ѝ потрепери, но намери в себе си сили да продължи, защото си спомени, че народът и разчита на нея. – Благодаря за помощта, но наистина трябва да тръгвам, докато улиците все още са пусти.

Стърм я погледна с болка и учудване. След това лицето му се вкамени.

– За мен бе щастие да ви служа, лейди Алхана. Но вие все още сте в опасност. Разрешете да ви придружа до вашия лагер и повече няма да ви създавам притеснения.

– Невъзможно! – отсече Алхана и стисна зъби. – Той е съвсем близо, а и приятелите ми знаят как да се измъкнем от града. Прости ми, но никога не съм имала доверие на хората. Кафявите очи на Стърм проблеснаха. Алхана усети, че той трепери и едва не се пречупи за втори път, но преглътна и продължи:

– Знам къде сте отседнали – в хана „Червения дракон“. Може би ние ще успеем да ви помогнем с нещо...

– Няма нужда. – Гласът на Стърм вече бе по-студен от нейния. – И недейте да ми благодарите. Направих онова, което повелява моят кодекс. Сбогом.

Той понечи да се обърне, изведнъж си спомни нещо, извади диамантената игла от пояса си и я сложи в ръката на Алхана.

– Ето! – Стърм погледна в очите ѝ, където видя болка, която тя се опитваше да прикрие. Гласът му омекна, макар да не разбираше причината. – Щастлив съм, че ми се доверихте, дори за малко.

Алхана впери поглед в украшението и се разтрепери. Вдигна очи, но вместо очакваното презрение, съзря съчувствие. Този човек я изненадваше за пореден път. Взе ръката му, сложи иглата в дланта и склочи

пръстите му.

– Задръж я – прошепна тя. – Спомняй си за Алхана Старбрийз, когато я поглеждаш, и знай, че някъде тя също мисли за теб.

Очите на рицаря плувнаха в сълзи. Той наведе безмълвно глава, целуна иглата, прибра я внимателно в пояса си и протегна ръце, но Алхана се отдръпна и извърна бледото си лице.

– Моля те, тръгвай.

Рицарят за миг остана неподвижен и нерешителен, но не можеше – честта не му позволяваше – да не изпълни заповедта ѝ. Той се обърна и бързо изчезна из кошмарните улици.

Алхана постоя загледала подире му. Защитната ѝ черупка отново успя да се втвърди.

– Прости ми, Стърм – прошепна на себе си, но се сепна. – Не, не ми прощавай! Бъди ми благодарен. Тя затвори очи, формира мисловен образ и изпрати послание, което стигна до покрайнините на града, където нейните приятели я очакваха, за да я отведат от света на хората. След като получи телепатичния им отговор, тя въздъхна и огледа задимените улици в трескаво очакване.

– Аз нали ви казах – обади се Райстлин в мига, когато първите рогове пронизаха следобедната тишина.

Ривъруайнд го изгледа раздразнено и се зачуди какво да прави.

Танис хубаво му беше казал да ги защитава от градските стражи, но как да ги защити от драконянските армии и от драконите!

Тъмният му поглед огледа групата. Тика моментално скочи с ръка на меча. Девојката бе много смела, но ѝ липсваше опит По ръцете ѝ още личаха белези от раните, които сама си беше нанесла.

– Какво става? – попита Елистан.

– Господарят на драконите напада града – отвърна рязко Ривъруайнд и продължи да размишлява трескаво. Чу звън на оръжие и се обърна. Карамон се бе изправил, спокоен и уверен. Слава Богу! Ривъруайнд не понасяше брат му, но трябваше да признае, че съчетанието от меч и магия бе много ефикасно. Лорана също остана спокойна, но Ривъруайнд така и не можа да се научи да вярва на елфите.

Танис му каза, че ако не се върнат, трябва да изведе останалите от града. Но не бе предвидил това! Ако излезеха от града, щяха да попаднат на драконянските армии в Равнините. Сега вече му стана ясно кой ги следеше през цялото време. Той започна да ругае на родния си език. В един момент почувства прегръдката на Златна Луна. Тя се усмихваше, а и очите ѝ бяха изпълнени с вяра. Вярва в боговете и в него. Той се

отпусна и паниката изчезна.

Първата ударна вълна разтърси хана.

– Трябва да слезем на приземния етаж! Карамон, вземи всички оръжия със себе си! Ако са още... – щеше да каже „живи“, но видя изражението на Лорана и се поправи: – Ако успеят да се измъкнат, ще дойдат тук. Ще ги чакаме.

– Отлично! – процеди язвително магьосникът. – И без това няма къде да отидем.

– Елистан, отведи останалите долу. Карамон, Райстлин, останете за малко – помолите Ривъруайнд и след като другите слязоха, каза: – Според мен, най-доброто решение е да останем тук и да се барикадираме. Улиците са сигурна смърт.

– Колко време мислиш, че ще издържим? – попита Карамон.

– Няколко часа – поклати глава варваринът.

Братята го погледнаха и си спомниха сгърчените тела по улиците на Квешу и онова, което им бяха разказали за унищожението на Солас.

– Няма да позволим да ни заловят живи – прошепна Райстлин. Ривъруайнд си пое дълбоко въздух.

– Ще се държим, докато можем, а когато разберем, че всичко е свършено... – Той замълча, защото не искаше да мисли за най-лошото.

Райстлин видя ръката върху ножа му.

– Няма да се стигне до това. Аз имам разни билки. Слагаш малко от тях в чаша вино и чакаш – резултатът е бърз и безболезнен.

– Сигурен ли си?

– Повярвай ми. Това ми е работата. – Ривъруайнд потрепери. – Билките – допълни небрежно.

– Ако съм жив, ще ѝ дам чашата със собствените си ръце. Ако не съм...

– Можеш да разчиташ на мен – довърши магьосникът.

– Ами Лорана? – попита Карамон. – Нали ги знаете елфите. Тя няма...

– Аз ще се оправя – успокои го Райстлин.

Варваринът го погледна и внезапно го обзе страх. Магьосникът стоеше пред него хладнокръвен, със скрити в ръкавите на робата ръце и ниско спусната качулка. Ривъруайнд погледна камата си и разбра, че няма да може да го направи. Не и по този начин.

– Съгласен съм – изрече с усилие, излезе от стаята и остави братята сами.

– Аз ще умра в бой – заяви Карамон, като се опитваше да говори

естествено и небрежно. Но гласът му изневери. – Райст, обещай ми, че ако... ме няма... ще изпиеш тази гадост...

– Няма да се наложи. Не съм достатъчно силен, за да издържа на такава битка. Аз ще умра от собствената си магия.

Танис и Гилтанас си пробиваха път през паникьосаната тълпа.

От време на време се криеха във входовете, за да се предпазят от огъня на драконите. Неочаквано Гилтанас изкълчи глезена си и се вкопчи в полуелфа, обезумял от болка.

Когато видя хана „Червения дракон“, Танис благодари на небесата, но молитвата му премина в проклятие, защото забеляза влечугоподобните фигури, обсадили постройката. Той издърпа обратно във входа заслепени от болката елф.

– Гилтанас! Ханът! Обсаден е!

Гилтанас го изгледа неразбиращо, но след малко думите достигнаха до съзнанието му и поклати глава.

– Лорана – изтръгна се от устните му и се втурна навън, но Танис го задържа. – Трябва да стигнем до тях – прошепна той преди да се свлече в ръцете му.

– Стой тук. – Полуелфът му помогна да седне на земята. – Аз ще се опитам да вляза вътре. Ще пробвам през задния вход.

Танис тръгна към хана, криейки се зад развалините и по входовете. Вече се намираще до съседната къща, когато дочу див крясък и се обърна. Видя, че Флинт му маха трескаво и побърза да отиде при него.

– Какво става? Защо не си при останалите... О, не. Джуджето беше коленичило над Таселхоф, затиснат под една греда. Сълзи се стичаха по почернялото му от саждите лице.

– Скапан малоумен кендер! Излезе и къщата се стовари отгоре му.

Бе разкървавил ръцете си в безплодни опити да помести гредата, която щеше да е по силите на трима като Карамон. Танис напипа пулса на Тас – беше съвсем слаб.

– Остани с него! Аз влизам вътре да доведе Карамон. Флинт се обърна към хана. И двамата чуваха пронизителните крясъци на драконяните и дрънченето на оръжията им. Изведнъж избухна странна светлина – магията на Райстлин. Джуджето поклати глава. Разбираше, че Танис едва ли ще успее да се върне заедно с Карамон, но все пак се насили да се усмихне.

– Добре, ще остана с него. Сбогом!

Танис преглътна, опита се да каже нещо, но се отказа и затича към хана. Райстлин кашля толкова дълго, че едва се задържа прав, но накрая

избърса кръвта от устните си, бръкна в един от вътрешните джобове на робата си и извади малка кожена кесия. Беше му останало само едно заклинание и сила, колкото да го изрече.

Опита се да изсипе съдържанието на кесията в каната с вино, която Карамон бе донесъл преди началото на битката, но ръцете му трепереха неконтролируемо. Поредният спазъм го превеи одве. Изведнъж някой го хвана за ръката и той с мъка избърна глава. Лорана.

– Какво е това? – попита тя.

– Съставки за заклинание – задави се магьосникът. – Сипи ги във виното.

Лорана кимна и направи каквото ѝ каза. Прахът се разтвори моментално.

– Не пий от него – предупреди я той, след като спазъмът премина.

– Какво е това? – попита тя отново.

– Лекарство за сън – прошепна магьосникът и очите му поблеснаха.

– Нали не смяташ, че ще спим тази нощ? – усмихна се криво Лорана.

– Не е такова лекарство. Действието му наподобява смърт. Сърцето почти спира, дишането – също, кожата изстива и побелява, а крайниците изтръпват.

Лорана разтвори широко очи.

– Защо...

– Като последно средство. Ако врагът те сметне за мъртъв и имаш късмет, може да те остави на бойното поле. Ако не...

– Ако не, какво?

– Ами, не са много тези, които са станали от погребалните си клади – отвърна безстрастно Райстлин. – Но не вярвам да се стигне дотам.

Той задиша по-леко и се наведе стреснато, когато над главата му профуча стрела. Видя треперещите ръце на Лорана и разбра, че не е толкова хладнокръвна, колкото се опитва да изглежда.

– Да не би да възнамеряваш да ни дадеш да пием това нещо?

– Така ще избегнем изтезанията на драконяните.

– Откъде знаеш?

– Имай ми доверие – усмихна се едва забележимо магьосникът.

Лорана го изгледа и потръпна. Отри кървавите си ръце в кожените доспехи, за да ги избърше, не успя, но дори и не забеляза.

Край главата ѝ изсвири стрела, а тя дори не се стресна. Само я погледна с отсъстващ поглед. Карамон нахълта в стаята и заедно с него

проникна дим от пожара в общото помещение. Една стрела стърчеше от рамото му и неговата кръв се стичаше в странна смесица със зелената Драконянска кръв.

– Нахлуват през главната врата! – извика задъхан. – Ривъруайнд нареди да се съберем тук!

– Чуй! – предупреди го Райстлин. – Май са проникнали и от другаде.

Вратата на стаята се отвори с трясък и Карамон и Лорана скочиха с мечове в ръце. В рамката се очерта висока черна фигура.

– Танис! – изкрещя Лорана и се хвърли към него.

– Лорана! – прегърна я той и едва не се разплака от облекчение.

Карамон прегърна и двамата.

– Как са останалите? – попита след малко Танис.

– Дотук добре – отвърна воинът и надникна зад рамото му.

– Къде са...

– Стърм изчезна – продума изтощено Танис. – Флинт и Тас са отвън, на улицата. Кендерът е затиснат от една греда. Гилтанас е наблизко. Ранен е – обърна се към Лорана, – не е сериозно, но не може да ходи.

– Добре дошъл, полуелфе – обади се шепнешком Райстлин. – Идваш тъкмо навреме, за да умреш с нас. Танис забеляза каната с вино, черната кесия и го погледна ужасен.

– Не! – отсече твърдо. – Няма да умрем! Не и по този начин – повикайте останалите!

Карамон изкрещя с всичка сила. Ривъруайнд нахлу откъм общото помещение, където досега беше обстрелвал враговете със собствените им стрели, защото неговите отдавна бяха свършили.

Останалите го последваха и при вида на Танис на лицата им грейнаха усмивки, изпълнени с надежда. Вярата им го разгневи. „Някой ден ще ги предам, а може вече да съм го сторил.“ Той поклати яростно глава.

– Слушайте! – опита се да надвика грохота на битката. – Има възможност да излезем през задната врата! Онези отвън са малко. Основната част от армията е още в града.

– Някой ги е пратил специално за нас – измърмори Райстлин.

– Явно – кимна Танис. – Не разполагаме с много време. Ако успеем да се доберем до хълмовете...

Той внезапно замълча и вдигна ръка. Всички чуха плющенето на огромните криле и пронизителния писък на дракон.

– Скрийте се! – изкрещя Ривъруайнд, но беше късно. Въздухът се

взриви и триетажният каменен хан се срива като картонена къщичка.

– Бързо навън! – извика Танис. – Това място... – В този момент гредата над главата му изскърца и започна да пада. Сграбчи Лорана и буквално я изхвърли през вратата, където стоеше Елистан. Той я пое и изчезна заедно с нея. Последното, което чу, преди гредата да го удари, беше тихото заклинание на магьосника. Започна да пропада в мрака и накрая светът се стовари отгоре му.

Стърм излезе иззад ъгъла и видя как ханът рухва сред дим и пламъци. Отгоре кръжеше дракон. Сърцето на рицаря заби диво от мъка и страх. Огледа се, видя група драконяни и се скри в най-близкия вход. Те обаче го подминаха, без дори да погледнат към укритието му, улисани в разговор на неразбираемия си гърлен език. Очевидно смятаха, че са изпълнили задачата си и сега отиваха да се веселят. Но други трима, облечени в сини, а не в червени униформи, изглеждаха много притеснени от рухването на хана и гневно размахваха юмруци по посока на червения дракон.

Стърм усети как го обзема отчаянието. Долепи се до вратата и загледа драконяните с празен поглед, чудейки се какво да предприеме. Защо още стояха тук? Да не би приятелите му бяха успели да избягат? Изведнъж сърцето му заби учестено. Погледът му долови нещо бяло.

– Елистан!

Посветеният се промъкваше го развалините и носеше някого със себе си. Драконяните също го забелязаха и се втурнаха към него с извадени мечове, като крещяха на общия език да се предаде. Рицарят извика соламнийското бойно предизвикателство и излетя от входа. Гущероподобните изненадано се обърнаха.

Стърм почти не забеляза другата фигура, която приближаваше към него, затова пък чу дивия крясък на Флинт, а от един Друг, съседен вход долови магическо заклинание.

Гилтанас, който не можеше да се изправи, произнасяше магически слова, насочил ръка към драконяните. Едно от съществата се свлече на земята с ръка на гърдите, Флинт повали втория драконянин с камък, а Стърм фрасна третия с юмрук. Рицарят помогна на залитация Елистан, който носеше на ръце някакво женско тяло.

– Лорана! – изкрещя Гилтанас от убежището си.

Замаяна и полузадушена от дима, тя отвори очи.

– Гилтанас? – прошепна и погледна рицаря. – Стърм? – промълви объркано и посочи немощно зад себе си. – Мечът ти, там е...

Стърм видя почти затрупаното от камъните острие на неговия меч,

до него лежеше елфският меч на Танис. Той се раз-рови и вдигна оръжията. Ослуша се, но цареше гробовна тишина.

– Да се махаме оттук. – Рицарят погледна Елистан, който се вираше в развалините. Лицето му бе мъртвешки бледо. – Къде са останалите?

– Там са. А полуелфът...

– Танис?

– Да. Влезе през задната врата точно когато драконът нападна хана. Всички бяха в средата на стаята. Аз стоях на вратата. Тогава той, като видя, че гредата пада, успя да хвърли Лорана към мен. Точно когато я хванах, сградата рухна отгоре им. Не вярвам да са...

– Не! – изкрещя Флинт и се хвърли към разрушената сграда. – Не, не вярвам!

– Къде е Тас? – сграбчи го Стърм и го дръпна назад. Джуджето помръкна.

– Една греда го затисна. – Той се заудря по главата и шлемът му падна на земята. – Трябва да се върна при него Карамон... – Джуджето се разплака. – Този голям и глупав вол! Как можа да ми стори това! Ами Танис! Трябват ми сега, имам нужда от тях!

Стърм постави ръка на рамото му.

– Върни се при Тас. В момента той се нуждае от теб. По улиците е пълно с драконяни. Всички ще сме...

В този момент Лорана изпищя и писъкът ѝ прониза сърцето му като стрела. Той се обърна и я хвана, преди тя да се насочи към развалините.

– Лорана! Недей! Невъзможно е да са останали живи!

– Нищо не разбираш! – изкрещя гневно тя и се освободи от хватката му. След това падна на колене, опита се да вдигне един от почернелите камъни, но не успя и изплака от безсилие. – Танис!

Стърм я гледаше безпомощно и се чудеше какво да направи.

Отговорът дойде сам. Рогове! Все по-близо и по-близо. Стотици, хиляди рогове. Той погледна Елистан, който му кимна с разбиране, и двамата се приближиха към Лорана. – Скъпа – промълви нежно Елистан, – вече с нищо не можеш да им помогнеш. Но живите имат нужда от теб. Брат ти е ценен, кендерът – също. Драконянските армии навлизат в града.

Имаме две възможности – или да тръгнем и да продължим борбата с тези ужасни същества, или да се предадем. Танис жертва живота си за теб. Не обезсмисляй саможертвата му.

Лорана вдигна очи. Сълзите размиваха чернилката по лицето ѝ.

Чу роговете, виковете на Гилтанас, чу Флинт да крещи, че Таселхоф умира, думите на Елистан. Изведнъж заваля. Студената вода се стичаше по лицето ѝ и полека възвърна здравия ѝ разум.

– Помогни ми, Стърм – помоли тя, като едва изговаряше думите. Той я обгърна с ръка и ѝ помогна да се изправи.

– Лорана! – повика я брат ѝ.

Елистан беше прав – живите се нуждаеха от нея. Трябваше да отиде при тях. Длъжна бе да продължи. Така би постъпил Танис.

– Сбогом, Танталас! – прошепна тя.

Дъждът се усили и се превърна в порой. Сякаш самите богове оплакваха Великолепния Тарсис.

Водата капеше върху главата му. Студена и дразнеща. Райстлин опита да се претърколи, за да се махне от капките, но не можеше да помръдне – беше затиснат от нещо тежко. Обзе го паника и започна отчаяна борба да се измъкне. Страхът разбуди съзнанието му, наложи си да се успокои започна да изучава ситуацията, както го бяха учили.

Не виждаше нищо. Тъмнината беше непрогледна, трябваше да се довери на сетивата си. Първо трябваше да махне тази тежест. Размърда се предпазливо. Не почувства болка. Явно нямаше нищо счупено. Протегна ръка и напипа някакво тяло. Съдейки по доспехите, а и по миризмата, това трябваше да е Карамон. Райстлин въздъхна. Трябваше да се сети! Той се напрегна, избута брат си и се измъкна изпод тялото му. Пое си Дълбоко въздух и избърса водата от лицето си. Наведе се над брат си, напипа в тъмното врата му и потърси пулса му. Беше силен и равномерен. Райстлин се отпусна на пода и въздъхна с облекчение. Поне не беше сам.

Но къде се намираше? Той започна да си припомня последните кошмарни моменти. Спомни си, че преди гредата да падне, Танис успя да спаси Лорана. Спомни си, че с последни сили направи заклинание, което обгради телата със сила, която ги правеше неуязвими за физически предмети. Спомни си, че Карамон се хвърли отгоре му, за да го предпази, а след това сградата рухна. Спомни си усещането за пропадане.

Пропадане...

Изведнъж разбра. Намираха се в избата на хана. Райстлин заопипва каменния под и накрая намери онова, което търсеше – магическия си жезъл. Кристалът беше цял – само драконов огън можеше да го повреди.

– Ширак – прошепна той и кристалът блесна. Седна на пода и се огледа. Беше прав. Намираха се в избата на хана. Магьосникът наведе

жезъла встрани. Танис, Ривъруайнд, Златна Луна и Тика лежаха до Карамон. Изглеждаха невредими. Навсякъде се търкаляха парчета от бутилки, бъчви и камъни. Сред отломките се виждаше и част от падналата греда. Райстлин се усмихна.

Страхотно заклинание. Дългът им към него продължаваше да нараства.

Освен ако не умрем от студ, напомни си с горчивина. Ръцете му трепереха толкова силно, че едвам държеше жезъла. Разкашля се. Това щеше да го убие. Трябваше да се измъкнат отгук.

– Танис – пресегна се и то разтърси.

Полуелфът лежеше в самия край на магическия защитен обръч. Измърмори нещо и се стърчи, но Райстлин го разтърси отново. Той изкрещя и прикри главата си с ръка.

– Танис, намираш се в безопасност – прошепна магьосникът и се раз кашля. – Ставай!

– Какво? – Полуелфът се изправи стреснато и се огледа. – Къде... – И тогава си спомни. – Лорана?

– Няма я. Ти я спаси, като...

– Да... – Танис се отпусна на пода. – Последно чух да казваш някакви магически думи.

– Точно затова сме невредими. – Райстлин се загърна в подгизналата си роба, потрепери и седна близо до Танис, който гледаше с празен поглед.

– И в коя Бездна...

– В избата на хана. Подът е поддал и сме пропаднали.

Танис вдигна глава.

– В името на всички богове! – прошепна невярващо.

– Да – Райстлин проследи погледа му. – В момента сме погребани живи.

Един по един се надигнаха и останалите. Златна Луна се погрижи за раните им, които не бяха сериозни, благодарение на заклинанието на Райстлин. Когато свърши, започнаха да обсъждат ситуацията, в която се намираха. Но положението беше безнадеждно. Не знаеха колко време са били в безсъзнание, нито какво ставаше отгоре им. По-лошо, нямаха никаква представа как да се измъкнат.

Карамон се опита да размести внимателно няколко камъка над главите им, но отломките проскърцаха зловещо. Райстлин му припомни остро, че няма сила за повече заклинания и Танис уморено нареди на война да спре. Седнаха отново във водата, която продължаваше да се

надига.

Ривъруайнд отбеляза, че е въпрос на време да разберат от какво точно ще умрат: от задушаване, измръзване, от отломките на хана, които щяха да рухнат отгоре им, или от удавяне.

– Можем да викаме за помощ – предложи Тика, като се стараше гласът ѝ да не трепери.

– Тогава можеш да прибавиш към списъка и драконяните – сопна се Райстлин. – Те с най-голямо удоволствие ще дойдат да ни измъкнат.

Тика се изчерви. Карамон хвърли неодобрителен поглед на брат си и я придърпа към себе си. Райстин ги изгледа презрително.

– Интересно, отгоре не се чува никакъв звук – обади се Танис. – Струва ми се, че драконите и армиите... – погледът му срещна този на Карамон и те си кимнаха, защото им хрумна една и съща мрачна мисъл.

– Какво? – попита Златна Луна.

– Драконянските армии са окупирали града, а навярно и земите на много километри наоколо – каза Карамон. – Дори да успеем да излезем оттук, няма къде да се скрием.

И сякаш за да потвърдят думите му, отгоре се дочуха гърлени звуци, които всички познаваха прекалено добре.

– Пак ви казвам, губим си времето – извика на общия език някакъв писклив глас, който явно принадлежеше на таласъм. – Никой не може да е оживял в този ужас.

– Кажи го на Господаря на дракона, скапан кучеядецо! – изръмжа един драконянин. – Сигурен съм, че негово господарско превъзходителство ще се заинтересува от мнението ти. Или по-скоро неговият дракон. Имаш заповеди. Хайде, почвайте да разравяте!

Дочу се скърцане и стържене от отместени камъни. През цепнатините се посипаха пръст и прах. Гредата помръдна леко, но се задържа.

Спътниците се спогледаха и затаиха дъх, защото се сетиха за странните драконяни, които бяха нападнали хана. „Някой преследва точно нас“ – беше казал тогава Райстлин. – Какво търсим в тези боклуци? – изписка един таласъм на техния език. – Злато? Съкровища? Танис и Карамон, които разбираха малко езика им, се напрегнаха, за да чуят по-добре.

– Не – отвърна първият, който си бе позволил да оспори заповедите. – Търсим шпиони или не знам там какви си, които Господарят на дракона иска да разпита лично.

– Тук? – удиви се таласъмът.

– И аз така им казах и видях какво ми отговориха. Гущерите

разправят, че тъкмо ги били обградили в хана, когато драконът го нападнал. Никой не е успял да избяга и затова Господарят решил, че са още тук. Но, ако питаш мен, тия драконяни нещо бъркат, само дето сега ние трябва да се мъчим с тези камънаци.

Шумът от разчистването се чуваше все по-ясно, както и пискливите гласове на таласъмните и откъслечните гърлени заповеди на драконяните. Сигурно са поне петдесет, помисли ужасено Танис.

Ривъруайнд извади тихо мечта си от водата и започна да го бърше. Винаги жизнерадостният Карамон помръкна, стана и потърси своя меч. Мечът на Танис го нямаше, затова варваринът му даде камата си. Тика понечи да извади своя меч, но полуелфът поклати отрицателно глава. Щяха да се бият в затворено пространство, а на нея ѝ беше нужно много повече място. Танис погледна въпросително Райстлин.

– Ще се опитам, Танис – прошепна магьосникът, – но съм много уморен. Много. Не мога нито да мисля, нито да се съсредоточа. – Той се сгуши в мократа си роба, полагайки огромни усилия да не се разкашля и да ги издаде.

„Дори да успее да го изговори, заклинанието ще го довърши – помисли Танис. – Но така може да се окаже по-голям късметлия от нас – няма да го заловят жив.“

Шумът отгоре ставаше все по-силен и по-силен.

Таласъмните се славеха като неуморни работници. Те бързаха да свършат това, което им беше заповядано, за да се върнат в Тарсис и да продължат плячкосването. Спътниците стояха в мълчаливо очакване, отгоре продължаваше да се сипят камъни, пръст и дъждовна вода. До няколко минути щяха да ги открият.

Изведнъж се разнесоха други звуци. Таласъмните се разпищяха ужасени, въпреки че драконяните им заповядваха да продължават да работят. Чуха как захвърлят лопатите и лостовете, а след това и нервните им кръсци. Отгоре очевидно назряваше таласъмски бунт, но причината бе един ясен и пронизителен звук. Отговори му друг, по-далечен. Наподобяваше писък на орел, който се носи над равнините по изгрев слънце, и се чуваше точно над главите им.

Изведнъж се разнесе драконянски вик и нещо, което приличаше на разкъсване на тяло. Последваха още писъци и дрънчене на оръжия.

– Какво е това? – попита Карамон с широко отворени очи. – Определено не е дракон. Повече ми прилича... ами прилича на някаква гигантска хищна птица!

– Каквото и да е, май разкъсва драконяните на парчета! – с

треперещ глас се обади Златна луна.

След малко писъците престанаха и настъпи злокобна тишина. Какво ли ново зло бе заместило сегашното? Някой започна да размества камъните, парчетата мазилка и дървените греди. Нещото отгоре беше твърдо решено да стигне до тях!

– Това нещо избви всички драконяни! – прошепна с ужас Карамон. – А сега е наш ред!

Тика пребледня и се вкопчи в ръката му. Дъхът на Златна Луна сека и дори Ривъруайнд се вираше напрегнато нагоре, изгубил обичайната си съдржана поза.

– Карамон, млъкни! – прошепна Райстлин и потрепери. Танис го подкрепи.

– Плашим се, без да знаем какво... – започна той, но не довърши.

Отгоре се чу оглушителен трясък и в избата се изсипа огромно количество камъни, мазилка и дървения. Всички побързаха да се долепят до стените. През дупката се промуши огромен крак с извити нокти, които проблеснаха на светлината на магическия жезъл. Кракът се измъкна от развалините и остави след себе си широка дупка, през която нахлу дневната светлина.

Спътниците направиха опит да се прикрият зад падналите греди и изпочупените бъчви. Не се чуваше нищо. Известно време никой не посмя да помръдне. Но отвън бе все така тихо.

– Нямаме друг шанс – прошепна Танис. – Карамон, виж какво става горе.

Воинът вече се бе измъкнал от скривалището си и прескачаше отломките по пода. Ривъруайнд го следваше с изваден меч.

– Нищо – отговори озадачено Карамон, след като надникна.

Танис застана до него и също погледна нагоре. Без меча се чувстваше гол. В този момент над главата му се появи някаква тъмна фигура, очертана от светлината на нестихващите пожари. Зад нея се издигаше огромно чудовище. Главата му наподобяваше орел, очите му отразяваха пламъците, а огромните му нокти блестяха.

Спътниците се отдръпнаха, но беше късно. Съществото вече ги беше забелязало и се наведе към тях. Карамон придърпа Тика към себе си, без да изпуска меча си. Фигурата внимателно коленичи на ръба на дупката и свали качулката си. – Ето, че отново се срещнахме, Танис – прозвуча един глас, студен и далечен като звездите.

8.

Бягство от Тарсис.

Историята на драконовите кълба.

В небето над опожарения Тарсис летяха дракони, а драконянските армии плякосваха домовете. Драконите бяха изпълнили задачата си и сега можеха да си починат, като полетят малко в горещия въздух, който се издигаше от димящите постройки. И да се позабавляват с лов на човеци, които неблагоразумно бяха дръзнали да напуснат убежищата си. Червените дракони се носеха в небето в стройни групи и танцуваха смъртоносния си танц.

В Крин вече нямаше сила, която да ги спре. Те го знаеха и предвкушаваха пълната победа. Затова бяха силно раздразнени, когато разни странни заповеди прекъсваха волния им танц. Един от водачите им беше получил съобщение, че край развалините на някакъв хан се води битка. Млад мъжки дракон отлетя натам с групичката си, мърморейки нещо за некадърността на земната войска. И какво друго да се очаква, след като Господарят е един разплут таласъм, който дори няма смелостта да наблюдава превземането на сравнително безобиден град като Тарсис?

Водачът въздъхна и си припомни славните времена, когато ги предвождаше самият Верминаард, възседнал своя Пайърс. Това беше Господар! Драконът поклати недоволно глава. А, ето я и битката. Сега вече я виждаше съвсем ясно. Той се насочи към мястото.

– Заповядвам ти да спреш!

Червеният забави полета си и вдигна учудено глава. Гласът бе силен и ясен и принадлежеше на Господар на дракон. Но това със сигурност не беше Тоде! Този Господар носеше лъскава маска и доспехи с драконови люспи, но бе човек, а не таласъм, поне според гласа. И откъде се беше взел, защото, за най-голяма изненада на червения, той яздеше син дракон и го придружаваха още седем групички сини дракони.

– Какви са вашите заповеди, Господарю? – попита рязко червеният. – И какво право имате да ме спирате, след като нямате работа в тази част на Крин?

– Съдбата на човечеството е моя работа в цял Крин – отговори Господарят. – А силата на меча ми дава пълното право да те командвам, червени нахалнико! Колкото до заповедите ми, нареждам ти да заловиш живи онези жалки същества долу, а не да ги убиваш. Те трябва да бъдат

разпитани. Доведи ги при мен и ще бъдеш възнаграден.

– Вижете! – извика една червена женска. – Грифони!

Господарят възкликна, неприятно изненадан. Драконите погледнаха надолу и видяха сред дима силуетите на три грифона. Тези същества бяха големи колкото половин червен дракон, но за жестокостта им се носеха легенди. Само при вида им драконяните армии се разбягваха, за да не бъдат разкъсани от острите им зъби и нокти.

Червеният изръмжа и се приготви да се спусне заедно с групата си, но Господарят му попречи.

– Казах да не ги убиваш! – повтори твърдо фигурата с маската. – Но те ще избягат!

– Остави ги! Няма да стигнат далеч. Върни се при твоите. И ако онзи идиот Тоде има нещо против, кажи му, че знам как е изпуснал синия кристален жезъл. Тази тайна не е умряла с Верминаард и ако се осмели да ме предизвика, ще стане достояние на всички!

Господарят отдаде чест и полетя след бързите грифони, които бяха излезли от града заедно с ездачите си. Червеният остана загледан след сините, които преследваха бегълците.

– Дали да не се включим и ние? – попита женският дракон.

– Не – отвърна замислено червеният, вперил поглед в отдалечаващия се силует на Господаря. – Не бих се осмелил да престъпя заповедите на този!

– Няма за какво да ми благодарите. – Алхана прекъсна по средата несвързаната реч на уморения Танис.

Спътниците летяха върху гърбовете на грифоните под проливния дъжд, здраво вкопчили се в пернатите им шии. От време на време поглеждаха надолу към града, който бързо се смаляваше.

– Особено след като чуеш онова, което ще ти кажа – заяви тя с леден тон. – Спасих ви, защото са ми нужни воини, които да открият баща ми. Сега летим за Силванести.

– Да, но ние трябва да намерим приятелите си! Залогът е твърде голям! Искам да открием драконовите кълба и да унищожим тези отвратителни същества. Чак тогава можем да дойдем в Силванести...

– Отиваме там сега! – натърти Алхана. – Нямаме никакъв избор. Грифоните се подчиняват единствено на мен. Ако им заповядам, ще те разкъсат на парчета, както направиха с онези драконяни.

– Някой ден елфите ще осъзнаят, че са част от едно голямо семейство, а не някакви глезеници на съдбата, на които всичко им е дадено наготово – отвърна Танис, разтреперан от гняв.

– Даровете, които имаме от боговете, са заслужени. Вие, човеците и получовеците – сарказмът ѝ го прониза като кама, – имахте тези дарове и ги захвърлихте в алчността си. Ние нямаме нужда от вас, за да оцелеем, а дали вие ще се справите – не вълнува.

– Но сега нямаш нищо против помощта ни! – За която ще бъдете възнаградени!

– Силванести няма толкова стомана и скъпоценности...

– Нали търсите драконовите кълба? – прекъсна го Алхана. – Със сигурност зная, че едното от тях е там. Танис премигна и онемя за миг. Но споменаването на драконовото кълбо, го подсети за приятелите му.

– Къде е Стърм? Когато го видях за последен път, беше с теб.

– Не знам. Разделихме се. Той тръгна към хана да ви търси, аз повиках грифоните.

– Щом са ти трябвали воители, защо не взе и него?

– Не е твоя работа! – Алхана му обърна гръб. Полуелфът замълча, прекалено уморен, за да разсъждава. В този момент някой го повика. Гласът едва се чуваше през плющенето на грифонските криле. Карамон. Воинът крещеше и сочеше нещо отзад. „Сега пък какво?“ – помисли изтощено Танис. Бяха оставили зад себе си облаците от дим и прах, надвиснали над опожарения град, и вече летяха в студеното и ясно нощно небе. Звездите сияеха като ледени диаманти и подчертаваха черните дупки, зейнали на мястото на двете съзвездия. Сребърната и червената луна бяха изгрели, но и без тяхна помощ различи съществата.

– Драconi! – извика той на Алхана. – Преследват ни!

Впоследствие Танис така и не успя да си припомни с подробности кошмарния полет от Тарсис до Силванести.

Малко са съществата, които могат да летят по-бързо от грифоните. Но тези драconi – първите сини драconi, които виждаха – ги следваха неотклонно, без да почиват през деня, и принуждаваха спътниците да отдъхват само нощем, за да могат уморените грифони да възстановят силите си. Храната беше съвсем малко, и то само куйт-па – специалните сушени плодове, които поддържаха тялото, но почти не утоляваха глада. Но дори Карамон бе твърде уморен и обезверен, за да яде.

Единственият ясен спомен на Танис от пътуването беше от втората нощ. Седяха около огъня в някаква мрачна, влажна пещера и той разказваше на приятелите си какво бе научил кендерът в библиотеката на Тарсис. Когато спомена за кълбата, очите на Райстлин се разшириха, слаботото му лице изразяваше копнеж. – Драconiви кълба ли? – повтори тихо.

– Предположих, че може да си чувал нещо за тях – каза Танис. – Знаеш ли къде са?

Райстлин лежеше близо до огъня, загърнат с наметката на брат си, но въпреки това продължаваше да трепери от студ. Златистият му поглед се премести върху Алхана, която седеше встрани от тях, сякаш беше под достойнството ѝ да участва в разговорите им. Но сега явно ги слушаше.

– Каза, че в Силванести имало драконово кълбо – прошепна Райстлин. – Естествено знам, че не ми е работа да питам.

– Не знам почти нищо за него – отговори Алхана и обърна бледото си лице към огъня. – То беше нещо като музеен експонат, реликва от миналото. Нищо повече. Никой не подозираше, че хората още веднъж ще събудят злото и ще доведат драконите в Крин.

– Откъде знаеш, че хората са виновни? – намеси се гневно Ривъруайнд.

Алхана му хвърли унищожителен поглед, но не отговори, тъй като сметна, че е под достойнството ѝ да разговаря с варварин.

Танис въздъхна. Знаеше колко време отне на Ривъруайнд да му се довери и още колко, за да приеме Гилтанас и Лорана. Сега, когато бе преодолял дълбоко вкоренените си предразсъдъци, Алхана му нанасяше нови рани със своите, които определено не им отстъпваха по сила.

– Райстлин – предложи тихо Танис, – защо не ни кажеш какво знаеш за тези драконови кълба?

– Донеси ми водата, Карамон – заповяда магьосникът. Воинът донесе канчето с гореща вода и седна до него. Брат му се надигна и изсипа билките в него. Въздухът се изпълни със странната лютивата миризма. Райстлин се намръщи, отпи от горчивата отвара и отново заговори:

– По времето на Епохата на сънища, когато Крин е уважавал и почитал членовете на моя орден, е имало пет Кули на Висшата магия. – Гласът му заглъхна, сякаш споменът го измъчваше.

Карамон се взираше мрачно в каменния под на пещерата. Танис, който внимателно наблюдаваше близнаците, отново се зачуди какво ли страшно нещо се е случило, та така е променило живота им. Но знаеше, че е безполезно да пита. И на двамата им беше забранено да говорят за това.

Райстлин се поколеба, преди да продължи, но след това си пое дълбоко въздух и заговори:

– Когато започнали Вторите Драконови Войни, висшите членове на моя орден се събрали в най-великата кула – Кулата на Палантас – и

сътворили драконовите кълба.

Погледът му се отнесе, той замълча, а когато отново заговори, гласът му беше по-силен, плътен и ясен. Дори не кашляше.

Карамон го изгледа учудено.

– Когато изгряла сребърната луна, Солинари, влезли Белите роби. След като Лунитари обляла небето с кървавата си светлина, дошли Червените роби. Накрая сред звездите се появил дискът на Нутари, а с него се появили и Черните роби. Това бил необикновен исторически момент, когато враждите между тях били забравени. Светът го изживя още веднъж, когато магьосниците се обединиха по време на Изгубените битки, но тогава никой не можел да предвиди това събитие. Знаело се само, че злото трябва да бъде унищожено, защото накрая осъзнали, че то възнамерява да унищожи цялата магия по света, за да може да властва само неговата собствена! И така в една нощ, когато на небето греели и трите луни, били създадени драконовите кълба.

– Три луни ли? – попита тихо Танис, но Райстлин не го чу и продължи да говори с чуждия глас.

– В онази нощ била използвана велика и могъща магия – толкова могъща, че някои не издържали на физическото и умствено напрежение. Но на сутринта пет драконови кълба стояли на пиедалите си – ярки и мрачни, изтъкани от светлина и мрак. Четири от тях били отнесени в другите кули и с тяхна помощ светът се отървал от Кралицата на мрака.

Трескавият блясък изчезна от очите на Райстлин, раменете му увиснаха, гласът му замря и той се разкашля жестоко. Останалите го гледаха, без да смеят да си поемат дъх.

– Какви са тези три луни, за които говореше? – осмели се накрая да попита Танис.

– Какви три луни? – изгледа го невярващо Райстлин. – За пръв път чувам за три луни. За какво говорехме?

– За драконовите кълба. Ти ни разказа как са били създадени. Откъде...

Нищо такова не съм казал – прекъсна го раздражено Райстлин. – Какви ги говориш?

Танис огледа останалите. Ривъруайнд поклати глава, а Карамон прехапа устни и извърна поглед.

– Разкажи ни какво още знаеш за драконовите кълба – настоя Златна Луна.

Райстлин избърса кръвта от устата си.

– Не знам почти нищо – произнесе с досада и сви рамене.

– Те са създадени от велики магьосници. Само най-могъщите от моя орден могат да боравят с тях. Казват, че всеки, който се опита да ги използва, без да е достатъчно вещ в магията, ще бъде сполетян от голямо зло. Знанието за драконовите кълба е изчезнало още по време на Изгубените битки. Говори се, че две от тях били унищожени от самите магьосници, когато започнали да разрушават Кулите на Висшата магия. Предпочели да ги строшат, вместо да ги оставят в ръцете на враговете си.

Знанието за другите три е изчезнало заедно с техните магьосници!
– Гласът му заглъхна, той се сви на рогазката и заспа.

– Изгубени битки, три луни, този странен глас. Какво означава всичко това? – измърмори Танис.

– Не вярвам на нито една дума! – заяви Ривъруайнд и започна да разстила кожата им за спане.

Танис щеше да последва примера му, но видя, че Алхана се промъква в сенките и застава над Райстлин. Тя погледна спящия магьосник и прошепна, изпълнена със страх:

– Вещ в магията! Това е баща ми! Танис я погледна и изведнъж разбра.

– Мислиш ли, че се е опитал да използва кълбото?

– Боя се, че да. Каза, че сам щял да се пребори със злото и да го прогони от земите ни. Сигурно е имал предвид... – Тя замълча и се наведе над Райстлин. – Събуди го! Трябва да ми разкаже какво е станало!

Карамон я дръпна внимателно, но твърдо. Тя го изгледа с изкривено от гняв и страх лице. В един момент помислиха, че Ще го удари и Танис хвана ръката ѝ.

– Лейди Алхана, той ни каза всичко, което знае. Колкото До онзи, другия глас, очевидно не помни нищо.

– Случвало се е и преди – изрече полугласно Карамон. – Понякога сякаш става друг човек. Но това винаги го изтощава и никога не си спомня нищо. Алхана издърпа ръката си и тръгна към изхода на пещерата.

Така дръпна одеялото, с което Ривъруайнд беше закрил отвора, че едва не го скъса, преди да излезе навън.

– Аз ще поема първия пост – каза Танис на Карамон. – Ти поспи.

– Ще поседя малко с Райст – отвърна му воинът и постла рогазката си до тази на брат си. Танис излезе навън и потърси Алхана.

Грифоните спяха непробудно, заровили глави в крилете си и вкопчили нокти в скалата. В първия момент Танис не можа да я открие, но

след малко я видя да ридае горчиво, заровила лице в шепите си, подпряна на един огромен камък. Той побърза да се върне в пещерата, защото гордата Алхана никога нямаше да му прости, ако разбере, че я е видял да плаче – слаба и уязвима.

– Аз ще стоя на пост! – извика той високо и отново излезе. Видя, че тя се обърна, за да изтрие сълзите си, и тръгна бавно към нея, давайки й време да се съвземе.

– В пещерата е задушно – заговори Алхана с неестествено нисък глас. – Исках да подишам малко чист въздух.

– Аз пък трябва да охранявам пещерата – каза Танис, помълча и добави: – Боиш се, че баща ти се е опитал да използва драконово кълбо, нали? Но той не може да не знае историята му. Доколкото си спомням, беше магьосник.

– Той знаеше какво представлява кълбото – отвърна Алхана с преперещ глас, но бързо го овладя. – Вашият магьосник беше прав за Изгубените битки и разрушаването на Кулите, но сбърка, когато каза, че другите три кълба са изчезнали. Баща ми донесе едно от тях, за да го пази в Силванести.

– Какви са тези Изгубени битки? – попита Танис и се облегна на скалата до Алхана.

– В Куалинести вече не пазите ли преданията? – изгледа го язвително тя. – Що за варвари сте станали, откакто се смесихте с хората!

– Да речем, че вината е само моя – не съм отдавал необходимото внимание на Разказвача на предания.

Алхана го погледна, защото й се стори, че долавя сарказъм в думите му, но видя, че говори сериозно. Освен това не искаше да остава сама, затова реши да му отговори.

– По време на Епохата на могъществото Ищар ставала все по-силна. Нейните посветени и върховните жреци, които се страхували от магьосниците и тяхната сила, решили, че на света вече не е нужна магия, защото не могат да я контролират. По онова време хората почитали магьосниците но не им вярвали особено, дори на онези с белите роби. Затова било въпрос на време свещениците да настроят народа срещу тях. Когато нещата се влошили, жреците хвърлили цялата вина върху магьосниците.

Кулите на Висшата магия, в които магьосници държали последния и окончателен изпит, били местата където се съхранявало могъществото им и те станали естествена мишена на гнева на простолюдие. Тълпите ги нападнали и както на за приятелят ти, тогава за втори път в цялата си

история робите се обединили, за да се защитят.

– Но как е възможно да претърпят поражение? – попита невярващо Танис.

– Не забеляваш ли какво се случва с твоя приятел? Каквато и сила да притежава, той се нуждае от почивка. Дори най-могъщите магьосници прекарват часове наред над книгите със заклинания, за да ги запаметят, а след това трябва да поспят. Освен това тогава, както и сега, те са били съвсем малко. Малцина са онези, които се подлагат на изпитите в Кулите на Висшата магия, след като знаят, че провалът означава смърт.

– Провалът означава смърт? – повтори тихо Танис.

– Да. Твоят приятел е много смел, щом е предприел Изпита толкова млад. Много смел... или много амбициозен. Той не ти ли е разправял?

– Никога не говори за това. Но нищо, продължавай.

– Когато станало ясно, че битката е изгубена, самите магьосници разрушили две от Кулите. Останали само три – на Ищар, на Палантас и на Уейрет. Взривовете опустошили земята на километри наоколо и Висшите жреци се уплашили. Те разрешили на магьосниците в Кулите на Ищар и Палантас да се оттеглят, само и само да не разрушават кулите, защото заедно с тях щели да загинат и двата града. И така, магьосниците отишли в единствената Кула, която никога не била заплашвана – тази на Уейрет в планините Каролис. Там излекували раните си и запазили частица не унищожена магия. Книгите, които не успели да вземат със себе си – те били много, но повечето от тях имали защитни заклинания – предали на голямата библиотека в Палантас, където, според преданията на моя народ, се съхраняват и до днес.

Сребърната луна беше изгряла и лъчите ѝ осветяваха приказната красота на своята дъщеря. Красота, от която секваше дъхът, но вледеняваше сърцето.

– Какво знаеш за третата луна? – попита Танис, загледан в нощното небе. – Черната луна...

– Съвсем малко. Магьосниците черпят сила от луните: Белите роби от Солинари, Червените – от Лунитари. Според преданията има и луна, която дава сила на Черните роби, но само те знаят името ѝ и как да я открият на небето.

Райстлин знае името ѝ, помисли си Танис, или поне онзи глас го знае...

– Как стана така, че драконово кълбо се озова в баща ти? – По това време той е бил магьосник-чирак. Отишъл в Кулата на Висшата магия в Ищар, за да се подложи на Изпитанията и ги издържал. Там видял

дракононото кълбо. – Тя замълча и се загледа в звездите. – Казвам ти нещо, което баща ми е споделил само с мен, но ти имаш право да го научиш, за да разбереш какво да очакваш. По време на Изпитанията дракононото кълбо... – Алхана се поколеба, сякаш за да намери най-точните думи – влязло в съзнанието и му проговорило: „Взemi ме с теб. Ако ме оставиш в Ищар, аз ще загина и светът ще бъде унищожен.“ Ти навярно би казал, че баща ми го е откраднал, но той смятал, че го спасява. Магьосниците напуснали Кулата на Ищар, а след това и Кулата на Палантас, като заключили изящните златни порти със сребърен ключ. – Алхана потрепери. – Историята ѝ е страшна. Регентът на Палантас, който бил послушник на Висшите жреци, пристигнал в Кулата, за да запечата портите ѝ – поне така казал.

Но всички видели алчния блясък в очите му, защото се говорело, че в нея се съхраняват чудеса – и добри, и лоши. Той тъкмо протегнал хищна ръка към ключа, когато на един от горните етажи се появил черен магьосник. „Портите ще останат затворени, а залите – празни до деня, в който тук се завърне господарят на миналото и настоящето със своята сила“ – изкрещял той и скочил върху портите. Миг преди шиповете да го проният, той проклетел Кулата. Кръвта му се стекла по земята, сребърно-златните порти потреперили, разтърсили се и почернели – изящната червено-бяла кула се превърнала в сив камък, а черните ѝ минарета се разпаднали на прах. Регентът и хората му панически побягнали. И до днес никой не е дръзвал да влезе в Кулата на Палантас, дори да се доближи до портите ѝ. Веднага след проклятието баща ми донесе дракононото кълбо в Силванести.

– Но той е знаел нещо за кълбото, щом го е взел – настоя Танис. – Поне как да го използва...

– Дори и така да е не ми е казал... Това е, което знам. Сега искам да си почина. Лека нощ.

– Лека нощ, лейди Алхана. Спи спокойно. И не се тревожи. Баща ти е мъдър човек и е преживял много. Сигурен съм, че всичко е наред.

Алхана понечи да го отмине, но долови съчувствие в гласа му и спря.

– Той премина Изпитанието, но не е могъщ магьосник, какъвто е твоят приятел – прошепна тя толкова тихо, че Танис едва я чу. – И ако е сметнал, че дракононото кълбо е единствената ни надежда, то... – Глазът ѝ изневери. Танис почувства, че в този момент няма бариера между тях, обхвана раменете ѝ и я придърпа към себе си.

– Джуджетата имат една пословица: „Тревогата назаем в мъка с

лихвите се плаща.“ Не се тревожи. Ние сме с теб.

Алхана не отговори, отпуснала се за миг в успокояващата му прегръдка, но после се отскубна и изтича към входа на пещерата.

Там спря и го погледна.

– Не се тревожи за приятелите си. Те напуснаха града и са в безопасност. Кендерът бе на косъм от смъртта, но оцеля и сега всички пътуват към Ледената стена, за да търсят драконово кълбо.

– Откъде знаеш? – изгуби ума и дума Танис.

– Казах ти каквото трябваше.

– Алхана! Чакай! Откъде знаеш? Бледите ѝ страни се обагриха в розово и тя промълви:

– Аз... дадох на рицаря Звездата. Естествено той не знае какво може да прави тя, нито как да я използва... Не знам защо му я дадох, може би...

– Какво? – попита невярващо Танис.

– Беше толкова внимателен, смел. Рисува живота си, за да ми помогне, и то без дори да знае коя съм. Помогна ми, защото имах проблем. И се разплака, когато драконите убиха онези хора. Дотогава не бях виждала мъж да плаче. Дори когато драконите ни прогониха от домовете ни, ние не плакахме. Навярно сме забравили.

В този момент тя реши, че много се е разприказвала, дръпна рязко одеялото и влезе в пещерата. Танис въздъхна тежко Звезда! Толкова рядък и безценен подарък! Когато двама влюбени елфи бяха принудени да се разделят, тя свързваше съзнанията им. С нейна помощ можеха да споделят емоциите си и черпеха взаимно сила в трудни моменти. Но досега не беше чувал човек да е получавал Звезда. Как ли щеше да му подейства? Ами Алхана? Тя никога нямаше да, се влюби в човек, нито да отвърне на обичта му. Явно това е било спонтанен порив, почувствала се е самотна или пък е била изплашена. Не, всичко щеше да свърши трагично, освен ако не настъпеше коренна промяна в елфите или в самата Алхана. Сърцето му се отпусна при новината, че Лорана и останалите са в безопасност, но се изпълни със страх и жал за Стърм.

9. Силванести. Сънят.

Когато се събудиха на зазоряване, не видяха драконите, макар на Тика да ѝ се струваше, че все още вижда черни точки на хоризонта. Същия следобед приближиха Тон-Талас, Реката на Бога, която отделяше Силванести от останалия свят. Танис цял живот беше слушал за чудесата и неповторимата красота на древната им родина, но въпреки това елфите от Куалинести не съжالياха за нея. Чудесата на Силванести се бяха превърнали в символ на различията между расите им.

Елфите в Куалинести живееха в хармония с природата и доразвиваха и подчертаваха нейната красота. Строяха домовете си сред трепетликите и по магически път позлатяваха и посребряваха стволите им. Жилищата им бяха от искрящ розов кварц и подканваха самата природа да ги обитава.

Елфите от Силванести обичаха уникалността и разнообразието.

Когато те не съществуваша в природата, преоформяха я така, че да отговаря на техния идеал. Разполагаха с нужното търпение и време, защото какво е то за елфите, чийто живот се измерваше с векове? Те преоформяха цели горски масиви, кастреха, копаеха и събираха дърветата и цветята в градини с фантастична красота. Те не „строяха“ жилища, а изсичаха и ваеха естествените мраморни скали. Архитектурата им бе толкова необичайна, че в годините, преди расите да се отчуждят, джуджетата, които се славаха като най-изкусните майстори, идваха от всички краища на Крин, за да видят тези великолепни произведения, а след това плачеха пред красотата им. Говореше се също, че ако човешко същество попадне в градините на Силванести, то завинаги ще остане сред тях, пленено от неземното им съвършенство.

Разбира се, всичко това Танис знаеше от легендите, защото никой от неговия народ не бе ходил в древната си родина от времето на Братоубийствените войни, а човешки крак не бе стъпвал там неколкостотин години преди това.

– А какво ще кажеш за онези истории? – обърна се Танис към Алхана, докато прелитаха над трепетликите. – За хората, заплени от красотата на Силванести, които не можели да си тръгнат оттам? Приятелите ми ще бъдат ли в безопасност в тези земи?

– Знаех, че те са слаби, но че чак толкова. Вярно е, че в Силванести

не идват хо, хора ние просто не ги допускаме. Още по-малко бихме желали да задържаме някого при нас. Ако смятах, че съществува подобна опасност, нямаше да ви доведа в родината си.

– Дори и Стърм? – не се съдържа Танис, засегнат от язвителния й тон.

– Никога повече не ми говори за него! – процеди тя с побелели устни. – Никога!

– Но миналата нощ... – заекна Танис.

– Миналата нощ не съществува. Бях слаба, уморена и уплашена.

Така се чувствах и когато... когато срещнах Стър... рицаря.

Съжалявам, че ти говорих за него и че ти казах за Звездата.

– И за това, че му я даде?

– Съжалявам, че кракът ми изобщо стъпи в Тарсис. По-добре никога да не бях тръгвала! Никога! – тя се обърна рязко и остави Танис насаме с мрачните му мисли. Спътниците тъкмо стигнаха до реката, отвъд която се виждаше Звездната кула, сияеща като перлена огърлица под лъчите на залязващото слънце, когато грифоните забавиха полета си и започнаха да се спускат. Танис погледна напред, но не забеляза нищо.

– Заповядвам ви да продължавате! Трябва да стигна до кулата! – нареди Алхана.

Но птиците продължиха да кръжат все по-ниско и по-ниско, без да ѝ обръщат внимание.

– Какво има? – попита Танис и се огледа. – Защо се спускат?

Кулата вече се вижда. Какво означава това? Не забелязвам нищо тревожно.

– Отказват да продължат – отвърна Алхана с угрижено лице. – Не ми казват защо, но настояват да продължим сами към Кулата.

Танис беше озадачен. Знаеше, че грифоните са зловни и диви същества, но ако някой спечелеше доверието им, бяха готови да му служат вярно до смърт. Елфите в Силванести ги използваха от незапомнени времена, защото бяха бързи, с остри зъби и нокти. Танис бе чувал, че няма живо същество в Крин, от което да се боят. А точно тези грифони бяха влетели в гъмжация от дракони Тарсис без капка страх.

Но сега очевидно имаше нещо, което сериозно ги смущава, защото отказаха да се подчинят, въпреки гневните команди на Алхана.

– Ами, това е – отсече раздражено тя и се направи, че не забелязва погледите на спътниците си. – Ще трябва малко да повървим пеша. И без това не е далеч.

Всички стояха на брега на реката и мълчаливо сезираха в онова,

което се намираше зад блестящите ѝ води. Бяха напрегнати и се опитваха да доловят опасността. Но виждаха единствено клоните на трепетликите, озарени от залеза, и вълните, които се плискаха в брега.

– Лейди Алхана, не каза ли, че народът ти е избягал, за да се спаси от окупацията? – попита накрая Танис.

– Ако тази земя е окупирана, аз съм земеров! – изръмжа Карамон.

– Беше – отвърна Алхана и погледът ѝ обходи обляната от светлина гора. – Небето бе пълно с драconi, като в Тарсис. Драconiаните навлязоха в любимите ни гори, палеха и унищожаваха...

Карамон се наведе към Ривъруайнд и измърмори:

– Сигурно са били на лов за диви гъски!

– Ако е само това, направо сме късметлии – намръщи се варваринът и впери поглед в Алхана. – Тази защо ни доведе тук? Нищо чудно да е капан.

Карамон се замисли и погледна притеснено брат си, който не беше проговорил, откакто грифоните ги бяха оставили на брега на реката. Войнът пристъпи до Тика и сякаш случайно хвана ръката ѝ. Тя погледна страхливо към Райстлин, но продължи да стиска ръката на Карамон. Магьосникът обаче не преставаше да се взира в дивата гора и не им обърна никакво внимание.

– Танис! – обади се внезапно Алхана и сякаш забравила гордостта си, сложи ръка на рамото му. – Може да е проработило!

Може баща ми да ги е победил и ще можем да се приберем у дома! О, Танис... – Тя се разтрепери от вълнение. – Само да прекосим реката и ще разберем! Хайде! Лодката е ей там, малко по-надолу...

– Алхана, почакай! – извика Танис, но тя вече тичаше към обраслия с яркозелена трева бряг, а дългата ѝ пола се вееше около глезените ѝ. – По дяволите, Карамон. Ривъруайнд, след нея! Златна Луна, опитай се някак да ѝ налееш малко здрав разум!

Двамата мъже се спогледаха притеснено, но се втурнаха след Алхана, а Златна Луна и Тика тръгнаха след тях.

– Кой знае какво има в тези гори! – измърмори Танис. – Райстлин...

Магьосникът не даде вид, че го е чул и полуелфът отиде до него.

– Райстлин? – извика силно, забелязвайки отнесения му поглед.

Той го изгледа като разбуден от дълбок сън човек, отърси се и сведе очи.

– Какво става, Райст? Какво долавяш?

– Нищо, Танис.

– Нищо?

– Това е като непрогледна мъгла или сляпа стена. Не виждам и не усещам нищо. Танис го погледна и внимателно и веднага разбра, че лъже. Но защо? Райстлин също го изгледа и на устните му заигра лека усмивка, която говореше, че много добре знае какво си мисли, но това изобщо не го интересува.

– Райст – заговори пръв Танис, – ако предположим, че Лорак, кралят на елфите, е използвал драконовото кълбо, какви са били последствията?

Магьосникът вдигна глава и се втренчи в гората.

– Мислиш ли, че го е направил?

– Да. Алхана спомена, че по време на Изпитанието в Кулата на Ищар то е проговорило и го е накарало да го спаси от приближаващото бедствие.

– И той се е подчинил? – Гласът на Райстлин бе нежен като ромона на древната река.

– Да. Донесъл го е в Силванести.

– Значи това е драконовото кълбо на Ищар – прошепна Райстлин, присви очи и въздъхна с копнеж. – Не знам нищо за тези кълба, освен онова, което вече споменах. Но ще ти кажа едно, Танис, никой от нас няма да си тръгне от Силванести такъв, какъвто е бил досега... ако изобщо си тръгне.

– Какво означава това? Какво ни очаква тук?

– Има ли значение? – попита разсеяно Райстлин и мушна ръце в ръкавите на робата си. – Така или иначе се налага да влезем в Силванести. Знаеш го по-добре и от мен. Или може би ще пропуснеш възможността да откриеш едно от драконовите кълба?

– Добре, но ако виждаш някаква опасност, защо не ни кажеш каква е? Можем поне да се подготвим...

– Подгответе се тогава – прошепна Райстлин, обърна му гръб и тръгна бавно по брега, за да отиде при брат си. Спътниците прекосиха реката, когато последните слънчеви лъчи се процеждаха между листата на трепетликите на отсрещния бряг. Мракът постепенно погълна легендарната гора и сенките на нощта се разляха под стволите на дърветата.

Пътуването беше много бавно. Лодката – украсена с дърворезби и свързана с двата бряга посредством сложна система от въжета и макари – първоначално изглеждаше в добро състояние. Но когато поека към отсрещния бряг, откриха, че въжетата са изгнили, а самата лодка започна да се разпада под краката им. Реката също им се стори променена.

Водата стана червеникавокафява, а във въздуха се разнесе мирис на кръв.

Когато слязоха на отсрещния бряг и започнаха да разтоварват багажа си, въжетата поддадоха и се скъсаха, а реката отнесе лодката. В същия миг и последният слънчев лъч се скри и здрачът ги погълна. Небето беше ясно и безоблачно, но не се виждаха никакви звезди. Нямаше ги и двете луни. Единствената светлина идваше откъм реката, която блещукаше с призрачно сияние.

– Райстлин, жезълът! – прошепна Танис, но гласът му отекна в прихналата гора. Дори Карамон потрепери.

– Ширак! – заповяда той и кристалът заблестя. Но светлината му беше студена и бледа. Стори им се, че осветява единствено необикновените очи на магьосника. – Трябва да влезем в гората. – Магьосникът се обърна и закрачи неуверено към тъмните дебри.

Останалите стояха като парализирани. Постепенно ги обзе страх. Съвсем безпричинен страх, който бе още по-ужасяващ заради нелогичността си. Той се просмукваше от земята и проникваше в крайниците, парализираше вътрешностите, изцеждаше силата и разяждаше мозъка.

Страх от какво? Наоколо нямаше нищо, абсолютно нищо! Но всички се страхуваха от това нищо, каквото никога през живота си.

– Райстлин е прав. Трябва... да влезем... в гората... да потърсим убежище... – произнесе с усилие Танис. – Да т-тръгваме.

Той повлече крака, без да се интересува дали някой го следва. Знаеше само, че трябва да върви напред, да се махне оттук!

Единственият му ориентир бе жезълът на Райстлин. Той положи отчаяни усилия да не го изпуска от поглед, но когато стигна до гората, разбра, че няма повече сили.

– Райстлин! – извика Танис, свлече се на колене и зарови пръсти в земята.

Но магьосникът не му се притече на помощ. Последното, което видя, бе светлината на жезъла, който бавно се насочи към земята и още побавно се изплъзна от безжизнената му ръка. Дърветата. Прекрасните дървета на Силванести, оформяли в продължение на векове в чудни дъбрави. Навсякъде около Танис имаше дървета. Но сега те се бяха обърнали срещу господарите си. През трепкащите им листа се процеждаше зловеща зелена светлина.

Танис се огледа ужасено. През живота си беше виждал какви ли не странни и страшни неща, но не и това. Помисли, че ще полудее. Огледа се на всички страни, но никъде не видя изход. Около него имаше само

дървета – злокобно различни.

Имаше чувството, че съзнанието на всяко дърво се гърчи безмълвно в ствола му, а разкривените клони бяха крайниците на душата му, пленени в страшна агония. Тревясалите корени се извиваха в напразни опити да побягнат. Жизнените сокове изтичаха от огромните рани по стеблата. Шепотът на листата бе вик на болка и смъртен страх. Дърветата на Силванести плачеха с кървави сълзи.

Танис беше изгубил всякаква представа откога е там. Помнеше, че пое към Звездната кула, която се издигаше над трепетликовите клони. Вървя, вървя и нищо не се изпречи на пътя му. Изведнъж чу писък, сякаш изтезваха животинче. Обърна се и видя Таселхоф, който сочеше дърветата. Танис погледна ужасен натам, смътно осъзнавайки, че кендерът въобще не трябваше да е тук. На всичко отгоре до него стояха Стърм, с пепеляво от страх лице, Лорана, която ридаше отчаяно, и Флинт, с широко отворени очи. Танис прегърна Лорана и усети и ръцете си топлото ѝ тяло, макар да знаеше, че нея я няма, и това го изпълни с ужас. И тогава, като стоеше в дъбравата, която се беше превърнала в килия на смъртник, страхът му се усили още повече. Иззад сгърчените дървета заизскачаха някакви уродливи животни и се нахвърлиха отгоре им.

След тези мутанти крачеха легиони от воители – елфи с лица като черепи. Те нападнаха спътниците и бляскавите им мечове нанасяха истински рани. Но когато някой успееше да ги пониже, изчезваха и се стопяваха в нищото. Карамон, който се бореше с един вълк, от чието тяло се гърчеха змии, вдигна глава и видя, че към него се е устремил един елф с блестящо копие в ръка. Той изкрещя за помощ към брат си.

– Аст киранан каир Сот-аран/Су кали Джаларан – прошепна Райстлин и от пръстите му се откъсна огнена топка, която попадна право в елфа, но без никакъв резултат. Копието – насочвано от невидима сила – се заби в Карамон, прониза бронята му и го прикова към ствола на едно дърво.

Елфът извади оръжието си от рамото му, воинът се свлече на земята и кръвта му се смеси с тази, която се стичаше от дървото. С ярост, която удиви дори самия него, Райстлин извади сребърната си кама и я запрати по елфа. Острието прониза неумрялата му душа и той се стопи във въздуха заедно с коня си.

Златна Луна коленичи до Карамон, но трудно успя да изрече молитвата си, защото вярата я беше изоставила сред този ад.

– Помогни ми, Мишкакал – помоли се тя. – Помогни ми да спася

приятеля си!

Страшната рана се затвори и смъртта отпусна прегръдката, в която бе сграбчила воина. Райстлин коленичи до брат си и понечи да заговори, но изведнъж се втренчи зад него с разширени от ужас очи.

– Ти! – прошепна магьосникът.

– С кого говориш? – попита немощно Карамон, защото долови паника и ужас в гласа му, но Райстлин не му отговори. Воинът напрегна очи, но не видя нищо.

– Нуждая се от помощта ти! – заяви твърдо магьосникът на невидимия. – Отново! Карамон видя, че брат му протяга ръка, сякаш иска да прескочи някаква пропаст, и го обзе панически страх.

– Райст, недей! – изкрещи и се вкопчи в него.

– Уговорката остава същата... Какво? Искаш още? – Райстлин замълча за миг и въздъхна. – Назови цената!

В продължение на няколко секунди той слушаше какво говори другият. Карамон, който го наблюдаваше загрижено, забеляза как лицето му пребледня.

Райстлин затвори очи и преглътна, сякаш отпиваше горчивата си отвара, и наведе глава.

– Приемам, но само при условие, че бъдещето може да се промени. Какво трябва да направим? Карамон изкрещя, защото видя, че червената роба на Райстлин, която в този свят бе символ на неутралността, стана кървавочервена, съвсем тъмна и накрая – черна.

– А как да оцелеем в кулата? – попита Райстлин невидимия си инструктор и отново заслуша внимателно. Накрая кимна. – И ще получа онова, което ми е нужно? Добре. Тогава сбогом, ако това изобщо е възможно в твоето тъмно пътуване.

Райстлин се изправи и черната роба прошумоля. Без да обръща внимание на увещанията на Карамон и ужасения поглед на Златна Луна, той тръгна да търси Танис. Откри го притиснат до едно дърво да се сражава с няколко елфа. Райстлин бръкна в една от торбите си и извади парче заешка кожа и малка янтарна пръчка. Потри ги в лявата си длан, протегна дясната и каза:

– Аст киранан каир Гадурм Сот-арн/Су кали Джаларан!

От пръстите му излетяха светкавици, които пронизаха елфите и те изчезнаха. Танис се строполи изтощен на земята. Магьосникът застана в центъра на една малка полянка сред сгърчените дървета, а в краищата й напиряха неумрелите елфи, но сякаш се блъскаха в невидима стена.

– Съберете се около мен! – заповяда на спътниците си. – По-бързо!

Не мога да ги удържам безкрайно!

Танис се поколеба, но се приближи. Лицето му беше съвсем бяло под червеникавата брада, раната на главата му кървеше.

Много бавно, един по един, останалите го последваха. Само Стърм остана извън кръга.

– Винаги съм знаел, че нещата ще свършат по този начин – заяви твърдо той. – По-скоро ще умра, отколкото да приема твоята закрила, Райстлин. Рицарят с обърна и потъна в непрогледната гора. Танис видя, че предводителят на елфската войска направи знак на една от групите да го последва. Понечи да тръгне след него, но Райстлин го спря.

– Остави го или всички сме изгубени. Чуйте, искам да ви кажа нещо, а времето ни е много ценно. Трябва да стигнем до Звездната кула. Но по пътя ще срещнем големи препятствия. Всяко същество, населявало някога болните кошмари на смъртните, ще се надигне, за да ни попречи. Но знайте – всичко това е само сън, кошмарният сън на Лорак, бащата на Алхана.

Видения от бъдещето ще ни помагат... или ще ни попречат.

Помнете, че макар телата ни да са будни, съзнанията ни спят. Смъртта съществува единствено в съзнанието, освен ако не повярвате в обратното.

– Защо тогава не се събудим? – попита гневно Танис.

– Защото вярата на Лорак в реалността на съня е твърде силна, а твоята – твърде слаба. Ще се завърнеш в реалността само когато повярваш с цялото си сърце и в теб не остане капка съмнение, че това е сън.

– Щом е така – продължи да упорства Танис – и щом си убеден, че това е само сън, защо самият ти не се събудиш?

Райстлин се усмихна.

– Може би не искам да го правя.

– Нищо не разбирам! – изкрещя отчаяно Танис.

– Трябва да разбереш, защото иначе ще умреш. А тогава вече няма да има значение какво си разбрал.

10.

Сънища наяве. Видения от бъдещето.

Райстлин не обърна внимание на ужасените погледи на спътниците

и пристъпи към брат си, притиснал кървящата си ръка.

– Аз ще се погрижа за него – обърна се той към Златна Луна и го хвана през кръста.

– Не – задъха се Карамон, – още си болен...

– Вече съм достатъчно силен – прошепна нежно Райстлин и от тази нежност по тялото на воина премина тръпка. – Подпри се на мен, братле. Изнемощял от болка и страх, Карамон за пръв път в живота си се подпря на Райстлин и двамата закрачиха през зловещата гора.

– Какво става, Райст? – попита Карамон. – Защо си с Черната роба? И гласът ти...

– Пази си силите, братле – посъветва го магьосникът.

Двамата потънаха в гората. Неумрелите елфи ги гледаха с омраза измежду дърветата и в очните им кухни проблясваше ненавистта на неживите към живите. Но никой не посмя да нападне черния магьосник. Раната на Карамон започна силно да кърви и той се чувстваше все по-слаб и по-слаб. Обзе го неясно усещане, че силата, която губеше, се преливаше в черната му сянка. Танис тръгна из гората да търси Стърм. Намери го да се бие с група призрачни елфи.

– Това е сън! – изкрещя на рицаря, който нападаше и разсичаше съществата. Всеки път, когато пробождаше някое от тях, то изчезваше за миг и се появяваше отново.

Полуелфът извади меч си и се втурна да му помогне.

– Да бе! – изрева от болка рицарят, защото една стрела прониза рамото му. Ризницата го предпази донякъде, но раната кървеше обилно. – Това на сън ли ти прилича? – той извади окървавената стрела.

Танис застана пред него да го пази, докато Стърм спре кръвоизлива.

– Райстлин каза...

– Райстлин! Ха! Погледна робата му!

– Но ти си тук! В Силванести! – възпротиви се обърканият Танис. Имаше странното усещане, че спори със самия себе си. – А Алхана каза, че си при Северната стена!

– Сигурно са ме изпратили, за да ти помогна – сви рамене рицарят.

„Добре. Това е само сън – каза си Танис. – Ей сега ще се събудя.“

Но нищо не се промени. Стърм сигурно беше прав, а Райстлин ги бе излъгал. Точно както ги излъга преди да влязат в гората.

Но защо? Какво целеше?. Изведнъж разбра – дракононото кълбо!

– Трябва да стигнем до кулата преди Райстлин! – изкрещя на Стърм. – Знаем какво иска!

От този миг нататък Танис имаше чувството, че трябва да се сражават за всеки сантиметър от пътя. От време на време успяваха да отблъснат войските от неживи, но веднага ги връхлитаха нови и нови пълчища. Изгубиха всякаква представа за време. В един миг слънчевите лъчи пробиваха призрачната мъгла, в следващия сенките на нощта се спускаха като драконови криле.

И тогава, тъкмо преди да се спусне непрогледният мрак, видяха ослепително бялата мраморна Кула. Тя се издигаше към небесата като мъртвешки пръст от гроб. Те се затичаха към нея. Въпреки че бяха смъртно уморени, нямаха никакво намерение да останат в зловещата гора след падането на нощта.

Елфите забелязаха, че плячката им се изплъзва, нададоха див писък и се втурнаха след тях.

Стърм тичаше пръв и избиваше неумрелите, които се опитваха да им препречат пътя. Танис вече беше съвсем близо до кулата, когато усети, че около крака му се увива някакъв корен, спъна се и падна. Опита да се освободи, но коренът го държеше здраво. В този момент към него се приближи един елф с гротескно изкривено лице и вдигна копието си да го пониже. Изведнъж очите му се разшириха, безчувствените пръсти изпуснаха оръжието и един меч прониза полупрозрачното му тяло.

Елфът изпищя и изчезна.

Танис погледна нагоре да види спасителя си – някакъв странен воин, който му беше много познат. Но когато свали шлема си и чифт нежни кафяви очи го погледнаха полуелфът направо онемя!

– Китиара! – промълви невярващо. – Ти! Тук! Как? Защо?

– Дочух, че се нуждаеш от помощ – усмихна се чаровно Кит. – Явно е истина. – Тя протегна ръка и Танис я сграбчи, все още невярващо. – Кой е този там? Стърм? Чудесно! Както в добрите стари времена! Е, отиваме ли в Кулата? – попита Китиара и се разсмя на изумената му физиономия.

Ривъруайнд се сражаваше сам с легиони неумрели. Вече усещаше, че няма да издържи дълго. Тогава чу познати гласове.

Вдигна очи и видя мъжете от племето си! Нададе радостен вик, но той замря на устните му, когато забеляза насочените към него лъкове.

– Недейте! Не ме ли познахте? Аз...

Вместо отговор, мъжете го обстреляха със стрели, които се забиваха в тялото му.

– Ти донесе синия кристал! И заради теб селото ни бе унищожено!

– Не съм искал това да се случи – прошепна варваринът и се свлече

на земята. – Не знаех. Простете ми.

Тика се сражаваше с елфите и си пробиваше път към Кулата, но с ужас забеляза, че те се превърнаха в драконяни! Гущерските им очи светеха в червено, а продълговатите им езици облизваха мечовете. Обзе я паника и започна да отстъпва, но се блъсна в Стърм. Рицарят изръмжа ядосано и ѝ изкрещя да се маха от пътя му. Тя се отдръпна и налетя на Флинт, който също я отблъсна.

Заслепена от сълзите и ужасена от драконяните, които изскачаха от мъртвите си тела, Тика изпадна в паника и започна да нанася удари по всичко, което ѝ се струваше, че мърда. Осъзна се едва тогава, когато вдигна поглед и видя черната роба на застаналия пред нея Райстлин. Магьосникът не каза нищо, само посочи към земята, където лежеше джуджето, убито от собствения ѝ меч.

„Аз ги доведох тук, мислеше си Флинт. Вината е моя, защото съм най-възрастният. Трябва да ги изведе оттук.“ Той изкрещя бойното предизвикателство и се втурна към елфите с брадвата в ръка, но те му се изсмяха в отговор. Това направо го вбеси джуджето тръгна към тях, но с ужас откри, че не може да ходи. Коленете го боляха ужасно, изкривените му пръсти трепери, и не успяваха да задържат брадвата, не му достигаше въздух. И тогава разбра защо елфите не го нападаха – просто го чакаха да умре от старост. Зрението му се замъгли, пред него като че ли изникна познат силует – приличаше му на Тика, но не беше сигурен...

Златна Луна тичаше през изкривените и измъчени дървета. Изгубила пътя към Кулата, тя отчаяно търсеше приятелите си. Дочу звън на оръжия и гласът на Ривъруайнд, който я зовеше. В същия миг викът му секна и премина в агония. Тя се втурна отчаяно към него и скоро краката и ръцете ѝ се разраниха. Накрая го намери. Ривъруайнд лежеше на земята, пронизан от безчет стрели – познати стрели! Тя коленичи до него.

– Изцели го, Мишкакал – помоли се тя, както беше правила много пъти досега. Нищо! Лицето му продължаваше да е мъртвешки бяло, а очите му се взираха с празен поглед в зеленикавото небе.

– Защо не отговаряш? Излекувай го! – изкрещя Златна Луна. И тогава разбра и викът ѝ прониза тишината. – Накажи мен! дз съм тази, която се усъмни и задаваше въпроси! Аз видях агонията на децата в Тарсис и унищожението на града! Как можа да го допуснеш? Искам да вярвам, но се съмнявам, когато виждам този ужас! Не наказвай него! – Тя се разплака и сведе глава над безжизненото тяло на съпруга си, затова не забеляза елфите, които затваряха обръча около нея.

Таселхоф бе толкова очарован от зрелищата наоколо, че дори не

усети как се отдели от приятелите си. Неумрелите не го безпокояха, защото се хранеха със страх, а той такъв не изпитваше. Накрая, след като се лута доста време, стигна до Звездната кула и там безгрижието му свърши.

Притисната до вратата, Тика яростно се биеше с някакви създания, излезли от най-страшните ѝ кошмари. Кендерът прецени, че ако отвори вратата, ще я спаси. Той се промъкна през мелето и започна да изучава ключалката, докато девойката задържаеше на разстояние елфите.

– Побързай, Тас! – извика тя, останала без дъх. Ключалката беше елементарна – секретът ѝ бе толкова прост, че Таселхоф се зачуди защо елфите изобщо са си дали труда да го слагат.

– Секунда и съм готов – извика бодро той, но в този момент нещо го удари по главата.

– Ей! Не може ли малко по-внимателно... – изкрещя ядосано кендерът, обърна се и застина. Тика лежеше в краката му, а червените ѝ къдрици бавно се обагряха в кръв.

– Не, недей, моля те! – прошепна Тас и трескаво започна да мисли. Можеше да е само ранена, значи ако успее да я вкара в кулата, все някой щеше да ѝ помогне. Погледът му се замъгли от сълзи и ръцете му се разтрепераха. „Трябва да побързам. Защо не се отваря това проклето нещо!? Толкова е просто!“ Той се вкопчи с всички сили в ключалката. Тя изщрака, но едновременно с това Тас почувства леко убождане по пръста. Погледна по-внимателно ключалката, видя блестящия златен шип и разбра – елементарна ключалка, елементарен капан, а той се хвана. Усети първите признаци на отровата и сведе поглед към Тика. Закъсня. Беше мъртва.

Райстлин и Карамон стигнаха до Кулата без проблеми. Войнът наблюдаваше с нарастващо изумление как брат му отблъсква страховитите същества, кога с магия, кога с волята си. А към него бе внимателен, нежен и великодушен. Към края на деня Карамон започна да почива все по-често. И колкото повече отслабваше, толкова по-силен ставаше Райстлин. Когато сянката на нощта се спусна и смени призрачната зелена светлина, близнаците стигнаха до Кулата. Погледът на Карамон изглеждаше като на луд заради треската и болките.

– Трябва да си почина, Райст.

– Добре, братле – отзова се нежно Райстлин, помогна му да се облегне на перленояллата стена на Кулата и го изгледа със студените си златни очи.

– Сбогом, Карамон!

Брат му го изгледа невярващо. В сенките се мяркаха неумрелите елфи, които ги следваха на почтително разстояние, но сега, след като им стана ясно, че страховитият магьосник си тръгва, започнаха да настъпват.

– Райст – изрече с усилие Карамон, – не можеш да ме оставиш тук! Как ще се бия с тях прекалено съм слаб! Нужен си ми!

– Знам, но аз вече не се нуждаю от теб. Сдобих се със силата ти. Най-накрая съм онова, което жестоката природа ми отне – пълноценна личност.

Карамон го погледна недоумяващо, но Райстлин невъзмутимо се отдалечи.

– Райст!

Агонизиращият вик го спря, обърна се и погледна брат си. Златните очи бяха единственото, което се виждаше изпод черната качулка.

– Как е да си слаб и уплашен, братле? – попита тихо и отиде до вратата, пред която лежах мъртвите тела на Тика и Тас. Магьосникът ги прескочи и изчезна в тъмнината.

Стърм, Танис и Китиара стигнаха до кулата и видяха воина, който лежеше на тревата до стената. Елфите го бяха заобиколили и размахваха с кръсци студените си мечове.

– Карамон! – Сърцето на полуелфа се сгърчи от болка.

– А къде е брат му? – Стърм погледна гневно Китиара. – Оставил го е да умре, нали?

Двамата набързо разгониха елфите, докато Танис коленичи до смъртно ранения воин.

Карамон отвори очи и едва го разпозна през кървавата пелена, която замъгляваше погледа му. След това проговори с огромно усилие:

– Пази Райст, Танис... защото аз... си отивам. Наглеждай го...

– Да го наглеждам ли!? – повтори невярващо полуелфът. – Та той те остави да умреш!

Карамон притвори очи.

– Не, Танис, грешиш. Аз го изпратих... надалеч. – Главата му клюмна безжизнено.

Стърм и Кит застанаха пред тялото на мъртвия воин.

– Нали ви казах! – обади се грубо Стърм.

– Бедният Карамон – прошепна Китиара и се наведе над него. – Виенаги съм чувствала, че всичко ще свърши точно така. – Тя помълча и продължи тихо: – Значи малкият Райстлин вече е могъщ.

– Да, след като не се поколеба да пожертва дори брат си!

Китиара сви рамене и погледна Карамон, който лежеше в локва кръв.

– Бедното хлапе!

Стърм покри тялото на воина с наметката си и тримата се отправиха към входа на Кулата.

– Танис... – посочи Стърм.

– О, не! Само не Тас и Тика. Телцето на кендера се намираше в преддверието, сгърчено от действието на отровата. До него лежеше Тика. Червените ѝ къдрици се бяха сплъстили от кръвта. Танис коленичи до тях. От конвулсиите една от торбите на Тас се беше отворила и съдържанието ѝ се бе разпиляло на земята. Той забеляза някакъв златен предмет, пресегна се, взе го и сълзи замъглиха погледа му. Беше елфският му пръстен от бръшлянови листенца.

– Вече не можеш да му помогнеш. – Стърм сложи ръка на рамото му. – Хайде да тръгваме и да приключим с цялата тази история. И се заклевам – ще оживея само за да убия Райст!

„Смъртта е само в съзнанието, това е сън. Ей сега ще се събудя“ – повтаряше си Танис. Но когато отвори очи, тялото на кендера продължаваше да лежи на пода.

Той стисна пръстена и последва Стърм и Кит във влажното, мухлясало мраморно преддверие, което някога навярно е било красиво, но сега дори картините по стените изобразяваха ужасяващи сцени на смъртта. Тримата продължиха навътре и забелязаха зеленикаво сияние, идващо от помещението в края на коридора.

Чувстваха злото, което излъчваше тази светлина, усещаха горещината му по лицата си, но все пак трябваше да се срещнат с него.

– Центърът на злото – промълви Танис. Сърцето му се изпълни с ярост, мъка и изгарящо желание за мъст. Понечи да изтича натам, но зеленият въздух го притисна. Всяка стъпка му костваше огромно усилие.

Китиара залитна. Лицето ѝ се обля в пот и тъмните ѝ къдрици залепнаха по челото и врата ѝ. За пръв път Танис я виждаше уплашена. Той я подхвана и заедно продължиха напред, въпреки че сам трудно се придвижваше. Стърм дишаше тежко и едва пристъпваше под тежестта на бронята си.

Първоначално им се струваше, че изобщо не напредват, но по-късно осъзнаха, че макар и бавно, все пак приближават осветеното в зелено помещение. Светлината изгаряше очите им, а движенията им причиняваха невероятни мъки. Бяха изтощени, мускулите ги боляха, дробовете им горяха.

Вече си мислеше, че повече не може да направи нито крачка, когато Танис чу, че някой го вика. Извърна с усилие глава и видя Лорана с меч в ръка. Тежестта явно не ѝ действаше, защото изтича към него с радостен вик.

– Танталас! Колко се радвам, че си жив! Чаках... – Тя се сепна и прикова поглед в жената, която се бе вкопчила в ръката му.

– Коя е... – понечи да попита и изведнъж разбра. Това сигурно е Китиара – жената, която Танис обичаше. Лицето ѝ побеля, след това почервения.

– Лорана... – Полуелфът съвсем се обърка и отчая. Мразеше се, че ѝ причинява болка.

– Танис! Стърм! – извика Китиара и посочи нещо.

Спътниците се стреснаха от ужасения ѝ глас и се обърнаха.

– Дракус Тсаро, дегниях! – промълви на соламнийски Стърм.

Огромен зелен дракон изпълваше края на коридора. Казваше се Циан Отровена кръв и беше един от най-големите драconi в Криен. Само Великата Червена бе по-голяма от него. Той провря глава през вратата и закри ослепителната зелена светлина. Надуши стомана, човешка плът и елфска кръв и впери огнените си очи в групичката. Неспособни да помръднат, четирима стояха и гледаха с ужас как драконът преминава през мраморната стена като през хартия. Оръжията изпаднаха от безжизнените им ръце и те разбраха, че ще умрат. Но докато драконът се приближаваше към тях, от някаква невидима врата излезе тъмна фигура и застана с лице към тях.

– Райстлин! – извика Стърм. – Заклевам се във всички богове, че ще платиш за живота на брат си!

Рицарят се отърси от вцепенението, взе меча си и забравил за дракона, скочи към магьосника. Райстлин го изгледа студено.

– Добре, убий ме, но така обричаш себе си и останалите на смърт, защото единствено моята магия може да победи Циан!

– Стърм, недей! – Сърцето на Танис преливаше от ненавист, но магьосникът беше прав. Усещаше могъществото, което излъчваше черната му роба. – Няма да оцелеем без неговата помощ!

– Не! Вече казах – не искам такава закрила. Сбогом, Танис.

И преди някой да успее да го спре, се насочи към Циан. Огромният дракон разклати глава, предвкушвайки първото предизвикателство, от както беше завладял Силванести.

– Направи нещо! – извика Танис на Райстлин.

– Не мога. Рицарят е застанал на пътя ми. Каквото и заклинание да

изрека, то ще убие и него.

– Стърм, махни се! – изкрещя умоляващо Танис. Рицарят се поколеба, но не заради приятеля си, а защото чу ясният звук на тромпет – студен като въздуха в ледените планини на неговата родина. Чист и кристален, той се издигна над мрака, смъртта и отчаянието и прониза сърцето му.

Стърм отвърна с радостен боен вик. Вдигна меча си – този на неговия баща, – върху чието древно острие бяха гравирани символите на Ордена на Розата. Лъчите на сребърната луна които проникваха през един счупен прозорец, се отразиха в него и ослепително бялата светлина разпръсна зловещия зеленикав въздух.

Изведнъж гласът му се пречупи, защото тонът на призива се бе променил. Вече не беше сладък и чист, а фалшив, рязък и пронизителен.

„Не! – помисли си ужасен рицарят, докато вървеше към дракона. – Това са роговете на врага! Подмамиха ме в капан!“ Иззад Циан наизлизаха драконяни, които се присмиваха на лековерието му.

Стърм стисна меча с потна ръка. Драконът се извисяваше пред него огромен, непобедим, заобиколен от войските си. Стомахът му се сви, кожата му настръхна и се покри с капчици пот. Роговете прозвучаха за трети път – страшни и зли. За него всичко свърши – чакаше го безславна смърт. Той се огледа трескаво за Танис, но не можа да го открие. В отчаянието си повтори девиза на рицарите: „Моята чест е моят живот“, но думите отекнаха в ушите му кухи и безсмислени. Той не беше рицар! Живееше с една лъжа. Ръката му потрепери и се отпусна, мечът падна на пода и Стърм зариде като дете, скрил глава от кошмара пред себе си.

Циан отне живота му с един замах, прониза тялото му с блестящия си нокът и го вдигна. След това го хвърли на пода и драконяните се нахвърлиха върху него, за да го разкъсат на парчета. Но една сребриста фигура застана до Стърм, взе меча и го вдигна.

– Докоснете го и сте мъртви!

– Лорана! – изкрещя Танис и се втурна към нея. Точно когато я приближи, чу Китиара, която го викаше. Извърна се и я видя да се бие с четирима драконяни. Полуелфът за миг се поколеба какво да направи и това се оказа фатално – Лорана падна върху Стърм, пронизана от мечовете на драконяните.

– Лорана! Не! – Той не можеше да повярва на очите си. Понечи да отиде при нея, но Китиара отново го извика. Обърна се и видя как тя изчезва под вражеските тела.

Полуелфът изстена и почувства как потъва във водовъртежа на

лудостта. Закопня за смъртта, която щеше да сложи край на тази болка. Стисна меча на Кит-Канан и се втурна към драна с едничката мисъл – да убие или да бъде убит. Но Райстлин застана между него и дракона като черен обелиск. Танис падна и разбра, че смъртта е съвсем близо. Стисна малкия златен пръстен и затвори очи в очакване. Вместо това чу странни и могъщи магически думи. Магьосникът и драконът се бяха изправили един срещу друг, но на него вече му беше безразлично. Той остана глух за звуците, глух за живота и смъртта.

Единственото реално нещо бе златният пръстен в дланта му. Стисна го силно и усети как златните листенца се забиват в кожата му. Колкото по-силно го стискаше, толкова по-дълбоко те се забиваха в плътта му. Болка... истинска болка... Аз сънувам!

Танис отвори очи. Лежеше на студения мраморен под, а ръката му бе стисната здраво, толкова здраво, че болката го беше пробудила. Болка! Пръстенът! Сънят! Танис се надигна ужасен и се огледа. Но в залата нямаше никой освен Райстлин, който се бе свлякъл до стената и кашляше.

Полуелфът се надигна бавно и отиде при магьосника. Когато го приближи, видя на устните му кръв – червена като светлината на Луни-тари, червена като робата, която покриваше крехкото му треперещо тяло.

Сънят...

Танис разтвори пръстите си. В ръката му нямаше нищо.

11.

Краят на съня.

Началото на кошмара.

Танис огледа помещението – беше празно като шепата му. Телата на приятелите му ги нямаше, дракона – също. През разрушената стена нахлуваше вятър и развяваше робата на Райстлин. Той отиде при магьосника и го разтърси.

– Къде са? Мъртви ли са? Драконът...

– Той отказа да се бие с мен и си отиде, след като разбра, че не може да ме победи. – Райстлин се изкубна от ръцете му и отново се подпря на мраморната стена. – Да, не можа да ме победи, защото бях силен, но сега може да ме надвие дори дете – изрече с горчивина. – А

останалите... не знам... – Той сви рамене и го погледна със странните си очи. – Ти оживя, защото изпитваше истинска, силна любов. Аз оцелях благодарение на амбицията си. Двамата се вкопчихме в реалността, но за другите не знам.

– Значи и Карамон е жив, благодарение на любовта си. Преди да умре, ме помоли да пощадя живота ти... Каж ми, бъдещето, което видяхме, необратимо ли е?

– Дори и в този момент то се променя, в противен случай щяхме да бъдем само пионки върху дъската на боговете, а не техни наследници, както ни обещават. Но нещата съвсем не свършват дотук. Трябва непременно да намерим Лорак и драконовото кълбо. Райстлин се отблъсна от стената и пое с усилие през мраморната зала, подпирайки се на магическия си жезъл, чийто кристал осветяваше помещението сега, когато зелената светлина вече я нямаше.

Зелена светлина. Танис стоеше объркан и се опитваше да разграничи съня от действителността, защото той изглеждаше по-реален от всичко, което го заобикаляше в момента. Погледна разбитата стена. Наистина ли видя дракон? Ами ослепителната светлина в края на коридора? Сега беше нощ, а когато всичко това започна, слънцето тъкмо изгряваше. Колко време бе изминало?

– Райст! – извика някакъв глас. Магьосникът спря и бавно се обърна.

– Карамон?

Воинът стоеше пред вратата, осветяван от двете луни.

– Уморен съм, Карамон – въздъхна Райстлин и се разкашля. – Но за да приключим този кошмар, трябва да свършим още много неща, преди да са изгрели трите луни. Помогни ми, братле.

Карамон изтича към него, подхвана го и двамата влязоха в залата за аудиенции на Звездната кула, следвани от Танис.

Полуелфът я огледа с интерес, защото цял живот беше слушал за нейната красота и знаеше, че Слънчевата кула в Куалиности е построена по нейно подобие. Над него се извисяваха спирали, излъчващи мека светлина, а прозорците, вече изпочупени, бяха инкрустирани със скъпоценни камъни, които събираха и концентрираха светлината на двете луни и оформяха причудлив танц от сребърни и червени лъчи.

Танис потръпна и погледна нагоре. В Куалиности имаше мозайки, които изобразяваха слънцето, съзвездията и двете луни, а тук – само един кръгъл отвор, през който се виждаше черното небе, на което не грееше нито една звезда.

Преди да осмисли какво означаваше това, чу тихия глас на Райстлин и се обърна.

В средата на залата седеше Лорак, кралят на елфите. Съсухреното му и сгърчено тяло се губеше в огромния каменен трон, украсен с прекрасни гравюри на птици и животни, но сега главите им приличаха на черепи.

Той бе застинал с отнетната назад глава и уста, раззината в безмълвен писък, а ръката му се бе вкопчила в кръгъл кристален глобус.

– Жив ли е? – попита с ужас Танис.

– Да, за огромно негово съжаление.

– Какво му е?

– Изживява поредния кошмар. А това е дракононото кълбо.

Явно се е опитал да го овладее, но не е бил достатъчно силен и то е овладяло него. Кълбото е повикало тук Циан Отровена кръв, за да охранява Силванести, но драконът е бил на противоположното мнение – решил е да унищожи елфите, като нашепва кошмари на Лорак. За него те са били толкова истински, че са се превърнали в действителност. Когато навлязохме в Силванести, попаднахме едновременно в неговия кошмар, в нашите собствени и под властта на дракона. Сам видя резултата, нали?

– Ти си знаел! – Танис сграбчи магьосника и го обърна към себе си. – Знаел си какво ни очаква още там, на брега на реката...

– Остави го! – Карамон застана между двамата и махна ръката му от рамото на брат си.

– Може би – отвърна Райстлин и присви очи. – Не съм длъжен да ти разкривам това, което зная, нито откъде и как съм го научил!

Танис тъкмо щеше да му отговори, когато чу някакъв стон, който идваше откъм пиедестала на трона. Той изгледа гневно Райстлин и извади меча си.

Алхана бе коленичила пред баща си и тихо хлипаше, положила глава в скута му. Танис се приближи до нея и леко я докосна.

Тя вдигна поглед, премигна и сграбчи ръката му, сякаш беше единственото реално нещо.

– Танис?

– Как попадна тук? Какво става?

– Чух магьосника, който каза, че това е само сън, но... не исках да повярвам. Когато се събудих, видях, че кошмарът е истински! – Тя скри лице в шепите си. – Докато стигна дотук през кошмара, ми бяха нужни... много часове. Влязох в кулата, драконът ме залови, доведе ме при баща ми и го накара да ме убие. Само че той не би ми причинил зло

дори и в най-страшния си сън. Затова Циан го измъчваше с видения – показваше му какво ще стори с мен.

– А ти видя ли ги? – прошепна Танис и погали дългата ѝ черна коса.

– Да, но непрекъснато си повтарях, че това е само сън и успях да се преборя с тях. За баща ми обаче то беше действителност... – разплака се тя.

Полуелфът махна на Карамон.

– Отведи я някъде да легне, а ние ще се погрижим за баща ѝ.

– Прави каквото ти казва – отвърна Райстлин на безмълвния въпрос на брат си.

– Хайде, Алхана. – Тя се опита да стане, но не можа и Танис я вдигна. – Има ли тук някое място, където да си починеш, защото скоро ще се нуждаеш от всичките си сили. Алхана понечи да се възпротиви, но осъзна колко е слаба.

– Да, в стаята на баща ми. Знам пътя. – Карамон я прегърна и двамата бавно напуснаха залата.

Танис отиде при Райстлин, който бе застанал пред краля на елфите и нещо си говореше.

– Какво става? Мъртъв ли е?

– Кой? – Райстлин се сепна. – О, Лорак ли? Не, не мисля. Изведнъж Танис осъзна, че погледът на магьосника е съсредоточен върху драконо-вото кълбо.

– Още ли е под влиянието му? – попита нервно той, вперил поглед в предмета, заради който бяха преминали през тези кошмари.

Кълбото представляваше голяма кристална сфера с диаметър поне половин метър. Беше поставено върху стойка от злато, гравирана със странни образи, отражение на странния живот в Силванести. Въпреки че явно то бе източникът на ослепителната зелена светлина, сега тя проблясваше само в центъра му.

Райстлин вдигна ръце над него и започна да прошепва заклинания, като внимаваше да не го докосва. Бледа червена аура обгърна кълбото и Танис се отдръпна.

– Не се плаши – прошепна Райстлин, наблюдавайки как аурата се стопява във въздуха. – Това е моето заклинание. Както виждаш, кълбото още е омагьосано. Магията му не е изчезнала заедно с дракона, както предполагах, и продължава да излъчва сила.

– А Лорак под негово влияние ли е?

– Не, пусна го.

– Значи си го победил? – промълви Танис.

– Не успях! – ядоса се Райстлин. – Победих само дракона. Като разбра, че Циан Отровена кръв губи битката, кълбото го отпрати. Пусна и Лорак, защото и от него вече нямаше полза. Но все още е много силно.

– Райстлин, кажи ми...

– Нямам какво повече да ти казвам! Трябва да си пазя силите.

Кой му беше помогнал? Премълчава ли нещо за това кълбо?

Танис искаше да му зададе още много въпроси, но забеляза блясъка в очите му и се отказа.

– Вече можем да освободим Лорак. – Магьосникът отиде до краля на елфите, отмести внимателно ръката му от кълбото и постави дългите си пръсти на врата му. – Жив е, но не знам докога. Пулсът му е много слаб. Ела насам. Танис се приближи неохотно.

– Кажи ми само едно – това кълбо може ли да ни бъде от полза?

Райстлин се поколеба, но накрая отговори:

– Да, ако ни стиска.

Неочаквано Лорак потръпна и изпищя – висок, пронизителен писък, който проникваше до мозъка. Ръцете му се сгърчиха и се отпуснаха в скута му. Танис се опита да го успокои, но Лорак продължи да пищя, докато му свърши дъхът.

– Татко! – проплака Алхана, застанала на входа на залата. Тя избута Карамон и се втурна към баща си. – Успокой се, драконът си отиде. Спи, татко!

Любящият ѝ глас постепенно проникна в измъченото му от кошмарите съзнание. Писъците спряха, само от време на време се разтърсваше от ридания. След малко отвори бавно очи, сякаш се боеше от това, което ще види.

– Алхана, детето ми! Ти си жива! – Той вдигна треперещата си ръка и я погали по лицето. – Не, не вярвам! Видях как той те уби! Гледах го стотици пъти и всеки беше по-страшен от предишния. Искаше аз да го сторя, но не знам защо не можах, след като убих толкова други. – Погледът му попадна върху Танис, очите му се разшириха и заблестяха от ненавист. – Ти! – изръмжа Лорак и стисна облегалките на трона. – Аз те убих, за да защитя Силванести! Убих и онези с теб! – В този момент погледът му попадна на Райстлин и ненавистта му се смени със страх. Той се разтрепери и се отдръпна от магьосника. – Тебе... тебе не можах да убия! – Уплахата премина в объркване. – Не, не, ти не си той! Защо робата ти не е черна? Кой си ти? – Лорак отново се вгледа в Танис. – Ами ти? Какво съм сторил? – изстена кралят на елфите.

– Татко, недей! – умоляваше го Алхана и галеше сбръчканото му лице. – Трябва да си починеш. Кошмарът свърши и Силванести е в безопасност.

Карамон вдигна Лорак със силните си ръце и го отнесе в покоите му. Алхана крачеше до него, без да изпуска ръката на баща си.

Безопасност, помисли си Танис и погледна през прозорците.

Неумрелите елфи вече не бродеха из горите, но уродливите същества, които Лорак беше създал в съня си, все още живееха.

Ако в тази мрачна гора се заселят тези зли същества, кошмарът на Лорак наистина щеше да стане реалност. Тогава полуелфът се сети за останалите от групата. Дали са останали живи или са загинали, приемайки кошмара за реалност?

Сърцето му се сви и той разбра, че отново ще се наложи Да влезе в тази страшна гора, за да ги потърси. Но в този момент Тика влезе в залата на Кулата.

– Аз го убих! Убих Флинт! – заплака се тя. Скръбта и Ужасът й бяха безмерни. – Без да искам, кълна се! Карамон влезе в залата и Тика се обърна и към него.

– Убих Флинт, Карамон! Не се приближавай до мен!

– Шшт! – успокои я воинът и я прегърна нежно. – Това е било само сън. Джуджето изобщо не е било тук. – Той погали червеникавите й къдрици, целуна я и я притисна към себе си. След малко хлипането й заглъхна. – Танис... – Златна Луна протегна ръце и го прегърна.

Полуелфът видя скръбното й изражение и хвърли въпросителен поглед към Ривъруайнд. Но варваринът само поклати глава.

Танис си помисли, че всеки от тях навярно е изживявал някакъв собствен кошмар и внезапно се сети за Китиара! Та тя беше съвсем истинска! Също като умиращата Лорана! Той затвори очи и сведе глава върху рамото на Златна Луна. А Ривъруайнд прегърна и двамата. Тяхната любов му вдъхна надежда. Ужасът от съня започна да избледнява.

Тогава му хрумна една страшна мисъл. Кошмарът на Лорак се бе превърнал в реалност. Щеше ли това да се случи и с техните кошмари?

Магьосникът се закашля, хвана се за гърдите и се свлече до трона на Лорак. Карамон го погледна с тревога, но Райстлин се направи, че не го вижда, уви се в робата си и затвори очи от изтощение.

Воинът въздъхна, притисна Тика още по-близо до себе си и телата им се очертаха в бледата светлина на двете луни.

„Всички се нуждаем от сън. Но дали някога ще можем да заспим?“
– помисли си тъжно Танис.

12.

Споделени видения. Смъртта на Лорак.

Приятелите налягаха по каменния под на Звездната кула, като гледаха да са близо един до друг. Накрая заспаха. В този момент, но далеч от тях, в студени и враждебни земи, се събудиха други.

Първа скочи Лорана. Току-що бе сънувала нещо ужасно и в първия момент не осъзна къде се намира. От устните и се отрони една-единствена дума – „Силванести!“ Флинт се събуди, облян в студена пот, и се успокои едва когато установи, че пръстите му все още го слушат, а болката в краката не е по-силна от обичайната.

Стърм също сънува кошмар. Разтрепери се и дълго не можа да си поеме дъх, като се увиваше все по-плътно в завивките. Тогава чу някакъв шум до палатката си, скочи, грабна меча и дръпна рязко завесата.

– Ох! – извика Лорана, стресната от вида му.

– Извинявай. Не исках... Какво става? – Той се разтревожи, като видя, че тя едва крепи свещта в треперещата си ръка, и я придърпа на топло в палатката.

– Знаем... знаем, че е глупаво, но сънувах нещо ужасно и не мога да заспя. Беше толкова истинско... И теб те имаше... Нямахме да дойда, но те чух да викаш...

– Била ли си някога в Силванести? – прекъсна я внезапно Стърм.

Лорана се втренчи в него.

– Защо питаш? Освен ако... и ти като мен не си сънувал Силванести!

Стърм се уви плътно в наметката си и кимна.

– Аз... – започна той, но отвън отново се чу шум. Този път рицарят само вдигна завесата и подвижна уморено: – Влизай, Флинт.

Джуджето се вмъкна вътре, но очевидно се притесни, че заварва Лорана и започна да пристъпва от крак на крак.

– Знаем. Сънувал си. Силванести ли беше? – усмихна му се Лорана.

Флинт се изкашля и прокара длан по лицето си.

– Явно не съм единственият... – Той ги изгледа изпод рошавите си вежди. – Предполагам, че... ще ми кажете какво сте сънували?

– Не! – бързо отвърна Стърм, пребледнял като мъртвец. – Не искам да говоря за това. Никога!

– Аз също – добави тихо Лорана.

– Е, добре – заяви мрачно Флинт, – защото и на мен не ми е до приказки. Беше толкова истинско, че очаквах да намеря и двама ви...

Джуджето внезапно млъкна. Завесата рязко се отвори и Таселхоф влетя развълнуван в палатката.

– За някакъв сън ли говорехте? Аз никога не сънувам, или поне не си спомням. Кендерите почти не сънуват. Е, предполагам, че понякога го правят. Даже животните сънуват, но... – Той видя погледа на Флинт и побърза да се върне на темата. – Добре, де! Сънувах нещо фантастично! Дърветата плачеха с кървави сълзи. Ужасни елфи – нито мъртви, нито живи – избираха всички нас един по един! Райстлин беше в черна роба! Това бе най-невероятното! Стърм, и ти беше там! И Лорана, и Флинт. И всички умряха! Е, почти всички. Райстлин не умря. Имаше и един зелен дракон...

Таселхоф млъкна. Какво им ставаше на тия негови приятели? Бяха бледи като мъртъвци и го гледаха странно.

– З-зелен дракон – заекна той. – Райстлин носеше черна роба, това казах ли го? В-всъщност доста му отиваше. С червената изглежда като болен от жълтеница, нали разбирате? Абе, май не разбирате. Ами, предполагам, че трябва да се връщам в леглото. Освен ако не искате да ви разказвам още? – Той ги огледа с надежда, но никой не му отговори.

– Ами, лека н-нощ, тогава – избърбори Тас и излезе зад-нишком от палатката, клатейки озадачено глава. Какво наистина им ставаше на всички? Та това беше само сън...

Дълго време никой не проговори. Накрая Флинт въздъхна.

– Нямам нищо против да имам кошмари, но съм абсолютно против да ги споделям с някакъв си кендер. Имате ли понятие как така всички сме сънували едно и също? И какво означава това?

– Силванести е много странно място, но никога не съм била там – прошепна Лорана и взе свещта, за да си ходи, но на входа се обърна и попита: – Мислите ли... мислите ли, че е било истина? Имам предвид дали са умрели така, както видяхме? – „И беше ли Танис с онази жена“, довърши въпроса си наум.

– Ние сме тук и сме живи. И... – Стърм замълча за миг – ...може да ви се струва невероятно, но по някакъв начин знам, че и те са живи.

Лорана го погледна, но видя, че лицето му излъчва спокойствие след първоначалния шок и ужас и също се отпусна малко.

Тя се приближи до рицаря и стисна здраво силната му ръка. След това се обърна и излезе. Джуджето също се изправи.

– Е, дотук със спането. Ще поема поста пред палатките.

– Идвам с теб. – Стърм стана и препаса ножницата си.

– Едва ли някога ще разберем защо или как така сме сънували едно и също.

– Сигурно няма да разберем.

Флинт излезе от палатката. Рицарят го последва, но погледът му се спря върху нещо блестящо. Наведе се и видя, че това е украшението, което му подари Алхана. Той го вдигна и видя, че свети със своя собствена светлина, нещо, което досега не беше забелязвал.

– Сигурно няма да разберем – повтори замислено Стърм, докато го премятеше между пръстите си. За пръв път от много кошмарни месеци насам в Силванести настъпи утро. Но само един видя зората, докато останалите спяха дълбоко. Лорак стоеше на прозореца в стаята си и наблюдаваше как слънчевите лъчи нежно гаят листата на трепетликите.

Алхана, която цяла нощ не бе напускала стаята на баща си, накрая заспа изтощена на стола. Лорак погледна бледото ѝ лице.

Дългите черни кичури приличаха на пукнатини върху мраморната белота на кожата ѝ. Ръцете ѝ бяха издрани и по пръстите имаше засъхнала кръв. Беше красива, но арогантността опорочаваше тази красота. Алхана бе въплъщение на всичко, което представляваше расата ѝ. Той се обърна и погледна навън, но гледката не му донесе душевен покой. Над гората продължаваше да се стеле зловеща зеленикава мъгла, сякаш самата земя гниеше.

– Всичко това е мое дело – продума на себе си и се вгледа в разкритиците, измъчени дървета и жалките, уродливи същества, които бродеха сред тях и търсеха смъртта, която да облекчи страданията им. Лорак живееше тук вече четиристотин години и бе един от малцината живи в Крин, които си спомняха Катаклизма. Но елфите силванести се бяха отървали много по-леко от останалите раси и оттогава бяха прекъснали всякакви контакти с тях. Те знаеха защо древните богове изоставиха Крин, но това не обясняваше защо изчезнаха и посветените сред елфите.

Разбира се, народът на Силванести беше научил – от ветровете, от птиците и по други тайнствени начини – за страданията на братовчедите си в Куалинести след Катаклизма. И макар да им бе мъчно, когато слушаха за насилията и убийствата, те винаги намираха причината за страданията на Куалинести във факта, че живеят сред хора. Силванести се оттеглиха в гората си и отхвърлиха останалия свят, без да ги е грижа, че светът също ще ги отхвърли.

За това Лорак не можа да проумее онова голямо зло, дошло от

север. Когато се срещна с Господарите на драконите, беше обяснил, че Силванести няма да им създава неприятности. Те го изслушаха и отначало всичко изглеждаше добре. Но настъпи денят, когато разбра, че са го измамили – денят, в който от небесата налетяха дракони.

Въпреки това елфите не се оказаха съвсем неподготвени. Лорак бе живял твърде дълго на тази земя, за да го допусне. Множество кораби стояха в очакване, за да отведат народа му на безопасно място под ръководството на дъщеря му. Когато отплаваха, той се спусна в подземията на Звездната кула, където криеше драконовото кълбо. Само дъщеря му и изчезналите посветени знаеха за съществуването му. Всички останали вярваха, че е било унищожено по времето на Катаклизма.

Лорак седна пред кълбото и дни наред се визира в него. Припомни си предупрежденията на Висшите магьосници и опита да извика в съзнанието си всичко, което знаеше за него. Накрая реши да го използва и да спаси земята си, макар да осъзнаваше, че няма никаква представа за същността и действието му.

Помнеше всичко съвсем ясно – вихрената зелена светлина, която се усилваше всеки път, щом погледнеше към него, а също и че още в първите секунди, след като сложи ръка отгоре му, разбра каква фатална грешка е сторил. Не притежаваше нито силата, нито властта, с която да управлява магията. Но беше късно. Кълбото го плени и най-ужасното в този кошмар бе непрестанното напомняне, че това е сън, но сън, от който не може да се събуди. А сега той се беше превърнал в кошмар наяве. Лорак сведе глава и усети горчилката от сълзите си. Неочаквано някой нежно го докосна по рамото.

– Татко, не мога да гледам как плачеш. Ела, легни си. Тази земя отново ще бъде прекрасна. Ти ще помогнеш да я възродим...

Но Алхана не можеше да съдържи потръпването си всеки път щом погледнеше през прозореца. Лорак усети и се усмихна тъжно.

– А дали народа ни ще се върне сред тази грозна картина. – Той се загледа в зеленото, което не бе зеленината на живота, а смърт и разложение.

– Естествено – отвърна прибързано Алхана.

– Откога елфите започнаха да се лъжат едни други? – потупа ръката ѝ Лорак.

– Започвам да мисля, че винаги сме правили само това – промълви Алхана, защото си спомни какво бе казала Златна Луна. – Древните богове не са изоставили Крин, татко. С нас пътуваше една посветена на Мишакал и тя ми разказа за тях. Аз... не исках да ѝ вярвам. Ревнувах,

защото боговете бяха върнали надеждата пак на хората: Но сега виждам, че са постъпили мъдро. Отишли са при тях, защото ние, елфите, нямаше да ги приемем. Скръбта и животът в това изолирано място ще ни научат, както го научихме ти и аз, че повече не можем да живеем отделно в този свят. Елфите трябва да възстановят не само тази земя, а и всички останали, опустошени от злото.

Лорак, заслушан в думите ѝ, гледаше бледото ѝ като сребърната луна лице. Протегна ръка и я докосна.

– Ще ги доведеш ли обратно? Нашия народ?

– Да, татко. – Тя пое студената му ръка и я стисна здраво. – Ще работим много, за да възстановим всичко. Ще поискаме прошка от боговете. Ще отидем при народите на Крин и... – Алхана се задави от сълзите си, защото усети, че баща ѝ вече не я слуша. Очите му помътнях и той се свлече на стола.

– Предавам тялото си на тази земя – прошепна Лорак. – Зарови го в пръстта, дъще. Щом животът ми ѝ навлече това проклятие, може би смъртта ми ще ѝ донесе благослов.

Ръката му се изплъзна от нейната, а безжизнените му очи останаха вперени в гората на Силванести. Но ужасът изчезна от лицето му и се замени с покой.

Алхана не почувства скръб.

Същата нощ спътниците се приготвиха да напуснат Силванести.

По-голямата част от пътя на север съяха да изминат под прикритието на нощта, защото драконянските армии вече бяха окупирали земите, през които трябваше да минат. Не разполагаха с никакви карти. Освен това, след случая с Тарсис, вече нямаха доверие на древните картографи. Единствените атласи, които намериха в Силванести, датираха отпреди неколкостотин години. Решиха да тръгнат на север, надявайки се да стигнат до някое пристанище, от което с кораб да отплават към Санкрис.

Не носеха почти никакъв багаж и затова се придвижваха бързо.

Магьосникът взе драконово кълбо – право, което никой не му оспори. Отначало Танис се притесни как ще носят масивния кристал, но вечерта преди да тръгнат Алхана даде на Райстлин някаква чанта.

– Баща ми донесе кълбото в нея. Каза, че му я дали в Кулата на Висшата магия. Предполагам, че ще ви е от полза.

Магьосникът я сграбчи жадно с тънката си ръка.

– Джистра тагопар Аст моирпаран Кини! – Райстлин загледа доволно как чантата засия с мека розова светлина. – Знаех си, че е

омагьосана! – След това рязко заповяда на Карамон: – Донеси кълбото!

Очите на война се разшириха от ужас.

– За нищо на света! – твърдо отказа той и придружи думите със сочна ругатня.

– Донеси ми кълбото! – повтори гневно Райстлин и изгледа брат си, който продължи да клати глава.

– Не ставай глупак! – процеди ядосан магьосникът. – То не може да навреди на онези, които не се опитват да го използват. Ти не можеш да контролираш дори хлебарка, да не говорим за драконово кълбо!

– Ами ако ме плени? – възпротиви се Карамон.

– Пфу! То търси някой с... – Райстлин млькна наред думата.

– Да? – обади се Танис. – Продължи си мисълта. Какво търси?

– Интелигентни хора. Затова смятам, че тук присъстващите са в абсолютна безопасност. Карамон, донеси ми кълбото, иначе, ще го влачиш. А може би ти, Танис? Или ти, посветена на Мишакал?

Карамон погледна Танис с явно неудобство и полуелфът осъзна, че той очаква неговото одобрение. Интересна постъпка от негова страна – досега винаги се подчиняваше безпрекословно на брат си. Освен това видя, че не само той бе забелязал Нямата молба на Карамон. Очите на Райстлин заблестяха от ярост.

Сега повече от всякога ненавиждаше магьосника и неговата странна, нарастваща сила. Опита да убеди себе си, че това е само сън, кошмарен сън. Но не успя. Какво смяташе да прави Райстлин с драконово кълбо? Възщност това няма никакво значение, помисли с горчивина.

– Райстлин единствен притежава знанието, умението и – нека си признаем – куража да се оправя с това нещо – изрече рязко Танис. – Предлагам той да го вземе, освен ако някой друг не желае да поеме тази отговорност.

Никой не се обади, само Ривъруайнд поклати глава. Танис знаеше, че ако имаше избор, варваринът щеше да остави драконово кълбо – и самия Райстлин – тук, в Силванести.

– Иди, Карамон. Само ти можеш да го вдигнеш и да го донесеш.

Воинът се запъти неохотно към златната поставка на кълбото.

Докосна го с треперещи ръце, но не се случи нищо, то изобщо не се промени. Карамон въздъхна облекчено, вдигна го и го занесе на брат си, задъхвайки се под тежестта му. Райстлин отвори чантата.

– Пусни го вътре.

– Какво? – Челюстта на Карамон увисна и той започна да мести поглед ту към огромно кълбо, ту към малката чанта. – Не мога, Райст!

Няма да влезе! Ще се счупи!

Златните очи на магьосника проблеснаха в лъчите на залязващото слънце и огромният мъж замълча.

– Карамон, чакай! – Танис скочи към него, но този път воинът изпълни заповедта на брат си и без да откъсва очи от неговите, положи кълбото в чантата. То изчезна!

– Какво стана? Къде?... – Танис погледна Райстлин подозрително.

– В чантата – отвърна спокойно магьосникът и я отвори. – Увери се сам.

Полуелфът надникна в чантата и видя кълбото. Наистина беше то, в това нямаше никакво съмнение. Виждаше зеленикавото сияние във вътрешността му, което, по всяка вероятност, живееше свой собствен живот. Сигурно се е свило, помисли си удивено. Но размерът му изглеждаше същият и Танис се почувства така, сякаш самият той е станал по-голям.

Полуелфът сви рамене и отстъпи назад. Райстлин стегна връвта и затвори чантата. След това ги огледа подозрително, пхна я в един от многобройните си тайни джобове и се обърна. Танис го спря.

– Отношенията ни вече никога няма да са същите, нали?

Райстлин го погледна и Танис съзря проблесък на съжаление в златистите му очи, копнеж за доверие и приятелство, както през младостта им.

– Не – прошепна Райстлин. – Но това е цената, която трябваше да платя.

– Каква цена? На кого я плати? За какво?

– Не мога да ти дам отговор, защото самият аз не го знам. – Крехките рамене на магьосника се сгърчиха от пристъп на кашлица. Карамон го прегърна през раменете и го отведе да си почине поне малко преди отпътуването.

– Моля те, позволи ми да ти помогнем за погребението на баща ти – настоя Танис. – Един ден в повече няма никакво значение.

– Да, наистина – присъедини се и Златна Луна. – Аз мога да ти помогна, защото, доколкото разбрах от Танис, погребалните обреди на народите ни си приличат. А когато бях жрица на племето си, участвах в балсамирането на тялото...

– Не, приятели! – отвърна твърдо Алхана и лицето ѝ побеля. – Баща ми пожела... пожела да го направя сама.

Това не беше съвсем вярно, но тя си помисли колко шокирани щяха бъдат, като разберат, че възнамерява да зарови тялото му в земята –

обичай, практикуван само от таласъмите и още някои диви същества. Мисълта отвращаваше дори нея. Погледът ѝ попадна против волята ѝ върху дървото, под което щеше да го погребат. Побърза да отвърне очи и заекна:

– Гробницата му... приготвена е много отдавна и освен това имам известен опит в тези неща. Не се притеснявайте за мен.

Танис усети, че крие нещо, но не посмя да възрази.

– Разбираме те. – Водена от импулса си, Златна Луна прегърна принцесата на елфите и я притисна до гърдите си като изгубено и уплашено дете. В първия момент Алхана се вкамени, но след това се отпусна в съчувствената ѝ прегръдка. – Живей в мир – прошепна Златна Луна, обърна се и тръгна.

– Какво ще правиш, след като погребеш баща си? – попита Танис. Бяха останали сами с Алхана пред вратата на Кулата.

– Сега, когато злото го няма, грифоните ще се върнат и ще ме отвеждат в Ергот при моя народ. След това ще се върнем тук, за да възстановим земята си.

Танис несъзнателно се огледа. Природата беше страшна, дори на дневна светлина.

– Знам – отвърна Алхана на неизречената му мисъл. – Това ще бъде нашето изкупление.

Полуелфът вдигна скептично вежди, защото знаеше каква борба ѝ предстои, но видя решителността ѝ. Шансовете май бяха равни. Той се усмихна и смени темата.

– Ще намериш ли време да дойдеш в Санкрисст? Твоето присъствие ще е голяма чест за рицарите. Особено за един от тях.

Бледото ѝ лице се изчерви.

– Може би... Още не знам. Научих много нови неща, но ще ми е нужно време, за да станат част от мен. – Тя поклати глава и въздъхна. – Дори не съм сигурна дали някога ще успея да се примиря с тях.

– Като например да обичаш човек?

Алхана вдигна глава и ясният ѝ поглед срещна неговия.

– А той ще бъде ли щастлив далеч от родината си, защото аз никога няма да напусна Силванести? И какво щастие очаква мен, след като знам, че той ще остарее и ще умре, а аз ще съм все така млада?

– И аз съм си задавал същите въпроси – отвърна Танис и се замисли за Китиара. – Но ако отхвърляме любовта, която някой ни дарява, ако се страхуваме да обичаме заради болката от загубата, то тогава животът ни се обезсмисля, а загубата става още по-голяма.

– Когато се срещнахме за пръв път, се зачудих защо тези хора те следват. Сега разбирам. Ще запомня словата ти. Сбогом, Танис, желая ти сполука до края на дните ти.

– Сбогом, Алхана. – Той пое протегнатата ръка. Искаше да ѝ каже още неща, но не намери точните думи, затова се обърна и побърза да настигне приятелите си.

Но продължи да се чуди защо собственият му живот представлява такъв хаос, след като всички казваха, че бил много мъдър.

Танис настигна спътниците си в началото на гората. На никого не му се искаше да навлиза отново в нея. Знаеха, че злото си е отишло, но споменът от предишните кошмари сред зловещите дървета бе твърде жив в мислите им. Но нямаха избор, защото долавяха онова, което ги беше довело тук, макар да не знаеха защо.

– Хайде, братле – каза накрая Райстлин и пое навътре през гората, осветявайки пътя с магическия си жезъл. Карамон въздъхна и тръгна след него. Останалите неохотно ги последваха един по един. Само Танис се обърна и погледна назад.

Алхана стоеше в преддверието на Звездната кула, която сияеше със събираната от векове лунна светлина. Танис забеляза как нещо проблесна в ръката ѝ – беше Звездата. След миг изчезна.

КНИГА 2

Историята на похода им към крепостта на Ледената стена и победата им над злия господар на дракона Фийл-тас се превърна в легенда за ледените варвари, които населяваха тази пустинна земя. Местните бардове все още я разказват в дългите зимни нощи, когато настава време за спомени и песни за герои.

ПЕСЕН НА ЛЕДЕНИЯ ЗЛОДЕЙ

Аз Рагарт съм. И бях спасител.
Ще ви разкажа за туй, което се е случило,
защото ледена забрава покрива спомен ненаучен.
Седмина бяха те.
Дойдоха от топлиите земи.
От север – четирима воини,
от елфите – Лорана, джудже и кендер смел.
Срещу пазачи древни, тенои назовани,
сред огън, смърт и ужас размахаха те мечове.
И минотавърът, и ледената мечка намериха смъртта си в тази бран.
Но вълци хищни и жестоки
Фийл-тас да сеят гибел призова.
И Брайн последва го, ала Лорана с десница смела,
с мисъл горда насочи меча.
И ледения злодей на смърт обрече.
Сега – накратко.
Унищожиха те на дракона гнездото.
Във тесния тунел, изпълнен с кръв и дим, аз също подържах кълбото, което
сметеше във синьо.
Спасител бях... Понесох свойта участ.
И ви разказах всичко,
аз, Рагарт, за да се помни вечно.

1.

Бягство от Ледената стена.

Възрастното джудже умираше.

Крайници му вече не го слушаха. Черната му се бяха преплели плели като шии и го връхлитаха пристъпи на гадене. Дори ме можеше да вдигне глава от постелята си. Флинт се вторачи в газената лампа, която се полюшваше над главата му. Светлината ѝ постепенно помръкна. Това е то, помисли си той. Дойде краят Мракът се спуска отгоре ми...

Дъските проскърцаха и Флинт положи неимоверни усилия да извърне глава.

– Кой е? – изграчи немощно.

– Аз съм, Таселхоф – прошепна заговорнически един глас. Джудже-то въздъхна и протегна сбръчканата си ръка. Тас я пое в неговата.

– Е, хлапе, радвам се, че дойде да се сбогуваме. Умирам, приятелю. Отивам при Реоркс...

– Какво? – Тас се наведе по-близо.

Отивам в ръцете на Реоркс – повтори с раздражение джудже-то.

– Нещо бъркаш. Отиваме в Санкрис-т. Освен ако нямаш предвид някакъв хан. Все пак ще попитам Стърм... Ръцете на Реоркс. Хмм...

– Той е богът на джуджетата бе, тикво! – изрева Флинт

– Аа! – Тас се замисли. – Точи Реоркс ли?

– Слушай какво! – Флинт се насилваше да говори спокойно, защото не искаше да се гневи на смъртния си одър.

– Оставям ти шлема си. Онзи, с грифоновата дрипа.

– Сериозно? – Тас наистина се впечатли. – Много мило от твоя страна. Л ти какво ще правиш без шлем? Там, където отивам, няма да ми е нужен.

– В Санкрис-т може и да ти потрябва – усъмни се кендерът. – Дерек смята, че Господарите на драconi подготвят атака но всички правила на бойното изкуство, а в такъв случай шлемът се минна много полезна вещ...

– Не говоря за Санкрис-т! – Флинт се помъчи да седне. – Той няма да ми трябва, защото умирам!

– И из веднъж за малко не умрях – успокои го съчувствено Тас, остави на масата една димяща купа и се настани удобно на стола, за да разкаже историята. – Навремето в Тарсис, когато онзи дракон събори сградата отгоре ми, Елистан каза, че направо съм бил пътник за оня свят. Всъщност не го каза точно така, но спомена, че съм оцелял само благодарение на интер... нитерва... абе, нещо там с интер на боговете.

Флинт изрева е всичка сила и се строполи в койката си.

– Дали ще е твърде нахално от моя страна – продума той на лампата над главата си, – ако помоля да умра на спокойствие? – и изведнъж

изкрещя: – А не заобиколен от кендери!

– О, я стига! Много добре знаеш, че не умираш. Имаш само морска болест.

– Умирам – заинати се джуджето. – Заразен съм много сериозно и си отивам. И иска смъртта ми лежи на вашата съвест. Ние ме завлякохте на тази мизерна лодка...

– Кораб – поправи го Тас.

– Лодка! – изрева яростно Флинт. – Завлякохте ме на тази мизерна лодка и ме оставихте да умра от някаква ужасна болест в някаква гъм-жаша от плъхове каюта...

– Ами можеше да те оставим и Ледената стена, при хората-моржове, и... – Таселхоф умишлено не довърши мисълта си.

Флинт отново се помъчи да седне, но този път погледът му излъчваше свирепа решителност. Кендерът стана и бързо заотстъпва към вратата.

– Ъъ... ами... аз по-добре да си ходя. Дойдох само...ъъ... да видя дали не си гладен. Кокът сготви нещо, което според него било супа от грах...

Лорана, която се бе скрила от вятъра на предната палуба, се стресна, когато чу някъде отдолу страшен крясък, последван от звук на строшена посуда. Тя се обърна към застаналия наблизо Стърм.

– Флинт! – усмихна се той.

– Да отида ли... – разтревожи се Лорана.

Тя замълча, защото се появи Тас. Кендерът явно току-що се бе изкъпал, само дето от него капеше грахова супа.

– Смятам, че Флинт се чувства много по-добре – заяви съчувствено той. – Но все още не може да приема никаква храна.

Отпътуването от Ледената стена стана много бързо. Малкият кораб буквално летеше по вълните, носен на север от теченията и бурния леденостуден вятър. Бяха отишли в крепостта на Ледената стена, където, според Таселхоф, имало драконовото кълбо. Наистина го намериха и след това победиха злия му пазител – могъщия Господар Фийл-тас. Крепостта рухна, но те успяха да се спасят с помощта на ледените варвари. Сега плаваха за Санкрис, а скъпоценното драконово кълбо беше на сигурно място в един кош под палубата.

Но изживяванията в ледената стена бяха нищо в сравнение със странния и толкова реален сън, който бяха сънували преди около месец. Никой не говореше за него, но от време на време Лорана забелязваше на лицето на Стърм страх и убийствена самота – нещо твърде необичайно

за него – и това я караше да мисли, че той също не спира да си го припомня. Ако се изключи този момент, компанията беше в добро разположение на духа – без, разбира се, да се брой джуджето, което завлякоха насила на кораба, където се разболя от морска болест. Мисията в Ледената стена мина успешно. Освен драконовото кълбо, намериха счупена дръжка от някакво оръжие, за което се смяташе, че е било драконово копие. Бяха взели и още нещо, но тогава изобщо не осъзнаваха какво е то...

Спътниците, съпроводжани от Дерек Краунгард и двама млади рицари, присъединили се към тях в Тарсис, бяха провели неуспешно издирване на драконовото кълбо в Ледената стена. Често им се налагаше да се сражават с хора-моржове, зимни вълци и мечки. Накрая решиха, че напразно са дошли тук, но Таселхоф се кълнеше в книгата, в която пишело, че едно от драконовите кълба се намира именно тук. И те продължиха да търсят.

Неочаквано се натъкнаха на една много странна гледка – огромен дракон, дълъг повече от десет метра, с блякави сребърни люспи, замръзнал в дебел пласт лед. Крилете му бяха разперени като за полет. Изглеждаше страшен, но главата му имаше благородна осанка и не предизвикваше страх и ненавист като червените драconi. Вместо това почувстваха огромна тъга и съчувствие към чудовището.

Най-странен бе фактът, че драконът имаше ездач! И ако се съдеше по старинната му броня, това беше соламнийски рицар, стиснал в замръзналата си ръка част от огромно копие!

– Откъде накъде соламнийски рицар ще язди дракон? – попита Лорана, защото се сети за драконовите Господари.

– Случвало се е някои от нас да преминат на страната на злото – отвърна грубо лорд Дерек Краунгард. – Макар че ме е срам да го призная.

– Не долавам никакво зло – обади се Елистан. – Само безмерна печал. Как ли е загинал? Не виждам рани...

– Това ми е познато – намеси се Тас и смръщи чело. – прилича на картина. Рицар върху сребърен дракон. Виждал съм...

– Да бе – изсумтя Флинт, – ти си виждал и космати слонове...

– Говоря напълно сериозно – възмути се кендерът.

– Къде си го виждал, Тас? – попита внимателно Лорана, като видя обиденото му изражение. – Помниш ли?

– Май че... – Погледът му се замъгли. – Не знам защо, но ми напомня за Пакс Таркас и Физбан...

– Физбан! – избухна Флинт. – Този дъртак беше по-откачен и от

Райстлин, ако това изобщо е възможно.

– Не знам за какво говори Тас – обади се Стърм, вперил замислен поглед в дракона и рицаря, – но някога майка ми разказваше, че по време на последната си битка Хума е яздил сребърен дракон и бил въоръжен с Драконовото копие.

– А моята майка ми казваше да оставям сладкиши на Стареца с бялата роба, който идвал в нашата крепост по Коледа – присмя му се Дерек. – Сигурен съм, че това е предател, преминал на страната на злото.

Той и другите двама рицари си тръгнаха, но останалите продължиха да се взират замислено в замръзналия дракон и неговия ездач.

– Стърм, ти си прав! Това е Драконово копие – възкликна възторжено Тас. – Не знам защо, но съм сигурен, че е така.

– В книгата ли го видя? – Стърм и Лорана се спогледаха и прецениха, че този път кендерът бе необикновено сериозен.

– Не знам – отвърна едва чуто Тас. – Съжалявам.

– Дали да не го вземем с нас – предложи сконфузено Лорана. – Няма да ни натежи.

– Побързай, Брайтблейд! – дочу се заповедническият глас на Дерек. – Таноите изгубиха следите ни, но няма да е задълго.

– Как да стигнем до него? – попита Стърм, без да обръща внимание на Дерек. – Ледът е дебел поне един метър.

– Аз ще се опитам – обади се Гилтанас.

Елфът се качи върху ледената издатина, която се беше образувала над главата на дракона, намери опора и започна бавно да се изкачва към върха на монумента. Прехвърли се върху крилото на дракона, откъдето, пълзейки по корем, стигна до копието.

Сложи длан върху леда и изрече няколко магически думи.

След малко се появи меко червено сияние и ледът се разтопи.

Той пхна ръка в отвора и хвана копието. Но мъртвият рицар го държеше здраво. Гилтанас го задърпа и дори опита да Разтвори замръзналите пръсти. Накрая не издържа на студа и слезе долу.

Не става. Стиснал го е много здраво.

– Счупи му пръстите – предложи Тас. Стърм го изгледа гневно.

– Няма да позволя това тяло да бъде осквернено – процеди през зъби той. – Ще се опитам да стопя леда около него и да го измъкна.

– Няма да успее – каза. Гилтанас на сестра си, докато наблюдаваха как Стърм се катери по леда. – Копието е станало част... – елфът млъкна изумен.

В този момент Стърм пхна ръка в отвора и когато хвана копието,

замръзналата фигура сякаш помръдна едва забележимо, а вкаменените пръсти отпуснаха хватката си. Рицарят едва не падна от изненада, пушна оръжието и се долепи уплашен до замръзналото крило на дракона.

– Той ти го дава! – извика Лорана – Хайде, Стърм! Вземи го! Не виждаш ли? Рицарят предава копието на друг рицар.

– Аз не съм никакъв рицар – отвърна горчиво Стърм. – Това може би е знак на злото... – Той се поколеба, но отново пхна ръка в леда и сграбчи копието. Замръзналите пръсти на ездача го пуснаха. Стърм стисна счупеното оръжие и внимателно го извади. Скочи на земята и го огледа внимателно.

– Страхотно е! – промълви със страхопочитание Тас. – Флинт, ти видя ли, че трупът оживя?

– Не! – изръмжа джуджето. – И ти не си видял. Хайде да се махаме отгук! – добави Флинт и потръпна. В този момент се появи Дерек.

– Заповядах ти нещо, Стърм Брайтблейд! Защо се бавиш? – Видя копието и лицето му потъмня от гняв.

– Аз помолих да ми го донесе – намеси се Лорана с глас, леден като планината зад нея. Тя пое копието и бързо го уви в някаква кожа, която извади от торбата си.

Дерек я изгледа гневно, но след това се поклони сковано и се обърна.

– Мъртви рицари, живи рицари, вече не знам кои са по-неприятни – измърмори Флинт, хвана Тас за яката и го повлече след Дерек.

– Ами ако е оръжие на злото? – прошепна Стърм на Лорана докато крачеха през ледените коридори на крепостта.

Тя се обърна и хвърли последен поглед към мъртвия рицар и дракона. Бледото южно слънце беше изгряло и лъчите му захвърляха причудливи отблясъци върху фигурите. В този миг й се стори, че рицарят се отпусна и най-накрая намери покой в смъртта.

– Вярваш ли в приказките за Хума? – попита тихо.

– Вече не знам в какво да вярвам – отвърна горчиво Стърм. – До неотдавна всичко ми изглеждаше черно и бяло, а нещата – стабилни. Да, вярвах в историята за Хума. Моята майка ме научи да я смятам за истина. Затова се върнах в Соламния. – Рицарят замълча, сякаш се колебаеше дали да продължи. Но видя заинтригуваното и съчувствено изражение на Лорана, преглътна и продължи да говори: – Това не съм го казвал на никой, дори на Танис... Когато отидох в родината си, открих че Рицарството не е онзи орден от достойни и самопожертвователни люде, както ги бе описала майка ми. Оказаха се просто шайка политикани и

интриганти. Най-свестните от тях са като Дерек – честни, но закостенели и ограничени хора, които считат онези с по-нисш ранг за нищожества. Най-лошото... Когато им разказах за Хума, те се изсмяха. Наричаха го „рицар на повикване“. Според тях, той е бил изгонен от ордена за неподчинение на устава. Обикалял из страната, подмазвал се на селяните и затова те съчинили легенди за него.

– Но съществувал ли е наистина? – Лорана се натъжи от горчивия му разказ.

– О, да. Поне в това няма съмнение. В оцелелите през Катаклизма архиви има списъци и неговото име се среща в един от нисшите ордени. Но в легендите за Сребърния дракон, Последната битка и дори тази за Драконовото копие вече никой не вярва. Или, както обича да казва Дерек, няма доказателства за тези подвизи. Според легендите, гробницата на Хума представлява огромна скална скулптура и е едно от чудесата на света. Но никой никога не я е виждал. Останали са ни само детински приказки, както пък би се изразил Райстлин. – Стърм закри очи с длан и въздъхна дълбоко. – Знаеш ли – продължи след малко, – не съм предполагал, че някога ще го кажа, но Райстлин наистина ми липсва. Всичките ми липсват. Имам чувството, че някой е откъснал част от мен. Точно така се чувствах и в Соламния. Затова предпочетох да тръгна с тях, без да положа изпитите си за рицар. Тези хора – моите приятели – водят повече битки със световното зло, отколкото всички рицари накуп. Дори и Райстлин, макар да не проумявам защо го прави. Той би могъл да ни каже какво означава всичко това. – Стърм посочи назад към замръзалия рицар. – Или поне щеше да повярва. Ако Танис беше тук... – Стърм не можа да продължи.

– Да – повтори тихо Лорана – ако Танис беше тук...

Рицарят осъзна, че нейната мъка бе много по-силна от неговата и я прегърна. Дватамата останаха така за миг, търсейки утеха един от друг.

В този момент дочуха гневния глас на Дерек, които недоволстваше от изоставането им.

Сега счупеното копие лежеше в коша, увито в кожената наметка на Лорана, заедно с драконовото кълбо и Змееубиеца, меча на Танис, който Стърм и Лорана бяха прибрали от Тар-сис. До коша лежаха телата на двамата млади рицари, загинали, за да спасят живота на останалите. Те щяха да бъдат погребани в родината им.

Силният и студен южен вятър носеше кораба през Сирионското море. Капитанът спомена, че ако времето се задържи така, ще пристигнат в Санкрис до два дни.

– Ето тук се намира южен Ергот – обясни той на Елистан, сочейки картата. – Ще преминем точно покрай най-южната му точка. А някъде по залез ще видим остров Кристин. След това, ако вятърът е добър, ще се насочим към Санкрисл. Много странна земя е южен Ергот – добави капитанът и хвърли поглед към Лорана. – Казват, че имало много елфи, но не слизал и не знам със сигурност.

– Елфи ли? – заинтригува се Лорана и се приближи до капитана.

– Чух, че са избягали от родината си, прогонени от драконянските армии.

– Може да са нашите хора! – възкликна Лорана и хвана ръката на Гилтанас. Тя се загледа в далечината, сякаш волята ѝ да накара земята да се появи на хоризонта.

– По-вероятно е да са силванести – охлади ентузиазма ѝ Гилтанас. – Всъщност, струва ми се, че лейди Алхана спомена нещо за Ергот. Ти спомняш ли си, Стърм?

– Не – отвърна рязко рицарят и отиде на другия борд, подпря се на перилата и се загледа в морето. Лорана забеляза, че рицарят извади някакъв предмет от пояса си и го погали с копнеж, след което отново го прибра и сведе глава. Тя тръгна към него, но изведнъж спря, защото долови някакво движение.

– Що за странен облак е онова там на юг? Капитанът бързо се обърна, извади далекогледа от джоба на якето си и го долепи до окото си.

– Някой да се качи на вишката! – нареди на първия помощник.

След секунди един моряк вече се катереше по реите. Той стигна догоре, хвана се здраво за влажната мачта и насочи далекогледа на юг.

– Виждаш ли нещо? – провикна се капитанът.

– Не, кап'тн. Ако това е облак, то за пръв път през живота си виждам такъв.

– Аз ще погледна! – охотно предложи услугите си Тас и без да чака отговор, започна да се катери сръчно като истински моряк. Стигна до върха на мачтата, хвана се за реята до моряка и се загледа на юг.

На пръв поглед нещото приличаше на облак. Беше огромно и бяло и се носеше свободно над водата. Но се движеше по-бързо от всички останали облаци и...

Дъхът на Таселхоф спря.

– Я ми дай това – протегна той ръка към моряка. Мъжът неохотно му подаде далекогледа. Тас погледна през него и изстена тихичко: – О, майчице! – след което го свали, сгъна го с едно движение и го прибра небрежно в една от торбите си.

Морякът го хвана за яката тъкмо когато се канеше да слиза от мачтата.

– Какво? – учуди се Тас – А! Това твое ли е? Извинявай. – Той извади уреда със съжаление и го върна на моряка. След това бързо се спусна по реите, скочи леко на палубата и затича към рицаря.

– Стърм, това е дракон! – докладва кендерът, останал без дъх.

2. Белият дракон. Пленени!

Казваше се Суграшица. Един особен вид дракони, по-дребни от останалите, които живееха арктическите региони, издържаха на изключителни студове и контролираха скованите от лед области на Ансалон. Сравнително малките размери на белите дракони им позволяваха да се движат много бързо и Господарите често ги използваша за разузнавателни полети. Точно затова, когато спътниците навлязоха в Северната стена, Суграшица не беше там. На Кралицата на Мрака ѝ докладваха, че в Силванести е навлязла група авантюристи, които – незнайно как – се справили с Циан Отровена кръв и отмъкнали драконовото кълбо Тя реши, че ще поемат през Прашните равнини и оттам по Кралския път, който бе най-пряката връзка по суша със Санкрисст където соламнийските рицари прегрупираха силите си. Кралицата заповяда на отряда на Суграшица да отлетят на север към покритите с дебел сняг Прашни равнини и да донесат кълбото.

При вида на безкрайната снежна шир Суграшица се зачуди кое същество е толкова глупаво, че да прекоси тази пустош, но имаше заповеди и бе длъжна да ги изпълнява. Отрядът претърси.

Равнините от границата на Силванести до планините Каролис. Някои стигнаха дори до Нови Бряг на север, район, контролиран от сините.

Драконите тъкмо се бяха събрали и обсъждаха какво да съобщят на Кралицата, когато докладваха на Суграшица, че врагът най-подло се е промъкнал през Ледената стена. Тя веднага се понесе натам, но твърде късно – Фийл-тас беше мъртъв, а драконовото кълбо го нямаше. Нейните съюзници, хората-моржове танои, ѝ описаха групичката, дори ѝ показа посоката, в която беше отплавал корабът. Не че някой можеше да отплава в друга посока, освен на север.

Когато Суграшица докладва на Кралицата какво е научила, тя ужасно се разгневи – вече липсваха цели две кълба! Кралицата знаеше, че по-могъща от нея нямаше в цял Крин, но силите на доброто още бродеха по земята и това я въбесяваше. Все пак се надяваше, че те няма да се окажат достатъчно силни и мъдри, за да прозрат тайната на кълбата.

Нареди на Суграшица на всяка цена да открие поне едно кълбо и да ѝ го донесе. Те бяха интелигентни и притежаваха изключително силно чувство за самосъхранение. Затова бяха надживели създателите си. Суграшица литна към Сирионското море и почти веднага откри кораба. Но тогава възникна един проблем, който тя трудно можеше да разреши сама.

Белите драconi се славеха като най-тъпите от расата си поради въздействието на невероятния студ, в който бяха принудени да живеят. Досега на Суграшица не ѝ се беше налагало много да мисли. Винаги Фийлтас и казваше какво да прави. Но него вече го нямаше и тя сама трябваше да прецени – как да вземе кълбото?

Реши да замрази кораба с ледения си дъх, но бързо отхвърли тази идея – кълбото щеше да остане в леда и нямаше да може го извади. А и корабът най-вероятно щеше да потъне. Като отнесе кълбото със себе си. След това и хрумна да сграбчи кораба и да го отнесе на сушата, но се отказа, защото ѝ се стори твърде тежък.

Суграшица продължи да се носи върху въздушните течения и от време на време издишваше леден вихър надолу, защото не се сещаше какво друго да предприеме. Привечер, когато най-сетне събра кураж да изпрати телепатично съобщение на Кралицата, за да я помоли за помощ, я осени идея, която осъществи незабавно.

Драконът вся паника сред екипажа. Моряците се въоръжиха с къси саби и се приготвиха за бой, въпреки че изходът от битката беше повече от ясен. Гилтанас и Лорана заредиха стрели в лъковете си. Стърм и Дерек излязоха с щитовете и мечовете си, а Таселхоф грабна хупака си. Дори Флинт се надигна от леглото, но веднага се строполи безпомощно обратно. Елистан отправяше молитви към Паладин.

– Имам много повече вяра на меча си, отколкото на този старец и неговия бог – сподели Дерек със Стърм.

– Рицарите винаги са почитали Паладин.

– Аз също, но по-скоро почитам паметта му. Намирам приказките за завръщането му за обезпокоително. Гарантирам ти, че Съветът също няма да им се зарадва. Имай го предвид, когато дойде моментът за посвещаването ти в рицарство.

Стърм стисна зъби и преглътна гневния отговор. Минутите минаваха. Всички бяха приковали погледи в белия дракон и чакаха.

Но той не нападаше. Продължаваше да кръжи над главите им и сянката му преминаваше по палубата с монотонна, влудяваща ритмичност. Моряците започнаха да се ядосват. Очакването беше непоносимо. Нещата станаха още по-лоши, когато драконът изсмука вятъра, платната провиснаха и корабът спря устрема си. От север се появиха буреносни облаци и яркосиньото море потъмня.

Лорана свали лъка, изправи схванатия си гръб и разтри раменете си. Очите и се бяха насълзили от виране срещу слънцето.

– Дайте 'ги сложим в 'на лодка и 'ги пуснем във водата – чу да казва високо един стар моряк на другаря си. – Т'ва чудовище ще ни остави. Не виждаш ли, че гони тях, а не нас.

„Той не преследва нас – помисли си Лорана. – Трябва му драконо-вото кълбо, затова не напада.“ Но не можеше да сподели това дори с капитана.

Следобедът се изниза, а драконът продължаваше да кръжи над тях. Капитанът също се изнерви, защото се очертаваше бунт на екипажа. Мракът започна да се спуска и той нареди на спътниците да слязат под палубата. Рицарите отказаха да се подчинят.

Ситуацията бе на път да излезе извън контрол, когато някой извика:

– Земя на хоризонта! Дясно на борд!

– Южен Ергот – заяви мрачно капитанът и погледна нагоре. – Течението ни отнася към скалите. Ако не излезе вятър, ще се разбием.

В този момент драконът спря да описва кръгове в небето, задържа се на едно място, след което се издигна нагоре. Моряците нададоха радостни възгласи, защото решиха, че ги е оставил на мира. Но Лорана знаеше, че не е така.

– Той пикира! – изкрещя тя. – Гответе се за нападение!

– Слизайте долу! – извика Стърм.

Моряците погледнаха още веднъж чудовището и с неохота се подчиниха. Капитанът се втурна към руля и пое управлението.

– Не можеш да останеш тук! – каза му Стърм. – Той ще те убие!

– Ако ме няма, ще се разбием в скалите!

– Ще се разбием и ако те погуби! – рицарят го повали с един удар и го повлече към люка.

Лорана слезе по стълбите. Гилтанас изчака Стърм да внесе безжизненото тяло на капитана и затвори плътно капака. В този момент драконът нападна с мощно издихание, което разлюля кораба и едва не го

потопи. Даже най-опитните моряци изгубиха самообладание и се скупчиха в края на претъпканото помещение под палубата, а Флинт се изтъркаля на пода и изруга.

– Сега е моментът да се помолиш на твоя бог – каза Дерек на Елистан.

– Не съм спирал – отвърна хладно посветеният и помогна на Флинт да се изправи.

Лорана се беше вкопчила в една дървена греда и очакваше изгарящата топлина и пламъците. Вместо това я прониза леден студ, който смрази кръвта ѝ. Мачтите престанаха да скърцат и плющенето на платната замря напълно. Вдигна глава и видя леда между пукнатините на палубата.

– Белите драconi не изпитват огън, а лед! – изуми се тя. – Елистан, Паладин отвърна на молитвите ти!

– Каква е разликата? – Капитанът беше дошъл на себе си и нервно разтриваше челюстта си. – Сега ще станем на ледени шушулки.

– Дракон, който издишва лед! – промълви замечтано Тас.

– Това трябва да се види!

Корабът със скърцане се изправи.

– Какво ще правим сега? – попита Лорана.

– Безсилни сме – изръмжа капитанът. – Мачтите ще се строшат от тежестта на леда и ще скъсат платната. Ще изгубим управлението и ще се разбием в скалите, а после ще се издавим.

– Тогава да стреляме по него – предложи Гилтанас. Стърм, който се опитваше да отвори люка, поклати глава.

– Ако успеем да се измъкнем оттук. Върху това нещо сигурно има поне половин метър лед.

„Ето какъв е бил планът ѝ, помисли Лорана. Ще издуха кораба на сушата, ще ни убие и ще вземе кълбото“.

– Ако още един път издиша срещу нас, ще ни потопи – заяви капитанът.

Но следващите подухвания бяха съвсем леки и те разбраха, че драконът се опитва да изтласка кораба на брега. Планът беше отличен и Суграшица не можеше да му се нарадва. Тя кръжеше над кораба и почти без усилие го насочваше към сушата, като леко подухваше след него. Осъзна грешката си едва когато видя стърчащите скали. В този миг облаците захриха луните и мракът погълна всичко. Корабът се удари в скалите, но Суграшица само чу грохота от разцепването му и виковете на моряците. Тя се спусна ниско над водата, за да замрази жалките

създания и чу още по-неприятен звук – звън на тетива. Една стрела изсвистя покрай главата ѝ, но втората прониза едното и крило и тя побърза да се издигне в небето.

Значи долу имаше и елфи! Проклетите всевиждащи елфи! Раненото крило я превръщаше в идеална мишена за зрението им Силите ѝ отслабваха и тя реши да се върне в Ледената стена. Беше изморена от целодневното летене, раната в крилото я болеше ужасно, но най-лошото бе, че трябваше да докладва за провала си. Все пак, като се замисли, реши че не се е провалила – беше унищожила кораба и знаеше къде е кълбото. Кралицата щеше да го открие в Ергот с помощта на многобройните си шпиони. Тя се успокои и полетя бавно на юг. След като докладва за подвизите си – докладът ѝ бе приет сравнително добре, – тя се оттегли в пещерата, за да си почине.

– Отиде си! – удиви се Гилтанас.

– Естествено – обади се уморено Дерек, който помагаше да спасят каквото е възможно от потъналия кораб. – Нейното зрение не може да се сравнява с вашето. Освен това я улучи веднъж.

– Не аз, Лорана я рани – Гилтанас се усмихна на сестра си, която стоеше на брега с лък в ръката.

Дерек сви недоверчиво рамене остави внимателно сандъка, който носеше, и отново се запъти към водата. От тъмното изникна друга фигура и го спря.

– Не си прави труда – каза Стърм, метнал Флинт на гърба си. – Корабът потъна.

Лорана се втурна да му помогне. Внимателно сложиха джуджето на пясъка, но нямаше с какво да го завият.

Изведнъж се чу плясък и от водата се показа Таселхоф. Зъбите му тракаха от студ, но на устните му цъфтеше неизменната широка усмивка. Следваше го капитанът, подкрепян от Елистан.

– Къде са телата на моите рицари? – попита Дерек.

– Предпочетохме да спасим храната и оръжието – отвърна рязко Елистан.

Дерек понечи да отвърне, но капитанът го прекъсна:

– Шестима от моите хора също загинаха, сър, а в началото на това пътешествие бяха живи, за разлика от вашите. Да не говорим, че морето погълна кораба ми, който беше моето препитание. Това е, което искам да ви кажа, ако ме разбирате.

– Съжалявам за загубата ви – отвърна сковано Дерек – и съм признателен за всичко, което вие и вашият екипаж сторихте за нас.

– Капитане, изпратихме хората ви на брега, ей там, при онези дървета, където е малко по-закътано. Ще запалят огън, за да се стоплим – обади се Лорана.

– Глупащи! – избухна Дерек. – Това е най-сигурният начин да привлечат дракона.

– Другата възможност е да умрат от студ – отвърна капитанът, без да се обръща. – Изборът е ваш, сър. Мен вече не ме интересува. – Мъжът изчезна в мрака.

Стърм се протегна и изстена. Премръзналите и схванати мускули го боляха, Флинт лежеше на пясъка и трепереше така, че доспехите му дрънчаха. Лорана се наведе, покри го с наметката си и едва сега осъзна колко ѝ е студено.

Покрай битката с дракона беше забравила за студа. Всъщност дори не си спомняше как успя да стигнат до брега и се учуди на самообладанието на хората, които спасиха каквото можаха от потъващия кораб.

– Драконовото кълбо! – извика уплашено тя.

– В сандъка е – отвърна Дерек – заедно с копие и онзи меч, Змееубица, или както там го наричат. Предлагам да вървим при огъня...

– Не мисля – обади се странен глас и от мрака изникнаха силуети с факли, които ги заслепиха. Спътниците моментално извадиха оръжията си и заобиколиха безпомощното джудже, но след първоначалната уплаха Лорана успя да види лицата на новодошлите.

– Стойте! Това са елфи!

– Силванести! – възкликна Гилтанас, пусна лъка на земята и протегна ръце. – Добра среща, брат... Но не успя да довърши древния поздрав. Водачът на отряда го удари по лицето с дръжката на жезъла си. Гилтанас се свлече в безсъзнание.

– Стойте! – изкрещя Лорана на техния език и коленичи до брат си на пясъка, като преди това отметна качулката си, за да видят лицето ѝ. – Ние сме ваши братовчеди от Куалинести! А хората са соламнийски рицари!

– Много добре знаем кои сте! – процеди през зъби водачът. – Шпиони на Куалинести! И изобщо не се учудваме че пътувате в компанията на хора. Вашата кръв отдавна се е размила. Отведете ги! – обърна се той към отряда си – Ако не се подчинят, направете каквото трябва. Освен това разберете за какво драконово кълбо стана въпрос.

Елфите се приближиха.

– Не! – изкрещя Дерек и скочи пред сандъка. – Стърм няма да им дадем кълбото без бой!

Рицарят вече бе отправил поздрав към врага и пристъпваше с изваден меч.

– Явно ще се съпротивляват. Тяхна работа. – Водачът също вдигна оръжието си.

– Вие сте луди! – извика гневно Лорана и се хвърли между проблясващите остриета.

Елфите спряха нерешително. Стърм я хвана, за да я изтласка зад себе си, но тя се отскубна от ръката му.

– Дори злите таласъми и драконяни не падат толкова ниско, че да се бият помежду си! – Гласът ѝ трепереше от гняв. – А ние, елфите, древното възплъщение на доброто, ще го направим, така ли? Погледнете! – Тя вдигна капака на сандъка. – Ето я надеждата за спасението на света и ние платихме за нея доста висока цена. Корабът ни се разби в тези скали. Прогонихме дракона, който искаше да ни вземе кълбото, и след всичко това най-голямата заплаха за нас се оказват собствените ни хора! Ако това е истина, ако сте паднали толкова ниско, то убийте ни още сега. Заклевам се, че нито един от нашата група няма да ви попречи.

Стърм не разбираше езика им, но видя, че елфите свалиха оръжията си.

– Е, не знам какво им каза, но явно има резултат. – Той прибра неохотно меча си в ножницата. Дерек се поколеба и също свали своя, но не го прибра.

– Ще обмислим думите ти – започна водачът на общия език, но спря, защото откъм брега се чува викове и кръсъци. Някакви тъмни сенки затулиха светлината на лагерния огън. Елфът се загледа натам, изчака суматохата да утихне и отново се обърна към групичката. Говореше най-вече на Лорана, която се беше надвесила над брат си. – Възможно е да сме действали прибързано, но ще разберете, че имаме причина за това.

– Няма да ви разбере! – задави се от гняв Лорана. От мрака изникна един елф.

– Хора са! – докладва той. – Казват, че корабът им бил нападнат от дракон и се разбил в скалите.

– Доказателства?

– Намерихме останки близо до брега. Утре сутринта ще претърсим основно. Бяха мокри и полумъртви от студ. Не оказаха съпротива. Мисля, че не лъжат.

Водачът се обърна към Лорана.

– Историята ви явно отговаря на истината – проговори отново на

общия. – Току-що ми докладвах, че са заловили някакви моряци. Не се тревожете за тях. Естествено ще ги вземем в плен. Не можем да позволим из тази земя да се разхождат хора. Но ще се погрижим за тях. Ние не сме таласъми. – Съжалявам, че ударих приятеля ти...

– Това е брат ми, Гилтанас – по-малкият син на Говорителя на Слънцата. А аз съм Лораланталаса. Стори й се, че елфът пребледня, но бързо успя да се съвземе.

– Ще се погрижим за брат ви. Ще изпратя да доведат лечител...

– Няма нужда! Този мъж – Лорана посочи Елистан – е посветен на Паладин. Той ще се погрижи за него.

– Човек ли е? – попита рязко елфът.

– Да, човек е! – изкрещя, изгубила контрол над себе си, Лорана. – Елфите раниха брат ми и ще се обърна за помощ към човек. Елистан...

Посветеният тръгна към нея, но водачът направи някакъв знак и няколко елфи му препречиха пътя. Стърм понечи да се притече на помощ, но Елистан го спря с поглед, след което се обърна към Лорана с многозначително изражение. Стърм разбра безмълвното му предупреждение – животът им беше в нейните ръце.

– Пуснете го и го оставете да се погрижи за брат ми! – заповяда тя.

– Съжалявам, лейди Лорана, но не му вярвам – заяви водачът на елфите. – Всички знаят, че посветените изчезнаха от лицето на Крин, когато боговете отвърнаха лице от нас. Не знам как този шарлатанин ви е подлъгал, но няма да му позволя да докосне елф с човешките си ръце!

– Елф, към когото се отнесохте като с враг?

– Дори ако този елф бе убил баща ми – отвърна мрачно водачът. – А сега трябва да поговоря с вас насаме, защото очевидно не знаете какво става в южен Ергот. Елистан видя, че Лорана се колебае.

– Отиди, скъпа. Само ти можеш да ни помогнеш. Аз ще остана с Гилтанас, докато дойде лечителят.

– Добре. – Лорана се изправи и тръгна след водача.

– Това не ми харесва – изръмжа Дерек. – Тя им каза за драконовото кълбо. Не трябваше да го прави.

– Те така или иначе ни чува, когато говорехме за него – обади се уморено Стърм.

– Да, но тя им го показва! Нямам никакво доверие нито на нея, нито на елфите. Кой ги знае какво ще измислят.

– Достатъчно! – изръмжа един гробовен глас. Двата мъже се сепнаха. Обърнаха се и видяха Флинт, който с огромни усилия се изправи на крака. Продължаваше да трака със зъби, но когато погледна към

Дерек, в очите му проблесна студена светлина. – Н-наслушах ви се предостатъчно, с-сър Велики и В-всемогъщи! – Джуджето стисна зъби, за да овладее треперенето.

Гледката беше абсурдна и Стърм често си я припомняше с усмивка. Реши на всяка цена да я разкаже на Танис, когато се видят, Флинт стоеше пред Дерек с мокра и раздърпана бяла брада, от дрехите му се стичаше вода и образуваше локви в краката му. Главата му едва стигаше до пояса на рицаря, но той му крещеше така, сякаш пред него стоеше Таселхоф.

– Вие, рицарите, толкова отдавна живеете в метални черупки, че мозъците ви са мухлясали! Ако изобщо някога сте имали мозъци, в което се съмнявам. Аз видях с очите си как Лорана превъзможна омразата между расите и застана твърдо зад нашата кауза. Бих казал, че тя е най-храбрата и благородна личност в Крин. Докато ти не можеш да се примириш с факта, че току-що ти спаси задника, не можеш да понесеш...

– Нямам нужда от закрилата нито на джуджета, нито на елфи... – прекъсна го гневно Дерек, но в този момент Лорана се върна бясна.

– Като че ли не е достатъчно цялото останало зло, та трябва да го откривам и сред собствената си раса! – Какво става? – попита Стърм.

– Не е за вярване, но в момента в южен Ергот живеят три елфски рани...

– Три ли? – прекъсна я Таселхоф. – Коя е третата? Откъде са? Може ли да ги видя? Никога не съм чувал... Чашата на търпението й преля.

– Тас – срязва го с леден глас, – отиди при Гилтанас и помоли Елистан да дойде тук.

– Но...

– Отивай! – побутна го Стърм.

Таселхоф затътри неохотно крака към мястото, където лежеше Гилтанас, седна на пясъка и се нацупи. Елистан го потупа приятелски по рамото и отиде при другите.

– Третата раса са каганести, или, казано на общия, „диви елфи“ – продължи Лорана. – Те се биха на наша страна по време на Братоубийствените войни. В замяна на това Кит-Ка-нан им позволи да живеят в планините на Ергот – още преди Катаклизмът да отдели областта от Куалиности. Не се учудвам, че не знаете за тях. Те са много потайни и не обичат да общуват с останалия свят. Навремето ги наричали „граничните“ елфи, защото не харесват градовете. По-късно се смесили с друидите и приели техния начин на живот. Възстановили бита на древните ни предци. Някои моите сънародници ги смятат за варвари – точно както

вие възприемате хората от Равнините.

Преди няколко месеца, когато си, шести били прогонени от земите си, те дошли тук, както и моят народ, куалиности. Така се събрали на едно място за пръв път от неколкостотин години насам...

– Нещо не виждам връзката... – прекъсна я Дерек.

– Ще се наложи – Лорана си пое дълбоко дъх, – защото животът ви зависи от това, дали ще проумеете обстановката на този мрачен остров.

Елистан се приближи до нея и постави ръка на рамото ѝ.

– Отначало всичко било добре. Елфите построили тук новите си домове – силванести в западната част на острова а куалиности в източната. Дели ги една река на име Тон-Тсалариан, което на езика на каганести означава „река на мъртвите“. По-късно започнали неприятностите, защото старата вражда и неразбирателство избуяли отново.

– Лорана притвори за миг очи.

– Нищо чудно скоро да нарекат Реката на мъртвите „река на смъртта“.

– Спокойно, Лорана – Флинт докосна ръката ѝ. – При нас е същото. Нали видя как се отнасяха планинските джуджета в Торбардин с мен, джуджето от хълмовете?

– Още не се е стигнало до убийства, но старейшините са толкова шокирани от тази възможност – елфи да убиват елфи, – че са издали заповед никой да не прекосява реката. Провинилите се ги арестуват. Стигнало се е дори до взаимни обвинения в таен съюз с Драконовите Господари!

– Значи затова се нахвърлиха така върху нас – продума Елистан.

– А какво правят тези каг... каг... – Стърм не можа да си спомни непознатата елфска дума.

– Каганести – въздъхна Лорана. – Те са най-онеправдани. Никога не са имали отношение към материалните богатства и според нашите стандарти са много бедни. Преживяват с онова, което им дава земята. Събират плодове и корени, ловуват. Не отглеждат посеви и не употребяват метални предмети. Много от младите дори отишли при силванести и куалиности, за да се научат да изработват златни, сребърни и стоманени предмети.

Лорана прехапа устни и чертите на деликатното ѝ лице се изопнаха.

– Срам ме е, но трябва да ви призная, че моите хора са се възползвали от невежеството им и се опитали да ги превърнат в роби. Това е причината за все по-враждебното отношение на старейшините на каганести.

– Лорана! – извика Таселхоф. Тя се обърна.

– Вижте! Ето една от тях!

Беше слаба, със странно лице и макар и облечена в мъжки дрехи, имаше дълга коса. Бе коленичила до Гилтанас и опипваше челото му. При допира ѝ той се размърда и изстена от болка.

Тя бръкна в торбата си, извади някакви изсушени треви и се зае да ги разбърква в малка глинена купичка.

– Какво прави? – попита Елистан.

– Очевидно е „лечителят“, за когото споменаха – поясни Лорана. – Каганести са известни с друидските си умения.

Елистан си помисли, че названието „див елф“ е съвсем уместно.

Досега не бе срещал в Крин толкова диво на външен вид същество. Носеше кожени бричове, вътъкнати в кожени ботуши.

Ризата, очевидно захвърлена от някой елфски благородник висеше гротескно върху слабото ѝ тяло. Сплъстената ѝ коса беше толкова мръсна, че цветът ѝ изобщо не личеше. Но имаше изящни и добре оформени ръце. Деликатното ѝ лице изразяваше състрадание и загриженост към ранения.

– Е, какво ще правим при това положение? – попита Стърм.

– Силванести се съгласиха да ни ескортират до реката. – Лорана се изчерви. Явно споменът за преговорите, които беше провела, ѝ бе доста неприятен. – Отначало настояваха да ни отведат при техните старейшини, но аз заявих, че няма да отидем никъде, преди да съм поднесла почитания на баща си и да съм чула мнението му. Това като че ли им затвори устата. – Тя се усмихна кисело. – При нас дъщерята е обвързана с бащиния дом до навършване на пълнолетие. Ако ме задържат против волята ми, това може да се изтълкува като отвличане и да стане причина за нападение, а те още не са готови за подобно нещо.

– Пускат ни да си отидем, въпреки че притежаваме драконовото кълбо? – удиви се Дерек.

– Не ни пускат – ще ни ескортират!

– На север има една соламнийска крепост – каза Дерек. – Оттам можем да вземем кораб, който да ни откара до Санкрист...

– В мига, в който се опиташ да избягаш, няма да стигнеш жив и до онези дървета там – обади се Флинт и се разкиха с всичка сила.

– Така е. – Потвърди Лорана. – Трябва да отидем при куалиности и да убедим баща ми да ни съдейства да отнесем кълбото в Санкрист. – На челото ѝ се появиха бръчки и Стърм разбра, че това също ще им създаде проблеми. – Достатъчно говорихме. Пуснаха ме само за да ви

обясня какво трябва да правим. Доста са нетърпеливи, а трябва да се погрижи и за Гилтанас. Разбрахме ли се?

Лорана изгледа двамата рицари и зачака да потвърдят ролята ѝ на водач. Стърм се усмихна, защото много му приличаше на Танис – със стиснатата си челюст и решителния поглед. Но на Дерек изобщо не му стана приятно. Беше ядосан и безпомощен, но нямаше избор. Накрая измърмори нещо като съгласие и отиде да вземе сандъка, Флинт и Стърм го последваха. Джуджето продължаваше да киха без прекъсване.

Лорана отиде при брат си. Кожените ѝ ботуши не издаваха почти никакъв звук по мокрия пясък, но слабоватата фигура веднага се надигна. Тя отстъпи боязливо назад, като напласнено животно. Тас, който досега беше бърбил с нея на някаква странна смесица от общ и елфски, я хвана нежно за ръката.

– Не си отивай – намеси се весело кендерът. – Това е сестрата на принца. Лорана, виж, Гилтанас започна да се съвзема. Сигурно е от това, с което му намаза челото. Бях готов да се закълна, че ще лежи в безсъзнание поне още няколко дни. – Тас се изправи. – Лорана, това е моя приятелка... как каза, че ти било името?

Вместо отговор тя заби поглед в земята и се разтрепери. Дланите ѝ загребаха шепа пясък и го изсипаха. След това измърмори нещо, което и двамата не чуа.

– Как се казваш, дете? – попита нежно Лорана.

– Силварт – изрече едва чуто.

– На вашият език това не означава ли „среброкоса“? – попита Лорана и коленичи до Гилтанас, за да му помогне да се изправи. Той вдигна замаяно ръка към раната.

– Не пипай! – Силварт побърза да хване ръката му. – Това ще ти помогне. – Говореше на общия, с акцент, но ясно и свързано.

Гилтанас изстена, затвори очи и отпусна ръка. Тя го изглежда с тревога, посегна да погали лицето му, но се сети, че сестра му я гледа и побърза да се отдръпне.

– Чакай малко, Силварт – каза Лорана.

Лицето ѝ застина и излъчваше такъв страх, че Лорана побърза да я успокои.

– Не се страхувай. Искам само да ти благодаря, че се погрижи за брат ми. Таселхоф е прав. Аз също видях колко сериозна е раната, но ти го излекува. Моля те, остани с него, ако можеш.

Силварт се втренчи в земята.

– Ще остана, господарке, щом такава е волята ти.

– Това не е заповед, а молба. Казвам се Лорана. Тя отново вдигна глава.

– Тогава с удоволствие ще остана с него, гос... Лорана, щом такава е молбата ти. – След това се наведе към нея и продума едва чуто: – Истинското ми име е Силвара. Те ме наричат Силварт – Крадешком погледна към воините силванести и прошепна на Лорана: – Моля те, наричай ме Силвара.

Елфите донесоха една импровизирана носилка от одеяла и клони и внимателно положиха в нея Гилтанас, Силвара вървеше до носилката, а до нея припкаше Таселхоф, доволен, че е намерил някой, който не е чувал историите му. Лорана и Елистан крачеха от другата страна, а след тях се тътреше навъсен Дерек, метнал на рамо сандъка с драконовото кълбо. Стърм и Флинт вървяха отзад, а елфите ги следваха. На зороряване стигнаха до брега на реката. Джуджето изведнъж се сети за нещо и потрепери.

– Дерек спомена ли нещо за някакъв... кораб до Санкрисст?

– Боя се, че да – отвърна Стърм. – Санкрисст е остров.

– Непременно ли трябва да отидем там?

– Да.

– За да използваме драконовото кълбо? Че ние не знаем нищо за него!

– Рицарите ще разберат как действа. Бъдещето на този свят зависи от нас.

Джуджето кихна още веднъж и поклати глава.

– Знам само, че на два пъти едва не се удавих, разболях се от някаква смъртоносна болест...

– Морска болест – уточни рицарят.

– Разболях се от някаква смъртоносна болест – натърти Флинт – и претърпях корабкрушение. Запомни ми думите, Стърм Брайтблейд, лодките ни носят нещастие. Не сме видели нищо добро, откакто се качихме в онази проклета лодка при езерото Кристалмир. Точно там онзи откачен магьосник видя, че съзвездията са изчезнали и оттогава късметът ни напусна окончателно. Само че ние продължаваме да използваме лодки, затова ще става все по-лошо и по-лошо, разбра ли?

Стърм се усмихна, но усмивката му премина във въздишка. Защо всичко не беше толкова просто, помисли си рицарят.

3.

Говорителят на слънцата. Говорителят на слънцата.

Решението на Лорана.

Говорителят на слънцата и водач на елфите куалиности седеше в странната постройка от дърво и глина, принадлежала някога на каганести. Той я смяташе за недодялана, но според разбиранията на каганести това беше едно прекрасно и просторно жилище, в което можеха да се приютят поне шест семейства.

Всъщност те си мислеха, че ще стане точно така и много се изненадаха, когато Говорителят заяви, че ще се настани в нея само със съпругата си. Разбира се, те допускаха, че Говорителят може да превърне дома си в място за официални срещи. А той продължи да дава аудиенции и приеми по стария маниер, въпреки че над главата му вече имаше измазан с кал камъшен покрив, а не бляскава мозайка. Занимаваше се с държавните дела, носеше същите дрехи и разрешаваше проблемите със същия делови замах. Но през последните няколко месеца Говорителят се беше променил много, особено след бягството на дъщеря си. Можеше да приеме някак загубата на Гилтанас. В крайна сметка постъпката му бе героична и благородна – искаше да освободи затворените в мините на Пакс-Таркас хора и да отклони драконяните армии от Куалиности. Но не успя да се примири със загубата на дъщеря си, или по-скоро с нейния позор.

След като се разбра, че Лорана е изчезнала, големият му син Потиос не се поколеба да му каже в очите, че тя е хукнала след Танис. Говорителят изпадна в шок. Крепеше го единствено необходимостта да води народа си. Понякога се питаше какъв е смисълът. Можеше да предаде властта на по-големия си син, който и без това беше поел почти цялата работа и макар да се съветваше с баща си за най-важните дела, общо взето, решаваше повечето въпроси самостоятелно. Младият принц бе доста зрял за възрастта си и от него навярно щеше да излезе добър крал, макар някои да смятаха, че е твърде рязък в отношенията със силванести и каганести. Говорителят бе сред тях и това бе основателна причина все още да не му предава трона. Понякога се опитваше да внуши на сина си, че с умереност и толерантност се постига много повече, отколкото със заплахи и звън на оръжие, но Потиос смяташе, че баща му е

станал мек и сантиментален. Силванести, при които кастовата йерархия бе на особена почит, много трудно приемаха куалиности за част от елфската раса и съвсем не зачитаха каганести. Смятаха, че дивите елфи са нисша раса, нещо като джуджетата земерови. Макар да не го беше споделял с баща си, Потииос твърдо вярваше, че тези противоречия могат да се разрешат само с кръв.

От другата страна на реката този възглед се споделяше от Куинат – ограничен и студенокръвен лорд, който, според слуховете, бе годеник на принцеса Алхана Старбрийз. По време на необяснимото й отсъствие той бе официален водач на силванести.

Двамата с Потииос разделиха острова на две, като пренебрегнаха напълно каганести. Информацията за новите граници им бе съобщена така, както се съобщава на кучето, че не трябва да влиза в кухнята. Те побесняха, когато разбраха, че някой дели тяхната земя.

Напоследък ловът не вървеше. Животните, с които се изхранваха дивите елфи, се изстребваха в огромни количества, за да задоволят потребностите на пришълците. Както беше казала Лорана, Реката на мъртвите всеки момент можеше да потече кървава и да смени името си.

Изведнъж се оказа, че островът се е превърнал във военен лагер. Този факт безпокоеше Говорителя, но него го безпокояха толкова много неща, че той постепенно претръпна и спря да се интересува от каквото и да било. На практика управляваше Потииос.

Рано сутринта, когато компанията пристигна в селището, наречено Куалин-Мори, Говорителят вече беше станал. Той винаги ставаше рано. Не защото имаше много работа, а защото не можеше да спи и по-голямата част от нощта прекарваше втренчен в тавана. В момента нахвърляше плана за срещите си със старейшините на домакинствата, което бе неблагодарна задача, защото те знаеха само едно – да се оплакват. Изведнъж чу суматохата отвън и сърцето му се сви, защото напоследък все по-често възникваше някаква тревога. Навярно Потииос отново беше заловил някакви буйни младежи да се дуелират. Той продължи да пише, надявайки се глъчката да стихне. Но вместо това тя се усилваше и и се чуваше все по-наблизо.

Говорителят разбра, че работата е сериозна и за пореден път се зачуди какво щеше да прави, ако между елфите отново избухне война. Остави писалката, наметна кралската тога и стана, защото чу, че охраната призова за ред, а Потииос молеше за официално разрешение да посети краля. Говорителят погледна тревожно към вратата на спалнята и се притесни, че ще събудят съпругата му. След бягството им от родните

земи здравето ѝ сериозно се беше разклатило. Той се изправи с усилие, Лицето му придоби официално и хладно изражение, което с годините се бе превърнало в държавнически атрибут, и нареди да въведат групата.

Стражът отвори вратата с намерението да обяви кои са новодошлиите, но една висока фигура, облечена в тежко кожено наметало с качулка, го изблъска и се втурна към Говорителя. Той видя лъка и меча и побърза да се отдръпне, фигурата отметна качулката, по раменете ѝ се разпила коса с цвят на мед и се откри лицето, чиято красота бе забележителна дори според елфските стандарти.

– Татко! – извика Лорана и се хвърли в прегръдките му. Завръщането на Гилтанас, когото отдавна смятаха за мъртвец, стана повод за голямо празненство, което не отстъпваше по пищност на онова в Куалинести, преди отпътуването му за Пакс Таркас. Той се беше възстановил достатъчно, за да присъства на веселбата и само белегът на челото му издаваше, че там е имало рана. Но в разговора с баща си той само сви рамене и спомена, че каганести били големи приятели с друидите и сигурно са научили от тях нещо за лечението на рани.

Лорана не прие това обяснение, защото знаеше, че в Крин лечителските дарби вече са рядкост. Искеше да обсъди това с Елистан, но той говореше с баща ѝ, който бе впечатлен от могъществото му на посветен. Фактът, че прие Елистан, я зарадва, защото още помнеше как беше посрещнал Златна Луна, когато тя пристигна в Куалинести с медальона на Мишакал. Въпреки че изпита огромна радост от срещата със своя народ, Лорана осъзна, че за нея понятието дом никога вече нямаше да озв ва същото като едно време.

Всички се зарадваха, че я виждат отново, но демонстрираха същата студена любезност както към Дерек, Стърм, Флинт и Тас. Дори родителите ѝ се дистанцираха след първоначалното топло посрещане. Може би нямаше да ѝ направи такова впечатление, ако не бе коренно различното им отношение към Гилтанас. Накрая разбра причината от по-големия си брат, Потхиос. Инцидентът се случи по време на празничната вечеря.

– Ще откриете доста промени в сравнение с живота в Куалинести – каза баща ѝ на Гилтанас, докато вечеряха, – но скоро ще свикнете. – След това се обърна с официален тон към Лорана. – Щях да те взема отново за мой писар, но разбрах че имаш друга работа.

Лорана се изненада неприятно. Не че имаше намерение да остава, но не ѝ хареса да ѝ отнемат длъжността, която ѝ се полага по право. Освен това не ѝ се понрави и фактът, че когато спомена на баща си за драконовото кълбо, което трябваше да занесат в Санкрис, той

демонстративно не ѝ обърна внимание.

– Говорителю – продължи спокойно тя, старайки се да прикрие раздразнението си, – вече ти казах – не можем да останем.

Изобщо ли не си чул какво ти казахме с Елистан? Това кълбо ни дава власт над драконите и е безценно средство за прекратяването на тази война! Трябва да го отнесем в Санкрист...

– Млъкни, Лорана! – сръза я баща ѝ. – Имаш ли представа какво говориш? Драконовото кълбо е много ценен трофей и не смятам, че тук е мястото да го обсъждаме. Забранявам да се носи в Санкрист.

– Извинете, сър – Дерек се надигна и се поклони, – но вие нямате думата. То не е ваше. Моят Съвет ме изпрати да открия и да донеса кълбото и възнамерявам да го взема със себе си, както ми беше заповядано. Нямате никакво право да ме спирате.

– Така ли? – ядоса се Говорителят. – Моят син Гилтанас го донесе и в момента е на наша територия! Това го прави моя собственост по право!

Гилтанас усети погледите на спътниците си и се изчерви.

– Никога не съм казвал подобно нещо, татко. То не е мое. Принадлежи на всички ни... Потхиос го изгледа яростно и Гилтанас замълча.

– Ако някой трябва да има претенции за него, то това е Лорана – обади се Флинт, без да обърща внимание на изпълнените с неприязън погледи на домакините, – защото тя уби Фийл-тас, злия елфски магьосник.

– В такъв случай всичко, което е нейно, е и мое, защото тя е непълнолетна. Ако не греша, такъв е законът и при джуджетата.

Флинт почервения и отвори уста, за да отговори, но Таселхоф го изпревари.

– Не е ли забавно? – отбеляза весело кендерът които никога не уещаше напрежението около себе си. – Според нашия закон, ако изобщо има такъв, всичко... как да го кажа... принадлежи на всички. – Което си беше абсолютна истина. В една кендерска къща не се задържаше нищо, освен ако е заковано за пода. Защото бе съвсем нормално съседите да дойдат, да му се порадват и накрая най-небрежно да си тръгнат с него. Определението за семейна собственост, най-общо казано, бе „нещо, което се е задържало в къщата повече от три седмици“.

След изявлението на Таселхоф всички замълчаха. Джуджето го ритна под масата и кендерът се обиди, но това продължи само до мига, в който откри, че седящият до него елф е излязъл от стаята и е забравил кесията си. Ровенето в нея му осигури приятно занимание до края на

вечерта.

Флинт, който имаше грижата да го наблюдава, не забеляза нищо, потънал в мрачни размисли. Скандалът назряваше с всеки миг. Дерек беше бесен. Единственото, което го възпираше да не напусне масата, бе стриктният кодекс на рицаря. Лорана мълчеше, не ядеше нищо и непрекъснато дупчеше с вилицата си изящната покривка. Той побутна Стърм и тихо прошепна:

– Мислехме, че ще ни е трудно да измъкнем кълбото от Ледената стена, но там имаше само един откачен магьосник и няколко хора-моржове. А тук се насадихме на три вида елфи.

– Ще трябва да се разберем някак – полугласно отвърна Стърм.

– Да се разберем! – изсумтя джуджето. – Два камъка имат по-голям шанс да се разберат, отколкото ние с тези! И се оказа прав. По молба на Говорителя спътниците останаха, след като останалите елфи се навечеряха и напуснаха масата. Гилтанас и Лорана седяха един до друг и наблюдаваха разтревожени Дерек, който беше застанал пред баща им, за да се „разбере с него“.

– Кълбото е наше – заяви ледено рицарят, – нямате никакви права над него. То не принадлежи нито на сина ви, нито на дъщеря ви. Това, че пътувах с мен, се дължи изключително на моята добронамереност, особено след като аз ги спасих от сигурна смърт в Тарсис. Щастлив съм, че успях да ги придружа до тук и благодаря за вашето гостоприемство. Но утре заминавам за Санкрис и ще взема кълбото със себе си.

Потиос се изправи пред Дерек.

– Всеки може да каже, че драконовото кълбо е негово, но това няма никакво значение. – Принцът произнасяше думите любезно, но гласът му пронизваше вечерния въздух като острие на меч. – Сега е в наши ръце и ще остане при нас. Да не ни смятате за толкова глупави, че да оставим този трофей на хората, за да навлекат още повече нещастия на света?

– Още повече нещастия ли? – Лицето на Дерек стана пурпурночервено. – Вие изобщо осъзнавате ли в каква опасност се намира светът? Драконите ви прогониха от родината ви и в момента напредват към моята, но за разлика от вас ние не възнамеряваме да бягаме, а да се изправим срещу тях и да се бием! Това кълбо може да ни помогне в битката, да наклони везните в наша полза и...

– Имате позволение ми да се върнете в родината си. Дори и да ви овъглят, това изобщо не ме интересува – прекъсна го Поттиос. – Вие, хората, събудихте древното зло и е редно вие да се преборите с него.

Дракрновите Господари получиха от нас онова, което искаха, и ще ни оставят на мира. Тук, в Ергот, кълбото ще е в безопасност.

– Глупак! – Дерек удари с юмрук по масата. – Целта им е само една – да завладеят цял Ансалон! Това включва и нещастния ви остров! Сега може да сте в безопасност, но ако ние загубим, вие сте обречени!

– Той говори истината, татко осмели се да каже Лорана. Жените на елфите никога не присъстваха на техните делови разговори и още помалко се осмеляваха да изказват гласно мнението си, но Лорана сякаш забрави за тези порядки. Тя се изправи на крака и погледна в очите големия си брат.

– Потииос, в Куалиности баща ни заяви, че Драконовите Господари искат не само земята ни, но и пълното унищожение на нашата раса! Забрави ли?

– Ха! Това беше само Верминаард. Той е мъртъв...

– Да, благодарение на нас, а не на теб!

– Лорана! – Говорителят се изправи в цял ръст и погледна отвисоко всички. – Нямах право да говориш с такъв тон на по-големия си брат. По нашия път ние също срещнахме опасности.

Но Потииос и Гилтанас не изоставиха своите отговорности и не се втурнаха като последни долни човешки бл... – Говорителят сдържа думата с усилие. Устните на Лорана побеляха, залитна и се подпря на масата. Гилтанас побърза да се изправи и да ѝ помогне, но тя го отблъсна.

– Татко – изрече с глас, който ѝ звучеше като чужд, – какво искаше да кажеш?

– Недей, Лорана – замоли я Гилтанас. – Той нямаше той предвид. Нека отложим разговора за сутринта.

Говорителят не продума. Лицето му беше студено и сиво.

– Искаше да кажеш, че съм „човешка блудница“, нали? продума тихо тя и думите ѝ се забиха като игли в изопнатите нерви на присъстващите.

– Иди си в стаята, Лорана – заповяда с леден тон Говорителят.

– Значи това е мнението ви за мен? – прошепна със свито гърло дъщеря му. – И затова всички ме гледат странно и млъкват, когато се приближа? Човешка блудница?!

– Съветвам те да послушаш баща ни – намеси се Потииос. – Колкото до това – какво мислим за теб, сама си го навлече. Какво друго си очаквала? Погледни се! Облечена си като мъж. Гордееш се с меча си, опръскай с кръв, и се хвалиш с „приключенията“ си! Пътуваш в компанията на тези... хора и джуджета! Прекарваш нощите с тях и с любовника си.

Но къде е той? Да не би да си му омръзнала и... Пред очите на Лорана избухна ярък пламък и обхвана цялото ѝ тяло, след това внезапно се смени с непоносим студ. Не помнеше нищо, освен че започна да пада и отвратителното усещане, че не може да се задържи. Гласовете долитаха някъде отдалеч. Някакви разкривени лица се надвесиха над нея.

– Лорана, дъще...

И потъна в мрак.

– Господарке...

– Какво? Къде съм? Ти коя си? Аз... не виждам нищо! Помогни ми!

– Ето, господарке. Хвани ръката ми. Шшт. Тук съм. Аз съм Силвара. Помниш ли ме?

Лорана усети нежния ѝ допир и седна в леглото.

– Можеш ли да изпиеш това, господарке?

Една чаша се долепи до устните ѝ, тя я сграбчи и я изпи на един дъх. Течността охлади сгорещената ѝ кръв и силите и се възвърнаха. До главата ѝ гореше свещ. Намираще се в стаята си, в къщата на баща ѝ. Дрехите ѝ бяха подредени върху груба дървена скамейка, коланът и ножницата бяха поставени наблизо, а торбата ѝ лежеше на пода. Зад масата до леглото седеше една прислужница – знахарка, която спеше дълбоко.

Лорана се обърна към Силвара, която разбра безмълвния ѝ въпрос и вдигна пръст към устните си.

– Говори тихо. Не, не заради нея. – Тя погледна знахарката. – Ще спи още много часове, докато премине действието на билката.

Но в къщата сигурно има други, които не спят. Сега по-добре ли си?

– Да – отвърна объркано Лорана. – Но не помня...

– Ти припадна. Чух да говорят, докато те носеха към стаята. Баща ти е сломен от скръб. Наистина не е искал да го каже. Ти просто си го наранила много дълбоко...

– Как чу всичко това?

– Бях се скрила в онзи ъгъл. Знахарката каза, че ти нямало нищо, но трябвало да поспиш, и те оставиха. Тя отиде да донесе одеяло и аз ѝ сипах в чая билка за сън.

– Защо? – Лорана се вгледа в нея и забеляза, че е много красива – или поне щеше да бъде, ако измиеше мръсотията от лицето и косите си. Силвара усети изучаващия ѝ поглед и се изчерви от притеснение.

– Аз... избягах от силванести, господарке, след като ви доведоха тук, през реката.

– Лорана. Наричай ме Лорана, моля те.
– Добре, Лорана – поправи се тя и се изчерви още повече. – Дойдох... доход да те помоля да ме вземеш със себе си.
– Къде? Аз не съм тръг... – Тя млъкна внезапно.
– Няма ли да тръгваш? – попита я внимателно Силвара.
– Ами... не знам.
– Аз мога да ти помогна. Знам пътя през планините до крепостта на рицарите, където пристигат корабите с птичи криле. Ще ти покажа как да стигнеш дотам.

– Защо го правиш? Силвара, извинявай, не че те подозирам в нещо, но ти изобщо не ни познаваш, а това, което предлагаш, е много опасно. Много по-лесно ще ти е да избягаш сама.

– Знам, че драконовото кълбо е във вас.
– Откъде знаеш за него? – попита удивено Лорана.
– Чух силванести да говорят, когато ви водеха към реката.
– Знаеш ли какво представлява?
– Моят народ... има легенди за... драконовите кълба. – Силвара закърши ръце. – Знам... че то може да помогне, за да свърши войната. Тогава вие и силванести ще се върнете по домовете си и ние отново ще живеем спокойно. Това е едната причина и... – Силвара замълча за миг и след това проговори толкова тихо, че Лорана едва я чуваше: – Ти единствена знаеше какво означава името ми.

Лорана я изгледа внимателно – момичето явно не лъжеше, но тя не ѝ вярваше. Защо иска да им помогне? Защо ще рискува живота си? Дали не е шпионин на силванести, който иска да им отнеме кълбото? Не изглеждаше много вероятно, но какви ли не по-странни неща се бяха случвали. Тя обхвана главата си с длани и се опита да мисли. Можеха ли да ѝ се доверят, поне дотолкова, че да ги изведе оттук? Очевидно нямаха избор. Ако тръгнаха през планините, неизбежно трябваше да минат през земите на каганести, а там помощта на Силвара щеше да бъде безценна.

– Трябва да говоря с Елистан. Можеш ли да го доведеш тук?
– Той е отвън и чака да се събудиш.
– А къде са останалите ми приятели?
– Лорд Гилтанас е в къщата на баща ви – на Лорана за миг ѝ се стори, че когато произнесе името му, тя се изчерви, – а останалите са в „квартирата за гости“.

– Да. Ясно.

Силвара стана от леглото и отиде безшумно до вратата. Отвори я и махна на някого.

– Лорана?

– Елистан! – Тя го прегърна и силните му ръце ѝ вляха сила. Сега всичко ще бъде наред. Той винаги знаеше какво да направи.

– По-добре ли си? Баща ти...

– Знаем – прекъсна го Лорана. – Трябва да ти кажа нещо важно. Силвара предложи да ни помогне да избягаме. Още тази нощ можем да вземем кълбото и да изчезнем.

– Ако вече си решила, не трябва да губиш и секунда повече. – Елистан приседна на стола до леглото. Тя се пресегна и сграбчи ръката му.

– Какво искаш да кажеш? Ти също трябва да дойдеш с нас...

– Не, скъпа. Налага се да остана тук, при елфите. Вярвам, че ще успея да убедя баща ти, че съм посветен на един от истинските боговете оогове. Ако замина, той ще помисли, че наистина съм шарлатанин, както твърди брат ти.

– А драконовото кълбо?

– Всичко зависи от теб. Смятам, че трябва да го отнесеш в Санкрисст.

– Аз? – Лорана се задави. – Няма да мога!

– Скъпа, налага се да проумееш, че няма кой друг. Тежестта на водачеството ще падне върху теб. Стърм и Дерек са твърде заети да се карат помежду си и освен това са хора, а ти добре съзнаваш, че ще имате проблеми с елфите – веднъж с твоя собствен народ, а след това с каганести. Гилтанас е на страната на баща ти. Само ти имаш някакъв шанс да успееш.

– Но аз не мога...

– Можеш повече, отколкото си мислиш. Възможно е всичко, което ни се случи досега, да е било само подготовка за най-важното. Не губи време! Сбогом, скъпа! – Елистан се изправи и я помилва по главата. – Приеми благословията на Паладин... и моята.

– Елистан! – прошепна Лорана, но той беше излязъл. Силвара затвори безшумно вратата. Тя се отпусна в леглото и отново се опита да мисли. Естествено, Елистан беше прав – драконовото кълбо не можеше да остане тук и ако искаше да избягат, това трябваше да стане тази нощ. Но всичко се развиваше толкова бързо! И зависеше само от нея! Да се довери ли на Силвара? Но нали някой трябваше да ги преведе през планините. Значи ѝ оставаше да вземе кълбото и да освободи приятелите си.

Изведнъж разбра какво точно трябва да направи. Осъзна, че го е планирала подсъзнателно още докато разговаряше с Елистан.

Но това ме осъжда завинаги, помисли си Лорана. Кражбата, среднощното бягство, тази странна и враждебна страна. Няма да има връщане назад. Ами Гилтанас? Толкова много преживяхме заедно. Той няма да тръгне с нас. А ще ни предаде ли?

Тя си припомни умореното и тъжно лице на Танис, което толкова приличаше на нейното в момента. Сигурно си е задавал същите въпроси. „И винаги, когато съм си мислила колко е силен, той навярно се е чувствал несигурен и уплашен като мен. А ние разчитахме на него, независимо дали той го искаше, или не. И постъпваше така, както смяташе за правилно. И аз трябва да постъпя така.“ Лорана махна на Силвара да се приближи.

Стърм измерваше с крачки дължината на килията, защото не можеше да заспи. Флинт лежеше на едно легло и хъркаше безобразно, а Тас, свит на кълбо в другия край на стаята, тихо се оплакваше, защото го бяха оковали за крака на леглото. Рицарят въздъхна. Какво ли ги чакаше още?

След като Лорана припадна, Стърм едва успя да удържи побеснелия Флинт, който се кълнеше, че ще разкъса Потюос на парченца. Дерек заяви, че се считал за военнопленник и като такъв негово задължение било да се опита да избяга, след което щял да доведе рицарите и да вземе кълбото със сила. Стражите го отведоха незабавно. Рицарят най-накрая успя да успокои джуджето, но тогава неспойно откъде се появи някакъв елфски благородник и обвини Таселхоф, че му е откраднал кесията.

Сега, като „гости“ на Говорителя на слънцата, ги охраняваше двойна стража.

– Нужно ли е да крачиш напред-назад? – попита хладно Дерек.

– Защо? Да не би да ти преча да спиш? – процеди Стърм.

– Не. Само глупак може да заспи в такава обстановка. Нарушаваш ми концен...

– Шшт! – Стърм вдигна ръка и посочи нагоре.

Дерек отиде при него и погледна към тавана. Дървената барака имаше врата, два прозореца и отвор за огнището в средата на покрива. Точно оттам идваше шумът. Дървените греди проскърцваха, сякаш някой се катереше по покрива.

– Сигурно е диво животно – измърмори Дерек, – а ние нямаме оржия!

– Не – Стърм се заслуша внимателно. – Първо, не ръмжи и второ – промъква се твърде безшумно, сякаш не иска да го видят и чуят. Къде гледат тия стражи?

Дерек отиде до прозореца и надникна навън.

– Седят край огъня. Двама от тях спят. Доколкото виждам, изобщо не им пука за нас.

– Тук има поне няколко хиляди елфи! Трябва само да свирнат. – Стърм не сваляше поглед от покрива. – Какво по...

Изведнъж някаква фигура закри звездите в отвора. Рикарят отстъпи назад и грабна една цепеница от изгасналото огнище.

– Стърм! Стърм Брайтблейд! – чу се познат глас.

Той се сепна и опита да си спомни чий беше. Много му запомняше за Солас.

– Терос! Терос Айрънфелд! Какво правиш тук? Последно те видях смъртно ранен в кралството на елфите!

Огромният ковач се промъкна през отвора, събаряйки част от покрива, и скочи тежко на пода. Джуджето се събуди и вперя замъглен поглед в новодошлия.

– Какво... – Флинт посегна към бойната си брадва, която, естествено, липсваше.

– Тихо! Въпросите после. Лейди Лорана ме изпрати да ви освободя. Чака ви в гората, така че – размърдайте се! До съмване остават няколко часа, а дотогава трябва да сме прекосили реката! – Терос пристъпи към Таселхоф, който полагаше безуспешни опити да се освободи от веригата. – Здравсти, крадльо. Радвам се да видя, че някой най-после те е окошарил.

– Аз не съм крадец! – отвърна с достойнство Тас. – Ти поне ме познаваш, Терос. Подхвърлиха ми някаква кесия... Ковачът се засмя, хвана веригата и я скъса, но Таселхоф дори не забеляза. Взираше се изумен в ръцете му. Едната, лявата, беше тъмна като останалата му кожа. Но другата беше сребърна! Ослепително сребърна!

– Терос – задави се Тас. – Тази ръка...

– Въпросите после, крадльо! Сега се омитаме, и то много тихо.

– Реката – изстена Флинт. – Лодки, пак лодки...

– Искам да вляза при Говорителя – каза Лорана на стража, който стоеше пред покоите на баща ѝ.

– Късно е. Говорителят спи. Лорана свали качулката си.

– Простете ми, принцесо. Не ви познах. – Той се поклони, но изгледа подозрително Силвара. – Коя е тази?

– Прислужницата ми. Нали не смяташ, че трябва да обикалям нощем сама?

– Не, разбира се. – Стражът побърза да отвори вратата.

Заповядайте. Спалнята на Говорителя е третата отдясно надолу по коридора.

– Благодаря. – Лорана се промъкна покрай пазача и Силвара, увита в някакво грамадно наметало, се промуши след нея.

– Сандъкът е в неговата стая до леглото – прошепна ѝ принцесата. – Сигурна ли си, че можеш да носиш кълбото? То е много тежко и голямо.

– Не е голямо – измърмори Силвара и я изгледа учудено – Само толкова... – Тя оформи с ръце сфера, не по-голяма от детска топка.

– Грещиш. Голямо е почти половин метър. Затова те накарах да облечеш това наметало. Както и да е. Безсмислено е да стоим тук и да спорим. Ще решим на място.

Двете се промъкнаха тихо по коридора до вратата на спалнята и Лорана бутна вратата. Тя се отвори със скърцане, което я накара да се разтрепери от страх. Някой в леглото се размърда и се обърна на другата страна – беше майка ѝ. Лорана забеляза как дори в съня си баща ѝ я помилва, за да я успокои, и очите ѝ плувнаха в сълзи. Но тя стисна решително устни, хвана ръката на Силвара и влязоха в стаята. Сандъкът стоеше точно до леглото. Беше заключен, но всички от групичката имаха по едно малко сребърно ключе. Тя отключи бързо и вдигна капака, но едва не го изгърва от изненада.

Драконовото кълбо бе вътре и все още блещукаше със същата синьо-бяла светлина, но големината му, точно според описанието на Силвара, беше колкото на топка за игра! Лорана го взе и въпреки тежестта му успя да го вдигне без усилие. Тя го подаде на Силвара, която бързо го пхна под наметката си.

На дъното на сандъка лежаха Змееубиецът на Танис и счупеното копие. Лорана погледна първо него, а след това меча. Прецени, че няма да може да носи и двете и понечи да остави копието Силвара сграбчи ръката ѝ.

– Какво правиш? – изрече едва чуто и очите ѝ проблеснаха. – Вземи го!

Лорана я изгледа учудено, но побърза да скрие копието под наметалото и да затвори внимателно капака на сандъка. В този момент баща ѝ се обърна и се надигна от леглото.

– Какво става? Кой е? – разгърси глава той.

Лорана усети, че Силвара трепери и стисна ръката ѝ, за да мълчи.

– Аз съм, татко – изрече тихо. – Дойдох... да ти кажа, че съжалявам... И да те помоля да ми простиш.

– А, Лорана. – Говорителят се отпусна на възглавницата и затвори очи. – Прощавам ти, дъще. Сега отивай да спиш – утре ще говорим.

Тя изчака да чуе спокойното му и равномерно дишане и изведе Силвара от стаята. Ръката ѝ под наметката стискаше драконовото копие.

– Кой е там? – попита тихо на елфски човешки глас.

– Кой пита? – отвърна ясен елфски глас.

– Гилтанас? Ти ли си?

– Терос! Приятелю! – Младият елф излезе от сенките и прегърна ковача, но изведнъж се отдръпна. – Терос! Ти имаш две ръце!? Но нали драконяните в Солас отрязаха дясната ти ръка! И щеше да умреш, ако Златна Луна не те беше излекувала?

– Не помниш ли какво ми каза онази свиня, Фюмастърът? Че ще имам нова ръка само ако си я изкова. Ами точно това направих! Историјата за сребърната ръка е дълга...

– И ще я разкажеш друг път – избоботи друг глас, – освен ако не искаш да я изслушаме в компанията на няколко хиляди елфи.

– Значи успя да избягаш, Гилтанас? – обади се Дерек от сенките. – Взе ли драконовото кълбо?

– Не съм избягал. Придружих сестра си и Сил... нейната прислужница. Идеята за кълбото не беше моя. – Гилтанас се обърна към нея. – Лорана, все още имаш време да се откажеш от тази лудост и да върнеш кълбото. Ако остане тук, ще го използваме, за да се защитим. Нашите магьосници ще разберат как работи.

– Я по-добре още сега да се предадем на стражите! Поне ще спим на топло! – Няколко кълбета пара придружиха думите на Флинт.

– Имаш две възможности, Гилтанас – или вдигни тревога, или ни пусни да минем, но ни дай малко време, преди да докладваш на Потииос – каза Дерек.

– Нямам никакво намерение да ви издавам! – заяви гневно елфът и отново се обърна към сестра си: – Лорана?

– Решението ми е окончателно. Размишлявах дълго и смятам, че изборът ми е правилен. Посъветвах се с Елистан – и той е на същото мнение. Силвара ще ни преведе през планините...

И аз познавам планините – обади се Терос. – Не че съм имал някаква работа там, но съм ги пребродил от край до край Освен това само аз мога да ви преведа покрай стражите.

– Значи се разбрахме – заключи Лорана.

– Добре – въздъхна Гилтанас. – Идвам с вас. Ако остана, Потииос цял живот ще ме подозира в съучастничество.

– Чудесно! – отсече Флинт. – Сега можем ли вече да тръваме? Или трябва да събудим още някого?

– Оттук – каза Терос. – Пазачите са свикнали със среднощните ми разходки. Стойте в сенките. Аз ще говоря с тях. – Той се наведе, сграбчи яката на Тас и го вдигна на нивото на очите си. – Това важи и за теб, крадльо.

– Да, Терос – изписка кендерът, подритвайки във въздуха. Сребърната ръка на ковача го свали на земята. Тас оправи многобройните си торби и се престори, че нищо не се е случило.

Спътниците последваха високия ковач през лагера на елфите, като се стараеха да се движат безшумно, доколкото това бе възможно с двама тежковъоръжени рицари и едно джудже. Лорана имаше чувството, че вдигат шум колкото пияна сватбарска компания. Тя прехапа устни и се опита да не обръща внимание на дрънчащите доспехи на рицарите и на Флинт, който сякаш се спъваше във всеки възможен корен и наджапваше шумно във всяка локва, изпречила се на пътя му. Но елфите изобщо не ги усетиха. Затова пък Силвара почувства, че студеното кристално кълбо се пробужда и тупти с топлината на тялото ѝ.

– Какво да сторя? – запита се тя тихо на своя език, докато вървеше в мрака. – Защо се случи с мен? Не разбирам! Какво да правя сега?

4.

Реката на мъртвите.

Легендата за сребърния дракон.

Нощта беше спокойна и мразовита. Не валеше, не духаше вятър, но във въздуха се чувстваше нещо враждебно. Елфите спяха, затворени в пашкула на собствените си страхове и вражди. Спътниците не срещнаха никакви спънки, когато минаха покрай стражите. Те познаха Терос и заговориха приятелски с него, а през това време останалите се изнизиха покрай тях. Стигнаха реката точно когато изгряваха първите слънчеви лъчи.

– Как ще я прекося? – попита мрачно джуджето и се загледа във водата. – Изобщо не ми се мисли за лодки, но май са за предпочитане пред плуването.

– Това не е проблем. Силвара ще ни помогне – каза Терос.

Лорана я погледна сепнато. Останалите също бяха изненадани и я

загледаха въпросително. Силвара се притесни и се изчерви.

– Каргай Саргарон е прав. Изчакайте ме под онези дървета.

Тя ги остави и изтича към брега на реката. Движенията ѝ бяха леки и грациозни. Лорана забеляза, че брат ѝ я проследи с поглед.

Силвара изсвири с пръсти, изчака малко и изсвири още три пъти. След няколко минути ѝ отговориха по същия начин от отсрещния бряг. Тя се върна при групата, Лорана забеляза, че макар да говореше на Терос, момичето непрекъснато поглеждаше скришом Гилтанас. Когато усети, че и той я гледа, тя се изчерви и веднага извърна поглед към ковача.

– Каргай Саргарон – започна припряно, – моите хора идват, но ти трябва да дойдеш с мен, за да им обясниш как стоят нещата. – Сините ѝ очи, които на дневната светлина се виждаха съвсем ясно, се спряха върху Стърм и Дерек и тя поклати глава. – Боя се, че няма да пуснат в земите си хора, нито други елфи. – Тя погледна извинително Лорана и Гилтанас.

– Аз ще говоря с тях – каза Терос и се обърна към реката. – Ето ги.

Лорана видя две тъмни сенки, които се плъзгаха по водата, и разбра, че каганести охраняват границата си много стриктно. Бяха отговорили веднага на позива на Силвара. И се учуди как една робиня има такава свобода. Щом беше толкова лесно да избяга, защо бе останала при силванести? Нещо не се връзваше... освен ако целта ѝ не беше бягството.

– Какво означава „Каргай Саргарон“? – попита тя Терос.

– Онзи със сребърната ръка – отвърна с усмивка ковачът.

– Явно ти имат доверие.

– Да. Споменах ти, че съм скитал много из тези земи, но те излъгах – аз живях сред тези елфи... – Лицето му помръкна. – Не искам да те обиждам, принцесо, но нямаш представа какви неприятности им причиня твоите хора – избиха дивеча и го прогониха, подлъгаха младите със злато, сребро и стомана и ги превърнаха в роби. – Терос изпуфтя гневно. – Направих каквото можах. Научих ги да коват оръжия и сечива. Но зимата ще бъде дълга и тежка, а дивечът е на изчезване. Без храна тяхната раса е обречена и ще загине... – Ако бях останала, може би щях да им помогна... – промълви Лорана, но осъзна колко абсурдно бе предположението ѝ. Какво можеше да стори? Та тя беше чужденец дори сред своя народ!

– Не можеш да бъдеш навсякъде – успокои я Стърм. – Елфите сами трябва да решат проблемите си. Ти постъпи правилно.

– Знам, нали и аз бях същата като тях. И понеже съм дъщеря на

Говорителя, накрая реших, че едва ли не съм център на вселената. Хукнах след Танис, защото си въобразих, че ще го накарам да ме обича. Но когато тръгнах с групата ви, открих, че светът не се върти около мен. Бях принудена да убивам, за да не бъда убита. Разбрах какво означава истинската любов, като гледах Ривървайнд и Златна Луна. Любов, която бе способна да пожертва всичко, дори самия живот. Почувствах се глупава и дребна. А сега моите хора ми се струват такива. Някога мислех, че са идеални, но сега разбирам как се е чувствал Танис и защо ни напусна.

Лодките на каганести стигнаха до брега и Силвара и Терос отидоха да говорят с тях. Ковачът махна на спътниците и те застанаха на брега, с ръце встрани от оръжията, така че елфите да ги виждат. Но и това не помогна. Каганести говореха бързо на странния си диалект, който Лорана едва разбираше. Очевидно не искаха да им помогнат.

Внезапно чуа рогове. Бяха открили бягството им. Гилтанас и Лорана се спогледаха тревожно. Терос хвърли бърз поглед назад и насочи сребърния си пръст към елфите, след което започна трескаво да сочи себе си. Явно обясняваше, че гарантира лично за групата. Роговете прозвучаха по-близо и Силвара прибави своите молби към тези на ковача. Накрая елфите се съгласиха, но без никакъв ентузиазъм.

Спътниците бързо слязоха до брега и един по един се качи – представляваха издълбани дънери. Само Флинт се хвърли на земята, мърморейки нещо на своя език. Стърм го погледна тревожно, защото си спомни случая при езерото Кристалмир, когато джуджето категорично отказа да влезе в лодката. Но този път Таселхоф успя да го изправи на крака.

– Ще направим моряк от теб – изписка весело кендерът, побутвайки го с хупака в гърба.

– Как ли пък не! И престани да ме ръгаш с това нещо! – изръмжа Флинт, премятайки парче дърво в ръцете си.

Тас скочи в лодката и му протегна ръка.

– Хайде, Флинт! Влизай в лодката!

– Кажете ми само едно. – Джуджето преглътна нервно. – Защо я наричат „река на мъртвите“?

– Скоро ще разбереш – изръмжа Терос, грабна го с мощната си ръка и го стовари в лодката като чувал с картофи. – Давайте! – подвикна ковачът на дивите елфи.

Примитивните лодки се понесоха по течението и бързо се отпавиха на запад. Студеният вятър щипеше лицата им и насълзяваше очите им. На южния бряг, където живееха куалиности, не се забелязваше

никакво движение. В замяна на това Лорана на няколко пъти видя на северния бряг някакви тъмни силуети, прокрадващи се между дърветата. Тогава окончателно осъзна, че каганести не бяха толкова наивни, колкото изглеждаха.

Течението бързо ги отнесе към някакъв разклон на реката, където се вливаше един от притоците ѝ. Той идваше от север, а основното течение, по което се бяха движили досега – от изток. Двама ръкава се съединяваха и реката поемаше на юг към морето.

Изведнъж Терос посочи нещо:

– Ей, джудже, ето ти отговора.

По северния ръкав на реката се носеше друга лодка. Отначало помислиха, че се е отвързала от пристанището, защото в нея нямаше никой. Но дивите елфи забиха весла в плитката вода и когато застанаха неподвижно наред реката, сведоха глави в безмълвна почит.

– Погребална лодка – промълви Лорана.

– Точно така – потвърди Терос с тъжен поглед.

Лодката мина близо до тях, носена от течението. Във вътрешността ѝ се виждаше тялото на млад елф – воин, ако се съдеше по грубите кожени доспехи. Ръцете му бяха скръстени върху гърдите, а пръстите му стискаха железен меч. До него имаше лък и сноп стрели. Очите му бяха затворени в дълбок сън, от който никога нямаше да се събуди.

– Вече знаете защо я наричат Тон-Тсалариан, или Река на мъртвите – промълви Силвара с плътния си мелодичен глас. – От векове насам моят народ изпраща мъртвите си към морето, където сме се родили. Този древен обичай бе една от причините за неразбирателството между нас и братовчедите ни. – Тя погледна Гилтанас. – Вашите хора твърдят, че сме осквернявали реката.

– Един ден тялото по реката ще принадлежи на силванести или куалинести, а в гърдите му ще стърчи стрела на каганести – предрече Терос. – И тогава ще настане война.

– Аз мисля, че няма да им остане време, защото преди това ще се сблъска с много по-смъртоносен враг – обади се Стърм и поклати глава. – Вижте!

В краката на мъртвия воин бе положен щитът на врага, от ръка беше загинал. Лорана позна емблемата и дъхът ѝ спря.

– Драконяните!

Плаването нагоре по Тон-Тсалариан бе продължително и тежко. По някое време се наложи дори Тас да хване греблото, но той, „без да иска“, го изпусна, след което едва не цопна във водата, докато се

опитваше да го достигне. Дерек го хвана за пояса и го хвърли в лодката, а каганести им дадоха да разберат с жестове, че ако той продължи да създава проблеми, ще го изхвърлят. Не след дълго Таселхоф се отегчи и се залепи за единия борд, вперил очи във водата. Надяваше се поне да види някоя риба.

– Я, колко интересно! Вижте! – обади се внезапно той след продължително мълчание. Ръката му бе обвита в тънък сребрист слой и блещукаше в светлината на ранно слънце. – Водата блести! Флинт, погледни – извика на джуджето, което седеше в съседната лодка. – Погледни водата...

– Никога! – отвърна през зъби джуджето. То гребеше много усърдно, макар и недотам резултатно, и упорито отказваше да погледне към водата, с което непрекъснато нарушаваше синхрона на останалите.

– Прав си, Тас – усмихна се Силвара. – Всъщност силванести кръстиха реката Тон-Саргон, което означава Сребърен път. Жалко, че дойдохте тук в такова мрачно време. Когато сребърната луна изгрее пълна, водата се превръща в разтопено сребро и е много красива.

– Защо? Каква е причината? – попита кендерът и огледа Доволно посребрените си ръце. Никой не знае, но моят народ разправя... – Тя изведнъж млъкна и се изчерви.

– Разкажи ни – помоли я Гилтанас, който беше седнал точно срещу нея. Гребането му не превъзхождаше кой знае колко това на Флинт, защото бе зает повече да гледа към Силвара, отколкото да гребе в такт.

– Не знам дали ще ви е интересно. – Тя се загледа в сребристите вода, опитвайки се да избегне погледа му. – Това е приказка за Хума...

– Хума! – възкликна Стърм, който компенсираше некадърността и на Гилтанас, и на Флинт с отмерените си и мощни движения. – Разкажи ни вашата легенда, Силвара.

– Да, разкажи ни я – настоя Гилтанас и се усмихна.

– Добре. – Тя отново се изчерви, прокашля се и започна: – Разправят, че в последните дни на страшните драконови войни Хума обикалял цял Крин и се опитвал да помогне с нещо на хората. Накрая, когато осъзнал, че е безпомощен пред драконите, които опустошавали земята и избивали всичко живо, той се помолил на боговете да му дадат съвет.

– Силвара погледна Стърм, който й кимна окуражаващо.

– Точно така. Паладин чул молитвите му и изпратил Белия елен, но никой не знае къде го е отвел той.

– Моят народ знае, защото, след като преминали през множество изпитания и опасности, Еленът го отвел в една тиха дъбрава тук, в

Ергот, където срещнал една прекрасна жена. Хума се влюбил в нея, но в продължение на месеци тя отблъсквала любовта му. Накрая не устояла на огъня, който я изгарял отвътре.

Щастието им било като сребриста лунна светлина в непрогледната нощ.

Силвара замълча и се загледа надалеч. Пресегна се неволно и докосна грубото платно, в което беше увила драконовото кълбо.

– Продължавай! – подкани я Гилтанас. Той беше престанал да гребе и седеше като омагьосан от прекрасните ѝ очи и мелодичния ѝ глас.

Тя въздъхна, пусна платното и погледна тъмната гора.

– Щастието им било кратко, защото жената криела страшна тайна – била дракон. Единствено с магия приемала човешки образ. Но твърде много го обичала и не искала повече да го лъже. Колкото и да се бояла от последствията, една нощ тя се явила пред него в истинския си вид – като сребърен дракон. Надявала се да я намрази и дори да я убие, защото не можела да понеса болката и не искала да живее. Но когато погледнал великолепно, бляскаво създание, рицарят съзрял в погледа му благородния дух на жената, която обичал. Тя се превърнала отново в жена и помолила Паладин да ѝ даде завинаги човешки вид. Отказала се от магията и дълголетието, за да може да живее с Хума.

Силвара притвори очи и лицето ѝ се сгърчи от болка. Гилтанас се зачуди защо легендата я кара да страда толкова и докосна ръката ѝ. Тя се дръпна като диво животно и подскочи толкова силно, че лодката се разлюля.

– Извинявай, не исках да те стресна. Какво е станало след това? Какво отговорил Паладин?

Силвара въздъхна дълбоко.

– Той се съгласил да изпълни желанието ѝ, но я предупредил: ако тя реши да си остане дракон, ще им даде копието, за да победят злите сили. Ако обаче се превърне в смъртна жена, тогава драконите завинаги ще владеят света. Хума се заклел, че ще пожертва всичко, за да бъде с нея. Но тя видяла как светлината в погледа му угаснала и разбрала какъв трябва да бъде отговорът ѝ... Така се появила сребърната река – от пролетите ѝ сълзи, когато Хума тръгнал да търси драконовото копие.

– Много хубава приказка, но е малко тъжна – Таселхоф се прозя.

– Историята на Хума няма щастлив край – намръщи се Стърм. – Той побеждава главатаря на драконите, но е ранен смъртоносно и загива в тази славна битка... Значи затова съм чувал – добави умислено рицарят, – че по време на боя е яздел сребърен дракон.

– Ние го видяхме в Ледената стена! – възкликна Тас. – Той даде на Стърм...

Рицарят бързо го смушка в гърба и кендерът се сети, че не бива да разкрива тази тайна.

– Не знам нищо за този сребърен дракон. – Силвара сви рамене. – Моят народ не знае много за Хума – все пак той е бил човек. Според мен разказват тази легенда, защото е посветена на реката, която отнася мъртвите.

В този момент един от каганести посочи Гилтанас и изрече нещо с рязък тон. Елфът я погледна неразбиращо.

– Той пита дали не се мислиш за твърде велик, че си спрял да гребеш. Ако е така, щял да пусне ваше благородие да поплува.

Гилтанас се изчерви и натисна греблата.

Въпреки всички усилия пътуването срещу течението беше бавно и изморително. Когато най-после спряха на брега, мускулите ги боляха жестоко, а покритите им с мехури длани кървяха. Със сетни сили издърпаха лодките от водата и ги скриха в гората.

– Дали се отървахме от преследвачите? – попита Лорана Терос.

– Ти как мислиш? – Той посочи надолу по течението, където се виждаха няколко тъмни сенки.

Един от каганести каза нещо на Терос и направи някакъв жест към реката.

– Каза, че поне до сутринта сме в безопасност – обърна се ковачът към Лорана. – Никой не смее да пътува нощем по тази река. Дори те, въпреки че познават всеки завой и праг. Настоява да лагеруваме тук, на брега, защото нощем в гората бродели странни същества – мъже с глави на гущери.

– Попитай го дали ще спрат преследвачите ни, когато навлезем в техните земи – обади се Стърм.

Терос заговори на неговия език, и въпреки че не го говореше правилно, двамата се разбираха. Лорана, която наблюдаваше елфа, разбра защо каганести са само на крачка от животните.

Той изглеждаше като диво и примитивно същество, а чертите му напомняха тези на древните им прародители. Нямаше брада – кръвта им бе твърде чиста, – но много ѝ приличаше на Танис с рязкото си и решително държание, с добре сложеното и мускулесто тяло и с отсечените жестове. Споменът я натъжи и тя извърна глава.

– Той казва, че куалинести са длъжни да спазят протокола, като поискат от старейшините разрешение за навлизане в Каганести. Те ще им

разрешат и може би дори ще им предложат помощ. Присъствието на хора в южен Ергот не им е приятно, още по-малко посещенията на братовчедите им. Всъщност – добави ковачът след кратък размисъл – той съвсем ясно даде да се разбере, че помощта, която ни оказват, е в замяна на услугите, които съм им правил в миналото и най-вече – за да помогнат на Силвара. Лорана бързо погледна към нея. Стоеше на брега и разговаряше с Гилтанас. Терос проследи погледа ѝ и разбра какво си мисли.

– Не е ли странно да изпитваш ревност точно ти, която – поне според клюките – избяга от дома си заради Танис – отбеляза ковачът.

– Нищо не разбираш! – ядоса се тя и усети, че се изчервява. – Аз не съм любовница на Танис. Не че има някакво значение. Просто ѝ нямам доверие. Тя... ами... май е прекалено голямо желанието ѝ да ни помага, ако разбираш какво имам предвид.

– Може брат ти да има нещо общо с цялата работа?

– Той е принц... – започна гневно Лорана, но прехапа устни, защото осъзна какво се канеше да изрече. – Ти какво знаеш за нея?

– Почти нищо. – Терос я изгледа с разочарование, което я вбеси още повече. – Знаем, че нейният народ я уважава и обича, най-вече заради лечителските ѝ способности.

– Допускаш ли, че може да ни шпионира?

– Те се борят за оцеляването си – отвърна рязко Терос. – Онова, което каза там на брега, беше много красиво. Почти ти повярвах.

Ковачът отиде при елфите. Лорана прехапа устни, ядосана и засрамена. Дали Терос беше прав, като ѝ каза, че ревнува брат си? Наистина ли смята, че Силвара не е достойна за него? Отношението на Гилтанас към Танис определено беше такова. Тя различаваше ли се с нещо от брат си? Вярвай на чувствата си, веднъж ѝ каза Райстлин. Това звучеше прекрасно, но първо трябваше да ги разбере!

Любовта ѝ към Танис на нищо ли не я научи? Наистина мислеше онова, което беше казала на Терос. Недоверието ѝ към Силвара нямаше нищо общо с увлечението на брат ѝ. Лорана се ядоса, че ковачът я разбра погрешно, но реши да последва съвета на Райстлин и да се довери на инстинкта си. Отсега нататък щеше да наблюдава Силвара много внимателно.

5. Силвара

Цялото тяло го болеше и Гилтанас помисли, че ще заспи веднага, но сега лежеше съвсем буден и се взираше в небето. Тежките облаци все още закриваха луните и звездите, но западният бриз беше започнал да ги разнася. От време на време проблясваше по някоя звезда, а веднъж се показа дори огненият пламък на червената луна.

Елфът се въртя и намества, докато накрая постелките му станаха на топка и се наложи да стане и да ги оправи. Накрая се отказа и реши, че няма да може да заспи на студената и твърда земя. Огледа се и разбра, че останалите нямаха подобни проблеми. Лорана спеше дълбоко, подпряла буза на дланта си, стар навик от детинство и той се замисли над странното ѝ държание напоследък, но реши, че не може да я вини. Тя беше пожелвала всичко, за да направи онова, което смяташе за правилно. Баща им отново я бе приел в семейството, но сега всичките ѝ пътища бяха отрязани завинаги.

Гилтанас въздъхна. Ами той? Искаше кълбото да остане в Куалин-Мори и смяташе, че баща му е прав... Или не? „Очевидно не, щом съм тук“ – помисли си елфът. Ценностите му се размиваха. Първо, омразата му към Танис, която в продължение на години бе смятал за напълно оправдана, беше започнала да се топи. Освен това вече приемаше другите раси. Стигна до извода, че малцина елфи бяха толкова благородни и самопожертвователни като Стърм Брайтблейд, а той беше човек.

И макар да не харесваше Райстлин, изпитваше благородна завист за магическите му способности. Самият той имаше някакви познания в магията, но не притежаваше неговите търпение и дързост. Накрая трябваше да признае, че харесва кендера и свадливото старо джудже, но никога не си бе помислял, че ще се влюби в див елф.

– Това е! – изрече на глас. – Признах го! Обичам я! – Но за любов ли ставаше въпрос, или за обикновено физическо привличане?

Тази мисъл го разсмя, защото си представи мръсното лице на Силвара, сплъстената ѝ коса и опърпаните ѝ дрехи. Той погледна с копнеж към мястото, където тя спеше, но за негова изненада нея я нямаше! Гилтанас се сепна и огледа лагера. Не бяха посмели да запалят огън не само заради преследвачите, но и заради драконяните, които, според Терос, бродеха нощем из гората.

Той скочи и тръгна да я търси. Придвижваше се съвсем безшумно,

защото не искаше да се разправя със Стърм и Дерек, които стояха на пост. Изведнъж спря, защото една мисъл прониза съзнанието му – драконовото кълбо. Но то си стоеше там, където го беше оставила Силвара, а до него лежеше счупеното драконово копие.

Гилтанас се успокои, но в този момент острият му слух долови плискане на вода. Заслуша се и установи, че не бяха скачащи риби или нощни птици, тръгнали на лов. Той погледна към Дерек и Стърм, които бяха застанали при скалата срещу лагера и се караха шепнешком. Елфът се измъкна от лагера и тръгна по посока на звука.

Придвижваше се из гората съвсем безшумно и стигна до едно място, където реката беше образувала малко езерце. Гилтанас спря и сърнето му замря. Тишината на нощта се нарушаваше само от пляскането на сребрилата вода, което беше привлякло вниманието му. Сега разбира какви са тези звуци – Силвара се къпеше. Мразовитият нощен въздух явно не я притесняваше. Дрехите ѝ лежаха разпръснати на брега заедно с едно износено одеяло. Гилтанас виждаше раменете и косата ѝ, която се носеше над водата като черна паяжина в още по-черната вода. Елфът затаи дъх. Знаеше, че не трябва да остава, но не можеше да откъсне поглед от нея.

Изведнъж облаците се разпръснаха и сребърната луна обля небето със студена светлина. Силвара се изправи. По кожата и блестяха сребърни капки, а по тялото ѝ се стичаха сребърни ручейчета. Красотата и го накара да се задъха. Тя го усети и се огледа уплашено, изскочи от водата и се затича към дрехите си. Но когато стигна до тях, не започна да се облича, а се наведе, извади един нож, след което се изправи, готова за отбрана.

Гилтанас гледаше гъвкавото и сребристо тяло и то му напомни за сърната, която беше хванал в капан по време на един лов. Очите на животното издаваха същия страх, който съзираше сега в нейния поглед. Гилтанас за миг се зачуди защо не го вижда. За елфското зрение той стоеше открит като...

В този миг тя внезапно се обърна и побягна от опасността, която долавяше, но не виждаше. Гилтанас извика след нея:

– Силвара, чакай! Не се бой! Аз съм, Гилтанас! – Гласът му бе твърд, но тих – така беше говорил и на заловената сърна, – Не трябва да стоиш тук сама, опасно е...

Тя се спря, но тялото и остана напрегнато. Воден от инстинкта си на ловец, Гилтанас тръгна бавно към нея, продължавайки да ѝ говори.

– Не трябва да излизаш сама. Ще остана при теб, за да си

поговорим. Моля те, изслушай ме. Не си отивай! Гилтанас продължи да ѝ говори и да пристъпва бавно и уверено до момента, в който видя, че тя отстъпи назад. Той вдигна ръце и побърза да седне на брега на езерцето. Сега ги разделяше единствено водата. Силвара го погледна, стиснала здраво ножа, но не се прикри с дрехите си. Очевидно смяташе, че отбраната е по-важна от свенливостта.

На Гилтанас му беше неудобно от голотата ѝ, но се възхищаваше на хладнокръвието ѝ. Знаеше, че трябва да отвърне поглед от нея, но не можеше. Той продължи да говори, но сам не осъзнаваше какво ѝ казва. Изведнъж се усети, че ѝ разказва най-съкровените си мисли.

– Какво правя тук? Народът ми е изгнаник. Намерих единственото средство, което може да им помогне – драконовото кълбо, – но сега рискувам живота си, за да го дам на хората и да помогна на тяхната битка със злото! Тази война не е моя, не е дори на моя народ! – Гилтанас се наведе към нея с копнеж. – Защо, Силвара? Защо се покрих с този позор? Какво сторих на народа си?

Тя погледна към гората, отново обърна очи към него и бавно свали ножа. От очите ѝ струеше такава скръб, че Гилтанас се засрами от себе си и извърна поглед.

– Силвара, прости ми. Нямах намерение да те товаря с проблемите си. Просто вече не знам кое е правилно и кое не. Знаем само...

– ...че трябва да го направиш – довърши тя вместо него. Гилтанас вдигна глава и видя, че се е увила в износеното одеяло, което обгръщаше сребърната ѝ кожа. Елфът се изправи бавно и тръгна към нея.

– Силвара, това, което направих, е в разрез с всички обичаи на елфите. Трябваше да предупредя баща ми още когато разбрах, че сестра ми е решила да открадне драконовото кълбо.

Трябваше да вдигна тревога.

Тя пристъпи към него, стиснала одеялото.

– Защо не го направи?

Гилтанас беше стигнал до праговете от северната страна на езерцето, където водата се спускаше като сребърна завеса.

– Защото знам, че Лорана е права. Нашите обичаи, законите ни, предразсъдъците ни, всичко е грешно. Знаем го... със сърцето си, но не мога да накарам главата си да го проумее! Това ме измъчва...

Силвара тръгна бавно по брега и стигна до отсрещния край на сребърната завеса.

– Разбирам те. Моят... народ също не разбира какво правя и защо го правя. Но аз знам, че е правилно и вярвам в него.

– Завиждам ти – прошепна Гилтанас.

Елфът стъпи върху най-голямата скала, която се издигаше като остров над падащата вода. Тя стоеше само на метър от него и сребърната ѝ коса обвиваше снагата ѝ като бална рокля.

– Силвара, има още една причина, заради която изоставих хората си. Знаеш коя е. – Той протегна ръка към нея с обърната нагоре длан. Тя се отдръпна и поклати глава. Дишането ѝ се учести. Гилтанас пристъпи още една крачка към нея.

– Обичам те – промълви едва чуто. – Ти си толкова самотна, но аз винаги ще съм до теб. Кълна се...

Силвара се поколеба, но протегна ръка, Гилтанас я подхвана и тя се озова до него на скалата. Осъзна колко силна е любовта ѝ към този мъж. Но неговата дълбока и нежна обич ѝ вдъхна сили.

Гилтанас усети, че тялото ѝ трепери, но когато погледна очите ѝ, разбра, че е от страст, а не от страх. Той я придърпа към себе си и я целуна нежно. Устните ѝ бяха меки и пламенни. Елфът усети солен вкус, отдръпна се и я изгледа удивено.

– Силвара, не плачи. Извинявай...

– Не! Не плача, защото се страхувам от твоята любов. Плача за себе си, но ти няма да разбереш.

Тя протегна плахо ръка, обвини я около шията му и го притегли към себе си. Докато я целуваше, той усети на лицето си милувката и на другата ѝ ръка – тази, която дотогава стискаше одеялото. То се свлече от тялото ѝ и сребърната вода го отнесе.

6.

Отчаяният план.

По обед на следващия ден се наложи да изоставят лодките, защото водата стана много плитка и трудно преодоляваха бързеите.

Тръгнаха навътре в гората и срещнаха група каганести, която носеше телата на двама млади елфи. Те веднага извадиха оръжията си, но Терос и Силвара побързаха да ги успокоят.

Разговорът им продължи дълго, а през това време спътниците гледаха тревожно надолу към реката. Накрая двамата се върнаха при тях – Терос с мрачно изражение на лицето, а Силвара зачервена от гняв.

– Отказват да ни помогнат! – заяви тя. – През последните дни влечугите са ги нападнали два пъти и те мислят, че за това са виновни

хората, дошли на кораб с бели крила...

– Що за глупости! – процеди Лорана. – Терос, ти не им ли разказа за драконяните?

– Опитах, обаче фактите са против вас. Каганести са видели белия дракон над кораба, но очевидно не са забелязали, че вие сте го прогонили. Чак когато Силвара и аз гарантирахме за вас с живота си, се съгласиха да ни пуснат през земите си.

– Какво правят тук драконяните? – попита Лорана. – Организиран ли са? Южен Ергот също ли е нападат? Не е ли по-добре да се върнем...

– Не. Не вярвам да са организирани – отвърна замислено Терос. – Ако Драконовите господари решат да превземат острова, ще го направят с ята от дракони и с хилядна войска. Според мен това са патрулни отряди, изпратени да настроят елфите едни срещу други и така да им спестят труда, като се избият помежду си.

– Висшето командване на драконовите армии не е подготвено да атакува Ергот – обади се Дерек. – Първо трябва да затвърдят позициите си на север, но това няма да им отнеме много време. Така че се налага много бързо да отнесем кълбото в Санкрис, където Съветът на Белия камък ще реши какво да правим.

Спътниците събраха багажа си и потеглиха през планинската земя. Силвара ги поведе по една пътека, която лъкатушеше покрай бурната и пенлива сребърна река. Терос призна, че навлизат в места, където никога не е стъпвал, и единственият им водач остана Силвара, което не се хареса на Лорана. Тя я наблюдаваше внимателно и от усмивките, които си разменяха скришом с брат й, разбра, че между тях се е случило нещо.

Силвара беше успяла да се преоблече и сега носеше кожени бричове, дълга кожена туника и тежка кожена наметка. Необикновената й сребриста коса, която напълно отговаряше на името й, се спускаше на таласи чак до кръста. Оказа се много опитен водач и поддържаше добро темпо. Малко преди залез-слънце групата стигна до една пещера.

– Тук ще ношуваме – заяви тя. – Предполагам, че вече сме се отървали от преследвачите, но за всеки случай няма да палим огън. Ще се наложи да ядем студена храна.

Изтощени от целодневния преход, те изядоха мълчаливо сухата храна и се приготвиха за сън, като оставиха постове. Нощта премина спокойно, смущавана единствено от силния планински вятър.

На сутринта Таселхоф се измъкна от един таен отвор, за да огледа околностите, но бързо се върна в пещерата, събуди останалите и с жест

им каза да го последват. Терос отместе скалата, с която кендерът беше затулил отвора, и всички тръгнаха безшумно след Тас, който ги отведе на около седем-осем метра и посочи снега пред себе си. Виждаха се ясно отпечатъци от стъпки, които вилицата още не беше успяла да затрупа. Никой не продума, но не беше нужно, защото всички знаеха, че са от елфски ботуши.

– Навярно са ни подминали през нощта – каза Силвара. – Трябва бързо да се махнем оттук. Много скоро ще открият, че са изгубили следата и ще се върнат.

– Не разбирам каква е разликата – изръмжа презрително Флинт и посочи следите, които те бяха оставили. – Няма как да скрием следите си. Със същия успех можем да стоим тук и да ги чакаме.

– Прав си, но е за предпочитане да имаме преднина – възрази Терос.

– В никакъв случай не трябва да се пролива кръв! – прошепна Лорана на Стърм.

– Не можем да позволим на хората ти да ни попречат – поклати глава рицарят и я поведе след останалите. Трябва да отнесем кълбото в Санкрист.

Събраха бързо багажа си и напуснаха пещерата. Дерек, който беше последен, застана на входа на пещерата и се втренчи нетърпеливо в Лорана.

– Тръгвай! – каза му тя, защото не искаше да вижда сълзите ѝ. – Ще ви настигна.

Рицарят излезе и тя остана сама. Замисли се какво да предприеме, но образът на Дерек с ръка на меча непрекъснато изскачаше пред очите ѝ.

– Не! – прошепна решително на себе си. – Няма да се бия със собствените си хора. Това ще означава, че драконите са ни победили. Първа ще сложа меча си...

Изведнъж долови някакво движение зад гърба си, извърна се инстинктивно с ръка на меча, но спря.

– Силвара? – удиви се тя. – Мислех, че си тръгнала. Какво правиш тук? – Лорана пристъпи към нея.

– Н-нищо. Събирам си нещата.

На Лорана ѝ се стори, че видя зад гърба и кристалното драконово кълбо да сияе със странна светлина, но Силвара побърза, да го покрие с наметката си.

– Да тръгваме. Съжалявам, ако съм ви забавила...

– Почакай малко – рязко каза Лорана и се приближи към нея.

– Нямаме време! – Силвара я хвана за ръката, а гласът ѝ придоби метален оттенък.

– Пусни ме! – заповяда ѝ хладно Лорана и я погледна изпитателно, но не видя в погледа ѝ нито страх, нито гняв. Силвара пусна ръката ѝ и наведе глава.

Лорана отиде в дъното на пещерата, но откри само някакви клонки, малко дървесна кора, въглени и няколко камъка. Ако беше някакъв знак, трябваше да е доста сложен. Тя разрита купчинката и разпръсна клоните и камъните по пода на пещерата, след това се обърна и заяви спокойно:

– Е, сега вече приятелите ти няма да могат да разчетат посланието ти. Очакваше Силвара да изпадне в ярост, да се засрами, че е разкрита, дори предположи, че ще я нападне. Но погледът ѝ изразяваше единствено молба и съжаление. Опита да каже нещо, но само поклати глава и изтича навън.

– Лорана, побързай! – подвикна нетърпеливо Терос.

– Идвам! – Тя хвърли последен поглед към пода, поколеба се дали да не го разгледа още веднъж, но нямаше време. „Дали не я подозирам без причина?“ – помисли си с въздишка и побърза да настигне останалите. Но в един момент се досети за кълбото и спря толкова рязко, че Терос, който вървеше отзад, се блъсна в нея.

– Добре ли си?

– Д-да – отвърна тя, без изобщо да го забелязва.

– Пребледняла си. Какво има?

– Нищо. Ще се оправя. – Лорана хукна към пещерата, залитайки в снега. Каква глупачка беше! Какви глупаци бяха всички!

В съзнанието и отново изникна моментът, когато Силвара хвърляше наметката си върху драконовото кълбо, което сияеше със странна светлина!

Тя решително се запъти към нея, за да я попита какво е правила с кълбото, когато изведнъж във въздуха звънна стрела – и се заби в дървото до главата на Дерек.

– Елфи! Брайтблейд, в атака! – изрева рицарят и изтегли меча си.

– Не! – Лорана се спусна към него и сграбчи ръката му. – Няма да се бием!

– Ти си полудяла! – изкрещя Дерек и гневно отблъсна ръката ѝ.

Изсвистя втора стрела.

– Послушай я! – замоли го трескаво Силвара. – Не трябва да се бием с тях! Ако стигнем до прохода, ще можем да ги спрем.

Трета стрела, явно изстреляна съвсем слабо, се заби в ризницата на Дерек, но не я проби и той я махна раздражено.

– Ето, виждаш ли! Те не искат да ни убиват! – извика Лорана. – Ако това беше целта им, досега да си мъртъв! Трябва да отстъпим. И без това тук не можем да се бием. По-добре да се укрепим в прохода.

– Прибери меча, Дерек! – извика Стърм и извади своя. – Ако не го сториш, ще трябва да се биеш първо с мен.

– Ти си един малодушен страхливец, Брайтблейд! – изкрещя рицарят и едва не се задави от ярост. – Бягах пред лицето на врага!

– Грешиш, бягам в името на приятелството. – Стърм продължи да стои с изваден меч. – Хайде, размърдай се, ако не искаш да те вземат в плен.

Дерек прибра меча си с изкривено от гняв лице, обърна се и закричи по пътеката, но преди това го изгледа с такава ненавист, че Лорана потръпна.

– Стърм – започна тя, но той я хвана за лакътя и я повлече толкова бързо, че не можеше и дума да става за разговор.

Докато се изкачваха, чуваха как Терос пъшка, избутва и спуска по пътеката по-едрите скали. Много скоро грохотът се усили, сякаш цялата планина се срутваше, но обстрелът не престана.

– Няма да е задълго – изпuffтя ковачът, след като ги настигна.

– Това няма да ги спре.

Лорана не можа да му отговори. Дробовете ѝ горяха, а пред очите ѝ се мерзелееха сини и златни искри. Стърм също едва дишаше, а Терос пъшкеше като ранен кон. На следващия завой откриха падналия на колене Флинт и Таселхоф, който се отчаяно се опитваше да го изправи на крака. Трябва... да си починаем... – Изтощена до краен предел и с пресъхнало гърло, Лорана понечи да седне, но две силни ръце я сграбчиха.

– Не! – чу се гласът на Силвара. – Не тук! Още малко! – И я повлече след себе си.

Лорана долови със замъглен поглед как Стърм и Терос изправят ругаещия Флинт и го носят нагоре. Таселхоф залиташе след тях, толкова изтощен, че дори беше престанал да дърдори. Най-после стигнаха най-високата част на прохода. Всички се строполиха на снега, с изключение на Силвара, която се загледа назад.

Откъде вземаше тази сила, помисли си Лорана, но беше твърде уморена да си задава въпроси. В този момент ѝ бе все едно дали елфите ще ги открият.

– Трябва да се разделим – заяви решително Силвара.

- В никакъв случай! – Гилтанас се помъчи да стане, но не успя.
- Изслушайте ме! Елфите са съвсем близо. Със сигурност ще ни открият и тогава ще трябва или да се бием, или да се предадем.
- Ще се бием! – изсъска злобно Дерек.
- Има по-добро решение – възрази Силвара. – Ти, рицарю, ще отнесеш драконово кълбо в Санкрис, а ние ще отклоним преследвачите. Всички я загледаха смяно, обмисляйки неочакваното предложение. Дерек вдигна глава и очите му светнаха.
- Аз не смятам, че само един трябва да се нагърбва с такава голяма отговорност – обади се Стърм, след като възстанови дишането си – Трябва да тръгнат поне двама...
- Себе си ли имаш предвид, Брайтблейд? – попита гневно Дерек.
- Естествено – намеси се Лорана. – Ако ще те придружава някой, това може да е само Стърм.
- Ще ви начертая карта на планината – продължи Силвара. – Пътят не е тежък, а крепостта на рицарите е само на два дни път отук.
- Ами следите ни? – възрази Стърм. – Елфите ще разберат, че сме се разделили.
- Ще предизвикаме лавина – обясни Силвара. – Терос ми подсказа тази идея, докато буташе камъните по пътеката. – Тя вдигна глава и и те проследиха погледа ѝ – върховете бяха отрупани със сняг.
- Аз ще го направя – проговори бавно Гилтанас.
- Добре, но нашите следи трябва да останат – предупреди го Силвара. – Нали искаме да тръгнат след нас?
- А ние къде ще отидем? – попита Лорана – Нямам никакво намерение да се скитам из тази пустош.
- Знам... едно място. – Силвара заекна и забодя поглед в земята. – То е тайно и само моят народ го знае. Ще се скрием там, но трябва да побързаме. Нямаме почти никакво време!
- Аз сам ще отнеса кълбото в Санкрис – каза Дерек – ще е по-полезен, ако остане с вас.
- Но с нас ще бъдат Терос, брат ми, джуджето...
- И аз – изписка Тас.
- И кендерът – добави кисело Лорана. Тя погледна Стърм и отгатна мислите му. – Естествено той сам ще реши, но аз смятам, че трябва да придружи Дерек.
- Правилно – измърмори Флинт. – В края на краищата опасността грози тези, у които е кълбото, а елфите търсят него.
- Така е – съгласи се и Силвара. – Ще сме в по-голяма безопасност,

ако кълбото не е с нас. Вие ще рискувате.

– Тогава всичко е ясно – заяви Стърм. – Тръгвам с Дерек.

– А ако ти заповядам да останеш?

– Нямах право! Нали не си забравил, че още не съм рицар?

– Не, не съм, и ако зависи от мен, никога няма да станеш! Дерек отиде да събере нещата си и Стърм го последва. Лорана се надигна, отиде при него и бръкна в торбата си.

– Вземи. Ще ви трябва храна...

– Ти не искаш ли да дойдеш? – попита я Стърм, докато тя разделяше припасите. – Танис знае, че сме тръгнали за Санкрис, и ако има възможност, ще дойде там.

– Бих дошла, но... – Тя погледна към Силвара, която държеше кълбото с притворени очи, сякаш контактуваше с някакъв невидим дух. Въздъхна и поклати глава. – Не, трябва да остана с нея. Не й вярвам. Не знам защо... – Тя не успя да облече мисълта си в думи и смени темата. – Ами Дерек? Защо толкова настоява да тръгне сам?

– И питаш? Лорд Дерек Краунгард се завръща сам, преминал през огън и вода, но със заветното кълбо... – Стърм сви рамене.

– Залогът не е ли твърде голям, за да постъпва така? – възмути се Лорана.

– По-голям, отколкото си представяш – титлата „предводител на рицарите на Соламния“. Но сега нямам време да ти обяснявам...

– Хайде, Брайтблейд, идвай, ако ще тръгваш с мен! – провикна се Дерек.

– Сбогом, Лорана. – Стърм прибра храната в торбата си и се поклонил с неизменната си галантност.

– Сбогом, приятелю – прегърна го тя.

– Ще предадем кълбото на Съвета на Белия камък и ще поканим елфите като наблюдатели. Ела по-скоро в Санкрис, присъствието ти е необходимо.

– Ще дойда, ако такава е волята на боговете. – Лорана погледна Силвара, която даваше кълбото на Дерек. Когато той се обърна и тръгна, от раменете й сякаш падна скала.

Стърм им помахаша за сбогом и закричи след Дерек. Лъчите на слънцето се отразиха в щита му. Изведнъж Лорана се сепна.

– Стойте! Спрете. Трябва да вземете и копието – извика тя и се втурна да го вземе.

– Не! – извика Силвара и й препречи пътя.

Лорана понечи да я заобиколи, но когато видя изражението й, спря.

– Какво ти става? Защо да не им дадем и копието? Силвара не отговори, само сви рамене и я погледна. Лорана почувства как волята ѝ се стопява в тези сини очи, които ѝ напомниха за Райстлин.

Гилтанас и Терос я наблюдаваха разтревожено, но не можеха да помръднат. Стояха като статуи и гледаха как отива до торбата на Лорана, взема счупеното копие и го вдига високо над главата си.

– Драконовото копие ще остане при мен! – Силвара огледа омагьосаната група. – Вие също!

7.

Трудно пътешествие.

Снегът се срина с грохот надолу по склона. Преспите затрупаха прохода и заличиха следите им. Ехото от магическата гръмотевица на Гилтанас дълго отекваше във въздуха. Групата, начело със Силвара, пое бавно на изток, като стъпваха по камъните, за да оставят възможно най-малко следи.

Бяха толкова внимателни, че накрая Лорана се изнерви.

– Нали не си забравила, че искаме да открият нас? – обърна се тя към Силвара, докато прекосяваха някакво дефиле.

– Не се притеснявай. Ще ни намерят.

– Защо си толкова сигурна? – попита Лорана и се втренчи в нея. Вече всички я подозираха заради внезапната промяна, настъпила след отпътуването на рицарите, но нямаха друг избор, освен да я следват.

– Защото знаят накъде сме тръгнали. Онова в пещерата наистина беше знак, но ти не го откри. Под клоните, които разрита бях нарисувала карта и когато я открият, ще разберат къде отиваме. – Гласът ѝ бе доста язвителен, но в момента, в който срещна погледа на Гилтанас, тя заекна от вълнение. – Имаше причина да постъпя така – основателна причина. Когато видях следите, разбрах, че трябва да се разделим.

– Ами драконовото кълбо? Какво правеше с него? – попита рязко Лорана.

– Н-нищо. Трябва да ми повярвате!

– И на какво основание?

– Не съм ви сторила нищо лошо...

– Да, освен че изпрати рицарите на сигурна смърт! – повиши глас Лорана.

– Не! – Силвара закърши ръце. – Не съм! Те ще стигнат до

Санкрисст. Планът ми беше такъв от самото начало. Кълбото не трябва да попада в ръцете на елфите. Затова ги отпратих и ви помогнах да избягате. – Тя погледна Гилтанас с толкова обич че той само поклати глава и се обърна. Силвара хвана ръката му. – Моля те, любими, повярвай ми! Спомни си какво ти казах при езерцето!

– Вярвам ти – отвърна тихо Гилтанас, придърпа я към себе си и целуна косата ѝ. – Ще дойдем с теб. – Двамата закрачиха прегърнати през снега.

Лорана изгледа останалите, но те отбягнаха погледа ѝ. Тогава Терос пристъпи към нея.

– Живея на този свят вече петдесет години и знам, че за вас, елфите, това не е много, но ние, хората, изживяваме годините си, а не ги оставяме просто да минават покрай нас. Ще ти кажа само едно – Силвара наистина обича брат ти, а и той я обича. Такава любов не може да ни причини зло и аз смятам, че е най-добре да тръгнем след тях.

– В името на измръзналите си крака, ще ги последвам и в бърлогата на дракон, ако той стопли пръстите ми! – промърмори Флинт, потропвайки от студ, сграбчи кендера и тръгна след ковача.

Лорана остана сама и се замисли. Навремето щеше да повярва на Терос, но много от нещата, в които беше вярвала, се оказаха лъжа. Какво основание имаше да повярва в искреността на тази любов?

Пътуваха им изток. Замръзналите скали отстъпиха мястото си на заскрежени борове и накрая Силвара ги поведе към някаква долина, пад която се стелеше гъста мъгла.

Вече не обръщаше внимание на следите, които оставят, и единствената ѝ грижа беше да се движат бързо. Тя непрекъснато им подвикваше да вървят, сякаш се състезаваше със залязващото слънце. Нощта се спусна и те насядаха под дърветата, но Силвара им позволи само няколко часа сън. Когато сребърната и червената луна изгряха пълни, тя отново ги пришпори да тръгват. Когато я попитаха защо бърчат толкова, отговаряше само: „Те са наблизко. Много близо.“

Всички мислеха, че има предвид елфите, но Лорана от много време не виждаше тъмните сенки на преследвачите.

Мъглата беше толкова гъста, че Таселхоф си помисли дали да не вземе една шепя и да я пхне в някоя от торбите си. Те вървяха един зад друг и дори се държаха за ръце, за да не се изгубят. Силвара водеше и слабото сияние на сребрилата ѝ коса бе единственият им ориентир.

По някое време пътят стана равен и дърветата се разрешиха.

Макар да не виждаха па повече от няколко метра пред себе си,

имаха усещането, че вървят през някаква широка поляна.

– Тази долина се нарича Пристанът на мъглите – осведоми ги Силвара. – Преди много години, още преди Катаклизма, тя е била едно от най-красивите места в Крин... поне така разказват легендите.

– Нищо чудно още да е красива – измърмори Флинт, – само че от тази мъгла не мога да я видя.

– Така е – отвърна тъжно Силвара. – Красотата ѝ вече я няма, както ги няма и много други неща на този свят. Едно време крепостта в долината се извисяваше като планински връх над облаците. Изгрвящото слънце обагряше мъглата в розово, а но обед позлатяваше изящните ѝ кули, които се виждаха от километри. Вечер мъглата се завръщаше и обвиваше крепостта като одеяло. От всички краища па Крин идваха поклонници... – Силвара внезапно замълча. – Тази нощ ще спим тук.

– Какви поклонници? – попита Лорана и остави торбата си на земята.

– Просто разказах една легенда на моя народ. Дори не знам дали наистина е било така. Но тук вече не идва никой. – Плътният и мелодичен глас на Силвара звучеше неестествено високо и странно в зловещата тишина.

Тя лъже, реши Лорана, но не каза нищо. Беше много уморена и искаше само да спи. Спътниците разстлаха мълчаливо постелките си. Дори кендерът не говореше. Единственият звук идваше от водата, която се процеждаше монотонно от клоните на дърветата и падаше върху килима от мъртви листа.

– А сега трябва да се наспим и отпочинем – Силвара постла одеялото си до Гилтанас, – защото, когато сребърната луна се издигне високо, потегляме отново.

– Тя така или иначе не се вижда – прозя се кендерът.

– Въпреки това ще тръгнем. Аз ще ви събудя.

– Когато се върнем от Санкрис, ще се оженим – прошепна в ухото ѝ Гилтанас. Двата лежах заедно, увити в неговото одеяло. – Не се бой от баща ми. Той ще се намуси, ще покрещи, но ще му мине. В крайна сметка не е задължително да останем при куалиности. Не знам дали ще мога да живея при твоя народ, но мисля, че ще свикна. Освен това съм много добър ловец. Искам децата ни да израснат сред природата, свободни, щастливи и... Какво ти става... Силвара... защо плачеш? – Гилтанас я прегърна. – Стига, стига – прошепна нежно и се зачуди какво толкова беше казал. – Шшт. Всичко е наред.

– Време е. Трябва да тръгваме.

Лорана усети, че някой я разтърсва, стресна се и се събуди от кошмара, който я измъчваше. Видя Силвара, коленичила до нея.

– Сега ще събудя останалите.

Лорана се чувстваше още по-уморена, отколкото преди да заспи. Събра нещата си като насън и зачака останалите права, трепереща от студ в мрака. Чу стенанията на Флинт и си помисли, че това пътешествие наистина му се отразява зле. Та той бе почти на сто и петдесет години! Напоследък цветът беше изчезнал от лицето му, устните, които едва се виждаха от бялата брада, бяха посинели и той все по-често се хващаше за гърдите. Но неизменно казваше, че се чувства прекрасно и продължаваше да крачи наред с останалите.

– Готови сме! – провикна се Тас и пискливият му глас отекна странно в мъглата. – Олеле! Все едно, че съм в храм.

– Млъквай и тръгвай! – изръмжа Флинт.

Силвара запали факла и спътниците примижаха от силната светлина.

– Не се бойте. В тази долина не може да влезе никой. Преди много време имаше два прохода – един откъм земите на хората, където сега е крепостта на рицарите, а другият откъм земите на човекоядците. И двата са затрупани още от времето на Катаклизма, затова няма от какво да се боим. Доведох ви по един път, който знам само аз.

– И каганести – добави Лорана.

– Да... така е... – Силвара пребледня.

– Къде ни водиш?

– Ще видиш. Остава ни по-малко от един час път. Спътниците се спогледаха и след това като по команда впериха погледи в Лорана.

– Не ме гледайте. Не знам отговора! Какво очаквате от мен? Да останем тук и да се изгубим в мъглата?

– Няма да те подведа! – промълви едва чуто Силвара. – Моля те, имай ми още малко доверие.

– Тръгвай – съгласи се уморено Лорана. – Знаеш, че ще те последваме.

Мъглата се сгъсти още повече и никой нямаше представа в каква посока се движат. Нямаше следа от птици и животни, а във въздуха се усещаше нещо, което ги караше да бързат.

Изведнъж Силвара спря и вдигна високо факлата.

– Пристигнахме.

Видяха някакво тъмно очертание и се упътиха към него със свити от страх сърца. Тишината на нощта изчезна в звуците, наподобяващи

бълбукане на огромен кипнал чайник. Мъглата се сгъсти още повече, а въздухът стана много топъл и влажен.

– Горещи извори! – учуди се Терос. – Ами да, това обяснява вечната мъгла! А тъмният силует...

– Е мостът, който води до отсрещния бряг. Наричат го Мост-пазач – поясни Силвара.

– И трябва да минем по него? – възкликна Флинт и се втренчи с ужас в черната вода. – Трябва да минем... – Джуджето едва не се задуши.

Мостът представляваше продълговата, гладка арка от снежно бял мрамор. По протежение на двете му страни стояха колони от горди рицари, които сякаш символично прекосяваха тъмната вода. Дъгата на арката се издигаше толкова високо, че горната ѝ част се губеше в мъглата. Беше толкова древен, че дори Флинт който докосна със страхопочитание обветрения камък, не можа да разпознае изработката. Във всеки случай не бе дело на джуджетата.

Изведнъж той забеляза, че липсват перила и стъпала – само една мраморна арка, мокра и хлъзгава от изпаренията.

– Не можем да преминем отсреща – заяви Лорана с треперещ глас.

– Ще успеем – отвърна Силвара, – защото бяхме призовани.

– Призовани? От кого?

– Чакайте! – заповяда девойката.

То и без това нямаше какво друго да правят. Огледаха се наоколо, но освен парата, която се издигаше от горещите извори, не видяха нищо.

– Времето на Солинари настъпи – изрече тържествено Силвара и хвърли факлата във водата.

Мракът ги обгърна и те се скупчиха един до друг. Изведнъж мъглата се превърна в трепкащо сребро и видяха тъмния ѝ силует, който стоеше в началото на моста и се взираше в небето.

След това бавно вдигна ръце, мъглата се раздели и откри пълната и ярка сребърна луна на звездното небе. Силвара прошепна някакви странни думи, бълбукащата вода оживя и затанцува в сребърно, а рицарите сякаш оживяха.

Но не тази прекрасна гледка накара спътниците да се притиснат още по-близо един до друг. Флинт започна да повтаря името на Реоркс в най-пламенната молитва, която беше изричал някога, а Лорана подпря глава на рамото на брат си с насълзени очи. Гилтанас я прегърна силно, обзет от страх, преклонение и безмерна почит.

Високо горе, изваян в самата скала, се издигаше каменен дракон, облян от сребриста светлина.

– Къде сме? – попита едва чуто Лорана. – Кое е това място?

– След като прекосите Моста-пазач, ще застанете пред паметника на Сребърния дракон. Той пази Гробницата на Хума, Рицар на Соламния.

8.

Гробницата на Хума

Мостът-пазач сияеше като перлена огърлица над изворите на Пристаната на мъглите.

– Не се страхувайте – повтори Силвара. – Пътят е труден само за онези, които искат да влязат в Гробницата с лоши помисли.

Това не им прозвуча много убедително и те изкачиха боязливо няколкото стъпала в основата и неохотно пристъпиха върху мраморната арка. Силвара премина първа без никакво усилие, а останалите я следваха предпазливо, като се стараеха да се придържат в средата и да си гледат в краката. Но паметникът от другата страна на моста ги привличаше неудържимо и очите им сами се вдигаха нагоре.

– Хей, Флинт, обзалагам се, че в тази вода може да се свари месо! – възкликна Таселхоф. Той лазеше по корем и надничаше през ръба от най-високата част на моста.

– Аз п-пък се обзалагам, че т-ти ще се с-свариш – заекна обезумялото от ужас джудже, което пълзеше на четири крака.

– Виж! Намерих в тази торба парче месо, сега ще го вържа с конец и ще го пусна във водата...

– Движи се! – изрева Флинт.

– С теб е много скучно – оплака се кендерът и се спусна надолу по задник.

Никой не заговори Силвара, докато прекосяваха моста, защото мислите им бяха съсредоточени в едно-единствено нещо – да слязат живи от Моста-пазач. Но когато стъпиха на твърда земя, Лорана веднага попита:

– Защо ни доведе тук?

– Все още ли ми нямаш доверие?

Лорана се поколеба и вдигна очи към огромния каменен дракон, чиято глава бе увенчана с корона от звезди. Устата му бе разтворена в

ням вик, а очите сезираха някъде надалеч. Голям колкото стволите на сто валенови дървета нокът сочеше напред.

– Първо отпрати Стърм и Дерек, а нас ни доведе при този паметник! – обвини я Лорана. – Какво очакваш да мисля? Наричаш това място Гробницата на Хума, но ние не знаем дали той е живял някога, или е само легенда. Как ще го докажеш? Тялото му вътре ли е?

– Н-не – смути се Силвара. – Тялото му изчезна заедно с...

– С кое?

– Заедно с копието. Драконовото копие, с което той уби Многоцветния и Безцветен Дракон. Нека да влезем и да пренощуваме тук. На сутринта ще разберете всичко, обещавам ви.

– Не мисля, че... – започна Лорана.

– Влизаме! – отсече Гилтанас. – Държиш се като глезено дете! Защо смяташ, че Силвара иска да ни причини зло? Ако тук наистина живее дракон, цял Ергот щеше да знае! А и отдавна да е унищожил всичко живо на острова. Това място не излъчва никакво зло, усещам само всепоглъщащ древен покой. Освен това е чудесно укритие! Елфите много скоро ще разберат, че кълбото е пристигнало невредимо в Санкрис и тогава ще можем да си тръгнем. Прав ли съм, Силвара? Нали затова ни доведе тук?

– Да. Такъв беше планът ми. Но сега трябва да побързаем, защото само докато сребърната луна все още е на небето, можем да влезем вътре.

Гилтанас хвана ръката ѝ и двамата пристъпиха в ярката сребриста мъгла. Тас изприпка пред тях, размахал торбите си, а Флинт и Терос ги последваха. Лорана се поколеба, подозренията ѝ се засилиха, но нямаше къде другаде да отиде и освен това – както призна само на себе си – изгаряше от любопитство.

От другата страна на моста пътят беше равен, но когато приближиха изваяния в планината паметник, стана стръмен.

Изведнъж от мъглата долетя гласът на Таселхоф.

– Я, Райстлин! Превърнал се е във великан!

– Кендерът откачи – отседи с мрачно задоволство Флинт. – Знаех си...

Но другите се втурнаха, като повлякоха джуджето, и откриха Тас, който подскочаше на едно място и сочеше с пръст. Те спряха до него и онемяха.

– Кълна се в брадата на Реоркс – задъха се Флинт, – това наистина е Райстлин!

Пред тях се издигаше триметрова каменна статуя, която бе свършено копие на младия магьосник.

– Ето го и Карамон! – извика Тас.

– И Танис... – прошепна уплашено Лорана. – Що за зла магия?

– Не е зла – отвърна Силвара, – освен за онзи, който носи зло. Той ще види в статуите ликовете на най-големите си врагове и страхът ще го спре. Но вие виждате приятели, което означава, че ще минете.

– Не бих казал, че Райстлин ми е приятел – измърмори Флинт.

– Аз също – присъедини се към него Лорана. Тя потрепери, като си спомни съня на кораба и пристъпи със свито сърце в кръга от свършени, дори плашещи каменни копия на приятелите ѝ. В средата му имаше малък храм. Семплата квадратна постройка с осмоъгълен стъпаловиден постамент беше изградена изцяло от обсидиан и блестеше от влагата. Всичко изглеждаше така, сякаш бе построено вчера – чистите и деликатни линии на релефите не покачваха и следа от стареене. Рицарите с драконови копия все още преследваха огромните чудовища, а драконите надаваха безмълвни писъци, пронизани от дългите и изящни оръжия.

– В този храм положиха тялото на Хума – обясни Силвара, докато ги водеше по стъпалата.

Студените бронзови врати се отвориха безшумно, когато ги докосна. Спътниците се поколебаха дали да влязат, но както беше качал Гилтанае, чук не се долавяше никакво зло. Лорана си спомни ужаса, който излъчваха душите на неумрелите воители от гробницата на Кит Канап и Сла-Мори. А точи храм излъчваше печал и болка от загубата и познанието за една велика победа, спечелена срещу страховит противник и донесла вечен покой и сладостна последна отмора.

Спътниците влязоха в гробницата един по един. Бронзовите врати се затвориха след тях и ги обгърна непрогледен мрак.

Изведнъж стана светло. Силвара държеше факла, която беше взела от стената и Лорана се зачуди как е успяла да я запали. Но гледката, която се откри, я накара да забрави въпроса си.

В гробницата нямаше нищо, освен един пиедестал в центъра на помещението. Върху него бяха изобразени рицари, но тялото на Хума, което трябваше да почива отгоре, липсваше. В единия край на пиедестала бяха положени старинен щит и меч, който приличаше на рицарския меч па Стърм. Всички мълчаха и не откъсваха погледи от тези древни артефакти, но никой не посмя да ги докосне, дори Тас.

– Стърм трябваше да види това – промълви Лорана и очите ѝ се насълзиха. – Сигурно наистина е гробницата на Хума... макар че... – Тя

замълча, защото не успя да изрази с думи нарастващото напрежение, което изпитваше. То не се дължеше на страх, приличаше по-скоро на усещането, което бе изпитала при навлизането им в долината.

Силвара запали още факли и спътниците огледаха вътрешността на гробницата. Не беше голяма. Покрай стените бяха разположени няколко каменни скамейки, на които скърбящите можеха да поседнат, докато оплакват мъртвеца и се молят за него. В дъното на помещението имаше малък каменен олтар, върху които бяха издълбани символите на Рицарството – корона, роза и кралско рибарче. В подножието му лежах изсъхнали розови листа, чийто аромат се усещаше дори след стотиците изминали години. Точно до олтара в пода беше монтирана огромна желязна плоча.

Лорана я загледа с интерес. Терос отиде при нея.

– Според теб това какво е? – попита тя. – Дали не е кладенец?

– Можем да проверим. – Ковачът се наведе, хвана със сребърната си ръка халката в центъра на плочата, но тя не помръдна. Терос я задърпа с две ръце и тя се отмести с пронизително стържене.

– Какво правите? – Силвара се извърна рязко към тях. Терос се стресна, а Лорана несъзнателно отстъпи крачка назад от отвора.

– Отдръпнете се! Там е опасно! – Гласът ѝ трепереше от напрежение.

– Откъде знаеш? – Лорана си възвърна самообладанието. – Нали никой не бил стъпвал тук от стотици години? Или не е така?

– Не! – Силвара прехапа устни. – Така е... така се говори в легендите на моя народ...

Лорана пристъпи напред и се наведе над отвора – нищо не се виждаше. Не помогна дори факлата, която ѝ донесе Флинт. Усети само слаб мирис на прах.

Таселхоф разбута останалите и надникна вътре.

– Мисля, че не е кладенец.

– Отдръпнете се! Моля ви! – опита се да ги разубеди Силвара.

– Слушай какво ти се казва, крадльо! – Терос сграбчи кендера за яката и го отмести от дупката. – Ако паднеш вътре, може да се изтърколиш до другата страна на света.

– Сериозно? – Тас се развълнува не на шега. – Наистина ли ще пропадна от другата страна на света? Там дали има такива като нас? – Почти сигурно е, че няма кендери! – изръмжа Флинт. – Досега трябва да са измрели от идиотизъм. Освен това всички знаят, че светът се крепи върху наковалнята на Реоркс. Онези, които пропаднат от другата страна,

попадат между неговия чук и света, който той все още кове. Живот от другата страна! Как ли пък не!

Таселхоф продължи да се взира в отвора, докато Терос безуспешно се опитваше да върне плочата на мястото ѝ. Накрая се отказа, но не изпускаше от поглед кендера, който въздъхна и се върна до пиедестала, където започна да разглежда щита и меча. Флинт дръпна Лорана за ръкава.

– Какво има? – попита отнесено тя.

– В постройката има нещо много странно – прошепна джуджето и млъкна, защото помисли, че Лорана ще му се присмее, но тя го гледаше съвсем сериозно. – Гробницата и статуите отвън са изработени от хора. Стари са, но...

– Толкова ли са стари, че това наистина може да е гробницата на Хума? – прекъсна го Лорана.

– Без съмнение. Но онзи голям звяр отвън... – той махна по посока на каменния дракон – не е оформен от ръцете на човек, елф или джудже.

Лорана премигна неразбиращо.

– Той е много по-стар. Толкова стар, че това тук – Флинт описа с ръка дъга – сякаш е направено вчера. Тя започна да проумява какво се опитва да ѝ каже джуджето и кимна.

– Онова на скалата е дело на същества, които не ходят на два крака.

– Били са същества с необикновена сила... – промълви Лорана. – Огромни същества. – С крила... Изведнъж кръвта ѝ се смрази, защото дочу тихия напев на магическо заклинание.

– Не! – Тя се обърна и вдигна ръка, сякаш да се предпази от заклинанието.

Силвара стоеше пред олтара с няколко изсъхнали розови листа в ръка и тихо напяваше. Лорана опита да се пребори със сънливостта, която започна да я обзема, и се прокле за глупостта си. Хвана се за каменната скамейка, но не успя да се задържи и падна на колене. С последни усилия повдигна клепащи и видя как Терос и Гилтанас се строполяват на пода. Джуджето захърка още преди главата му да удари скамейката. Преди да заспи, Лорана усети как въздухът около нея се изпълни с аромат на рози.

9.

Удивителното откритие на кендера.
Кокоши пера.

Таселхоф чу, че Силвара започна да напява някакво заклинание и реагира съвсем инстинктивно – сграбчи щита от пиедестала и се пхна под него. Тежкия щит го захлупи напълно и той остана така, докато свърши заклинанието. Изчака малко, за да види дали няма да се превърне в жаба или някое по-интересно животно, но за негово огромно разочарование не се случи нищо.

Накрая се отегчи да лежи на студения каменен под и изпълзя безшумно изпод тежкия железен щит. Всичките му приятели спяха. Значи това бе заклинанието! Но къде беше Силвара? Сигурно е отишла да доведе някое страшно чудовище, което да ги изяде.

Таселхоф чу, че Силвара започна да напява някакво заклинание и реагира съвсем инстинктивно – сграбчи щита от пиедестала и се пхна под него. Тежкия щит го захлупи напълно и той остана така, докато свърши заклинанието. Изчака малко, за да види дали няма да се превърне в жаба или някое по-интересно животно, но за негово огромно разочарование не се случи нищо. Накрая се отегчи да лежи на студения каменен под и изпълзя безшумно изпод тежкия железен щит. Всичките му приятели спяха. Значи това бе заклинанието! Но къде беше Силвара? Сигурно е отишла да доведе някое страшно чудовище, което да ги изяде.

Тас вдигна предпазливо глава и надникна иззад пиедестала. Видя я близо до входа на гробницата. Беше коленичила, полюшваше се и издаваше някакви откъслечни стонове.

– Как да продължа? – чу я Тас да говори на себе си. – Доведох ги тук. Не е ли достатъчно? Не? – Тя поклати нещастно глава. – Да, отпратих кълбото. Те не знаят как да го използват. Трябва да наруша клетвата. Ти беше права, сестро – изборът е само мой, но е много труден! Аз го обичам...

Силвара се разрида и зарови глава в дланите си. Милостивият кендер изпита желание да отиде при нея и да я успокои, но осъзна, че тя говореше за някакви страшни неща – „труден избор“, „нарушена клетва“... – и реши да изчезне от погледа ѝ, докато не е разбрала, че заклинанието ѝ не го е хванало. Само че Силвара стоеше точно на входа на гробницата и той се зачуди как да се промъкне покрай нея, но тогава

съзря дупката. Погледът му светна. И без това умираше от желание да види какво има вътре. Дано само да не са я затворили.

Кендерът се промъкна на пръсти до олтара, хвърли един поглед към Силвара и се промъкна до дупката. Скривалището определено беше много по-добро от досегашното.

Нямаше стъпала, но по стените се виждаха ръкохватки. Един сръчен кендер – като него например – не би трябвало да срещне никакво затруднение. Този тунел може би извеждаше навън. Тас чу нещо зад себе си и се обърна – Силвара напяваше и се полюляваше...

Кендерът прецени, че няма време за мислене и се спусна в дупката. Стените бяха хлъзгави и плесенявали, а ръкохватките – разположени твърде далеч една от друга. „Направени са като за хора – помисли с раздразнение Тас. – Никой не се грижи за дребните!“

Беше се замислил толкова дълбоко, че видя скъпоценните камъни едва когато ги подмина.

– Брадата на Реоркс! – изпуфтя той. Тази ругатня много му харесваше и затова я бе заел от Флинт. Шест прекрасни скъпоценни камъка – големи колкото човешка длан – образуваха кръг по стената на шахтата. Бяха покрити с мъх, но само с един поглед определи, че са ужасно ценни.

– И защо някой ще погребва тук тези прекрасни камъни. – зачуди се гласно кендерът. – Обзалагам се, че е бил някой крадец. Ако успее да ги изчовъркам, ще мога да ги върна на законния им собственик. – Пръстите му хванаха първия камък.

Внезапно в шахтата нахлу мощно въздушно течение, което го отлепи от стената така, както зимният вятър откъсва листо от дървото. Тас вдигна поглед и видя как светлият отвор се смалява все повече. Опита се да си представи колко голям е чукът на Реоркс, но в същия миг спря да пропада. Въздушното течение го подметна още няколко пъти, след което внезапно смени посоката си и го понесе встрани. Той въздъхна със съжаление, че няма да пропадне от другата страна на света, и се понесе по някакъв страничен тунел. След това ненадейно започна да се издига! Усещането бе много странно и вълнуващо. Разпери ръце, за да докосне стените на тунела, и установи, че полетът му се ускори.

„Сигурно съм умрял – помисли си кендерът. – Умрял съм и сега съм по-лек от въздуха. Ама как да разбере?“ – Той заопипва трескаво кръста си. Нямаше много ясна представа за задгробния живот, но предполагаше, че е малко вероятно да му разрешат да отиде там с торбите си. Бяха на мястото и Тас въздъхна с огромно облекчение, но едва не се

задави, защото в този момент полетът му се забави и усети, че започва да пада! Той се замисли трескаво и осъзна, че е долепил ръце до тялото си. Побърза отново да ги разпери и точно както очакваше, полетя отново нагоре. Мисълта за задгробния живот престана да го измъчва и Тас се отдаде на удоволствието от летенето – размахва ръце, преобърна се по гръб и се опита да види накъде отива.

Аха, ето горе вече се виждаше някаква светлина. Но това бе друг тунел, доста по-дълъг от този, по който се беше спуснал.

– Леле, Флинт ще умре от завист, като научи – помисли си гласно кендерът, но в същия миг видя други шест скъпоценни камъка, които много приличаха на първите. Въздушното течение отслабна тъкмо когато вече бе решил, че с удоволствие би приел летенето като начин на живот. Тас стигна до края на тунела и се задържа на нивото на пода в осветеното с факли помещение.

Изчака малко, за да види дали няма пак да се понесе нанякъде, и дори размахва ръце, но полетът му явно беше приключил. Кендерът въздъхна и реши, че така и така е стигнал дотук, поне да разгледа наоколо. Той подскочи, приземи се на каменния под и се огледа.

Помещението бе значително по-голямо от гробницата, а множеството факли по стените разпръсваха бяла светлина. Намираше се в подножието на стълбище от каменни плочи, което извиваше надясно и водеше към нещо като втори етаж, където забеляза балкон с перила. Тас едва не си изкълчи врата от взиране нагоре. Накрая му се стори, че долавя някакви цветни отблясъци на отсрещната стена.

Но кой беше запалил факлите? И що за място бе това? Друга част от гробницата на Хума? Да не би да беше долетял в Драконовата планина? Кой живееше тук?

При тази мисъл Тас бръкна под туниката си, извади малък нож – ей така, за по-голяма сигурност – и се качи на белия балкон.

Помещението беше просторно, но не виждаше много, защото отблясъците от факлите го заслепяваха. Обширният таван се крепеше върху огромни мраморни колони, а от балкона тръгваше друго стълбище. Тас се подпря на перилата и огледа стената зад себе си.

– Брадата на Реоркс! Това пък какво е!

Това беше картина. По-точно – огромен стенопис. Започваше от стълбището и опасваше целия втори етаж. Всеки сантиметър от стенописа блестеше с изумително ярки цветове. Кендерът не бе кой знае какъв почитател на изобразителното изкуство, но такова великолепно творение едва ли някога беше виждал. Или не? Изображението му се стори

познато и колкото повече го гледаше, толкова по-сигурен ставаше, че вече го е виждал.

Тас започна да изучава картината. Точно срещу него бяха изобразени драconi с всевъзможни цветове, които се спускаха към земята. Градовете избухваха в пламъци – като Тарсис, – сградите се рушаха, хората бягаха панически. Гледката му се стори ужасна, кендерът бързо я отмина и продължи да крачи по балкона, вперил очи в стената. Онова, което видя в центъра, го накара да затаи дъх.

– Точно така, Драконовата планина! – прошепна на себе си и шепотът му отекна в помещението. Той се огледа бързо и изприпка напред, облегна се на парапета и се вгледа отблизо в картината. Тя наистина изобразяваше Драконовата планина, където се намираше в момента. Само че разрязана вертикално, сякаш от някакъв гигантски меч! – Каква красота! Това е истинска карта! – въздъхна захласнат Таселхоф. – Ето ме тук! Издигнал съм се горе в планината. – Той огледа помещението и изведнъж проумя. – Ами да, аз съм в гърлото на дракона. Ето защо формата на тази стая е толкова особена. – Той се обърна към картата. – Ето я картината, а това е балконът. И колоните... – Тас се завъртя на сто и осемдесет градуса. – Да, ето я голямата стълба! – Отново се обърна. – Води към главата! Ето оттук съм влязъл. Нещо като въздушен тунел. Но кой е построил всичко това... и защо?

Кендерът продължи нататък, като се надяваше да открие в картината някакъв ключ към загадката. В дясната част на стенописа беше изобразена друга битка. Но тя не го изпълни с такъв ужас като първата. На нея бяха изобразени червени, черни, сини и бели драconi – бълващи огън и лед, а с тях се биеха сребърни и златни драconi.

– Спомних си! – възкликна Таселхоф, заподскача и закрепва като подивял. – Спомних си! Спомних си! В Пакс Таркас! Физбан ми ги показа. На света има и добри драconi. Те ще ни помогнат да се преборим със злите! Само трябва да ги намерим. Ето ги и драконовите копия!

– Я по-тихо! – изръмжа някакъв глас отдолу. – Човек не може ли да поспи малко? Каква е тази врява? И мъртвец може да се събуди!

Таселхоф подскочи и се обърна, стиснал ножа си. Можеше да се закъльне, че допреди малко помещението бе абсолютно празно. Но от каменната скамейка до стената се надигна една тъмна фигура, загърната в роба. Разтърси глава, протегна се, стана от скамейката, изкачи стъпалата и бързо отиде при кендера. Дори да искаше да избяга – а Тас не искаше, защото умираше от любопитство да разбере кой беше този, – пътят му за бягство беше отрязан. Отвори уста, за да попита съществото кое е и

защо е избрало точно гърлото на дракона за следобедната си дрямка, но в този миг факлите осветиха фигурата. Беше някакъв старец. Беше...

Ножът издрънча на пода и той се свлече до перилата. За пръв, последен и единствен път в живота си Таселхоф Бърфут бе напълно лишен от дар-слово.

– Ф-ф-ф... – от гърлото му излезе само някакво фъфлене.

– Е няма ли да кажеш нещо? – изръмжа старецът и се наведе над него. – Допреди малко дрънкаше непрекъснато. Какво има? Нещо не е наред ли?

– ф-ф-ф... – продължи да заеква кендерът.

– О, горкият. Какво те мъчи? Имаш говорен дефект? Тъжно тъжно. Чакай да видим... – Старецът започна да рови из джобовите си и отвори поред множество кесии, докато Тас трепереше в краката му.

– Ето! – Магьосникът изрови някаква монета, сложи я в дланта на кендера и склучи отпуснатите му пръсти отгоре ѝ. – Хайде бягай. Намери някой посветен...

– Физбан! – Таселхоф успя най-накрая да произнесе името му.

– Къде е? – Старецът се обърна, вдигна жезъла си и се втренчи тревожно в сенките. След малко явно се сети нещо, защото високо прошепна: – Сигурен ли си, че си видял тоя Физбан? Той не умря ли?

– И аз така мислех... – Тас беше много нещастен.

– Значи не му се полага да броди насам-натам и да плаши хората! – заяви гневно магьосникът. – Налага се да поговоря с него. Ей, ти!

Кендерът протегна немощно ръка и дръпна робата му.

– Н-не знам, не съм много сигурен, н-но мисля, че ти си Физбан.

– Стига бе! – Старецът се сепна. – Вярно, тази сутрин времето нещо не ми понесе, но чак пък толкова... – Раменете му провиснаха. – Значи съм мъртъв. Пукнал съм. Хвърлил съм топа. Ритнал съм кофата! – Той се затътра към скамейката и се стовари върху нея. – Погребението хубаво ли беше? Дойдоха ли много хора? Имаше ли топовен салют с двайсет и един изстрела? Винаги съм искал двайсет и един изстрела.

– Ами... ъъ... – запелтечи Тас, чудейки се какво е това топовен салют. – Ами, то беше... по-скоро... нещо като... заупокойна служба, ако може така да се каже. Виж сега... ние... ами... ъъ... не успяхме да ти намерим...

– Останките? – довърши услужливо старецът.

– Ъъ...останките... – Търсихме ги, но под всичките тези кокоши пера... и черен елф... и Танис каза, че изобщо сме имали голям късмет, като сме останали живи...

– Кокоши пера! – възмути се старецът. – Какво общо имат някакви си кокоши пера с моето погребение?

– Ние... ъъ... ти, аз и Сестън... Помниш ли джуджетозеров? Ами, в Пакс Таркас имаше една голяма верига. И огромен червен дракон. Ние висяхме на веригата и драконът издиша огън отгоре ѝ, веригата се стопи и паднахме... – Тас се сживя, защото това бе една от любимите му истории – и вече знаех, че това е краят. Щяхме да умрем. Падахме поне от двайсет метра (височината се увеличаваше с всеки следващ разказ), ти беше под мен и те чух да изричаш магически думи...

– Да, да, бих казал, че съм доста добър магьосник.

– Ъъ, вярно. – Тас за миг се разсея, но продължи много бързо. – Изрече някакво заклинание – перопад, или нещо подобно.

Както и да е, ти извика „пера“ и изведнъж – кендерът разпери ръце и на лицето му се изписа неподправено страхопочитание – се появиха милиони кокоши пера...

– И какво стана след това? – Физбан мушна Тас с пръст.

– Ох, ами... точно в този момент стана малко объркано... Едновременно се чуха писък и тупване. Звукът беше по-скоро нещо като „плъок“ и аз си помислих, че си се разплъокал на пода.

– Аз? Да съм се разплъокал?! – Той изгледа кендера с убийствен поглед. – Никога през живота си не съм се разплъокал!

– Тогава Сестън и аз паднахме върху кокошите пера заедно с веригата. Търсих те, наистина те търсих. – Очите на Тас се насълзиха при спомена за отчаяното издирване на тялото му. – Но всичко бе в пера... и освен това отвън бяха драконите.

Сестън и аз излязохме и видяхме Танис. Помолех го да се върнем и да продължим да те търсим, но той каза, че не можело...

– Значи ме оставихте погребан под някакви кокоши пера?

– Заупокойната служба беше страшна – изпелтечи Тас. – Златна Луна говори, а след нея и Елистан. Ти не го познаваш, но си спомняш Златна Луна, нали? А Танис?

– Златна Луна... А, да. Хубаво момиче. И онзи намръщения мъжага, дето беше влюбен в нея.

– Това е Ривъруайнд! – възкликна кендерът. – Ами Райстлин? Онзи кльошавия? Страшен магьосник, но няма да стигне доникъде, ако не направи нещо с тази кашлица.

– Ти наистина си Физбан! – Тас скочи и се метна на врата му.

– Айде, стига. – Старецът се смути и го потупа по гърба. – По-полека, де. Ще ми измачкаш робата. И недей да се сополивиш. Искаш ли

кърпичка?

– Не, имам си...

– А, добре. Я, тази кърпичка не е ли моя? Това са инициалите ми...

– Тъй ли? Сигурно си я изпуснал.

– Сега се сетих! – провикна се Физбан. – Ти си Тасел, Та-сел-не-знам-кой-си.

– Таселхоф. Таселхоф Бърфут.

– А аз съм... Как каза, че се казвам?

– Физбан.

– Физбан. Да... – Старецът се замисли и поклати глава. – Бях готов да се обзаложа, че е умрял...

10.

Тайната на Силвара.

– Как оцеля? – Тас извади малко сушени плодове от торбата си и ги раздели с Физбан.

Старецът явно нямаше особено желание да обяснява, затова отговори уклончиво:

– Боя се, че изобщо нямам представа какво стана. Но като се замисля, май оттогава не мога да ям пилешко. А сега ми кажи ти какво правиш тук? – Той го загледа изпитателно.

– Дойдохме с няколко приятели. Останалите са долу... ако още са живи – подсмръкна Тас.

– Защо да не са живи?

– Ами те... Силвара ги... Силвара! – Физбан се изправи рязко и бялата му коса се разхвърча във всички посоки. Отнесеното изражение изчезна от лицето му.

– Къде е тя? – попита рязко. – А приятелите ти?

– Д-долу – заекна Тас, изумен от внезапната му промяна. – Силвара ги омагьоса!

– А, омагьоса ги, значи? Лесно ще проверим дали е така. Хайде! – Той закрачи с такава скорост, че кендерът трябваше да подтичва, за да не изостава.

– Къде каза, че са? – изръмжа старецът, когато стигна до стълбището. – И ако обичаш, съвсем точно!

– Ъъ... в гробницата! В гробницата на Хума! Поне така каза Силвара.

– Хм. Е, значи сме наблизо.

Те се спуснаха по стълбището и се озоваха пред дупката, откъдето беше дошъл Тас. Физбан пристъпи и застана в центъра ѝ, а кендерът се хвана за робата му.

– Надолу! – нареди старецът.

Започнаха да се издигат към тавана на горната галерия. На Тас му се изправиха косите.

– Казах надолу! – изкрещя ядосано Физбан и размаха заканително жезъла си към дупката.

Чу се звук като от задавяне, след което дупката така ги засмука, че шапката на магьосника отхвъркна от главата му. Тас си помисли, че тя много прилича на онази, която старецът беше изгубил в бърлогата на дракона – бе смачкана и безформена и очевидно притежаваше собствено мнение, Физбан посегна да я сграбчи, но тя се отскубна и се понесе на няколко метра след тях.

Таселхоф погледна надолу и понечи да попита нещо, но магьосникът му изпъшка, стисна здраво жезъла си, измърмори нещо под нос и направи някакъв странен знак във въздуха.

Лорана отвори очи и се втренчи в черния, влажен таван. Нямахше представа къде се намира. Изведнъж си спомни. Силвара!

Изправи се рязко и огледа помещението, Флинт стенеше и разтриваше врата си, а Терос се озърташе учудено. Гилтанас вече бе скочил на крака и се взираше в нещо до вратата на гробницата. Лорана отиде при него, но той сложи пръст на устните си и кимна към вратата.

Това е без значение – отвърна Лорана, въпреки че нямаше никаква представа как се е събудила. – Кажи...

– Аз ги събудих! – прозвуча един плътен глас. Всички се извърнаха към белобрадия старец със сивкава роба, който изникна от дупката на пода.

– Физбан! – прошепна невярващо Лорана.

Флинт се строполи на пода, доспехите му издрънчаха, но никой не му обърна внимание, защото се бяха втренчили изумено в магьосника. Силвара изпищя пронизително и се хвърли на пода, треперейки и стейки тихо. Физбан закричи решително, подмина piedестала, припадналото джудже и спря пред Силвара. Тогава от дупката се измъкна и Таселхоф.

– Вижте кого открих! – изписка гордо кендерът. – Физбан! Освен това летях, Лорана. Скочих в дупката и после полетях право нагоре. Там имаше картина със златни и сребърни драconi и тогава той стана и ми

се разкрещя, и... честно казано, беше доста странно. Гласът ми изчезна и... какво му е на Флинт?

– Млъкни, Тас – промълви немошно Лорана, вперила поглед във Физбан, който беше коленичил до Силвара и я разтърсваше.

– Какво си направила? – Гласът му бе рязък.

Лорана реши, че това е някакъв друг старец, облечен в дрехите на магьосника. Този решителен и силен мъж определено не приличаше на завения магьосник, когото познаваше. Но това лице трудно можеше да се сбърка, а още по-малко – шапката!

Тя погледна Физбан и Силвара и долови някаква могъща и непозната сила, която протичаше помежду им. Испита непреодолимо желание да побегне от това място и да тича, докато падне от изтощение. Но не можеше да помръдне.

– Какво си направила, Силвара? – повтори Физбан. – Нарушила си клетвата?

– Не! – изстена тя и се сгърчи в краката му. – Не съм. Още не съм...

– Бродиш по света в чуждо тяло и се намесваш в делата на хората. Дори си ги довела тук.

Силвара вдигна мокрото си лице и го погледна с такава молба, че Лорана също се разплака.

– Да, направих го! – извика Силвара. – Така трябваше! Видях нещастие и страдание. Освен това... – гласът ѝ притихна и погледът ѝ се зарея в пространството – едно от драконовите кълба беше в тях...

– Да... – промълви магьосникът. – От Ледената стена. То беше в теб. Какво направи с него, къде е сега?

– Отпратих го...

Физбан сякаш се състари за секунди. На лицето му се изписа безкрайна умора, въздъхна тежко и се подпря на жезъла си.

– Къде е то, Силвара?

– У Стърм е – намеси се уплашено Лорана. – Ще го отнесе в Санкрист. Какво означава всичко това? Той в опасност ли е?

– Кой? – Физбан я изгледа през рамо и лицето му просветна. – О, здравей, скъпа. Много ми е драго да те видя. Как е Говорителят на слънцата?

– Баща ми... – Тя поклати озадачено глава. – Какво общо има баща ми с цялата работа? Кой...

– Я, и брат ти е тук. – Физбан протегна ръка на Гилтанас. – Радвам се да те видя, синко. И вас, сър. – Той се поклони на Терос, който го гледаше недоумяващо. – Сребърна ръка, а? Тъй, тъй... Терос Айрънфелд,

нали не греша? Доста съм слушал за теб. Аз се казвам... – Магьосникът млъкна и сбърчи чело. – Казвам се...

– Физбан – подсказа веднага Тас.

– Точно така, Физбан. – Старецът кимна и се усмихна.

На Лорана ѝ се стори, че той погледна предупредително към Силвара, която сведе глава, сякаш го е разбрала. Тъкмо щеше да го попита, когато Физбан отново се обърна към нея.

– Чудиш се какво става, нали? Нека тя ти каже, защото аз ще тръгвам. Чака ме дълъг път.

– Трябва ли? – попита тихо Силвара и погледна към Гилтанас. Физбан проследи погледа ѝ и когато видя напрегнатото лице на елфския принц, изражението му омекна и той поклати тъжно глава.

Силвара вдигна умоляващо ръце, Физбан отиде при нея и силно я прегърна.

– Не – гласът му бе нежен и внимателен, – не те задължавам да им казваш. Изборът е твой. Можеш да направиш така, че да забравят всичко.

Тъмносините ѝ очи бяха единственото цветно петно на лицето ѝ.

– Но това означава...

– Да. Сама трябва да решиш. – Той я целуна по челото. – Сбогом, Силвара.

Старецът се обърна към останалите.

– Е, трябва да тръгвам. Драго ми е, че пак се срещнахме. Малко ми е криво за кокошите пера, но не ви се сърдя. – Той млъкна и изгледа нетърпеливо Таселхоф. – Идваш ли? Нямам цяла нощ на разположение!

– Къде? С теб ли? – Тас пусна главата на Флинт, която изкъртя кухо, удряйки се в каменния под, и рипна. – Тръгвам. Само да си взема багажа... – Изведнъж се спря и погледна припадналото джудже. – Флинт...

– Той ще се оправи – увери го Физбан. – Раздялата с приятелите ти ще бъде съвсем кратка. Ще ги видим пак... – Той се намръщи и промърмори на себе си: – седем дни, и още три, плюс този... колко беше седем по четири? Аха, някъде около деня на Глада. Тогава ще свикат Съвета. Хайде, чака ме работа. Твоите приятели са в добри ръце. Силвара ще се погрижи за тях, нали, скъпа?

– Ще им кажа – обеща тя, без да откъсва тъжния си поглед от Гилтанас.

Пребледнелият принц гледаше ту нея, ту магьосника и в душата му бавно се прокрадваше леден страх.

– Както прецениш. – Физбан помилва сребърната ѝ коса и се обърна.

– Ще бъда ли наказана? – попита тя точно когато старецът потъваше в сенките. – Магьосникът спря, поклати глава и я погледна през рамо.

Според мен вече си наказана, Силвара. Но ти си постъпила така в името на любовта. Наказанието е в самата теб, както и твоят избор.

Той пристъпи в тъмното и Таселхоф се втурна след него размахал многобройните си торби.

– Довиждане, Лорана! Довиждане, Терос! Да се грижите за Флинт!

Те изчезнаха в мрака, но гласовете им все още се чуваха:

– Я пак кажи какво беше онова име? Физбут, Фърбал...

– Физбан! – изписка Тас.

– Физбан... Физбан... – измърмори старецът.

Всички погледи бяха приковани в Силвара.

Тя беше спокойна. Погледът ѝ бе все още тъжен, но не излъчваше раздиращата и горчива скръб, която бяха видели преди малко, а тихата скръб на човек, който не съжалява за постъпката си.

Силвара се приближи до Гилтанас. Взе ръката му и го погледна с такава любов, че той се почувства благословен, макар да знаеше, че тя ще се сбогува с него.

– Ти ще си отидеш... ще ме изоставиш, нали? – промълви той и сърцето му се сви. – Виждам го в очите ти. Защо? Ти ме обичаш...

– Обичам те, принце. Обикнах те още като те видях паднал на пясъка. Когато ме погледна и ми се усмихна, разбрах, че ме е сполетяла същата съдба като тази на сестра ми. – Силвара въздъхна. – Но това е един от рисковете, защото, когато приемаме тази форма, тя пренася слабостите си върху нас. Но дали е слабост да обичаш...

– Силвара, не разбирам! – извика Гилтанас.

– Ще разбереш – отвърна тя едва чуто и наведе глава. Той я прегърна и целуна прекрасната ѝ коса.

Лорана се обърна. Скръбта им бе свещена и тя не посмя да се намеси. Преглътна сълзите си, отиде при джуджето и го напръска с вода от манерката си. Клепките му потрепнаха, то отвори очи и се втренчи в нея.

– Физбан!

– Да. – Лорана се чудеше как да му каже, че кендерът е заминал.

– Физбан е мъртъв! Така каза Тас! В кокошите пера! – Джуджето се помъчи да седне. – Къде е тоя малоумен кендер?

Замина с него.

– Как така? – Флинт се огледа с празен поглед. – И ти го пусна? С тоя дъртак?

– Боя се, че да... Мисля, че нямах голям избор. – Лорана се усмихна. – Магьосникът реши така. Не се притеснявай за Тас...

– Къде отидоха? – Джуджето се изправи и метна торбата си на рамо.

– Флинт, моля те, не тръгвай след тях. – Тя обгърна раменете му. – Имам нужда от теб. Ти си най-старият приятел на Ханис и мой съветник...

– Но той е тръгнал без мен! Как е могъл? Защо не съм го видял?

– Ти припадна...

– Изобщо не съм припаднал! – изрева джуджето.

– Добре, де... лежеше на пода и не помръдваше – заекна Лорана.

– Никога не припадам! – инатеше се Флинт. – Сигурно е пак онази смъртоносна болест, дето я хванах в скапаната лодка... – Той пусна торбата и приседна до нея. – Идиот такъв! Да избяга с някакъв умрял дъртак!

Терос се приближи до Лорана и я придърпа настрани.

– Кое беше това старче? – запита с нескрито любопитство.

– Историята е много дълга – въздъхна тя. – А и не съм сигурна, че знам отговора.

– Струва ми се, че съм го виждал. – Терос се намръщи и поклати глава. – Но не мога да си спомня къде. Нещо ми се върти в главата за Солас и хана „Последен дом“. Той също ме позна... – Ковачът се вторачи в сребърната си ръка. – Като ме погледна, сякаш ме удари светкавица. – Огромният мъж потръпна и погледна към Гилтанас и Силвара. – Ами тя?

– Мисля, че най-накрая ще разберем какво става.

– Беше права, че не ѝ се довери...

– Но си мислех съвсем друго – призна виновно Лорана.

Силвара въздъхна и се освободи от прегръдката на елфа.

– Гилтанас – тя си пое дълбоко въздух, – моля те, вземи една факла от стената и я дръж пред мен. – Той се поколеба, но изпълни молбата ѝ. Задръж я тук. – Тя насочи ръката му така, че светлината да я осветява изцяло. – Погледни... погледни сянката ми на стената – изрече с треперещ глас.

Единственият звук в гробницата бе пращането на факлите. Сянката ѝ се открии върху стената отзад, но това бе... сянка на... дракон.

– Ти си дракон! – Лорана не можеше да повярва на очите си. Понечи да извади меча си, но Терос хвана ръката ѝ.

– Недей! Спомних си, че старецът идваше често в хана „Последен дом“! Носеше други дрехи, не на магьосник, но беше той! Кълна се! Разказваше приказки на децата за добри дракони. Златни и...

– Сребърни. Аз съм сребърен дракон. Сестра ми е Сребърният дракон, който е обичал Хума и се е бил заедно с него в последната велика битка...

– Не! – Гилтанас хвърли факлата на пода и я стъпка яростно. Силвара го погледна тъжно и протегна ръка, за да го успокои, но той се отдръпна и я погледна с ням ужас. Тя отпусна бавно ръка, въздъхна и кимна.

– Разбирам какво ти е. Извинявай.

Елфът се разтрепери и изведнъж се присви. Терос го обгърна със силните си ръце, отведе го до една от скамейките и го зави с наметалото си.

– Ще се оправя – прошепна Гилтанас. – Просто ме оставете на мира. Трябва да си събера мислите. Това е лудост! Това е някакъв кошмар. Дракон! – Той стисна силно очи, сякаш искаше да им попречи да видят навеки. – Дракон... – прошепна безсилно.

Терос го потупа по рамото и се върна при другите.

– Къде са останалите добри дракони? – попита той. – Старецът каза, че били много...

– Наистина сме много – отвърна неохотно Силвара.

– Щом сте толкова много, защо не се обедините? Помогнете ни да се преборим със злите дракони!

– Не! – изкрещя Силвара. В сините ѝ очи блесна огън и Лорана отстъпи, поразена от внезапния ѝ гняв.

– Защо?

– Не мога да кажа. – Ръцете ѝ потръпваха нервно.

– Има нещо общо с клетвата, която си нарушила, нали? – настоя Лорана. – Както и с наказанието, за което спомена Физбан...

Не мога да ви кажа! И без това вече сторих достатъчно зло. Но трябваше да направя нещо! Не можех повече да гледам как страдат невинни същества! Реших, че мога да помогна и затова се преобразих в елф. Опитах се да накарам народа им да се обединят. Успях да предотвратя войната, но това се оказа недостатъчно. Тогава се появихте вие и разбрах, че ви грози огромна опасност, защото носехте... – гласът ѝ изневери.

– Драконовото кълбо! – довърши Лорана.

– Да. – Силвара стисна юмруци. – Само че притежавахте и драконовото копие. Веднага усетих, че това е знак, но не знаех какво да правя. Отначало мислех да ги донеса тук, на безопасно място, но докато пътувахме, разбрах, че рицарите никога няма да ми позволят. Затова ги отпратих при първия удобен случай и сбърках...

– Какво прави това кълбо? Зло ли е? Да не ги убие? – попита рязко Терос.

– Кой знае? Дори аз не разбирам драконовите кълба. Те са дело на отдавна изчезнали велики магьосници.

– Но в книгата, която прочете Тас, пишеше, че те дават власт над драконите! – намеси се Флинт. – Той я прочете с някакви очила за „истинско виждане“, така им викаше. Каза, че не лъжели...

– Това е вярно. Твърде вярно и се боя, че вашите приятели много скоро ще го установят и ще съжаляват горчиво. Възцари се мълчание, нарушавано единствено от хлипането на Гилтанас. Лорана си припомни сказанието за Хума и Сребърния дракон и за последната страшна битка – небеса, пълни с драconi, земя, обхваната в пламъци и кръв.

– Защо ни доведе тук? Защо просто не ни остави да занесем кълбото?

– Да им кажа ли? Ще имам ли сили? – прошепна Силвара на някакъв невидим дух.

Тя застина с безизразно лице, скръстила ръце в скута си. Затвори очи и сведе глава, помръдвайки беззвучно устни. Накрая потръпна и взе решение. Изправи се и отиде до торбата на Лорана.

Коленичи, разви внимателно счупеното оръжие и се изправи.

Лицето ѝ отново бе спокойно, но сега изразяваше гордост и сила. Сребърната ѝ коса проблесна на светлината на факлите, тя пристъпи гордо и застана пред ковача.

– На Терос Сребърната ръка давам силата да изкове – Драконовото копие!

Книга 3

1.

Червеният магьосникът и чудните му фокуси.

Сенките пропълзяха по масите в кръчмата „Прасето и свирката“ Бризът откъм залива Балифор свиреше пронизително в зле уплътнените прозорци – точно това характерно свирене бе дало втората част от името на хана. Въпросите относно произхода на първата изчезваха веднага щом човек погледнеше съдържателя.

Природата бе ошетила пухкавия и добродушен Уилям Суитуотър още в най-ранна детска възраст. Инцидентът бил предизвикан (поне според градските легенди) от някакво прасе, което обърнало люлката му и оттогава прасешкото изражение се запечатало завинаги на лицето му.

Но това несъстояние не се отразило на сърдечния му нрав. Уилям Суитуотър прекарал по-голямата част от живота си като моряк на търговски кораб, а когато се пенсионирал, осъществил мечтата на живота си – да притежава хан – и сега бе един от най-уважаваните хора в Балифор. Никой не се смееше по-искрено от него, когато се разказваха вицове за прасета. Той дори грухтеше съвсем автентично и често развеселяваше посетителите си. Те пък спазваха едно златно правило – след ненавременната кончина на Пег Лег Ал никой вече не го наричаше „Прасчо“.

Но напоследък Уилям твърде рядко веселеше клиентите си. Атмосферата в „Прасето и свирката“ бе мрачна и унила. Малцината посетители, които я посещаваха, се събираха на групички и избягваха да говорят на висок глас, защото Порт Балифор беше завладян от войските на драконовите господари. В залива непрекъснато акостираха кораби, които стоварваха пълнича гнусни драконяни.

Населението на Балифор, което се състоеше основно от хора, не знаеше какво се случва по света, иначе щяха да са доволни от невероятния си късмет – градът им беше пощаден от драконовия огън. Драконяните не закачаха много жителите му, защото техните господари не проявяваха особен интерес към източната част на континента Ансалон, населявана само от кендери и от няколко бедни и разпръснати човешки общности. Освен това Господарите се нуждаеха от отворени пристанища.

Въпреки че повечето от постоянните клиенти вече не идваха в

„Прасето и свирката“, бизнесът на Уилям Суитуотър се подобри значително. Драконяните и таласъмите получаваха добри пари, а единствената им слабост бе пиенето. Но собственикът предпочиташе старите си приятели. Компанията на наемниците определено не му беше приятна, затова определи специални цени за тях, които надхвърляха три пъти цените във всички други кръчми в града. Освен това разреждаше бирата им с вода. Естествено барът му от доста време бе почти пуст, с изключение на неколцина стари дружки, но това го устройваше напълно.

Онази вечер, както си бърбеше с няколко приятели, пристигна група непознати. Мъжете огледаха подозрително новодошлите и след като установиха, че нямат нищо общо с воините на Господарите, ги поздравиха сърдечно и ги настаниха на една маса в ъгъла.

Непознатите си поръчаха бира – всички освен мъжа в червената роба, който поиска само гореща вода. Последва приглушена дискусия, чийто предмет бе съдържанието на една кожена кесия, след което поръчаха хляб и сирене.

– Откъде ли са? – обърна се Уилям към приятелите си, докато измъкваше изпод бара специалната бъчва с бира (не тази за драконяни). – И са бедни като моряк след една седмица на сушата, ако схващате мисълта ми.

– Бегълци – обади се един от приятелите.

– Странна компания – добави друг. – Онзи червенобрадият е полуелф, макар че досега не съм виждал такова нещо. А този, големият, се е накачулил с оръжия като за цяла войска на Господаря.

– Обзалагам се, че не един от наемниците е пострадал от тях – измърмори Уилям. – Освен това се обзалагам, че бягат от някого – брадавият непрекъснато гледа към вратата. Е, не можем да им помогнем да се преборят с войската, но поне ще се погрижа да им е удобно. – Той се запъти да им сервира поръчката.

– Приберете си парите – изсумтя съдържателят и остави на масата освен поръчаните хляб и сирене, огромна чиния със студено месо, след което отмести монетите. – Виждам, че имате неприятности. Ясно е като прасешката ми физиономия.

Едната жена му се усмихна и това му подейства като силно бренди. Досега не беше виждал толкова красива жена Сребристоклатната й коса блестеше изпод кожената качулка, а очите й бяха сини като океана в тих ден. Но тъмнокосият мъж до нея побутна парите обратно към съдържателя.

– Не приемаме милостиня.

– Изобщо ли? – Огромният мъж гледаше жадно чинията с месо.

– Ривъруайнд! – Жената докосна нежно ръката му. Полуелфът също понечи да каже нещо, но тогава мъжът в червената роба, който беше поръчал гореща вода, се пресегна и взе една монета от масата. Той я задържа известно време върху костеливите си пръсти с металически цвят, след което без никакво усилие я накара да затанцува по кокалчетата му. Очите на Уилям се разшириха от удивление. Двамата му приятели слязоха от бара и се приближиха, за да виждат по-добре. Монетата продължаваше да подскача по пръстите на мъжа, в един момент изчезна и тогава над главата му се появиха шест монети, които се въртяха в кръг. Той махна с ръка и отпрати тануващия кръг към главата на Уилям. Моряците зяпаха чудото с отворени уста.

– Вземи една за труда си – прошепна магьосникът. Уилям не се поколеба и се опита да улови някоя от хвърчащите пред очите му монети, но ръката му преминаваше през тях! Изведнъж пет от тях изчезнаха, а шестата падна в дланта му.

– Плащам ти с нея – усмихна се магьосникът, – но внимавай да не прогори дупка в джоба ти. Уилям я прие с плаха усмивка и я огледа подозрително. Неочаквано монетата пламна! Той извика, хвърли я на пода и започна да я тъпче с крака. Приятелите му избухнаха в смях. Съдържателят се наведе, вдигна парата, която беше съвсем студена, и се ухили.

– Това покрива напълно сметката!

– И нощувката – добави морякът и шляпна на масата пълна шепа монети.

– Смятам, че разрешихме проблема – обърна се Райстлин към приятелите си.

Така се роди шоуто на Червения магьосник и Неговите Чудни фокуси – пътуващ театър, за който още се говори от юга до севера и от Порт Балифор до Развалините.

На следващата вечер магьосникът изпълни фокусите си пред отбрана публика, състояща се предимно от приятели на кръчмаря. Така измина цяла седмица и дори Ривъруайнд, който първоначално не одобряваше идеята, бе принуден да признае, че Райстлин е в състояние да разреши финансовите им проблеми.

Спътниците бяха свикнали да живеят където намерят, можеха да спят на голата земя, дори и през зимата. Но им трябваша пари, за да стигнат с кораб до Санкрис, както и да пътуват свободно през окупираните земи. На младини Райстлин неведнъж беше осигурявал прехрана за

себе си и брат си с ловкостта на ръцете си. Това не се нравеше на учителя му по магия, който го беше заплаши, че ще го изключи от гилдията, но въпреки това начинанието се бе оказало доста успешно. А сега магическите му умения буквално омагьосваха публиката. Само да заповядаше и по бар-плота започваха да плават белокрили кораби, от супниците изхвърчаха птици, драconi бълваха огън през прозорците към смаяните посетители. Грандиозният финал настъпваше, когато яростен огън поглъщаше мага – великолепен в ушитите от Тика яркочервени одежди, за да се появи секунди след това на входната врата (съпроводен от неистови аплодисменти) и да изпие чаша бяло вино за здравето на посетителите.

За една седмица „Прасето и свирката“ направи по-голям оборот, отколкото за цялата последна година. Нещо повече, шоуто разведри тъжния живот на Уилям и неговите приятели. Но скоро започнаха да идват неканени гости. Отначало съдържателят много се ядосваше, когато забележеше драконяни и таласъми в тълпата, но Танис го придума да не си навлича излишни неприятности и той неохотно им разреши да присъстват на представленията.

Всъщност Танис беше доволен от появата им, защото по този начин се разрешаваше и вторият им проблем. Ако шоуто се харесаше на наемниците, те щяха да разпространят мълвата за пътуващите артисти и така спътниците можеха да пътуват необезпокоявани.

Една вечер, когато споделиха с Уилям плановете си, той ги посъветва да отидат във Флотсам, пристаните на Кървавото море на Ищар, защото никой кораб в Балифор нямало да ги вземе на борда си – всички работели за Драконовите господари.

Но Флотсам се славел като рай за хора, които предпочитат парите вместо политиката. Спътниците останаха в „Прасето и свирката“ в продължение на един месец. Уилям не им позволи да платят за стаите, в които се бяха настанили, и дори им разреши да прибират всички доходи от представленията. Ривъруайнд възрази срещу тази прекомерна щедрост, но съдържателят бе непреклонен и заяви, че единственото, което го интересувало, било, че старите му клиенти и приятели отново са тук.

През този месец Райстлин значително усъвършенства представлението си, но се изморяваше бързо и затова Тика предложи той да си почива, а в това време тя да пее и танцува. Райстлин се съмняваше в успеха ѝ, но момичето си уши толкова съблазнителен костюм, че първоначално Карамон изобщо не ѝ позволяваше да излиза с него. Танцовите изяви на Тика се оказаха много успешни и паричните постъпления на

„трупата“ рязко нараснаха. Райстлин изобщо не се поколеба да я включи в представлението.

Публиката бе очарована от това разнообразяване и магьосникът търсеше „роли“ и за останалите. След продължително увещаване склони Карамон да демонстрира силата си, като вдига Уилям с една ръка над главата си, а Танис развличаше тълпата с елфската си способност да „вижда“ в мрака. Но Райстлин наистина се изненада, когато един ден, докато броеше парите от последното представление, при него дойде Златна Луна и решително му заяви:

– Довечера искам да пея.

Той я изгледа невярващо и погледна Ривъруайнд, който кимна без особен ентузиазъм.

– Имаш силен глас. – Райстлин прибра парите в една кесия и стегна здраво връвта. – Да, спомням си много добре. Тогава, когато пъ в „Последен дом“, предизвика размирици и едва не ни убиха.

Златна Луна се изчерви, когато си спомни за трогателната песен, станала повод за запознанството им. Ривъруайнд се намръщи и постави ръка на рамото ѝ.

– Остави! – процеди през зъби и погледна Райстлин. – Нали ти казах...

Но Златна Луна поклати упорито глава и вирна предизвикателно брадичка.

– Ще пея, а Ривъруайнд ще ми акомпанира. Написах една песен.

– Добре. – Магьосникът изсумтя и напъха кесията в един от многобройните си джобове. – Ще пробваме.

Същата вечер „Прасето и свирката“ беше препълнен от хора.

Публиката бе разнообразна – деца с родителите си, моряци, драконяни, таласъми, дори няколко кендера, чието присъствие държеше нащрек всички посетители. Уилям разнасяше храна и напитки с още двама помощници. Накрая представлението започна.

Публиката аплодира танцуващите монети на Райстлин, смя се на илюзорното прасе, разхождащо се по бара, и пища от ужас, когато през прозореца нахълта с трясък огромен трол. Магьосникът се поклони, оттегли се и на сцената се появи Тика. Публиката, и най-вече драконяните, изпадна във възторг. След нея излезе Златна Луна. Беше облечена в светлосиня рокля, а косата ѝ се спускаше по раменете като талази лунна светлина. Публиката притихна, онемяла от възхищение. Тя седна на стола върху платформата, която Уилям бе сковал набързо, а Ривъруайнд седна в краката ѝ, извади флейтата си, поднесе я към устните си и

засвири. В музиката се вплете гласът на Златна Луна. Мелодията бе проста, но думите накараха Танис и Карамон да се спогледат тревожно. Седналият от другата страна Райстлин го хвана за ръката.

– Точно от това се страхувах! – изсъска магьосникът. – Пак ще си имаме неприятности!

– Може пък да ни се размине – възрази Танис, като наблюдаваше тълпата. – Погледни ги.

Жените бяха облегли глави върху раменете на съпрузите си, а децата – притихнали – слушаха внимателно. Драконяните приличаха на диви животни, омагьосани от музиката. Само таласъмните шаваха отегчено, но толкова се страхуваха от драконяните, че въобще не смееха да недоволстват.

Златна Луна пееше за древните богове и за Катаклизма, с който бяха наказали гордостта на Върховните жреци на Ищар. Пееше за хората, изгубили вярата си в тях, и за надеждата, че не са ги изоставили. Пееше за древните богове, които бяха тук и чакаха някой да се вслуша в тях.

Когато гласът ѝ заглъхна заедно със звуците на флейтата, повечето хора разтърсиха глави, сякаш се събуждаха от някакъв приятен сън. Ако някой ги попиташе за какво бе пяла, нямаше да могат да отговорят. Драконяните вдигнаха рамене и с охота си поръчаха още бира, а таласъмните поискаха Тика отново да танцува. Но Танис забеляза, че на повечето лица все още бе запечатано чудото на песента, затова не се изненада, когато една млада тъмнокожа жена се приближи плахо до Златна Луна.

– Простете, че ви безпокоя, милейди – дочу Танис, – но вашата песен наистина ме развълнува. Аз... искам да науча повече за древните богове, да разбера какви са били.

– Ела утре при мен и ще ти разкажа – усмихна се Златна Луна.

Полека-лека мълвата за древните богове започна да се разпространява сред населението. До деня, в който напуснаха Балифор синият медальон на Мишакал, богинята на изцелението, висеше на шиите на много млади хора от града. След като Златна Луна си отиде, те продължиха тайно да сеят семената на надеждата в тази мрачна и нещастна земя.

Към края на месеца спътниците бяха събрали толкова пари, че успяха да си купят фургон, ездитни коне и достатъчно провизии. Останаха им пари и за пътуването по море до Санкрисст. Разбира се, възнамеряваха да попълнят паричните си запаси, като изнасят представления в малките селища по пътя от Балифор до Флотсам.

Във фургона имаше достатъчно място за сценичните им одежди, провизии за два месеца, буре с бира (подарък от Уилям), както и място

за спане на Райстлин. Останалите щяха да спят в палатки. Танис поклати глава. Това бе най-странната картина на фона на всичко, което бяха преживели. Той погледна близнаците. Райстлин седеше на капрата на фургона, присвил рамене под напора на вятъра, обвит в загадъчност, която подлудяваше тълпата.

Карамон, облечен в меча кожа (също подарък от Уилям), беше налузил и мечата глава. Децата пошурияха от възторг при тази гледка.

Вече приближаваха градските порти, когато ги спря взвод драконяни. Танис със свито сърце и с ръка на меча побърза да мине отпред, но се оказа, че командирът искал само да се увери, че трупата ще мине през Блъдуоч, където били разквартирувани войските на драконяните. Командирът споменал за шоуто на някакъв свой приятел и войските ги очаквали с голямо нетърпение. Танис побърза да му обещае, че ще посетят града, но се закле наум, че изобщо няма да припарят до това място.

Накрая стигнаха до градските порти и слязоха от конете, за да се сбогуват с приятелите си. Уилям ги прегърна един по един, като започна с Тика и завърши пак с нея. Пропусна само Райстлин, защото магьосникът му отправи толкова страшен поглед, че кръчмарят побърза да се отдръпне.

Спътниците се качиха на конете, а Райстлин и Карамон седнаха на капрата. Тълпата ги изпрати с радостни възгласи и крещеше да се върнат за празниците по случай пролетното Брануване. Стражите отвориха портите, пожелаха им лек път и те излязоха от града.

Духаше студен вятър и валеше сняг. Широкият път се простираше равен и пуст. Райстлин се разкашля и се прибра във фургона. Останалите спуснаха ниско качулките на кожените си наметки и плътно се загърнаха. Карамон изглеждаше необичайно умислен.

– Танис – обърна се внезапно той към полуелфа, – много се притеснявах някой от нашите приятели да не ни види в този вид. Представяш ли си реакцията на Флинт? Мърморкото щеше да ме подиграва до края на живота ми. Ами Стърм! – Огромният мъж поклати глава. Тази мисъл наистина го ужаси.

Танис въздъхна. „Да. Представям си Стърм. Скъпи приятелю, никога не съм осъзнавал колко много съм разчитал на теб, на смелостта и на благородния ти дух. Жив ли си? Успя ли да стигнеш до Санкрис? Положи ли вече клетвата, стана ли истински рицар? Ще се видим ли в този живот, или ще се сбъднат зловещите предсказания на Райстлин?“ Небето се смрачи още повече и вятърът се усили. Ривъруайнд изостана от челото, за да язди до Златна Луна, а Тика завърза коня си за фургона и се

качи на капрата при Карамон. Райстлин спеше вътре.

Танис продължи да язди сам, с наведена глава и мисли, които се ре- еха далеч оттук.

2. Процесът.

– И накрая – завърши Дерек с добре премерена интонация, – обвинявам Стърм Брайтблейд в малодушие пред лицето на врага. Сред насъбралите се в крепостта на лорд Гюнтар се понесе приглушен ропот. Тримата рицари, които седяха зад масивна черна дъбова маса, се наведоха един към друг и размениха няколко думи.

Преди много време тримата председателстващи Съда на Рицарите щяха да бъдат Великият Учител, Висшият Клерикал и Върховният Съдия – както изискваше Мярата. Но вече нямаше Велик учител, а Висшите Клерикали бяха изчезнали още по времето на Катаклизма. Е, Върховен съдия имаше – лорд Алфред МарКенин, – но авторитетът му бе, най-меко казано, незначителен.

Онзи, който щеше да стане Велик Учител, трябваше да се погрижи да го смени.

Но делата на Ордена трябваше да се движат и незаетите постове в ръководството не бяха повод за спирането им. Въпреки че нямаше силни позиции за заветната титла Велик Учител, лорд Гюнтар Ут Уистан бе достатъчно влиятелен за изпълняваш длъжността. Затова сега беше тук, в началото на коледния сезон, и съдеше младия кандидат Стърм Брайтблейд. От дясната му страна седеше лорд Алфред, а от лявата – лорд Майкъл Джефри, който се явяваше в ролята на Висш Клерикал. Срещу тях в залата за приеми на крепостта Ут Уистан бяха насядали двайсет соламнийски рицари, събрани набързо от всички части на Санкрис, които трябваше да бъдат свидетели на този процес – както изискваше Мярата.

Дерек стана от масата и се поклонил на лорд Гюнтар. Неговият разпит беше приключил. Оставаха Отговорът на Рицаря и самата присъда. Дерек се върна на мястото си при другарите си и започна да се шегува с тях.

Само един човек в залата мълчеше. Стърм Брайтблейд седя неподвижен през цялото време, докато лорд Дерек Краунгард излагаше обвиненията си – нарушаване на дисциплината, отказ да се подчини на

директни заповеди, представяне за рицар, без да е такъв. Лицето му остана съвършено безизразно и през цялото време не изрече нито дума.

Лорд Гюнтар, който го наблюдаваше внимателно, се зачуди дали този човек е жив, толкова блед и скован изглеждаше.

През цялото време Стърм трепна само веднъж – когато Дерек го обвини в малодушие, – но бързо се овладя. Изражението му... Гюнтар бе виждал само веднъж подобно изражение – на лицето на човек, току-що прободен смъртоносно с копие.

Той беше толкова впечатлен от достойното поведение на Стърм, че изгуби нишката на разговора, който водеха рицарите от двете му страни, затова чу само последните думи на лорд Алфред.

– ...не трябва да му разрешаваме да отговаря.

– Защо? – попита остро лорд Гюнтар, стараяйки се да не повишава глас. – Според Мярата това е негово право. Досега не сме имали такъв случай – заяви невъзмутимо лорд Алфред, рицар от Ордена на Меча. – Когато някой кандидат се е явявал пред Съда на ордена, за да защити рицарството си винаги е имало много свидетели. Имал е възможност да обясни причината за действията си и никога не е бил поставян въпросът дали изобщо е извършил тези действия. А единствената защита на Брайтблейд е...

– Да докаже, че Дерек лъже – довърши вместо него лорд Майкъл Джефри, рицар от Ордена на Короната. – А това е немислимо! – Представете си – думата на един кандидат срещу тази на рицар от Ордена на Розата!

– Въпреки това младият Брайтблейд ще получи възможност да се изкаже! – Лорд Гюнтар ги изгледа остро. – Такъв е законът според Мярата! Някой от вас оспорва ли го?

– Не.

– Разбира се, че не, но...

– Много добре! – Гюнтар поглади мустаците си и почука по масата с ефеса на меча – този на Стърм, – който лежеше отгоре. Двамата рицари се спогледаха зад гърба му – единият вдигна вежди, а другият сви рамене. Гюнтар имаше информация за всички явни и тайни интриги и заговори, които раздираха рицарската общност, но се преструваше, че не ги забелязва. Колкото влиятелен и могъщ да бе сред рицарите в Съда, се налагаше да си затваря очите за много неща, които в други времена и в друга епоха би ликвидирал без никакво колебание. Очакваше подобна нелоялност от Алфред МарКенин – рицарят открай време принадлежеше към лагера на Дерек, – но се изненада от постъпката на Майкъл,

когото доскоро смяташе за свой привърженик.

Докато рицарите се връщаха по местата си, Гюнтар наблюдаваше Дерек Краунгард. Той бе единственият му съперник за титлата Велик Учител, защото разполагаше както с достатъчно пари, така и с подкрепата на болшинството от рицарите. Лордът знаеше, че той предприе опасния поход за легендарното драконово кълбо само за да наклони везните в своя полза, но нямаше друг избор, освен да се съгласи. Всеки от-каз щеше да означава, че се страхува от нарастващото му влияние. Ако трябваше да бъде честен, Дерек безспорно бе най-подходящият за тази мисия. Но Гюнтар го познаваше отдавна и му нямаше никакво доверие.

Този мъж робуваше на суетата и бе жаден за слава и откровено казано, бе отдаден изцяло и най-вече на себе си, а не на Ордена.

Сега успехът му изглеждаше в кърпа вързан. Мнозина от онези, които се колебаеха, преминаха в неговия лагер, а освен това беше привлякъл и немалко от досегашните поддръжници на Гюнтар. Всъщност единствените, които продължаваха да му се противопоставят, бяха младите рицари от най-нисшия орден – Ордена на Короната. Те не одобряваха строгите и непреклонни тълкования на Мярата, която за по-възрастните не подлежеше на коментар. Тези младежи искаха истински промени колкото се може по-скоро и повечето от тях бяха понесли сурови наказания от страна на лорд Дерек Краунгард. Имаше и такива, които замалко не изгубиха рицарството си. Именно те стояха твърдо зад Гюнтар и въпреки че не бяха мнозинство, приеха присърце каузата на Стърм. Точно това обаче бе най-хитрият ход на Дерек – с един удар щеше да се отърве както от човека, когото мразеше, така и от най-сериозния си противник.

Всички знаеха, че лорд Гюнтар беше близък приятел на семейство Брайтблейд, дружба, датираща от поколения. Именно той преди пет години представи заявката на Стърм за рицарство, когато младият мъж се появи незайно откъде, за да търси баща си и наследството му. Младежът носеше писма от майка си, с които доказваше правото си да носи името Брайтблейд. Естествено намериха се хора, които твърдяха, че писмата не били написани на онази страна на хартията, на която трябвало, но Гюнтар побърза да пресече слуховете. Младият мъж несъмнено бе син на приятеля му – приликата бе очевидна. Но с подкрепата си той пое голям риск.

Погледът му се премести към Дерек, който крачеше сред рицарите и раздаваше усмивки и ръкостискания. Да, след този процес той – лорд Гюнтар Ут Уистан – щеше да изглежда като пълен глупак.

Но по-лошото бе, помисли с горчивина лордът, че този процес щеше да опропасти кариерата на един честен и добър мъж, който заслужаваше да тръгне по пътя на своя баща.

– Стърм Брайтблейд – започна лорд Гюнтар, когато в залата настъпи тишина, – чу ли обвиненията, които ти бяха отправени?

– Да, милорд. – Плътният му глас отекна странно в залата.

Една цепеница изпука в камината и към комина полетя искри. Гюнтар замълча, докато слугите се справят със ситуацията.

– Стърм Брайтблейд, разбираш ли същността на отправените ти обвинения и съзнаваш ли, че те могат да накарат този Съд да те признае за негоден за рицарство? – продължи след малко той.

– Да – опита да отговори младият мъж, но гласът му изневери. Той се изкашля, събра сили и повтори по-уверено: – Да, милорд.

Гюнтар поглади мустаците си и се замисли как да насочи разговора. Прекрасно знаеше, че всичко, което Стърм каже срещу Дерек, ще се обърне срещу самия него.

– На колко години си, Брайтблейд? – попита Гюнтар. Въпросът бе неочакван и Стърм премигна.

– Ако не се лъжа, на малко повече от трийсет, нали?

– Да, милорд.

– И доколкото разбрах от разказа на Дерек за подвизите ти в Ледената планина, ти си опитен воин...

– Това не съм го отричал никога, милорд! – изправи се на крака рицарят. Гласът му издаваше нетърпение и раздразнение.

– Но ти го обвини в малодушие. Ако не ме лъже паметта, каза, че когато елфите ви нападнали, той е отказал да се подчини на заповедта да се бие с тях.

Дерек почервения.

– Мога ли да ви напомня, милорд, че не аз съм подсъдимият...

– Ти обвини Стърм Брайтблейд в малодушие пред лицето на врага – прекъсна го Гюнтар. – От много години елфите не са ни врагове.

Дерек се поколеба. Рицарите се спогледаха озадачено. Елфите имаха статут на наблюдатели в Съвета на Белия камък. След като едно от драконовите кълба бе намерено, Съветът задължително щеше да се събере и елфите едва ли щяха да се зарадват, като разберат, че рицарите са започнали да ги считат за врагове.

– Възможно е да съм употребил твърде силна дума, милорд – окопих се Дерек, – но това е така, защото следвам съвсем стриктно правилата на Мярата. Макар да не са ни врагове, елфите направиха всичко

възможно, за да ни попречат да донесем кълбото в Санкрисст. Тъй като именно това бе моята мисия – а те ѝ се противопоставиха, – в случая съм принуден да ги определя като „врагове“ – както изисква Мярата.

„Хлъзгаво копеле“, помисли с раздражение Гюнтар.

Дерек се поклони в знак на извинение, че е говорил, без да е бил поканен, и отново седна на мястото си. Много от по-възрастните рицари закимаха одобрително.

– Мярата също така повелява – проговори бавно Стърм, – че не трябва да отнемеме живот, освен ако не се налага, и че трябва да се бием единствено при самозащита – нашата или на други. Елфите не застршаваха живота ни. Ние в нито един момент не се намирахме в реална физическа опасност.

– Та те са стреляли по вас бе, човек! – Лорд Алфред удари с юмрук по масата.

– Вярно е, милорд, но всички знаят, че елфите са отлични стрелци. Ако искаха да ни убият, стрелите нямаше да се забиват в дърветата около нас!

– Какво – мислиш – щеше да се случи, ако ги бяхте нападнали? – попита Гюнтар.

– От моя гледна точка това щеше да бъде трагедия, милорд – изрече спокойно Стърм. – От поколения насам хора и елфи не са се убивали един други. Драконовите господари щяха да бъдат много доволни.

Повечето млади рицари изръкопляскаха и лорд Алфред ги изгледа осъдително при това нарушение на Мярата.

– Лорд Гюнтар, искам да ви напомня, че подсъдимият в този процес не е лорд Дерек Краунгард. Той е доказал достойнствата си в не една битка. Мисля, че спокойно можем да приемем неговата оценка за това, кое е вражеска акция и кое не. Стърм Брайтблейд, твърдиш ли, че отправените ти от лорд Дерек Краунгард обвинения не отговарят на истината?

– Милорд – Стърм облиза пресъхналите си напукани устни, – аз не казвам, че рицарят лъже, но твърдя, че се опитва да ме представи в погрешна светлина.

– С каква цел? – попита лорд Майкъл. Стърм се поколеба.

– Предпочитам да не отговарям на този въпрос, милорд – отвърна той толкова тихо, че рицарите от последните редици не го чуха и помолиха да повтори отговора. Той го стори – този път малко по-високо.

– На какво основание отказваш да отговориш на въпроса, Брайтблейд? – попита остро Гюнтар.

– Защото, според Мярата, това ще накърни честта на Рицарството. Лицето на лорда придоби каменно изражение.

– Това е много сериозно обвинение. Осъзнаваш ли, че не разполагаш със свидетели, които да го подкрепят?

– Да, милорд, и точно затова предпочитам да не отговарям.

– Ако ти заповядам да говориш?

– Ще го сторя.

– Тогава говори! Ситуацията е необичайна и не виждам как можем да отсъдим справедливо, без да сме изслушали всичко. – Защо смяташ, че лорд Дерек се опитва да те представи в невярна светлина?

Лицето на Стърм почервения, той стисна и разпусна юмруците си няколко пъти, след което погледна в очите тримата съдии.

Всичко беше изгубено и той го знаеше. Никога нямаше да стане рицар и да постигне онова, което му бе по-скъпо дори от живота. Ако вината за това бе негова, щеше да му е много тежко, но несправедливото обвинение щеше да му тежи още повече, затова изрече думите, които сякаш да превърнат Дерек в негов заклет враг за цял живот.

– Смятам, че ме представя така, защото това обслужва амбициите му, милорд.

Залата се взриви. Дерек скочи. Ако не го бяха удържали, щеше да се нахвърли върху Стърм още тук, в съдебната зала. Гюнтар дълго тропа с ефеса на меча, за да възвори ред, но Дерек седна на мястото си едва когато предизвика Стърм да премерят сили на бойното поле.

Гюнтар го изгледа студено.

– Лорд Дерек, би трябвало да знаете, че дуелите са забранени по време на война! Запазете приличие или ще бъда принуден да ви отстраня от залата.

Рицарят се стовари на мястото си с пурпурно лице. Гюнтар изчака събралите се да се успокоят и продължи:

– Имаш ли да казваш още нещо в своя защита, Стърм Брайтблейд?

– Не, милорд.

– Тогава излез, докато обсъдим случая. Стърм стана, поклони се на лордовете, след което се обърна и се поклони на свидетелите. Двама рицари го отведоха в преддверието на залата и застанаха до вратата.

Той седна на една скамейка в дъното. Външно с нищо не покзваше, че всеки негов нерв бе изопнат като струна. Нямаше намерение да издава онова, което бушуваше в душата му. Знаеше, че няма никаква надежда. Беше го разбрал по изражението на Гюнтар. Но каква щеше да е присъдата – изгнание, конфискация на земите и богатствата? Стърм се

усмихна горчиво, защото не притежаваше никакво имущество, а изгнанието бе напълно излишно, тъй като отдавна живееше далеч от Соламния.

Смърт? Щеше да я приветства с радост. Всичко друго бе по-добро от това лишено от смисъл съществуване и от тъпата, разяждаща болка.

Изминаха часове. Гласовете на тримата съдии се издигаха и снишаваха, нерядко гневни. Повечето рицари се бяха разотиишли, защото само тримата предводители на ордени можеха да определят присъдата. Онези, които останаха, се бяха разделили на враждебно настроени фракции. Младите възхваляваха открито благородното поведение на Стърм и храбрите му постъпки, които Дерек не беше успял да омаловажи. Твърдяха, че е бил прав, когато отказал да се бие с елфите, защото в тези тежки времена соламнийските рицари се нуждаеха от всичките си съюзници. По-възрастните си знаеха един-единствен отговор – Мярата. Дерек бил издал заповед, Стърм отказал да се подчини. Според Мярата това е престъпление. Споровете продължиха целия следобед. Някъде на свечеряване иззвъня малък сребърен звънец.

– Хайде, Брайтблейд – покани го единият от рицарите.

– Време ли е? – вдигна глава той.

Рицарят кимна.

Стърм сведе поглед и призова Паладин да му вдъхне смелост.

Изправи се на крака и изчака рицарите да заемат отново местата си. Накрая пазачите отвориха вратата и му магнаха да влезе. Той пристъпи в залата и погледът му веднага се насочи към масата, зад която седяха тримата лордове. Бащиният му меч лежеше там – мечът, за който легендата твърдеше, че се е предавал от баща на син от времето на самия Бертъл Брайтблейд и който можел да се счупи само ако се пречупел притежателят му. Край острието му бяха разпилени черни рози – древният символ на вината. Стърм сведе очи, за да скрие парещите сълзи.

– Доведете мъжа Стърм Брайтблейд! – извика лорд Гюнтар.

„Мъжът Брайтблейд, а не рицарят!“ – помисли отчаян той. След това си спомни за Дерек, вдигна гордо глава и пристъпи към трибунала, без да откъсва поглед от лорд Гюнтар.

– Стърм Брайтблейд, готов ли си да изслушаш присъдата?

– Да, милорд.

Гюнтар подръпна мустаците си. Онези, които го познаваха отдавна, знаеха, че този жест означава само едно – лордът се канеше да се хвърли в битка.

– Стърм Брайтблейд, от този момент нататък трибуналет ти

забранява да носиш всякакви отличителни знаци и доспехи на соламнийски рицар.

– Да, милорд – преглътна с усилие Стърм.

– От този момент нататък ти се забранява да получаваш каквато и да е плата от ковчезниците на Рицарството и каквито и да е облаги и подаръци...

Рицарите в залата се размърдаха. Това беше абсурдно! От Катализма насам никой не получаваше плата за службата си в ордена. Нещо ставаше. Сякаш бяха чули далечен гръмотевичен тътен преди началото на бурята.

– И накрая... – Лорд Гюнтар се приведе и ръцете му опипаха черните рози около меча. Острият му поглед обходи аудиторията и това повиши напрежението. Проговори, когато дори огънят зад гърба му престана да пращи.

– Стърм Брайтблейд. Рицари. Досега Съдът не е разглеждал подобен случай, но това едва ли е толкова странно, като се имат предвид трудните времена, които настъпиха. Пред нас е един млад кандидат, доказал уменията си на бойното поле. Дори неговият обвинител не ги отрича. Един кандидат, обвинен в неподчинение на директна заповед и малодушие пред лицето на врага. Той не отрича обвиненията, но твърди, че са представени тенденциозно. Мярата ни задължава да приемем твърденията на неведнъж проверки в битки рицар Дерек Краунгард и да пренебрегнем думата на този мъж, който още не е спечелил своя щит. Но тя му позволява да призове свидетели в своя защита. За жалост необичайните обстоятелства и тези мрачни времена не са позволили на Стърм Брайтблейд да ги призове. Поради същата причина Дерек Краунгард също не разполага със свидетели, които да подкрепят обвиненията му. Затова съдът постигна съгласие да приложи следната необичайна процедура.

Стърм се чувстваше все по-объркан и озадачен. Той погледна към съдиите. Лорд Алфред дори не си даваше труд да прикрива гнева си. „Съгласието“ явно не е било леко.

– Ето присъдата – продължи лорд Гюнтар. – Този млад мъж ще бъде приет в най-нисшия орден – Ордена на короната. Гаранцията му е моята дума на честта... – В залата настъпи брожение. – Освен това го назначавам за трети в командването на армията, която ще отплава за Палантас. Мярата предписва в командването да има представител на всеки от трите ордена. Поради това назначавам Дерек Краунгард за върховен главнокомандващ, като представител на Ордена на Розата. Лорд Алфред

МарКенин ще представлява Ордена на Меча, а Брайтблейд ще изпълнява – по мое нареждане – длъжността командир на Ордена на Короната.

В залата настъпи гробна тишина. Стърм усети, че по лицето му се стичат сълзи, но този път не ги скри. Дерек се надигна гневно и изхвърча бесен от съдебната зала, поддръжниците му го последваха. Дочуха се спорадични ръкопляскания. Стърм видя през сълзи радостта на младите рицари, които щеше да командва, и се натъжи. Беше извоювал победа, но го болеше за рицарството. От някога славното братство не бе останало нищо освен една корумпирана фасада.

– Поздравления, Брайтблейд – изрече сковано лорд Алфред. – Надявам се, осъзнаваш какво направи за теб лорд Гюнтар.

– Да, милорд – Стърм се поклони, – и се заклевам в меча на баща си да оправдая доверието му. – Надявам се, млади човече. – Лорд Алфред се обърна и излезе. Лорд Джефри го придружи, без да каже дума.

Но младите рицари го поздравиха с ентузиазъм. Те вече поливаха успехите му с вино и щяха да останат кой знае докога, ако Гюнтар не ги беше отпратил.

Когато останаха сами в залата, Гюнтар се усмихна сърдечно и разтърси ръката му. Младият рицар отвърна на дружеското ръкостискане, но остана сериозен. Той взе меча си и го пъкна в ножницата. Понечи да изхвърли розите, но се спря, взе една и я сложи в пояса си.

– Искам да ви благодаря, милорд – започна Стърм с несигурен глас.

– Няма за какво, синко. – Лорд Гюнтар огледа залата и потръпна. – Хайде да отидем някъде на топло. Какво ще кажеш за малко греяно вино?

Докато вървяха по каменните коридори на древната крепост, откъм двора се чуваха тропот на копита и весели гласове, които подхващаха някаква бойна песен.

– Искам да ви благодаря, милорд – повтори упорито Стърм. – Вие поехте голям риск. Надявам се да се окаже достоен за...

– Риск ли? Глупости, момко! – Той разтри измръзналите си ръце и го въведе в една малка стая, украсена за приближаващите коледни празници с червени зимни рози, отгледани в оранжерията, пера от кралско рибарче и изящни златни коронки. В камината гореше буен огън. Гюнтар нареди на прислугата да донесе два бокала с ароматно вино. – Твоят баща много пъти ме е защитавал и е спасявал живота ми.

– И вие сте правили същото за него, затова не ми дължите нищо. Заложихте честта си заради мен и ако се проваля, ще пострадате вие. Могат да ви отнемат поста, титлата и земите. Дерек ще се погрижи –

добави мрачно. Гюнтар отпи голяма глътка от бокала и погледна младия мъж. Рицарят отпи само от любезност. Ръцете му трепереха видимо.

– Досега провалял ли си се, Стърм?

– Не, милорд. Заклевам се!

– Значи няма от какво да се страхувам! – Лордът се усмихна и отново надигна бокала. – Желята ти успехи в предстоящите битки.

Стърм притвори очи. Напрежението бе твърде голямо. Той подпря глава с дланите си и се разплака. Гюнтар го прегърна и мисълта му се зарея в миналото, защото баща му бе ридал по същия начин в нощта, когато бе изпратил надалеч съпругата си и невръстния си син – нощ, след която никога не ги видя.

Изтощеният Стърм заспа на масата, а Гюнтар продължи да пие, докато накрая също задряма. Дните до отплаването за Палантас се изнизиха много бързо.

Стърм трябваше да си намери доспехи на старо, защото не можеше да си позволи нови. Той опакова грижливо бащините си доспехи, твърдо решен да ги вземе със себе си, след като му забраняват да ги носи. Трябваше да присъства на съвещанията, да изучава дислокацията на войските и да запаметява информацията за врага.

Битката за Палантас щеше да бъде жестока, тъй като от нея зависеше кой да контролира цяла северна Соламния. Градската стража щеше да укрепи стените на града, а рицарите щяха да превземат Кулата на Висшите Клерикали, която охраняваше прохода през планината Вингард. Водачите бяха единодушни относно стратегията, но това бе единствената точка, по която постигнаха съгласие. Съвещанията между тримата командващи протичаха в напрегната и неприятна атмосфера.

Накрая настъпи денят за отплаване. Рицарите се качиха на корабите, а семействата им ги гледаха безмълвно от пристанището.

Съпругите стояха, стиснали устни, също като мъжете си. Всички знаеха, че ако изгубят битката, врагът ще получи голямо предимство по море.

Облеченият в лъскавите си доспехи Гюнтар стоеше на мостика и се сбогуваше със синовете си. Той и Дерек си размениха няколко хладни протоколни думи, защото така повеляваше Мярата.

Последва протоколна прегръдка с лорд Алфред и накрая се сбогува със Стърм. Облеченият в проста и износена броня рицар стоеше встрани от другите.

– Брайтблейд, исках да те питам нещо, но не намерих време през последните дни. Ти спомена, че твоите приятели ще дойдат в Санкристи.

Някой от тях ще може ли да свидетелства в твоя полза?

Стърм се поколеба. Освен за Танис, за друг не се сещаше. През последните дни непрекъснато мислеше за него. Много се надяваше, че ще успее да дойде в Санкрис, но напразно. Където и да се намираше, той сигурно си имаше собствени проблеми и неприятности. Сети се и за още една личност, която отчаяно се бе надявал да види. Стърм попипа несъзнателно Звездата, която висеше на шията му. Усети топлината ѝ и разбра – незнайно как, – че макар и далеч, Алхана беше с него. И тогава...

– Лорана!

– Жена? – Гюнтар се намръщи.

– Да, но е дъщеря на Говорителя на слънцата и е принцеса на Куалиности. Също така и брат ѝ, Гилтанас. И двамата свидетелстват в моя полза.

– Принцеса... – Гюнтар се замисли. Изведнъж лицето му се разведри. – Това е много добре, особено сега, когато получихме вест, че самият Говорител ще присъства на Висшия Съвет, за да обсъдим драконово-то кълбо. Момче, ако това стане ще направя всичко възможно да те известя и тогава отново ще можеш да облечеш доспехите си и да ги носиш с гордо вдигната глава! Ще бъдеш напълно оправдан!

– А вашата чест ще остане ненакърнена. – Стърм разтърси сърдечно ръката му.

– Пфу! Изобщо не мисли за това! – Гюнтар сложи длан на главата му, както бе сложил ръка на главите на синовете си, и Стърм коленичи благоговейно. – Приеми благословията ми, Брайтблейд, благословия, която ти давам вместо твоя баща. Изпълни дълга си, момко, и остани син на баща си. И нека духът на лорд Хума бъде с теб.

– Благодаря, милорд! – Рицарят се изправи. – Сбогом.

– Сбогом, Стърм. – Гюнтар го прегърна здраво, обърна се и го остави.

Зазоряваше се, но слънцето не се виждаше на зимното небе.

Над оловносивото море бяха надвиснали тъмни облаци. Единствените звуци в тишината бяха заповедите на капитаните, отговорите на екипажите, скърцането на лебедките и плюще-нето на платната. Белокрилите кораби вдигнаха котва и отплаваха на север. Последното платно скоро изчезна от хоризонта, но всички продължаваха да стоят на кея. Не си тръгнаха дори когато завали леден дъжд, примесен със сняг, и когато сивкавата пелена закри хоризонта.

3. Драконовото кълбо. Обещанието на Карамон.

Райстлин стоеше на вратата на фургона и се вираше в слънчевата гора. Цареше тишина. Нищо не помръдваше в безбрежния сняг. Спътниците му бяха поели по най-различни задачи. Магьосникът влезе във фургона и затвори добре дървената врата.

От няколко дни лагеруваха тук, в подножието на Кендърмор.

Пътуването им, учудващо безпроблемно и успешно, приближаваше края си. Тази нощ, под прикритието на тъмнината, щяха да тръгнат за Флотсам. Имаха достатъчно пари, за да наемат кораб и да им останат за провизии и за едноседмичен престой в града. Днес следобед щяха да дадат последното представление.

Той отиде в дъното на фургона, яркочервената му сценична роба висеше на един пирон. Сутринта Тика бе понечила да я опакова, но Райстлин беше изръмжал и тя излезе в гората, защото знаеше, че Карамон ще я намери. Магьосникът протегна хилавата си ръка и докосна робата. Тънките му пръсти погладиха с копнеж финото сукно и той съжаля, че този период от живота му свърши.

– Бях щастлив – промълви на себе си. – Странно. Малко са моментите, когато съм го казвал, но никога не съм се надявал на щастие. То е толкова мимолетно в сравнение с магията! Но... но последните седмици бяха мирни. Мирни и щастливи. Не знам дали някога отново ще има такива. Не и след това, което трябва да сторя...

Той поддържа още малко робата, захвърли я на пода и влезе в преграденото със завеса място, което бе само негово. Сега разполагаше с няколко часа уединение, всъщност чак до вечерта. Танис и Ривъруайнд бяха отишли на лов. Карамон заяви същото, но всички знаеха, че това е само предлог, за да се уедини някъде с Тика. Златна Луна приготвяше храната за пътуването. Никой нямаше да го безпокои. Магьосникът кимна и се отпусна доволно. Той седна зад малката сгъваема масичка, която Карамон му беше направил, и внимателно извади от най-вътрешния джоб на робата си една неугледна чанта – чантата, в която се намираше драконовото кълбо, – развърза връвта с треперещи пръсти и я отвори. Райстлин бръкна вътре и извади кълбото. Поддържа го в дланта си и се опита да разбере дали не е настъпила някаква промяна. Зеленикавата светлина все още мъждукаше, а то продължаваше да е студено като късче лед.

Той се усмихна, остави го настрана и започна да рови под масата. Накрая намери онова, което търсеше – грубоват дялан триножник, – взе го и го разпъна. Уредът бе съвсем примитивен. Ако го видеше Флинт, щеше да подскочи от отвращение, но Райстлин не притежаваше нито търпението, нито любовта, необходими при работата с дърво. Беше го направил тайно в дъното на клатушкация се фургон, докато пътуваха по безкрайните пътища, и се надяваше да свърши работа.

Магьосникът постави върху триножника драконовото кълбо.

Кристалната сфера го мамеше, но Райстлин се облегна и търпеливо зачака. Не след дълго кълбото се уголеми, точно както беше очаквал. Или не? Може би самият той се беше смалил? Не знаеше. Единствената разлика се състоеше в това, че бе твърде малък и твърде незначителен, за да се намира в една стая с него.

Магьосникът поклати глава. Не трябваше да се поддава на властта му. В същия миг почувства първите, едва доловими опити на кълбото да го обсеби, които скоро щяха да станат съвсем явни. Гърлото му се сви и той се разкашля. Прокле болните си дробове, пое дълбоко дъх и се насили да диша спокойно и равномерно.

„Трябва да се отпусна – заповяда си мислено. – Не трябва да се страхувам. – Той отправи безмълвен зов към кълбото: – Погледни с каква сила се сдобих! Виж какво направих в Черната гора и в Силванести. Аз съм силен. Не ме е страх.“

Цветовете на кълбото бавно се завъртяха и той притвори очи, за да не го гледа. Когато възвърна самоконтрола си, ги отвори и въздъхна дълбоко. Моментът приближаваше.

Драконовото кълбо беше възстановило напълно първоначалния си размер. Райстлин видя съвсем ясно съсухрените ръце на Лорак, които не можеха да се откъснат от него, и потрепери неволно. „Не! Престани!“ – каза си решително и моментално прогони образа от съзнанието си. Той отново успокои дишането си и прикова необикновените си очи в кълбото. След това протегна тънките си пръсти – много бавно, – поколеба се за последно, обхвана с длани студения кристал и изговори древните думи:

– Аст билак моипаралан/Су аквилар тантангусар.

Откъде знаеше какво да каже? Как накара кълбото да осъзнае приствието му? Райстлин не знаеше. Думите сами изникнаха някъде вътре в него.

Той ги повтори:

– Аст билак моипаралан/Су аквилар тантангусар! Зеленият цвят се

превърна във вихрушка от най-различни цветове, които го замаяха. Кристалът стана толкова студен, че дланите му се вледениха. Райстлин с ужас помисли, че ако ги отдръпне, плътта му ще остане върху кълбото. Той стисна зъби, преодоля болката и за трети път изговори магическите думи.

Цветовете спряха вихреното си движение. В центъра се появи светлина, съставена от всички цветове и от нито един. Той преглътна и опита да потисне спазъма, който се надигаше в гърдите му.

В светлината се появиха две ръце! Магьосникът изпита неистово желание да отдръпне своите, но още преди да помръдне те го хванаха в силна и здрава хватка. Кълбото изчезна! Стаята изчезна!

Райстлин не виждаше нищо – никаква светлина, никакъв мрак.

Нищо! Нищо... освен двете ръце, които стискаха неговите. Той се съсредоточи в тях с ужас.

Човешки? Елфски? Стари? Млади? Не знаеше. Пръстите бяха дълги и тънки, но хватката им бе смъртоносна. Ако го пуснеха, щеше да отплува в нищото, докато мракът милостиво го погълне. Единствено страхът му даваше сила да се държи за тези ръце. Но тогава усети, че те го придърпват по-близо, придърпват го в... в...

Изведнъж Райстлин се пробуди, сякаш някой плисна студена вода в лицето му. „Не! – обърна се той към съзнанието, което контролираше тези ръце. – Няма да дойда!“ – Страхуваше се да се пусне, но много повече се страхуваше да не бъде придърпан там, където не искаше да отива. „Ще запазя самоконтрол“ – заяви на съзнанието и стисна ръцете, като вложи цялата си сила, цялата си воля и магически умения, за да ги придърпа към себе си!

Те застинаха. За един миг двете съзнания се вкопчиха в схватка на живот и смърт. След малко Райстлин почувства как силата изтича от тялото му и ръцете отново взеха надмощие, но този път съвсем малко. Агонизиращият маг призова на помощ всяка капка кръв, съсредоточи се във всеки нерв и всеки мускул, за да им попречи.

Бавно... полека... точно когато мислеше, че сърцето му ще изхвъркне от гърдите и мозъкът му ще се взриви, те отпуснаха мъртвата си хватка. Все още го стискаха здраво, но вече Райстлин контролираше ситуацията.

Екстазът от победата и от магията потече по тялото му, в един момент избухна и го обви топла златиста светлина. Той се разтрепери и почувства как ръцете го обгръщат нежно и му вливат от силата си.

„Какво си ти? – попита без думи. – Добро ли си? Или зло?“ Нито

едното, нито другото. Аз съм нищо и всичко. Аз съм същността на драконите, уловена в кълбото преди много време.

„Какво можеш да правиш? Как управляваш драконите?“ Ако заповядаш, ще ги повикам. Те ми се подчиняват безпрекословно.

„Ще се обърнат ли срещу господарите си? Ще ми се подчиняват ли“

Зависи от силата на господаря и духовната връзка помежду им. По някога тя е много силна и господарят ще продължи да контролира своя дракон. Но повечето ще сторят онова, което им заповядаш. Това е в природата им.

„Трябва да опитам – промълви Райстлин, но не му беше останала почти никаква сила. – Не разбирам...“

Аз ще ти помогна. Сега, когато се съединихме, можеш, винаги да разчиташ на помощта ми. Зная отдавна забравени тайни, които да използваш.

„Какви тайни?...“ – Райстлин почувства, че губи съзнание. Напрежението се бе оказало твърде голямо. Той се помъчи да задържи длани-те си, но те се изплъзнаха.

Ръцете го поеа нежно, като майка детето си.

Отпусни се. Няма да те оставя да паднеш. Спи. Уморен си.

„Кажи ми! Трябва да знам!“ – изкрещя без глас Райстлин.

Ще ти кажа само едно нещо, но след това трябва да спиш. В библиотеката на Палантас има книги, стотици книги, които магьосниците от миналите времена отнесоха там в дните на Изгубената битка. Всеки, който ги погледне, вижда в тях единствено магически енциклопедии и скучни истории за отдавна изгубени в пещерите на времето магьосници.

Райстлин видя мрака, който пълзеше към него, и се вкопчи в ръцете.

„Какво има в тези книги?“

Тогава узна, но заедно със знанието върху него се стовари мракът и го помете като гигантска вълна. Тика и Карамон лежаха прегърнати в една пещера близо до фургона. Пламенната им страст стопляше студения въздух. Мекото ѝ тяло се притискаше до Карамон, а ръцете ѝ милваха лицето му.

– Моля те, Карамон, това е мъчение! Желая те и ти ме желаеш. Не ме е страх. Нека го направим!

Воинът затвори очи. Болката беше непоносима. Знаеше, че може да я премахне завинаги в един сладък миг на екстаз.

Уханната ѝ коса гъделичкаше носа му, а меките ѝ устни галеха

врата му. Беше толкова лесно... толкова прекрасно...

Карамон въздъхна. Силните му ръце хванаха здраво китките ѝ и той отблъсна решително момичето от себе си.

– Не – изрече, преобърна се и се изправи. – Не! Извинявай. Не исках... да стигам чак дотук.

– Е, аз исках! – изкрещя Тика и очите ѝ се замъглиха от сълзи. – Не ме е страх! Вече не ме е страх!

„Не – помисли си той и стисна с две ръце кънтящата си глава. – Ти трепереше в ръцете ми като подплашен заек.“ Тика пристегна връзките на бялата си блуза, но дръпна толкова силно едната, че тя се скъса.

– Ето! Видя ли какво стана! – Тя захвърли копринената връв на пода на пещерата. – Съсипах си блузата и сега всички ще разберат какво сме правили! Или поне ще си мислят, че сме го правили! Аз... аз... Ох, какво ли говоря! – Тика се разплака и в безсилието си зарови лице в дланите си и се залюля назад-напред.

– Не ме интересува какво ще си помислят! – Гласът на Карамон отекна в пещерата, но не посмя да я успокои, защото знаеше, че ако я докосне, страстта им отново ще се разгори. – Освен това не си мислят нищо. Те са ни приятели и... Искат да сме щастливи и не разбират защо още не сме... ъ... ами любовници. Танис дори ми каза в лицето, че съм глупак...

– И е прав. – Гласът на Тика едвам се чуваше изпод мокрите от сълзи къдрици.

– Може би. А може би не.

– Тогава е заради Райстлин, нали? Той не ме харесва и ме мрази!

– Ти не знаеш какво се случи с Райстлин в Кулите на Висшата магия! Никой не знае. И никой никога няма да узнае. Но аз знам! Аз бях там! Аз видях! Накараха ме да видя! – Карамон потрепери, закри лицето си и въздъхна дълбоко. – Казаха: „неговата сила ще спаси света.“ Каква сила? Вътрешна ли? Аз съм външната му сила! Аз... не разбирам, но в онзи сън Райст ми каза, че ние сме една личност, прокълнатата от боговете да обитава две тела. Ние имаме нужда един от друг – поне засега. – Лицето му помръкна. – Това сигурно няма да трае вечно. Може би някой ден той ще намери външната си сила...

Тика преглътна и прокара ръка по лицето си.

4. Коледни гости.

След като изпрати рицарите за Палантас лорд Гюнтар отпътува за дома си. Пътищата бяха кални и едва проходими и прибирането му отне няколко дни. Конят му затъваше често и тъй като го обичаше почти колкото синовете си, слизаше и вървеше пеша, когато това се налагаше. За това се прибра в крепостта си уморен, подгизнал и премръзнал. Главният коняр излезе лично да се погрижи за животното.

– Изтрий го добре – нареди Гюнтар и се свлече от седлото. – Горещи овесени ядки и... – Инструкциите продължиха, а конярят кимаше чинно, сякаш за пръв път в живота му се случваше да се грижи за кон. Лордът тъкмо се запъти към конюшната, когато възрастният майордом излезе и го дръпна настрани.

– Милорд, имате гости. Пристигнаха преди няколко часа.

– Кои са? – попита без особен интерес Гюнтар, тъй като гостите бяха нещо обичайно, особено по коледно време. – Лорд Майкъл? Той не можа да дойде с нас и аз му казах да се отбие на връщане...

– Един старец, милорд – прекъсна го Уилс, – и някакъв кендер.

– Кендер ли? – разтревожи се лордът.

– Боя се, че да, милорд. Но не се притеснявайте – побърза да добави майордомът, – заключил съм всичкото сребро в едно чекмедже, а нейно благородие скри бижутата си долу в избата.

– Да не сме под обсада, по дяволите! – изръмжа Гюнтар, но все пак прекоси огромния двор доста по-бързо от друг път.

– Човек трябва много да внимава с тия създания – мърмореше майордомът, подтичвайки след господаря си.

– Какви са тия, някакви просяци? Защо си ги пуснал вътре? – раздразни се Гюнтар. В момента копнееше единствено за чаша греяно вино, за сухи дрехи и жена му да му разтрие гърба. – Дай им храна и малко пари и ги отпрати. И в никакъв случай не забравяй да претърсиш кендера.

– Точно това щях да направя, милорд – изрече с накърнено достойнство Уилс. – Но те са много особени – най-вече старецът. Ако пита те мен, сигурно е изпечен шпионин. Знае повече, отколкото е полезно за него – а също и за нас.

– Какво имаш предвид?

Гюнтар спря и изгледа внимателно майордома, защото се

доверяваше на изострения му нюх и наблюдателността му. Уилс се озърна и му прошепна:

– Старецът каза да ви предам, че имал спешни новини за Драконо-вото кълбо, милорд!

– Какво?! – Гюнтар не повярва на ушите си. Никой не знаеше за кълбото, или поне той смяташе така. Естествено рицарите знаеха. Дерек ли беше издал тайната, или това бе някоя от поредните му интриги? – Уил, постъпил си мъдро, както винаги. – Къде са?

– Оставих ги в оръжейната стая, милорд, защото реших, че там могат да сторят най-малко пакости.

– Само да се преоблека и идвам веднага. Ти настани ли ги, както се полага?

– Да, милорд – отвърна Уилс и забърза след господаря си. – Занесох им бира, месо и хляб. Вероятно кендерът вече е задигнал чиниите...

Гюнтар и Уилс спряха пред вратата на оръжейната стая и се заслушаха какво си говорят странниците.

– Остави го веднага на мястото му! – заповяда един властен глас.

– Няма! Мое си е! Виж, беше в торбата ми.

– Ами да, нали го пхна там преди минутка.

– Жестоко грешил! – Вторият глас звучеше обидено.

– Мое е! Ето, виж какво пише тук...

– „На скъпия ми съпруг Гюнтар, по случай деня от сватбата ни“ – отвърна първият глас.

В стаята настъпи кратка тишина и пискливият глас прозвуча отново, но вече малко по-тихо.

– Сигурно се е търкулнало съвсем случайно в торбата ми, Физбан. Точно така! Ами да, тя беше под масата! Какъв късмет. Ако беше паднало на пода, сигурно щеше да се счупи...

Лорд Гюнтар отвори вратата с мрачно и решително изражение, а Уилс се промъкна след него и огледа бързо предметите в стаята.

– Честита Коледа.

Двамата непознати се извърнаха. Старецът държеше в ръка красива глинена халба. Уилс се спусна като ястреб и я грабна от ръцете му, след което изгледа смразяващо кендера и я постави високо на полицата над камината, където нямаше да може да я стигне.

– Трябвам ли ви още, милорд? – попита майордомът и хвърли многозначителен поглед към кендера, – или да остана и да държа под око вещите?

Гюнтар понечи да отговори, но старецът направи повелителен

жест.

– Добри човече, донеси ни още малко бира. И, ако обичаш, този път не я точи от бурето за прислугата! Отвори онова в ъгъла до стълбите. Знаеш кое... дете е цялото в паяжини.

Челюстта на Уилс увисна.

– Отивай! Какво стоиш и зяпаш като риба на сухо! Малко му е бавничка мисълта, нали? – попита дружески старецът Гюнтар.

– Д-да – заекна лордът. – Няма нищо, Уилс. Аз с-също бих изпил една халба от... от... бурето... д-до стълбите. А ти откъде знаеш?

– О, той е магьосник – обади се кендерът и седна на стола без покана.

– Магьосник ли? – Старецът се озърна. – Къде? Тас го мушна в ребрата и му прошепна нещо.

– Сериозно? Аз? Не думай! Забележително! Ами, щом казваш – май наистина си спомних едно заклинание... Огнена топка! – Как ли се правеше? Чакай! – Той започна да мълви някакви странни думи, но кендерът бързо скочи от стола и го разтърси.

– Не, старче, не! Не сега!

– Май си прав – съгласи се тъжно той. – Макар че това е едно чудесно заклинание...

– Сигурно – измърмори тотално озадаченият Гюнтар, но след това тръсна глава и продължи с необходимата строгост. – Кои сте вие и защо сте тук? Уилс спомена за някакво драконово кълбо...

– Аз съм... – Магьосникът млъкна и премигна.

– Физбан – продължи вместо него кендерът и въздъхна. Внезапно се изправи и протегна любезно ръчицата си. – А аз съм Таселхоф Бърфут. – След което понечи да седне, но се сети за нещо и отново скокна. – О, Честита Коледа и на вас, сър рицарю.

– Да, да – Гюнтар се ръкува с него, но мисълта му бе заета с друго. – Какво знаете за драконовото кълбо?

– А, да, кълбото – отнесеното изражение изчезна от лицето на Физбан и той се втренчи изпитателно в лорда. – Къде е то? От доста време го търсим.

– Боя се, че не мога да ви кажа – отвърна хладно Гюнтар. – Всъщност не знам за какво говорите и дали това нещо изобщо е тук...

– О, било е тук – прекъсна го Физбан – Донесъл го е един Рицар от Ордена на Розата, някой си Дерек Краунгард, а с него е бил и Стърм Брайтблейд.

– Те са ми приятели – обясни Таселхоф, като видя провисналото

чене на лорда. – Всъщност аз им помогнах да вземат кълбото – добави скромно кендерът. – Отнехме го от един зъл магьосник, който живееше в един леден дворец. Това е най-чудесната история... – Той се наведе заговорнически към лорда. – Искате ли да ви я разкажа?

– Не – отвърна Гюнтар и ги изгледа смаяно. – Ако вярвам на всякакви измишльотини... чакай, Стърм спомена нещо за някакъв кендер. Кои още бяха с вас?

– Джуджето Флинт, ковачът Терос, Гилтанас и Лорана...

– Точно така! – възкликна рицарят, но след това се ще. – Стърм не спомена никакъв магьосник...

– О, това е, защото съм умрял – поясни Физбан и краката си на масата. Гюнтар се облещи, но преди да успее да каже нещо, в стаята влезе Уилс, изгледа кръвнишки кендера и остави халбите на масата пред господаря си.

– Ето три халби, милорд. И с онази на полицата стават четири. Ще е добре, когато се върна, все още да са четири! – Той излезе и затръшна шумно вратата.

– Ще ги държа под око – обеща много сериозно Тас. – Вашите слуги често ли крадат посудата?

– Аз... не... Умрял ли? – Лордът усещаше, че ситуацията започва да му се изплъзва от контрол.

– Това е дълга история. – Физбан пресуши халбата на един дъх и избърса пяната от устните с върха на мустаците си. – О, превъзходно пиво. Та докъде бях стигнал?

– Ти си умрял – подсказа услужливо Тас.

– А, да. Както казах, това е дълга история. Нямам време да я разказвам. Искам да взема кълбото. Къде е то? Гюнтар се изправи с намерението да повика прислугата и да изхвърли откачения старец и кендера, но тъкмо отвори уста, когато напрегнатият поглед на стареца го погълна.

Соламнийските рицари открай време се бояха от магията. Не бяха участвали в разрушаването на Кулите на Висшата магия – това бе против Мярата, – но посрещнаха радушно прокуждането на магьосниците от Палантас.

– Защо искаш да знаеш? – промълви немощно рицарят и ужасен осъзна, че странната сила на стареца пречупва волята му. Много бавно и неохотно отново седна на стола си.

Очите на Физбан проблеснаха.

– Това не те засяга. Достатъчно е да знаеш, че аз съм дошъл – за него. То бе направено преди много години от могъщи магове! Знаем какво

представява и какви са възможностите му.

Гюнтар се бореше със себе си. В крайна сметка, кълбото бе строго охранявано и освен това, ако този старец наистина знаеше нещо, какво толкова щеше да стане, ако му каже? А и съзнаваше, че в случая мнението му няма никакво значение.

Физбан взе халбата с отнесен вид и я надигна към устните си, след което я изгледа жално тъкмо когато Гюнтар му отговаряше.

– Драконовото кълбо е при гномовете.

Магьосникът изтърва халбата и тя се разби с трясък на пода.

– Знаех си, че така ще стане – продума със съжаление Тас, вперил очи в парчетата.

Гномовете живееха в планината Зарежи откакто се помнеха и тъй като това интересувахе само тях, единствено те водеха летоброенето. Но определено живееха тук отпреди първите рицари да пристигнат в Санкрис от новата си родина, Соламния, и преди да построят постовете и крепостите си по западната им граница.

Гномовете хранеха неизменна подозрителност към всички непознати и затова доста се разтревожиха, когато видяха кораба и от него започнаха да слизат високи и горди човешки същества, облечени във военни униформи. Бяха твърдо решени да залазят планинския си рай далеч от очите на пришълците и пристъпиха към незабавни действия. Първоначално решиха да се скрият в подземните си пещери, но тъй като бяха най-развитата в техническо отношение раса в Крин (те бяха изобретили парната машина и пружината), им хрумна друга, по-добра идея – да скрият самата планина! Следващите месеци се превърнаха в истинска инквизиция за изтъкнатите им гении, но накрая задачата беше решена.

Точно в този повратен момент един член на гномската философска Гилдия се сети да зададе въпроса, дали не съществува някаква вероятност рицарите да са забелязали планината, която все пак бе най-високата на острова. И дали внезапното ѝ изчезване нямаше да породи любопитство у човешките същества?

Този въпрос ги хвърли в душевен смут. Дискусиите продължиха дни наред и гномовете-философи се разделиха на две течения. Първото се обедини около тезата, че ако в гората падне дърво, шумът от падането му ще съществува дори да няма кой да го чуе. Второто смяташе обратното. Някой попита какво общо има това с първоначалния въпрос, но проблемът бе своевременно пренасочен към специален комитет. Междувременно виделите се в чудо инженери решиха все пак да задействат устройството. Това се случи в деня, който все още фигурира в

летописите на Санкрисст като Денят на Развалените Яйца (без да се забравя, че същият бе почти напълно унищожен по времето на Катаклизма). Същия този ден един от предците на лорд Гюнтар се събудил и в просъница се зачудил дали синът му отново не е пропаднал през покрива на курника. Такова произшествие беше станало само преди няколко седмици, докато преследвал един петел.

– Заведи момчето на езерото – казала жена му.

– Ти го заведи – промърморил сънено предшественикът на Гюнтар, обърнал се на другата страна и се завил презглава.

– Не мога! – отвърнала тя още по-сънено. – Коминът връща! Тогава двамата скочили, вече напълно разбудени, и осъзнали, че димът, който изпълвал стаята, не идвал от комина и че източникът на отвратителната миризма не е от курника. Те, както и всички останали обитатели на новата колония, се втурнали навън, кашляйки и давейки се от вонята, която се усилвала с всяка изминала минута. Не виждали нищо, защото земята била покрита с гъст жълтеникав дим, който смърдял като оставени три дни на слънце яйца.

След няколко часа повечето колонисти започнали да припадат от миризмата. Останалите незабавно се отправили към брега. Задишали с благодарност свежия морски бриз и започнали да се чудят дали някога ще успеят да се приберат в домовете си, като от време на време хвърляли по някой тревожен поглед, за да видят дали жълтият облак не се е разнесъл. За своя огромна изненада забелязали цяла армия от ниски, кафяви същества, които изпълзвявали от дима и се строполявали безжизнени в краката им. Милостивите соламнийци веднага им оказали помощ и така било осъществено първото запознанство между двете раси в Санкрисст, което скоро се превърнало в дружба. Соламнийците питаели огромна почит към четири неща: личната чест, Кодексът, Мярата и техниката, затова били дълбоко впечатлени от устройствата, които облекчавали труда, като например макарата, лоста, винта и зъбното колело. Рлицарите скоро открили, че макар да приличали на джуджетата по ниския си ръст и набитите фигури, приликата между тях и гномовете свършвала дотук. Гномовете били хърбави, с кафява кожа, бели коси, нервни и темпераментни. Първоначално соламнийците сметнали речта им за някакъв чужд език, но се оказало, че това бил общият, но изговорът им бил много бърз. Малко по-късно планината се сдобила с име. Това станало, когато един от старейшините направил грешката да попита един гном за името ѝ. Приблизителният превод гласял нещо като: Велика, Огромна, Висока Земна Маса, Съставена От Различни Скални Пластове, Които

Ние Идентифицирахме Като Гранит, Обсидиан, Кварц С Примеси От Други Скални Породи, Които Все Още Разработваме, и Която Притежава Собствена Вътрешна Отоплителна Система, Която Ние Изучаваме С Цел Да Я Копираме Някой Ден, Която Загрива Скалите Както До Течно, Така И До Газообразно Състояние, Които Инцидентно Излизат На Повърхността И Се Стичат По Склона На Великата, Висока, Огромна Земна Маса...

– Зарежи – побързал да го прекъсне старейшината. Зарежи! Гномовете страхотно се впечатлиха. Това, че тези човешки същества успели да редуцират нещо толкова гигантско и величествено до нещо толкова просто, не било за вяване. И така, от този ден нататък планината била прекръстена на Зарежи – за огромно облекчение на гномската Гилдия на Картографите.

След това рицарите и гномовете заживели в мир и разбирателство и когато възниквали някакви проблеми от техническо естество, рицарите се допитвали до джуджетата. Така протекла една цяла техническа еволюция.

Когато пристигнало драконово кълбо, соламнийците пожелали да узнаят как работи то. Дали го на гномовете и изпратили двама млади рицари да го охраняват. Мисълта, че кълбото може да е магическо, изобщо не им хрумнала.

5. Гномови пръсти.

– Запомни. На този свят няма и никога не е имало гном, който да е успял да завърши изречението си. Единственият начин да разбереш нещо е да ги прекъснеш. Не се притеснявай, че ще те сметнат за невъзпитан. Те точно това очакват.

Тирадата на магьосника бе прекъсната от появата на един гном в дълга кафява роба, който се поклони почтително. Таселхоф го огледа с нескрито любопитство – никога не беше виждал гном, макар древните легенди за Сивия скъпоценен камък на Гаргат определено да свидетелстваха, че двете раси са далечни братовчеди. В този млад гном определено имаше нещо кендерско – тънките ръце, любознателното изражение и зорките блеснали очички, които не пропускаха нищо. Но приликата свършваше дотук. Той не притежаваше нищо от лекомисленото отношение на кендерите към живота, беше нервен, сериозен и делови.

– Таселхоф Бърфут. – Кендерът протегна любезно ръка, гномът я пое, огледа я с интерес и след като не откри нищо впечатляващо, я раздруса вяло. – А това е... – Тас понечи да представи Физбан, но млъкна, защото гномът най-спокойно се пресегна и взе хупака му.

– О...! – Очите му блеснаха при вида на оръжието. – Пратетеданя-койчленна Оръжейнатагилдия...

Пазачът на входа на приземното ниво не го изчака да довърши, натисна някакъв лост и се разнесе пронизителен звук. Тас реши, че зад гърба му се е приземил дракон и подскочи, готов за отбрана.

– Сирена – поясни Физбан. – Свиквай отсега.

– Сирена? Но от нея излиза дим! Как става... Ей! Върни се! Дай си ми хупака! – Но тоягата му вече се отдалечаваше по коридора, понесена от три ентузиазириани гнома.

– Изпитателнатазала – изрече гномът – приСкимбош...

– Какво?

– Спомена нещо за изпитателна зала – преведе Физбан, – но последното не го разбрах. Говори малко по-бавно! – Той размаха жезъла си към гнома.

Той кимна, без да откъсва жаден поглед от жезъла му, но когато разбра, че това е едно съвсем обикновено, леко очукано дърво, отново се обърна към мага и кендера.

– Чужденци – започна той, – ще 'с 'питама д'сиспомня... – Изведнъж започна да говори бавно и отчетливо. – Ще се опитам да си спомня, затова не се притеснявайте, защото вашето оръжие няма да бъде повредено. Ние само ще му направим чертеж...

– Наистина ли? – прекъсна го Тас, ужасно поласкан – Ако искате, мога да ви демонстрирам действието му. – Товабилонаней... – светнаха очите на гнома.

– Я кажи как се казваш – отново го прекъсна кендерът, доволен, че се е научил да общува. Физбан направи бърз жест, но късно.

– Гношошаламарионининилисиилфанитдислишксди... – Той спря, за да си поеме дъх.

– Това името ти ли е? – впечатли се Тас не на шега. Джуджето изпусна шумно въздуха си.

– Да – отсече с леко раздражение. – Това е първото ми име и ако ме оставиш да се доизкажа...

– Стой! – викна Физбан. – Приятелите ти как ти викат? Гномът отново си пое дъх.

– Гношошаламарионининилис...

– А рицарите как ти викат?

– О! – Гномът изглеждаше разочарован. – Гнош, ако нямате...

– Благодаря ти – отсече Физбан. – Виж сега, Гнош, ние много бързаме. Нали разбираш, война и какво ли още не. Както пише в писмото си лорд Гюнтар, трябва да видим дракононото кълбо.

Черните очички на Гнош проблеснаха тревожно и той закръши нервно ръце.

– Щом лорд Гюнтар изисква това, ще го видите, но – ако смея да попитам – с какво интересът ви към него се различава от обикновено любопит...

– Аз съм магьосник... – започна Физбан.

– Магьосник! – Гномът толкова се въодушеви, че забрави да говори бавно. – Елатогаваетоотуккъм изпитателната – залазащотодракононотокълбоделонамногovelикимагьосници...

Тас и Физбан премигнаха неразбиращо.

– О, просто елате... – подкани ги нетърпеливо гномът.

И преди да разберат какво става, той – без да спира да дърдори – ги подкара през входа на планината, задействайки безброй звънци и сирени.

– Изпитателна зала? – обърна се полугласно кендерът към Физбан, докато подтичваха след Гнош. – Какво ще рече това? Нали няма да го повредят?

– Не мисля. – Рошавите бели вежди на магьосника се събраха внушително над носа му. – Не забравяй, че Гюнтар е изпратил двама рицари да го охраняват.

– Тогава защо се тревожиш?

– Драконовите кълба са странни и много могъщи. Страхувам се – магьосникът говореше по-скоро на себе си, – че ще се опитат да използват нас!

– Но в книгата, която прочетох в Тарсис, пишеше, че те дават власт над драконите! – прошепна Тас. – Това не е ли добро? Искам да кажа, нали драконовите кълба не са зло?

– Зло? О, не! – Физбан поклати глава. – Точно в това е проблемът. Те не са нито добро, нито зло. Те не са нищо! Или може би трябваше да кажа, те са всичко.

Тас реши, че едва ли ще получи ясен отговор от магьосника, чиито мисли явно бяха заети с нещо друго, и затова реши да се разнообрази, като поговори с домакина им.

– Какво означава името ти? – попита Тас. Гнош се усмихна

щастливо.

– В Началото Боговете Създали Гномовете И Един От Първите, Когато Създали, Бил Наречен Гнош Първи И Такива Били Забележителните Събития, Които Се Случили През Неговия Живот: Той Се Оженил За Марионинилис...

На Тас му се зави свят.

– Чакай малко. Колко дълго е името ти?

– Заема една ей такава книга в библиотеката – Гнош разпери гордо ръце, – защото ние сме много древен род, както ще разбереш, когато продъл...

– Добре, добре – побърза да го прекъсне Тас и се спъна в някакво въже, тъй като не гледаше в краката си. Гнош му помогна да се изправи. Когато кендерът вдигна глава, видя, че то водеше към някакво въжено гнездо, където въжетата бяха свързани и отиваха в различни посоки. Тас се зачуди накъде отиваха. – Ще ми кажеш друг път.

– Ама има някои наистина интересни моменти – опита се да го придума Гнош, докато минаваха през огромната стоманена врата – и мога да се спра на някои от тях, като например онази част, където пра-пра-пра-прабаба Гнош изобретява горещата вода...

– Много ще се радвам да ги чуя – задави се Тас, – но няма време.

– Да, предположих нещо подобно – натъжи се гномът. – И без това се намираме пред входа към главната камера и затова, ако ме извиниш...

Той продължи да говори и докато дърпаше някакво въже. Отново изсвири сирена. Прозвучаха два звънеца и един гонг и отнякъде изригна мощен облак пара, която едва не ги свари. Стоманените врати бавно започнаха да се отварят, но буквално в същия миг блокираха и само след минути мястото се изпълни с гномове, които крещяха и спореха кой е виновен за аварията.

Таселхоф Бърфут обичаше да крои планове за бъдещето, за времето, когато тази война щеше да е свършила и драконите избити (кендерът определено запазваше позитивния си мироглед).

Беше решил първо да посети Сестън, джуджето-земеров от Пакс Таркас. Земеровите живееха интересно и той щеше да е много щастлив, стига да не се наложеше да яде храната им. Но в мига, в който влезе в планината Зарежи, твърдо реши, че ще се върне и ще остане тук, при гномовете. Кендерът за пръв път в живота си виждаше нещо толкова прекрасно. По някое време просто застина на място, без да може да откъсне поглед от онова, което го заобикаляше. Гнош го погледна.

– Нали е внушително?

– Едва ли бих употребил точно тази дума – измърмори Физбан.

Намираха се в централната част на града на гномите, построен съпаловидно по повърхността на изгаснал вулкан. Тас се загледа нагоре... и нагоре... и нагоре...

– Колко нива има? – попита кендерът и едва не падна по гръб, докато се опитваше да види последното.

– Трийсет и пет и...

– Трийсет и пет! – повтори изумено Тас. – Изобщо не си представям какво е да живееш на трийсет и петото. И колко стъпала има дотам?

Гнош изсумтя.

– О, това са примитивни приспособления и ние ги заменихме много отдавна и продължаваме ги да усъвършенстваме. А сега погледни някоиотнайвеликолепнитетехнологиикоитосмевключиливупотреба...

– Виждам. – Тас сведе поглед. – Вие да не се подготвяте за някоя грандиозна битка? През целия си живот не съм виждал толкова катапулти... – Гласът му замря. Още докато говореше, прозвуча сирена, един катапулт се задейства с грохот и някакъв гном се понесе във въздуха. Това не бяха военни машини, а устройства, които заместваха стъпалата.

Приземният етаж бе претърпан с всички видове катапулти, които беше родила техническата мисъл на гномовете. Имаше катапулти-прашки, катапулти-арбалети, катапулти-трамплини, катапулти с парно задвижване (експериментални, в момента се работеше по регулирането на температурата на водата).

Около катапултите, над катапултите, под катапултите и през катапултите бяха прокарани километри и километри въжета, които минаваха през невиджано разнообразие от зъбни колела и макари и всички те се въртяха, скърцаха и тракаха. От машинариите и от стените стърчаха огромни лостове, които множество гномове бутаха или дърпаха, в съответствие с желаното от тях движение.

– Прекалено е да се надявам, че Изпитателната зала е на приземния етаж, нали? – запита безпомощно Физбан. Гнош поклати глава.

– Изпитателната зала е на ниво петнайсет... Възрастният магьосник издаде покъртителен стон, Изведнъж се чу ужасен звук, от който зъбите на Тас изтръпнаха.

– А, чакат ни. Елате... – каза Гнош и Тас заподскача ентусиазирано подире му.

Стигнаха до някакъв гигантски катапулт. Един гном им махна неърпеливо и посочи опашката от гноми, които чакаха да им дойде редът.

Тас скоочи в креслото на катапулта-прашка и загледа с очакване лоста, но Гнош отиде при него и го сгълча.

– Първо възрастните, млади човече, затова станиведнагаипусни... – той извлече Тас от креслото с учудваща сила – магьосникадаминепредтеб...

– А, не, няма проблем – възпротиви се Физбан и отстъпи, но се спъна в някаква купчина въжета. – Аз... май си спомних едно заклинание, дето ще ме отнесе чак догоре. Ще левитирам. К-как беше? Само секунда да си го спомня.

– Ти беше този, който бързаше – спомена безмилостно Гнош и се вторачи в магьосника. Джуджетата на опашката се Развикаха и започнаха да ги бутат грубо.

– Ох добре де – измърмори старецът и се остави гномът да му помогне да се качи в креслото. Джуджето на лоста изкрещя нещо, което прозвуча като „коенво?“

Гнош посочи нагоре и изкрещя в отговор:

– Скимбош!

Началникът застана пред първата поредица от пет лоста, от които излизаха безброй въжета и изчезваха в безкрайността, Физбан седеше в креслото с нещастен вид и се опитваше да си припомни заклинанието.

– Сега! – изкрещя Гнош и дръпна Тас, за да му покаже великолепната гледка. – Само след секунда началникът ще даде сигнал, да, ето го...

– Какво прави това въже? – прекъсна го Тас, като видя началника да дърпа първото въже.

– Задейства звънеца в Скимбош... ъъ... ниво петнайсет... и им сигнализира да очакват пристигане...

– А какво ще стане, ако звънецът не се задейства? – настоя да разбере Физбан.

– Тогава се задейства втори звънец, който им казва, че първият звънец не е...

– А какво става тук долу, ако звънецът не задейства?

– Нищо. Това е проблемнаСкимбошаненаш...

– Ако те не знаят, че идвам, проблемът е мой! – изрева Физбан. – А може би просто ще тупна там и ще ги изненадам!

– А – изрече гордо Гнош, – сегашевидите...

– Аз слизам... – заяви магьосникът.

– Не, чакай! – От вълнение гномът съвсем забрави паузите между думите. – Тевечесаготови...

– Кой е готов? – Физбан се ядоса не на шега.

– Скимбош! Мрежата, която щете улови, щевидиш...

– Мрежа! – Физбан пребледня. – Това вече е прекалено! – Той се надигна и понечи да слезе, но в това време началникът се пресегна и натисна първия лост. Катапултът изскърца и започна да се издига към най-високата точка. Внезапното движение отхвърли Физбан в креслото и шапката падна над очите му.

– Какво става? – Тас се опита да надвика скърцането.

– Нагласяват позицията! – изкрещя в отговор Гнош. – Дължината и ширината са изчислени предварително и катапултът е настроен така, че да се озове в правилната позиция за изпращането – на пасажера...

– А каква е тази мрежа? – кресна отново Тас.

– Магьосникът ще прелети до Скимбош. О, съвсем безопасно е, уверявам те. Провеждали сме изследвания, всъщност доказахме, че летенето е по-безопасно от ходенето. Точно когато се намира в най-високата точка от траекторията си, Скимбош хвърля под него мрежа, която го хваща ей така... – Гнош демонстрира с ръце и замахна, сякаш ловеше муха – и го издърпва...

– Каква невероятна точност се изисква!

– Точността е поразителна, защото се постига чрез една кука, която изобретихме, макар че... – Гнош стисна устни и веждите му се събраха в една – нещо разстройва съвсем незначително настройката, но ние създадохме комитет...

Той натисна лоста и Физбан полетя с писък.

– Олеле, майко! – Гномът зяпаше машинарията. – Струва ми се, че...

– Какво? Какво? – Тас подскачаше и се опитваше да види какво става.

– Мрежата пак се отвори твърде рано. – Гнош поклати глава. – И това се случва за втори път днес само на Скимбош и това определено ще бъде поставено на дневен ред на следващото събрание на Гилдията на мрежар...

Тас гледаше със зяпнала уста Физбан, който пореше въздуха с огромна скорост, и изведнъж разбра за какво говореше гномът. Мрежата на петнайсетото ниво – която трябваше да се отвори малко след като магьосникът започнеше да пада и която трябваше да го улови – се е отворила преди Физбан да беше достигнал нивото. Той се удари в нея и заприлича на размазан на стената паяк. Задържа се за миг с разперени ръце и крака и след това падна. Моментално задрънчаха звънци и гонгове.

– Не ми казвай – продума нещастно Тас. – Това е алармата, която сигнализира, че мрежата не го е хванала.

– Точно така, но не се притеснявай – Гнош се засмя, – защото алармата задейства един уред, който отваря мрежата на ниво тринайсет точно навреме – опа, малко късно... ами, тогава остава ниво дванайсет...

– Направи нещо! – изкрещя в ухото му Тас.

– Я не се стягай! Акоискашдатикажаоновоакоеитоискахда-тикажазакрайната аварийна спасителна система атяе, ох етоя...

Кендерът наблюдаваше изумено как дъната на шестте огромни варела, които висяха на стените на ниво три, се отвориха и изсипаха хиляди сюнгерите в центъра на пода. Това явно се правеше в случай, че откажеха всички мрежи на всички нива. За щастие мрежата на девето ниво сработи и се отвори под магьосника точно навреме. След това го уви и го издърпа на балкона, където гномите демонстрираха явно нежелание да го освободят от мрежата, когато чуха пороя от ругатни и клетви.

– Сегавечевсичкоенаредиетвойред – каза Гнош.

– Може ли един последен въпрос? – извика Тас, докато се настаняваше в креслото. – Какво става, ако откаже аварийната система със сюнгерите?

– Много просто. – Гнош се усмихна щастливо. – Виждаш ли, ако паднат много късно, тогава алармата изключва и освобождава точно в центъра водата от един огромен варел и след като сюнгерите така и така вече са там, е много по-лесно да се почисти...

Началникът натисна лоста.

Тас очакваше да открие в Изпитателната зала какви ли не чудесии, но за негова най-голяма изненада тя бе почти празна. Осветяваше се само от един отвор, прооит в склона на планината.

На това просто, но хитроумно устройство ги научи едно пътуващо джудже, което го наричаше „прозорец“. Гномовете много се гордееха с него. В залата имаше три маси. На средната, около която се тълпяха множество джуджета, бяха сложени драконово кълбо и хупакът на Тас.

Кендерът забеляза, че кълбото бе възстановило първоначалния си размер. Иначе си беше същото – кръгло парче кристал с млечнобял отенък отвътре. До него стоеше млад солам-нийски рицар с ужасно отегчено изражение, който го охраняваше.

Настроението му се промени рязко, когато новодошлите нахълтаха в залата.

– Всичкоенаред – успокои го Гнош. – Това са двамата, за които ни

предупреди лорд Гюнтар... – Той ги поведе към масата, без да спира да дърдори. Когато погледна кълбото, очите му светнаха. – Драконово кълбо – промълви щастливо, – след всички тези години.

– Какви години? – изръмжа Физбан и спря на известно разстояние от масата.

– Вижте сега – започна да обяснява Гнош, – всеки гном има Мисия на живота, която е определена още при раждането му. От този момент нататък единственият му стремеж е да я изпълни. Моята Мисия е да изследвам драконово кълбо, още откакто...

– Но драконовите кълба ги няма от стотици години насам! – възкликна невярващо Тас. – Никой не знаеше за тях! Откъде накъде това е твоята Мисия на живота?

– О, ние знаехме за тях – възрази Гнош, – защото това е била Мисията на живота на дядо ми, а след това на баща ми, но и двамата си отидоха, без дори да видят драконово кълбо, и аз се боях, че това ще се случи и с мен, но най-накрая се появи това и аз ще мога да намеря място на моя род в отвъдното...

– Искаш да кажеш, че ако не изпълниш Мисията на живота си, няма да стигнеш до... ъ... отвъдното, така ли? Да, ама дядо ти и баща ти...

– Навярно сега са на някое много неудобно място – натъжи се Гнош, – където и да е то... Майчице! С кълбото се случваше нещо удивително. То започна да излъчва вихри от най-различна светлина, сякаш подканяше някого, Физбан промълви някакви странни думи, пристъпи към него и сложи длани отгоре му. То моментално почерня. Старецът огледа присъстващите с толкова мрачно и сериозно изражение, че дори Тас побърза да се отдръпне.

– Излезте! – прогърмя гласът на магьосника. – Всички!

– Имам заповед да не напускам залата и няма... – Рицарят посегна към меча си, но Физбан изрече бързо няколко думи и мъжът се строполи на пода.

Гномовете се изпариха и оставиха Гнош сам.

– Хайде, Гнош! – подкани го Тас. – Никога не съм го виждал такъв. По-добре да го послушаме, в противен случай може да ни превърне в земерови или нещо още по-гадно!

Хлипацият гном позволи на кендера да го изведе от залата, но не откъсна очи от кълбото, докато вратата се захлопна.

– Мисията на живота ми... – изстена той.

– Няма страшно – увери го Тас, макар да не бе много сигурен, защото изобщо не беше сигурен. Изражението на Физбан не му хареса.

Всъщност лицето му не приличаше на неговото, нито на някой, с когото би желал да има нещо общо!

На Тас му стана студено и усети, че стомахът му става на топка. Гномовете мърмореха нещо помежду си и хвърляха по някой и друг предпазлив поглед към него. Кендерът преглътна и се опита да прогони горчилката от устата си. След малко придърпа Гнош към себе си.

– Разбра ли нещо за това кълбо, докато го изучаваше? – попита тихо.

– Ами – Гнош се замисли, – открих, че вътре в него има нещо – или изглежда, че има, – защото се вирах дълго време и отначало не виждах нищо, но тогава, тъкмо когато се канех да се откажа, видях в мъглявина-та някакви думи...

– Какви думи? – прекъсна го жадно Тас. Гномът поклати глава.

– Не знам. Не можах да ги прочета. Никой не може да ги прочете, даже членовете на Гилдията за Чуждестранни Езици...

– Сигурно са били магически – измърмори Тас.

– Да. И аз така реших...

Вратата се отвори с трясък и Физбан излезе, стиснал малка черна чанта в едната си ръка и жезъла си и хупака на Тас в другата. Гнош се промуши покрай него.

– Кълбото! – изпищя той. Беше толкова потресен, че за пръв път в живота си довърши изречение. – Ти си го взел!

– Да.

Тас го погледна внимателно и разбра, че е на края на силите си – кожата му беше посивяла, клепачите му бяха подпухнали и се подпираше тежко на жезъла си.

– Ела с мен, момчето ми – каза на гнома, – и не се притеснявай. Мисията на живота ти ще бъде изпълнена. Но сега трябва да отнесем това кълбо на Съвета на Белия камък.

– И аз ще дойда с теб? Пред Съвета? – Гнош плесна с ръце от възторг. – Навярно ще ми разрешат да докладвам, как мислиш...

– Без никакво съмнение – увери го Физбан. – Ей сегичка, само да си приготвя нещата, къде са ми записките... Гнош изхвърча нанякъде. Магьосникът се извърна и огледа толкова страховито останалите гномове, които се промъкваха зад гърба му, протегнали жадно ръце към жезъла, че те побързаха да отстъпят и да се скрият в Изпитателната зала.

– Какво откри? – попита Тас и се приближи предпазливо. Около магьосника сякаш се бе сгъстил облак от мрак. – Гномовете не са му направили нищо, нали?

– Не, за техен късмет, защото още работи и е страшно могъщо. От действията на някои ще зависи много – може би съдбата на света.

– Какво имаш предвид? Нали Съветът ще вземе решението?

– Нищо не разбираш, момчето ми – заключи нежно магъосникът. – Спри малко, трябва да си почина. – Физбан седна на пода и се подпря на стената. След малко тръсна глава и продължи: – Аз съсредоточих цялата си воля върху това кълбо. О, не за да властвам над драконите – добави, като видя широко отворените му очи. – Погледнах в бъдещето.

– И какво видя? – попита неохотно Тас, защото от тъжното му изражение разбра, че може би е по-добре да не знае.

– Видях, че пред нас има два пътя. Ако поемем по лекия, отначало всичко ще изглежда наред, но в края му ще се спусне мрак, който никога повече няма да се вдигне. Ако тръгнем по другия път, ще ни бъде много трудно и може да заплатим с живота на хора, които обичаме, дори да заплатим с душите им. Но само чрез тези скъпи жертви ще открием надеждата. – Физбан затвори очи.

– И кълбото има нещо общо с всичко това, така ли? – потръпна Тас.

– Да.

– Ти знаеш ли какво трябва да се направи... за да поемем... по трудния път? – попита кендерът, макар че се страхуваше от отговора до смърт.

– Знаем – отвърна тихо Физбан. – Но нещата не зависят от мен, а от други.

– Ясно – въздъхна Тас. – От някои важни клечки, предполагам. Като крале, елфи, рицари. – Изведнъж думите на Физбан отекнаха в съзнанието му. Живота на хора, които обичаме.

В гърлото му се надигна топка, която го задави, и той наведе глава. Това приключение не се развиваше според очакванията му!

Къде е сега Танис? Ами добрият стар Карамон? А хубавата Тика? Беше се опитвал да не мисли за тях, особено след като сьнува онзи сън.

Ами Флинт? Не трябваше да тръгвам без него, помисли тъжно Тас. Той можеше да умре, може би дори вече е мъртъв! Живота на хора, които обичаме! Винаги беше смятал, че докато са заедно, могат да победят всичко и всеки! Но сега се бяха разпилели и съдбата се обърна наопаки!

Той усети, че Физбан го гали по перчема, единствената му голяма суета, и за пръв път в живота си се почувства изгубен, самотен и много изплашен. Магъосникът го прегърна нежно, Тас зарови лице в ръкава му и се разплака.

– Да – потупа го окуражаващо Физбан, – важни клечки.

6. Съветът на Белия камък. Една важна личност.

Съветът на Белия камък се събра на двайсет и осми декември, или Деня на Глада, както бе известен в Соламния. Името му идваше от онези дни на първата зима след Катаклизма. Лорд Гюнтар намери за уместно да назначи събирането на Съвета точно в този ден, тъй като тогава се постеше и се медитираше.

Беше изминал почти един месец, откакто войската отплава за Палантас. Вестите, които получаваше оттам, не бяха никак добри. Последният доклад пристигна тази сутрин, той го прочете два пъти, въздъхна дълбоко и го прибра в пояса си.

В близкото минало Съветът на Белия камък се беше събирал само веднъж – малко преди елфите да избягат в южен Ергот и драконовите армии да нападнат северна Соламния. Събранието бе планирано месеци наред и затова присъстваха всички негови членове – и пълноправни, и наблюдатели. Пълноправни бяха онези, които имаха право на глас – соламнийските рицари, гномовете, джуджетата от хълмовете, тъмнокожите морски хора от северен Ергот и колонистите от Санкрисст. Статут на наблюдатели имаха елфите, планинските джуджета и кендерите. Те можеха да се изказват, но не и да гласуват.

Първият ден беше преминал доста напрегнато. Всички стари междурасови дрязги и вражди избухнаха с пълна сила. В един момент дори се наложи да разтърват със сила Арман Кхарас, представител на планинските джуджета, и Дънкан Хамъррок от хълмовете, които бяха на път да пролеят кръв заради някакви стари противоречия помежду си. Алхана Старбрийз, която представляваше елфите от Силванести в отсъствието на баща си, упорито отказа да проговори през цялото време.

Беше дошла само заради Потииос от Куалиности, когото подозираше в заговор с хората и бе твърдо решена да го предотврати.

Но притесненията ѝ се бяха оказали напразни. Между елфите и хората цареше такова недоверие, че те разговаряха помежду си само защото така ги задължаваше добрият тон. Не ги впечатли дори трогателната реч на лорд Гюнтар, в която той заяви: „Нашето единство означава мир, а разединението – край на надеждата!“

Потииос обвини хората за завръщането на драконите и заяви, че трябвало сами да се справят с бедата, която са си навлекли. Когато

приключи изказването си, Алхана напусна високомерно събранието, не оставяйки никакво съмнение относно позицията на Силванести.

Арман Кхарас обяви, че неговият народ имал добрата воля да помогне, но добави, че обединението на планинските джуджета било немислимо, докато не се намерел Чукът на Карас. Гюнтар се видя принуден да отпише и тях. Всъщност единственият, който охотно предложи помощта си, беше Кронин Тисълнот, главатар на кендерите. Но само мисълта за армия от кендери ги накара да настръхнат, затова предложението му бе прието с любезни усмивки и ужасени погледи зад гърба му.

Така първият Съвет се разпусна без никакви съществени резултати. Гюнтар хранеше повече надежда за това второ събиране, особено след намирането на драконовото кълбо. Бяха дошли представители и на двете елфски фракции. От страна на Куалинести присъстваше самият Говорител на Слънцата и водеше със себе си някакъв човек, който твърдеше, че е посветен на Паладин. Но Гюнтар беше любопитен да разбере кой ще е представителят на Силванести. Предполагаше, че ще е лордът, обявил се за регент след загадъчното изчезване на Алхана Старбрийз.

Елфите бяха пристигнали в Санкрисст преди два дни и шарените им палатки, украсени с копринени флагове, се открояваха на фона на унилото поле и сивото мрачно небе. Те бяха единствената друга раса, която щеше да присъства, защото нямаха време да изпратят вест на планинските джуджета, а за джуджетата от хълмовете се знаеше, че се сражават на живот и смърт с драконовите войски и нито един вестonosец не можеше да стигне до тях.

Гюнтар се надяваше, че този път елфите и хората ще се обединят в борбата за освобождаването на континента Ансалон, но тази надежда увяхна още преди началото на събранието.

След като прочете доклада от Палантас, лордът излезе от палатката си и огледа за последен път поляната с Белия камък, за да се увери, че всичко е наред. По пътя го настигна майордомът Уилс.

– Милорд – изпуфтя възрастният мъж, – върнете се незабавно.

– Какво има?

Но майордомът бе твърде запъхтян, за да отговори. Гюнтар въздъхна и се върна в палатката си, където завари облеченият в пълни бойни доспехи лорд Майкъл да крачи нервно, заедно с още някакъв меч.

– Какво има? – Сърцето му се сви при вида на мрачното му изражение.

Майкъл отиде бързо при него и го сграбчи за ръката.

– Милорд, научихме, че елфите ще настояват драконовото кълбо да

им бъде върнато на всяка цена. Ако не, ще воюват с нас!

– Какво? – Гюнтар не повярва иа ушите си. – Война? Срещу нас? Това е абсурд! Не могат... Сигурен ли си? Доколко е достоверна информацията ти?

– Боя се, че ще поискат точно това. Но нека ви представя Елистан, посветен на Паладин. Точно той ми донесе новината.

– Слушал съм много за вас, сър. – Гюнтар протегна ръка на мъжа и го огледа с любопитство. Беше си преставял някакъв блед, изпит аскет с отнесен поглед, но не и този добре сложен мъж, който спокойно можеше да се сражава с всеки един от рицарите му. На врата му висеше древният символ на Паладин – платинен медальон с гравюра на дракон. Гюнтар видя в нова светлина всичко, което беше чул от Стърм, включително и намеренията на посветения да обедини елфите и хората. Елистан се усмихна уморено, сякаш долавяше всяка мисъл, която минаваше през главата му.

– Да, провалих се – призна той. – Успях единствено да ги доведем тук, но явно целта им е била да ви поставят този ултиматум.

Гюнтар се стовари в креслото си и махна към двамата да седнат. На масата пред него бяха разгънати карти на континента Ансалон, на които с черно бе отбелязано настъплението на драконовите армии. Погледът му се задържа за миг върху тях, след което ги помете на пода с един замах.

– Ами защо не вземем просто да се предадем и да изпратим съобщение на Драконовите господари: „Няма смисъл да идвате и да ни избивате. Справяме се чудесно и сами.“ – Той захвърли ядосано на масата доклада, който беше получил сутринта. – Ето какво пристигна от Палантас! Населението настоява рицарите да напуснат града, защото преговаряли с Драконовите господари и присъствието им „сериозно компрометираща позициите им“. Отказват да получат всякаква помощ. А войската им стои и бездейства!

– А какво прави лорд Дерек, милорд? – попита Майкъл.

– Той, рицарите и стотина пешаци, бегълци от окупираните земи в Тротил, укрепват кулата на Върховните Клерикали южно от Палантас, която охранява единствения проход през планината Вингаард. Известно време ще можем да удържим нашествениците, но ако драконянската войска пробие... По дяволите! – Той удари с юмрук по масата. – Проклети глупаци! Сега пък и това! – махна с ръка по посока на елфските палатки, въздъхна и подпря глава с ръце. – Е, какво ще ни посъветваш, посветени?

Елистан се замисли, преди да отговори.

– В Дискосвете на Мишакал пише, че поради самата си природа зло то неизбежно ще се обърне срещу себе си, затова е обречено на поражение... Не знам какво ще излезе от този Съвет, но искам да ви предупредя: не тръгвайте с поражение в сърцата си, защото това е първата победа на злото. – Той стана и излезе от палатката.

Настъпи злокобна тишина. Гюнтар си помисли, че целият свят е замлъкнал. През нощта вятърът беше утихнал, а тежките сиви облаци приглушаваха всички звуци и дори тропетите, възвестяващи зората, звучаха глухо и необичайно. Някакво шумолене привлече вниманието му и той разтърка очи. Майкъл събираше разпилените карти.

– Ти какво мислиш? – попита Гюнтар.

– За кое?

– За този посветен.

– Определено не е онова, което очаквах. Не прилича на днешните шарлатани. Повече ми напомня за посветените от легендите, които предвождали рицарите във времената преди Катаклизма.

Този мъж може да се бие с теб рамо до рамо и с едната ръка да призовава благословията на Паладин, докато с другата размахва копието. Носи медальон, който никой не е виждал, откакто боговете ни изоставиха, но дали е истински посветен? – Майкъл вдигна рамене. – Само един медальон не е достатъчен.

– Прав си – надигна се Гюнтар. – Време е за Съвета, но ти остани тук. Може да пристигнат някакви вести. – Той понечи да излезе, но точно на входа спря. – Не е ли странно, Майкъл, ние винаги сме се уповавали на боговете и на вярата, а сега, когато получаваме възможност да възродим вярата си, я поставяме под въпрос. – Той поклати глава и излезе.

Както беше казал лорд Гюнтар, соламнийците бяха верни Последователи на своите богове. Поляната на Белия камък бе свещено място още от времето преди Катаклизма. Това необикновено природно явление будеше любопитството на хората, откакто се помнеха. Дори Върховните свещеници на Ишар бяха благословили огромния бял камък в средата на вечнозелената поляна, обявявайки го за свещена реликва на всички богове, и забранили до него да се доближава смъртен.

Поляната остана свещено място и след Катаклизма, защото дори той не успя да я засегне. Легендите твърдяха, че когато огнената планина се стоварила от небето, земята около Белия камък се разцепила и пропаднала, но камъкът останал непокътнат.

Огромната бяла скала вдъхваше такова страхопочитание, че и до днес никой не смееше да се доближи до нея. Тя излъчваше някаква необикновена сила и около нея винаги бе топло, а тревата – зелена.

Лорд Гюнтар пристъпи на поляната и вдъхна топлия, приятен въздух. Тялото му се отпусна и го обзе вътрешен покой както при допира на Елистан. Той се огледа и видя, че всичко е подготвено. Върху зелената трева бяха поставени масивни дървени столове с резбовани облегалки. От дясната страна на Белия камък седяха петима от членовете с право на глас, а от лявата – трима наблюдатели на Съвета. Полираните скамейки за останалите – както изискваше Мярата – бяха разположени срещу Белия камък и членовете на Съвета.

Свидетелите започнаха да пристигат. Двете елфски раси седяха заедно, далеч от хората, които прииждаха на тълпи, но никой не говореше. Едни, защото почитаха Деня на Глада, други, като джуджетата, мълчаха от почит към внушителната обстановка. Местата на първия ред бяха запазени за онези, които Съветът щеше да удостои с честта да изкажат мнението си.

Гюнтар видя суровото лице на Потииос, придружаван от група воители, които насядаха отпред, и се зачуди къде е Елистан. Не знаеше дали е шарлатанин, но думите му го бяха впечатлили и искаше той да ги повтори пред всички. Докато се оглеждаше за него, видя три странни фигури, които също седнаха най-отпред – магьосникът с опърпаната шапка, кендерът и някакъв гном от планината Зарежи. Тримата се бяха върнали едва предишната вечер.

Дойдоха и наблюдателите – лорд Куинат от Силванести и Говорителят на Слънцата. Гюнтар се загледа с любопитство в Говорителя, защото знаеше, че е един от малцината живи, които помнеха ужасите на Катаклизма. Той вървеше сковано и приличаше на болник, но когато седна и прикова поглед в свидетелите, Гюнтар забеляза, че очите му са все така живи и магнетични. Рицарят познаваше седящия до него лорд Куинат и го смяташе за не по-малко арогантен и високомерен от Потииос, но без да притежава интелигентността му. Колкото, до принца, лордът предполагаше, че при други обстоятелства би могъл дори да го хареса, защото имаше всички качества, на които се възхищаваха рицарите, с изключение на прекомерната избухливост.

Мислите му бяха прекъснати, защото настъпи моментът пълноправните членове да заемат местата си. Пръв седна Мир Картон от северен Ергот, тъмнокож мъж със стоманеносива коса и ръце на великан. До него се настани Сердин МарТасал, представител на колонистите от

Санкрисст, и накрая лорд Гюнтар, Рицар на Соламния.

Лордът огледа присъстващите за последен път. Говорителят седеше от едната страна на камъка заедно с лорд Куинат, а срещу тях бяха насядали свидетелите. Кендерът мълчеше и клатеше късите си краченца във въздуха, а гномът шумолеше с някакви книжа. Гюнтар се размърда неспокойно и помисли, че нямаше да е лошо, ако предварително бе изслушал доклада му. Възрастният магьосник се прозяваше, почесваше се по главата и от време на време надничаше безучастно изпод шапката си.

Всички бяха готови. Гюнтар даде сигнал и двама рицари пристъпиха на поляната, понесли златна поставка, върху която имаше дървен сандък. Възцари се гробна тишина. Всички бяха вперили поглед в драконовото кълбо. Рицарите спряха точно пред Белия камък. Единият постави на земята златния статив, а вторият отвори сандъка и внимателно извади кълбото, което бе възвърнало първоначалния си размер.

Тълпата се разшумя. Говорителят на Слънцата се размърда и се намръщи, а Потюос се обърна към седналия до него благородник и му каза нещо. Гюнтар забеляза, че всички елфи бяха въоръжени. Колкото и малко да разбираше от техния протокол, това определено бе лош знак, но нямаше избор. Трябваше да продължи. Рицарят призова за тишина и обяви:

– Откривам Съвета на Белия камък.

Само след две минути Тас вече бе убеден, че ще се случи нещо ужасно. Говорителят на Слънцата се надигна от мястото си и прекъсна речта на Гюнтар:

– Няма да се разпростирам надълго – обяви кралят на елфите с глас, който напълно подхождаше на оловносивите облаци, надвиснали в небето. – Когато откраднах кълбото, силванести, куалинести и каганести проведоха съвещание. Тези три народа заседават за пръв път от времето на Братоубийствените войни насам. – Той замълча, за да подчертае значението на последната фраза, след което продължи: – Решихме да загърбим личните си разногласия и стигнахме до единодушното заключение, че драконовото кълбо принадлежи на нас, а не на хората или на която и да е друга раса в Крин. Затова се изправам тук, пред Съвета на Белия камък, и изисквам то да ни бъде върнато веднага! В замяна на това гарантираме, че ще го пазим на сигурно място, докато не се наложи да бъде използвано.

Говорителят седна и тъмните му очи обходиха тълпата, която приглушено роптаеше. Членовете на Съвета от страна на лорд Гюнтар поклатиха глави с мрачни изражения, а тъмнокожият представител на

хората от северен Ергот му прошепна нещо и сви юмруци, за да подчертае думите си. Лордът го изслуша, кимна няколко пъти, след което се надигна, за да отговори на краля на елфите. Думите му бяха спокойни, добре премерени и много любезни, но същността им бе, че рицарите по-скоро ще пратят елфите по Бездната, отколкото да им върнат кълбото.

Говорителят прие посланието му, маскирано зад любезните фрази, и стана да отговори. Направи го само с едно изречение, но то изправи на крака всички присъстващи.

– В такъв случай ние още в този момент ви обявяваме война!

Елфи и хора се хвърлиха към драконовото кълбо, което проблясваше в млечнобяло върху златната стойка. Гюнтар призова към ред, като тропаше с дръжката на меч си по заседателната маса, а Говорителят даваше указания на елфски, приковал тежкия си поглед в Потиос. Накрая редът бе възстановен, но атмосферата бе като пред буря.

Гюнтар и Говорителят започнаха да си разменят остри реплики. Тъмнокожият моряк не издържа и направи няколко язвителни забележки по адрес на елфите, но Кралят на Силванести го сринна с убийствените си отговори. Много от рицарите напуснаха за малко събранието, върнаха се въоръжени до зъби и застанаха до Гюнтар. Елфите също станаха и заобиколиха водачите си.

Гнош постепенно осъзна, че няма да има възможност да прочете доклада си. Таселхоф се огледа отчаяно за Елистан. Надяваше се да се появи, защото само той можеше да помири тези раси. Или Лорана.

Но къде беше тя? Елфите хладно го бяха осведомили, че от приятелите му няма ни вест, ни кост. Предполагали, че са се изгубили в планините. Тас отново съжали, че не остана с тях. Защо, защо този откачен дърт магьосник го взе със себе си? Тук бе напълно безполезен. А може би Физбан щеше да се намеси?

Кендерът го погледна обнадежден, но старецът спеше дълбоко!

– Събуди се, моля те! – разтърси го той. – Направи нещо!

В този миг лорд Гюнтар изкрещя:

– Нямайте никакви права над драконовото кълбо! Когато лейди Лорана и останалите претърпяха корабокрушение, те са го носели на нас! Вие се опитахте насила да го задържите в Ергот и собствената ви дъщеря...

– Аз нямам дъщеря! – отвърна грубо Говорителят.

Нещо се речупи в Таселхоф. В съзнанието му изникна нейният образ – как с последни сили побеждава злия магьосник, който пазеше кълбото, как се биеше с драконяните и прострелваше с лъка си белия

дракон. Лорана, която полагаше нежни грижи за него, когато едва не бе умрял, презряна от собствения си народ след всичко, което бе сторила, за да ги спаси, след всичко, което бе пожелвала...

– Престанете! – чу собствения си глас кендерът. – Престанете веднага и ме изслушайте!

Изведнъж, за своя огромна изненада, забеляза, че всички млъкнаха и се втренчиха в него, но внезапно осъзна, че не знае как да продължи. Разбираше, че трябва да каже нещо, защото в крайна сметка вината бе негова – нали той бе прочел за тези проклетии кълба. Тас преглътна мъчително, смъкна се от скамейката и отиде при Белия камък, където двете враждебни групировки го заобиколиха. С крайчеца на окото си долови, че Физбан се подхилва изпод шапката си – или поне така му се стори.

– Да... аз... – Кендерът се чудеше какво да каже, когато внезапно го осени спасителна идея. – Настоявам да представлявам моя народ и да заема полагащото ми се място при наблюдателите.

Той застана точно пред драконовото кълбо, заметна кестенявия си перчем и вдигна глава. Белият камък се издигаше пред него и Тас побърза да отмести поглед към Гюнтар и Говорителя.

Изведнъж разбра какво трябва да направи, но самата мисъл го накара да се разтрепери от страх. Него, Таселхоф Бърфут, който цял живот не бе изпитвал страх! Беше се срещал с дракони, без дори да трепне, но от това, което щеше да направи сега, буквално му приля от страх. Усещаше ръцете си, все едно цял ден е правил снежни топки без ръкавици, а езикът му сякаш бе залепнал за небцето. Но твърдо реши да не се предава. Трябваше все пак да каже нещо, за да не разберат намеренията му.

– Знам, че никога не сте гледали сериозно на нас, кендерите – започна той и осъзна, че гласът му е твърде висок и писклив, – но не ви виня. Ние не притежаваме чувство за отговорност, но за сметка на това сме много любопитни. И сега ви питам как може човек да разбере нещо, ако не е любознателен?

Лицето на Говорителя се вкамени и дори Гюнтар се намръщи.

– Предполагам, че ви е писнало от неприятностите, които забъркваме, макар че го правим несъзнателно, и понякога се сдобиваме с някои предмети, които не ни принадлежат. Но ние никога не забравяме едно нещо, и то е...

Бърз и повратлив като мишка, той се изплъзна от тремавите ръце, които се опитваха да го уловят, и се добра до кълбото за секунди. Лицата се размазаха пред погледа му, виждаше само зиналите им усти, които

крещяха нещо. Таселхоф сграбчи кълбото и го запрати към Белия камък с едно-единствено движение.

Бляскавият кръгъл кристал се задържа във въздуха сякаш векове и Тас се запита дали въобще може да се счупи.

Но илюзията съществуваше само в трескавото му съзнание. В следващия миг кълбото се удари в скалата и се разпръсна на хиляди искрящи парченца. Във въздуха остана само облаче млечнобял дим, което сякаш се опита отчаяно да остане цяло. След това топлият пролетен бриз го подхвана и го разнесе.

Възцари се напрегната, злокобна тишина. Кендерът се изправи и огледа спокойно останките от кълбото.

– Един кендер никога не забравя, че трябва да се бие с драконите, а не със своите.

Изведнъж нещо тупна на земята. Гнош беше припаднал.

В същия момент тишината се взриви. Гюнтар и Говорителят се хвърлиха едновременно към Тас и го сграбчиха за раменете.

– Какво направи? – Лицето на лорда бе разкривено от гняв, а очите му светеха с безумен пламък.

– Ти ни обрече на смърт! – Пръстите на Говорителя се впиха в плътта на кендера като нокти на хищна птица. – Унищожи единствената ни надежда!

– И затова ще умреш пръв! – Потюос се надвеси над свития на топка кендер и мечът проблесна в ръката му. Дребното личице на Тас бе смъртнобледо, а в погледа му се четеше примирение.

„Танис много ще се разочарова, като разбере какво съм направил – помисли скръбно. – Но поне ще му кажат, че съм загинал геройски.“

– Ей, ей, ей... – продума някакъв сънен глас. – Никой няма да умира! Поне не сега. Я престани па размахваш този меч, Потюос!

Ще вземеш да нараниш някого.

Кендерът надникна изпод морето от ръце и ослепителни брони и видя прозяващия се Физбан, който прескочи тялото на припадналия гном и се приближи към мелето.

Всички му сториха път, сякаш някаква невидима сила ги принуждаваше. Потюос се извърна към него. От яд устата му пръскаше слюнки и думите му излитаха почти неразбираеми.

– Махни се старче, да не пострадаш и ти!

– Казах да престанеш да размахваш тоя меч! – ядоса се Физбан и насочи пръст към оръжието.

Потюос изрева от болка, изпусна го и притисна горящата си ръка.

След това се втрени изумен в оръжието си – по ефеса бяха наболи тръни! Магьосникът отиде до него и го изгледа гневно.

– Ти си добро момче, но явно не са те научили да уважаваш възрастните. Като казах да оставиш меча, имах точно това предвид! Следващия път може и да ме послушаш! – Гневният МУ поглед се обърна към Говорителя. – Ами ти, Солостаран? Ти също беше свестен човек преди двеста години. Отгледа три прекрасни деца – казах три! И не ми дрънкай глупости, че си нямал дъщеря. Имаш, и тя е чудесно момиче. Много по-разумна от теб Сигурно се е метнала на майка си... Докъде бях стигнал?

А да. Освен това отгледа и Танис. Или си забравил? Знаеш ли че точно с тези четирима младежи все още можем да спасим света. А сега искам всички да си седнат по местата. Това се отнася и за теб, лорд Гюнтар. Хайде, Солостаран, ще ти помогна. Ние, старците, трябва да се подкрепяме един друг. Жалко, че си такъв глупак.

Рицарите и елфите насядаха бавно по местата си, без да откъсват мрачни погледи от разбитото драконово кълбо. Физбан се обърна към лорд Гюнтар, който се канеше да каже нещо, но изведнъж се отказа от намерението си. Магьосникът се усмихна доволно и отиде при Тас. Кендерът продължаваше да трепери от объркване и страх.

– Иди и се погрижи за оня нещастник. – Той махна по посока на Гнош, който лежеше на земята без признаци на живот.

Тас се запъти към гнома и коленичи над него, безкрайно облекчен да види нещо различно от изкривени от ярост и страх физиономии.

– Гнош! – прошепна нещастно и го потупа по бузата. – Извинявай.

Наистина съжалявам. Искам да кажа, за Мисията на живота ти и за душата на баща ти и за всичко. Но просто нямаше друг начин.

Физбан се обърна бавно и изгледа тълпата, килвайки назад шапката си.

– Така... А сега възнамерявам да ви чета конско. Всички го заслужавате и затова не ми правете такива обидени физиономии.

– Този кендер – магьосникът посочи Таселхоф, който опита да стане почти невидим – има повече мозък под смешния си перчем от всички вас. Знаете ли какво щеше да ви се случи, ако не го беше направил? Знаете ли? Е, ще ви кажа. Само да поседна някъде... – Физбан се огледа разсеяно. – А, ето... там. – Той кимна доволно, седна на тревата и се облегна на свещения Бял камък! От гърлата на рицарите се изтръгна ужасен вик от това светотатство.

– Никой смъртен не може да докосва Белия Камък! – изкрещя

Гюнтар и понечи да се втурне към стареца.

Физбан се обърна бавно към него и го погледна.

– Още една дума – и ще ти окапят мустаците. Сядай и млъквай!

Рицарят застина на място с едно-единствено властно движение на ръката на магьосника. Не му оставаше друго, освен да се върне на мястото си.

– Докъде бях стигнал, преди да ме прекъснат? – намръщи се Физбан. Погледът му се зарея и попадна върху останките от кълбото. – А, да. Тъкмо щях да ви разказвам една история. Едни щяха да вземат кълбото и да го пазят, докато настъпи моментът да спасят света. Да, то може да го спаси, но само ако знаеш как да го използваш. Някой да има такива познания или да разполага с подобна сила? Това кълбо е създадено от най-могъщите древни магове и притежава есенцията на доброто и злото. Червените роби обединиха тези две есенции и ги свързаха със своето собствено могъщество. Малцина могат да разберат драконовото кълбо, да проумеят тайните му и да овладеят неговата мощ. Малцина... и нито един от тях не се намира сред вас!

Всички мълчаха и слушаха като омаяни плътния глас на магьосника, който заглушаваше дори бурния вятър, издухал черните облаци от зимното небе.

– Други настояват да вземат кълбото, за да го използват, но щяха да открият, че са си навлекли непоправима беда. А колкото до разбитите надежди, ще ви кажа само, че надеждата е чиста загуба на време, но сега тя се роди отново...

Един внезапен порив на вятъра отнесе шапката му и я подгони игриво около него. Физбан изръмжа и запълзя подир нея. Тъкмо когато се наведе, слънцето се показа иззад облациите. Проблесна ослепителен сребрист лъч, последван от страшен грохот.

Белият камък се беше разцепил на две.

Физбан лежеше в основата му и стискаше шапката си. Точно до него стоеше изправен бляскав меч, запратен от чернокож мъж със сребърна ръка. Придружаваха го още трима: Лорана, Флинт и Елистан. Ковачът изтръгна оръжието от останките на бялата скала, вдигна го над главата си и сребърното острие отрази лъчите на слънцето.

– Аз съм Терос Айрънфелд и през последния месец ковах това! – Той размахва оръжието. – Взех разтопено сребро от сърцето на сребърния дракон и със сребърната ръка, която ми дариха боговете, изковах това оръжие, както бе предречено в легендите.

Сега го давам на всички раси в Крин, за да се обединим и да

победим злото, което иска да ни погълне във вечен мрак. Донесох ви Драконовото копие!

Терос отново заби копието в земята сред парчетата от драконовото кълбо.

7.

Неочаквано пътешествие.

– Аз привърших със задачата си и съм свободна да си тръгна – заяви Лорана.

– Да – кимна разбиращо Елистан, – знам защо си тръгваш. – Тя се изчерви и сведе поглед. – И къде смяташ да отидеш?

– В Силванести. Там го видях за последен път.

– Но само в съня...

– Не, това бе нещо повече от сън. Той беше там, жив, и аз трябва да го намеря.

– Разбира се, скъпа, но в такъв случай трябва да останеш Казваш, че в онзи сън той е намерил драконово кълбо, е у него, непременно ще дойде в Санкрист.

Лорана не отговори. Стоеше и се взираше през прозореца на стаята в крепостта на лорд Гюнтар, където тя, Елистан, Флинт и Таселхоф бяха отседнали като гости.

Когато се разотиваха от Поляната с Белия камък, баща ѝ я беше помолил да се върне с него в южен Ергот, но тя отказа. Знаеше, че никога вече няма да може да живее сред своите.

Баща ѝ не настоя, но тя видя в погледа му собствените си неизречени мисли. Гилтанас не беше дошъл с тях и Лорана не искаше да му каже накъде е тръгнал любимият му син, но го увери, че е жив. Пътешествието, което той и Силвара бяха предприели, бе страшно и опасно.

– Ти знаеш къде е той, нали? – попита Говорителят след проточило-то се мълчание.

– Знам, или поне знам накъде се отпрати.

– И не можеш да го споделиш дори с мен, неговия баща? Лорана поклати глава.

– Не, не мога. Когато той се впусна в тази отчаяна мисия, се разбрах да не издаваме на никого накъде е тръгнал. На никого!

– Значи ми нямаш доверие...

Лорана въздъхна и погледът ѝ се премести върху разцепения Бял

камък.

– Татко, та ти едва не поведе война... срещу единствената раса, която можеше да ни помогне да се спасим...

Баща ѝ не отвърна нищо, но от хладното сбогуване и от начина, по който се облегна на ръката на Потиос, Лорана разбра, че той вече има само едно дете.

Терос отпътува с елфите, но преди да замине, заяви следното:

– Драконовите копия, които успях да изкова за един месец, са много малко. Сребърните дракони ми дадоха всички, които са запазили от онези времена, но са ни нужни много повече.

Необходими са ми помощници! Освен това расите трябва да се обединят в борбата срещу драконовите армии. Елфите се съгласиха да му предоставят помощници, но що се отнасяше до борбата...

– Това е въпрос, който тепърва предстои да бъде обсъден – каза Говорителят.

– Само не го разисквайте прекалено дълго – отсече Флинт Файърфорд, – за да не се окаже в един момент, че го обсъждате с някой Драконов Господар.

– Елфите нямат нужда от съветите на джуджетата. А освен това ние дори не знаем дали тези копия вършат някаква работа! Вярно, в легендите се говори, че ще бъдат изковани от някой си Сребърната ръка, но освен това се казва, че трябва да се използва Чукът на Карас, а къде е той? – попита Говорителят.

– Чукът нямаше да пристигне навреме, дори да бяхме успели да го опазим от драконовите армии. Той е бил необходим в миналото, защото за изработката на копията не е била достатъчна само човешка сила, но аз притежавам такава – заяви гордо ковачът. – Видяхте какво се случи със скалата, когато я ударих с копието.

– Нека да видим какво ще се случи с драконите – заяви Говорителят. С това Вторият Съвет на Белия камък приключи. От кумова срама Гюнтар предложи да изпратят на рицарите в Палантас копията, които Терос беше донесъл.

Лорана гледеше унилия зимен пейзаж и си спомни думите на лорда, че в долината много скоро ще завали сняг.

„Не мога да остана тук – помисли си тя и залепи лице на прозореца. – Ще полудея.“

– Разгледах картите на Гюнтар – проговори тя по-скоро на себе си – и видях разположението на драконовите войски. Танис никога няма да успее да стигне до Санкрист, няма представа каква опасност го грози.

Трябва да го предупредя.

– Скъпа, не знаеш какво говориш – обади се тихо Елистан. – Ако той не може да стигне до Санкрис, как ти ще стигнеш до него? Помисли логично...

– Не искам да мисля логично! – тропна Лорана и го изгледа гневно. – Писна ми да съм разумна! Омръзна ми тази война! Свърших каквото трябваше, че и отгоре. Просто искам да намеря Танис! – Но като видя съчувствения му поглед, съжали за резкия си тон. – Извинявай, Елистан. Знаем, че си прав, но не мога да стоя тук и да бездействам!

Тя не спомена за другия се проблем – онази жена, Китиара. Лорана изведнъж осъзна, че сцената в съня ѝ, когато видя Танис, обгърнал кръста на момичето, я безпокои много повече, отколкото сцената, в която самата тя умира.

Лорд Гюнтар нахълта в стаята.

– О! – възкликна той, като ги видя. – Извинете ме. Предполагам, че не съм попречил... Моля ви, влезте – побърза да го покани Лорана.

– Благодаря! – Рицарят затвори внимателно вратата, като преди това огледа коридора, за да се увери, че никой не ги подслушва, и отиде при тях до прозореца.

– Всъщност исках да говоря и с двама ви. Дори изпратих Уилс да ви търси, но така е по-добре. Никой няма да разбере, че сме разговаряли.

„Поредните интриги“ – помисли си уморено Лорана. През целия път до крепостта не чу нищо друго освен разговори за вътрешните борби, които разсипвали Рицарството.

След като разбра за процеса на Стърм, тя се ядоса и се яви пред Висшия съдебен съвет, за да го защити. За пръв път се случваше съветът да изслушва подобна защита, но рицарите наистина се впечатлиха от красотата ѝ и от пламенната ѝ реч. Добре дошъл бе и фактът, че тя принадлежеше към кралското елфско семейство и че бе помогнала за донасянето на драконовото кълбо. Дори хората на Дерек бяха принудени да приемат защитата ѝ. Но рицарите така и не успяха да стигнат до решение.

Онзи, който замести лорд Алфред в съвета, бе твърдо на страната на Дерек – поне така се говореше, – а лорд Майкъл започна така да увърта нещата, че накрая Гюнтар се видя принуден да предложи открито гласуване. Рицарите настояха да им бъде дадено време за размисъл и така делото се отложи за днешния следобед. Лордът очевидно идваше направо от заседанието. По изражението му Лорана разбра, че нещата са

се развили благоприятно. Но в такъв случай защо бяха всички тези предпазни мерки?

– Помилваха ли Стърм? – попита тя. Гюнтар се ухили и потри ръце.

– Не го помилваха, скъпа, защото това предполага наличие на вина. Не. Той бе реабилитиран напълно! Настоях за тази формулировка. Сега вече притежава рицарската си титла и командването му е възложено официално. Дерек ще си има големи неприятности!

– Радвам се за Стърм – отвърна сухо Лорана и се спогледа тревожно с Елистан. Не че не харесваше лорд Гюнтар, но тъй като самата тя бе израснала в кралско семейство, ѝ бе пределно ясно, че той е само пионка в играта на големите.

Гюнтар долови студенината в гласа ѝ и лицето му изведнъж стана сериозно.

– Лейди Лорана, знам какво мислите – че манипулирам Стърм, – затова ще бъда напълно откровен. Рицарите са разделени на два лагера – този на Дерек и моя. Борбата за надмощие между тях трябва да се прекрати, защото последствията ще бъдат трагични. Аз се убедих, че мога да разчитам на вашата оценка и на тази на Елистан. Познавате мен, познавате и Дерек Краунгард, затова ще ви оставя сами да прецените кой би трябвало да управлява рицарите.

– Разбира се, вие, лорд Гюнтар – отвърна искрено посветеният.

– Съгласна съм – кимна Лорана. – Това разцепление е гибелно. Разбрах го още на Съвета на Белия камък. И доколкото виждам от рапортите, които получавате от Палантас, то вреди на общата кауза. Аз от своя страна също се безпокоя за приятелите си.

– Радвам се, че мислите така, защото възнамерявам да ви поискам една услуга. – Гюнтар взе ръката на Лорана. – Моля ви да отидете в Палантас.

– Какво? Защо? Нищо не разбирам!

– Ще ви обясня. Моля ви, седнете. Вие също, Елистан. Да ви наля ли вино?

– Не, благодаря. – Лорана седна до прозореца.

– Добре. – Гюнтар отиде при нея и лицето му стана сериозно. – Милейди, и двамата знаем какво е политиката и затова искам да ви обясня ходовете си. Официалният претекст за пътуването ви е да покажете на рицарите как се борави с драконовото копие.

Като изключим Терос, вие и джуджето сте единствените, които познават това оръжие. Но, между нас казано, то е твърде ниско, за да го използва. – Гюнтар се прокашля. – Ще отнесете копията в Палантас и

нещо много важно – писменото оневиняване на Стърм, с което Съдът възстановява рицарската му чест. Това ще е последният удар върху амбициите на Дерек. В момента, в който Стърм облече рицарските си доспехи, всички ще разберат, че имам пълната подкрепа на висшия съвет. Дори се чуда дали няма да има процес срещу Дерек, когато се върне.

– Но защо аз? – попита рязко Лорана. – Не може ли лорд Майкъл да отнесе копията и документа?

– Милейди... – Лордът стисна ръката ѝ, придърпа я към себе си и гласът му се снижи до шепот: – Вие не разбирате. Нямам доверие на Майкъл! Не мога, не смея да се доверя на нито един рицар! Дерек падна от коня, ако мога да се изразя така, но още не е изгубил турнира. Нужен ми е някой, на когото да се доверя безрезервно! Някой, който милее за интересите на Стърм!

– Аз милея за интересите на Стърм и ги поставям над интересите на рицарството.

– Да, лейди Лорана – Гюнтар стана, целуна ръката ѝ и се поклони, – но не забравяйте, че единственият интерес на Стърм е рицарството. Как мислите, какво ще стане с него, ако то западне? Ами ако Дерек поеме властта?

В крайна сметка Лорана се съгласи да замине за Палантас, но с наблюдаване времето за отпътуване започна всяка нощ да сънува, че Танис пристига на острова часове след като е тръгнала. На няколко пъти почти бе на ръба да се откаже, но след това си представяше изражението му, когато му обяснява защо не е отишла да предупреди Стърм за грозящата го опасност.

Лорана не намираще успокоение и в приятелите си. Елистан замина, когато пристигна пратеник на елфите и каза, че присъствието му в южен Ергот е наложително. Освен това помоли и за емисар от страна на рицарите. На следващия ден Елистан и синът на лорд Алфред – сериозен и мълчалив млад мъж на име Дъглас – отпътуваха. Докато махаше за сбогом на учителя си, Лорана се почувства самотна както никога досега.

В еуфорията около дракононото копие никой не се сети за бедния Гнош и неговата Мисия на живота, разпръсната на хиляди парчета по тревата. Никой, освен Физбан. Той се надигна и отиде при гнома, който се взираше безутешно в строшеното кълбо.

– Хайде, момчето ми, това не е краят на света!

– Така ли? – Гнош бе толкова нещастен, че дори довърши изречението.

– Разбира се, че не е! Погледни го от друга гледна точка. Сега имаш възможност да изучиш кълбото отвътре!

– Прав си! – светнаха очите му. – И се обзалагам, че мога да слепя...

– Да, да – побърза да го прекъсне Физбан, но Гнош вече събираше парчетата, а речта му се лееше неудържимо.

– Можем да съберем парчетата, невиджашли тогаващия чертаемдиagramанамястото където всяко парче било на земята, която...

– Така е по-добре – измърмори Физбан.

– Отдръпнете се, отдръпнете се! – викаше важно Гнош и избутваше хората от мястото, където се беше пръснало кълбото. – Внимавайте къде стъпвате, лорд Гюнтар, сега имаме възможност да го изследваме отвътре и може би до няколко седмици ще съм готов с доклада...

През следващите два дни Физбан седеше на разделения Бял камък и чертаеше диаграми на мястото, където уж бе паднало всяко парче. (Някои от тези диаграми съвсем случайно се озоваваха в торбата на кендера. По-късно Тас разбра, че всъщност магьосникът си е играел на морски шах срещу себе си и очевидно беше загубил.)

В това време Гнош лазеше щастливо по тревата и събираше останките от дракононото кълбо с помощта на лепкаво парче кожа. В крайна сметка той и Физбан събраха в една кошница 2687 парчета и ги отнесоха в планината Зарежи.

Таселхоф също изживя едно тъжно сбогуване. Той трябваше да реши дали да отиде с Физбан, или да остане с Лорана и Флинт. Изборът беше ясен, защото знаеше, че те трудно щяха да оцелеят без него. Но му бе трудно да се раздели със стария си приятел. Два дни преди корабът да отплава, той посети гномовете и Физбан.

След поредния вълнуващ полет с катапулта той откри Гнош в Изпитателната зала. Събраните и номерирани парчета от дракононото кълбо лежаха подредени на две маси.

– Абсолютновеликолепно. – Гномът говореше толкова бързо, че почти заекваше. – Защото анализирах месткълото, многоинтересен материал, неприличананищокоетосмевиждали досега, найвеликотооткритие натозивек...

– Значи Мисията на живота ти е изпълнена? – прекъсна го – И духът на баща ти...

– Почивавудобство! Много серадвамчесеотби и акоотновесеотбиешнасамминиданивидиш...

– Непременно.

Тас откри Физбан две нива по-надолу. (Прекрасно пътуванене-просто извикваш името на нивото и скачаш в празното. Мрежи се отваряха и прибираха, звъняха звънци, удряха гонгове, свиреха сирени. Накрая уловиха кондора мак па първо ниво, когато подът вече беше покрит със сьонгери.)

Магьосникът се намираше в Оръжейния отдел, заобиколен от гномове, които го гледаха с обожание.

– А, момче! – Той хвърли разсеян поглед към него. – Пристигаш тъкмо навреме за изпитанието на новото оръжие. Революционно откритие! Драконовите копия стават напълно излишни.

– Сериозно? – въодушеви се Тас.

– Факт! Ей, ти, я застани ей там... – Той махна на един гном, който побърза да изпълни нареждането и застана в средата на разхвърляната стая.

Физбан взе нещо, което приличаше на арбалет, върху който някой разярен човек е излял гнева си, но вместо стрела от куката в единия му край висеше огромна мрежа. Магьосникът се засуети и заповяда на всички да застанат зад него и да му направят място.

– Така, сега ти си врагът – каза той на гнома в средата на стаята, който си придаде страховито изражение. Останалите закимаха одобрително.

Физбан се прицели и стреля. Мрежата полетя във въздуха, закачи се за куката, върна се обратно и го омота.

– Куката не е достатъчно извита! – оправда се старецът. След като го освободиха от мрежата, Тас отиде при него и протегна бавно малката си ръчичка.

– Налага се да се сбогуваме.

– Така ли? Ще заминавам ли някъде? Никой не ми е казал! Не съм си събрал багажа...

– Аз заминавам. С Лорана ще занесем копията... Олеле, май не трябваше да казвам на никого.

– Не се притеснявай, думичка няма да кажа. – Дрезгавият шепот на Физбан отекна в препълнената с гномове стая. – Палантас ще ти хареса. Прекрасен град. И поздравя Стърм от мен. А, Таселхоф – магьосникът го изгледа с присвити очи, – ти постъпи правилно, момче!

– Наистина ли? Радвам се. – Той се поколеба. – Чудех се дали... онова, което каза... трудния път...

Физбан го хвана за раменете и изрече съвсем сериозно:

– Боя се, че да, но ти имаш смелостта да го извършиш.

– Дано – въздъхна едва чуто Тас. – Е, сбогом. Ще се върна веднага щом свърши войната.

– О, аз сигурно няма да съм тук. – Физбан поклати глава толкова енергично, че шапката му падна. – След като усъвършенстваме новото оръжие, ще отпътувам за... Накъде щях да пътувам? Нещо не помня... Но не се притеснявай. Ще се видим отново. Сега поне не ме оставяш погребан под купчина кокоши пера! – измърмори и заопипва главата си.

Тас се наведе и му подаде шапката.

– Довиждане. – Гласът на кендера трепереше.

– Довиждане, довиждане! – помахаша му Физбан, след което се огледа притеснено и го придърпа към себе си: – Абе... май съм забравил нещо. Как ми беше името?

Още един човек се сбогува с възрастния магьосник, макар обстоятелствата да бяха съвсем различни.

Елистан и Дъглас се разхождаха по брега на Санкрис, увлечени в разговор, докато чакаха кораба, който щеше да ги отведе в южен Ергот. Изведнъж посветеният вдигна глава и забележа завеяния магьосник, когото бе видял на Съвета. През последните дни многократно опитваше да се срещне с него и да разговарят, но Физбан го отбягваше. Затова се изненада, когато го видя да върви срещу тях. Старецът бе навел глава и си мърмореше нещо под нос. Елистан помисли, че ще ги подмине, без да ги забележи, но магьосникът внезапно вдигна глава.

– Я, кого виждам! Не сме ли се срещали някъде? Елистан онемя. Загорялото му лице придоби мъртвешки цвят. Когато успя да проговори, гласът му бе дрезгав.

– Срещали сме се, сър. Но макар да се запознахме малко късно, имам чувството, че ви познавам много, много отдавна.

– Тъй ли? – Физбан се намръщи подозрително. – Искаш да кажеш, че съм много дърт?

– Не, не, съвсем не! Лицето на стареца се проясни.

– Е, желая ви приятно пътуване. И безопасно. Сбогом. Той ги отмина, подпирайки се на очукания си, разкривен жезъл. Изведнъж спря и се обърна.

– А, между другото, името ми е Физбан.

– Ще го запомня – отвърна сериозно Елистан и се поклони.

Възрастният магьосник кимна доволно и се отдалечи. Посветеният постоя известно време умълчан и умислен, след което въздъхна и продължи разходката си.

8.

Пепешон.

Спомени от далечното минало.

– Това е лудост, и ти го знаеш много добре! – изсъска Карамон.

– Ако не бяхме луди, нямаше да сме тук, нали? – отвърна Танис и стисна зъби.

– Май си прав – измърмори воинът.

Двамата се криеха в сенките на тъмната уличка в един град, където по тези места обикновено се намираха само плъхове, заспали пиияници и трупове. Този окаян град се наричаше Флотсам и името му подхождаше напълно, защото бе разхвърлян по брега на Кървавото море на Ишар точно като останки от разбил се в скалите кораб. Населението му се състоеше основно от отрепки от всички краища на Крин, а след окупацията бяха надошли и пълчища драконяни, таласъми и наемници от различни раси, привлечени от добрите пари, които даваха Драконовите господари.

Спътниците се оказаха изхвърлени на брега на Флотсам „точно като всичкия останал боклук“, както бе отбелязал Райстлин, и се надявяха да наемат кораб, който да ги откара където и да е...

Напоследък спореха разгорещено накъде да тръгнат, особено след като Райстлин възстанови силите си. Когато разбраха, че е използвал драконовото кълбо, приятелите му започнаха да го наблюдават много внимателно и се безпокояха не само за здравето му – чудеха се какви нови неприятности ще им навлече.

– Не се бойте – успокой ги той. – Не съм слаб и глупав като краля на елфите. Аз подчиних кълбото, а не то мен.

– И какво прави то? Можем ли да го използваме? – попита Танис.

– Още не знам. Ще мине много време в изучаване – отвърна Райстлин, приковал поглед в тавана над леглото си.

– В изучаване... Кълбото ли ще изучаваш? Магъосникът го изгледа студено и отново се втренчи в тавана.

– Не. Ще изучавам книгите, написани от създателите на кълбото. Трябва да отидем в Палантас, в библиотеката на някой си Астинуус.

Сутринта валя сняг, който премина в дъжд и сега трополеше по дървения покрив на фургона. По небето се носеха тежки сиви облаци. Може би мрачният ден му действаше така, но когато погледна Райстлин, в тялото му пропъзля студ и смрази сърцето му.

– Това ли имаше предвид, когато спомена за някакви древни заклинания? – попита Танис.

– Естествено. Какво друго да съм имал предвид? – Но изведнъж се сепна и попита напрегнато: – Кога съм споменавал – за древните заклинания?

– След като те намерихме да лежиш безчувствен. – Танис го изглежда проницателно. Не му убягна бръчката на челото му и неувереният глас. Какво още съм казал?

– Спомена нещо за древни заклинания, които скоро щели да бъдат твои.

– И само това?

Танис не отговори веднага, но като видя напрегнатият му поглед, потрепери и кимна.

– А сега ме остави, смятам да поспя. И не забравяй, отиваме в Палантас.

Танис съзнаваше, че желанието му да отиде в Санкрисст е чисто егоистично, тъй като отчаяно се надяваше Лорана, Стърм и останалите да са там. Освен това беше обещал да занесе драконовото кълбо. Но трябваше да се съобрази с настойчивото искане на Райстлин да посетят библиотеката на този Астинус, за да разберат нещо повече за кълбото.

Когато пристигнаха във Флотсам, Танис още се колебаеше какво да предприемат. Накрая се разбраха да се качат на някой кораб, който отива на север, и по път да решат къде е най-добре да слезат.

Но във Флотсам ги очакваше неприятна изненада. Тук имаше повече драконяни, отколкото бяха срещнали от Порт Балифор насам.

Улиците гъмжаха от въоръжени патрули, които изпитваха подозрение към всички чужденци. За техен късмет бяха успели да продадат фургона още преди да влязат в града и това ги улесни да се смесят с тълпата. Но не бяха минали и пет минути, когато видяха как драконяните арестуват някъв човек, само защото „разпитвал“. Това ги разтревожи и те побързаха да наемат стаи в първия попаднал им хан – някакъв бордей в края на града.

– Как смяташ да стигнем до пристанището, че и да търсим кораб? – попита Карамон, след като се настаниха. – И изобщо какво става?

– Съдържателят спомена, че в града е отседнал някакъв Драконов Господар и драконяните издирвали шпиони или нещо такова – измърмори притеснено Танис.

– Да не би да търсят нас?

– Глупости! Откъде накъде ще знаят кои сме или какво носим?

– И аз се чудя... – Ривъруайнд изгледа мрачно Райстлин, но той не си направи труд да му отговори, а нареди на брат си да му донесе горещата вода.

– Идва ми на ум само едно – заяви Танис, след като воинът се върна – Довечера ще излезем с Карамон ще очистим двама от драконовите войски и ще им вземем униформите. Не, не драконяни... – побърза да уточни, като видя погнузената физиономия на Карамон – Хора-наемници. Така поне ще можем спокойно да се разхождаме из Флотсам.

След кратък спор всички се съгласиха, че това е единственият щогоде сносен план, след което се разотидоха по стайте си.

– Добре ли си? – попита угрижено Карамон, когато остана сам с брат си.

– Напълно съм способен да се грижа за себе си – отвърна той и стана, за да вземе книгата със заклинанията, но внезапно пристъп на кашлица го преви одве.

Карамон му протегна ръка, но магьосникът я отблъсна.

– Махай се! Остави ме на мира!

Брат му се поколеба, но накрая въздъхна.

– Добре, Райст, както кажеш. – Той излезе от стаята и затвори тихо вратата след себе си.

Магьосникът си пое въздух, прекоси бавно стаята и остави книгата. Бръкна с трепереща ръка в една от торбите, които Карамон беше подредил до леглото му, отвори я и извади внимателно драконовото кълбо.

Танис, нахлупил ниско качулката, за да скрие ушите и лицето си, обикаляше заедно с Карамон улиците на Флотсам, надявайки се да срещнат двама войници, чиито униформи щяха да са им по мярка. За полулфа бе сравнително лесно, но намирането на страж, огромен като Карамон, бе истински проблем.

А трябваше да приключат колкото се може по-бързо, тъй като вече бяха привлекли подозрителните погледи на драконяните.

Веднъж дори ги спряха и пожелаха да узнаят по каква работа са излезли. Карамон отговори на проташкия жаргон на наемниците, че търсели служба при Драконовия господар и те ги пуснаха, но разбираха, че в този път едва ли ще имат тоя късмет.

– Какво става тук? – измърмори тревожно Танис.

– Сигурно на Драконовите господари им е припарило под краката – отговори Карамон и внезапно извика: – Хей, виж онези, дето влизат в бара.

Видях ги. Единият е точно като теб. Ще се скрием в пресечката,

изчакваме ги да излязат и... – той направи жест, сякаш душеше някого. Двамата се промъкнаха в една уличка, откъдето можеха да наблюдават вратата на бара.

Наближаваше полунощ. Дъждът беше спрял, но продължаваше да е облачно. Танис и Карамон клечаха и трепереха от студ въпреки дебели-те си наметки. От време на време някой плъх претичваше покрай тях и ги караше да потръпват от отвращение. Някакъв пиян таласъм, сбъркал пътя, нахълта в пресечката и се заби с главата напред в купчината бок-лук, откъдето не помръдна. Вонята му едва не ги задуши, но не смееха да се преместят. Най-накрая чуха пиянски смях и човешки говор. Двамата набелязани войници излязоха от бара и тръгнаха към тях.

В края на пресечката имаше висок железен стълб с фенер и когато попаднаха в светлото петно, Танис успя да ги огледа. Предположи, че скоро са ги повишили в офицери и днес явно поливаха събитието. Доспехите им бяха съвсем нови и относително чисти, освен това бяха доста добри – от синя стомана, а стилът им наподобяваше този на люспестите доспехи на Драконовите господари.

– Готов? – прошепна Карамон и Танис кимна. Войнът извади меча си и изрева басово:

– Елфска отрепка такава! Сега ще те заведе при Господаря, шпио-нин мръсен!

– Няма да ти се дам жив!.. – извика Танис и също извади меча си.

Пияните офицери се обърнаха към тях и ги загледаха с любопитство.

Полуелфът беше застанал с лице към наемниците, а Карамон – с гръб. Танис замахна рязко и изби меча от ръката му.

– Бързо! Помогнете ми да го хвана! – изрева войнът. – За главата му има награда!

Офицерите изобщо не се замислиха и извадиха с неуверени пиянски движения мечовете си. На лицата им бе изписано огромно удоволствие.

– А така! Намушкайте го! – подкани ги Карамон. В момента, когато се озоваха до него, той ги хвана за вратовете и блъсна главите им една в друга. Безжизнените тела се свлякоха на земята.

– Бързо! – изръмжа Танис.

Двамата извлякоха наемниците от светлината на фенера и бързо ги разсъблякоха.

– Пфу! Тоя сигурно е полутрол – сбърчи нос Карамон и размаха ръ-ка, за да прогони отвратителната воня.

– Стига си мрънкал! – Танис се опитваше да разплете сложната система от връзки и каиши на доспехите. – Ти поне си свикнал да носиш такова нещо. По-добре ми помогни.

– Ей сега – ухили се Карамон и набързо го премени. – Елф във военни доспехи. Тоя свят отива към провал!

– Много смешно – отвърна язвително Танис. – Кога трябваше да се срещнем с оня капитан, когото спомена Уилям?

– Каза, че сме щели да го намерим на кораба по зазоряване.

– Казвам се Маквеста Кар-тон – заяви хладно и много делово жена-та. – И, нека позная, вие не сте офицери от драконовата войска. Освен ако напоследък не са започнали да наемат елфи.

– Толкова ли си личи? – изчерви се Танис и свали бавно шлема си.

Жената сви рамене.

– Е, не чак толкова. Брадата е много добра, а шлемът скрива ушите ти, но трябва да си сложиш маска, защото няма как да скриеш тези прекрасни бадемови очи. Имаш късмет, че драконяните много-много не си падат по красиви очи. – Тя се облегна на стола, вдигна крака на масата и го изгледа студено.

Карамон се изхили и Танис се изчерви още повече.

Намираха се на борда на „Перешон“, в капитанската каюта, и разговаряха със самия капитан. Маквеста Кар-тон принадлежеше към тъмнокожата раса, която населяваше северен Ергот. Те от векове се препитаваха с корабоплаване и дори се носеха слухове, че разбирали езика на морските птици и делфините.

Маквеста напомняше на Танис за Терос Айрънфелд. Кожата и бе бляскаво черна, косата – много къдрава и пристегнатата със златна лента през челото, а кафявите ѝ очи ги пронизваха със стоманен поглед.

– Дошли сме да говорим по работа, капитан Макв – Танис се запъна на името. Наричайте ме Мак за по-лесно. Добре е, че ми носите писмо от прасоликкия Уилям, в противен случай изобщо нямаше да разговарям с вас. Той пише, че сте свестни и най-вече – парички, затова ще ви изслушам. Та къде искате да отидете?

Двамата се спогледаха. Точно в това беше проблемът – не желаеха да разкриват на когото и да било двете посоки, за които спореха. Палантас бе столица на Соламния, а Санкрис – известен рицарски анклав.

– О, за бога... – процеди Мак, като видя нерешителността им, и в очите ѝ блесна опасен пламък. Тя свали крака от масата и се втренчи в тях. – Или ми имате доверие, или не!

– Не сме много сигурни – смотолеви Танис. Мак вдигна вежди.

– Добре де, да речем, че искаме да отидем на север, покрай нос Нордмаар. Ако дотогава не сме си омръзнали, ще продължим, ако не, ще ти платим пътя дотам, а ти ще ни оставиш на някое по-безопасно пристанище.

– Каламан. – Тя отново се облегна и явно се развесели. – Много безопасно пристанище. Доколкото изобщо останаха такива.

Половината пари сега, другата – в Каламан. Ако искате да продължите, ще говорим допълнително.

Плюс твърда доставка до Каламан – настоя Танис.

– Казва ли ти някой? – Мак сви рамене. – Сезонът не е много подходящ за пътуване по море. – Тя се изправи грациозно и се протегна като котка. Карамон, който също побърза да стане, я изгледа с възхищение.

– Е, договорихме се. Елате сега да ви покажа кораба.

Тя ги поведе по палубата и Танис забеляза, че хладният, делови тон, с който досега говореше, определено се промени и оживи. Той бе усещал същата топлина в гласа на Тика, когато говореше за Карамон. Явно „Перешон“ бе единствената любов на Мак.

На кораба нямаше никого. Целият екипаж беше слязъл на брега заедно с помощник-капитана. Видяха само някакъв мъж, който кърпеше платна на палубата. Когато минаха покрай него, той вдигна очи и вперил ужасен поглед в драконянските униформи. – Ночеста, Берем – успокой го тя и посочи Танис и Карамон – Ночеста. Клиенти. Пари.

Мъжът кимна и подхвана отново работата си.

– Кой е този? – попита Танис, когато се върнаха в капитанската каюта да обсъдят пътуването.

– Кой? А, Берем? Кормчията. Не го познавам много. Дойде преди няколко месеца да търси работа. Отначало чистеше палубата, но после убиха кормчията ми. Стана малка битка, но както и да е. Та този тип се оказа дяволски добър на руля, дори по-добър от предишния, но е малко странен. Няма е. Освен топа никога не слиза на брега, ако не е много необходимо. Добре че си написа името в корабния дневник, иначе и това нямаше да знам. Защо се интересуваш от него? – попита тя Танис, който го наблюдаваше внимателно.

Берем беше висок, добре сложен мъж. На пръв поглед изглеждаше на средна възраст по човешките стандарти – посивяла коса, гладко избръснато и загоряло лице от продължителния престой в открито море, – но очите му бяха млади, ясни и живи, а ръцете, които кърпеха платното – силни като на младеж.

Може да има елфска жилка, помисли си Танис, но по нищо друго не личи.

– Виждал съм го някъде – измърмори той. – Карамон, на теб не ти ли се струва познат?

– О, я стига! През последните месеци срещнахме стотици хора. Може да е бил на някое представление.

– Не – поклати глава Танис. – Като го видях, се сетих за Пакс Таркас и Стърм...

– Ей, аз имам и друга работа – прекъсна го Маквеста. – Идвате ли, или ще бройките как някакъв моряк кротко кърпи платната?

Тя слезе под палубата и Карамон тръгна след нея, дрънчейки с меча и доспехите си. Танис ги последва неохотно, но внезапно спря и погледна още веднъж мъжа, който също го наблюдаваше със странен, пронизателен поглед.

– Добре, върни се в хана при другите, а аз ще отида да напазарувам. Отплаваме веднага щом подготвят кораба. Маквеста каза, че й трябват около четири дни.

– Можеше да побърза малко – измърмори Карамон.

– И на мен ми се иска, но трябвало да изчакаме прилива или нещо подобно. Иди в хана и не позволявай на никой да излиза.

– Кажй на брат ти да се запаси с оная билка, дето я пие, защото ще прекараме доста време в морето. Аз ще се върна веднага като накупя храната.

Танис тръгна по улиците на Флотсам. Никой не му обръщаше внимание в драконянската униформа, но изпитваше неустойимо желание да я свали час по-скоро. Беше му горещо, тежеше му и цялото тяло го сърбеше. Освен това непрекъснато забравяше да отдава чест на драконяните и таласъмите. След известно време, по начина, по който го поздравяваха, разбра, че онези, от които бяха взели униформите, са били с доста висок чин и тази мисъл го притесни. Това означаваше, че всеки момент можеше да го проверят.

Но нямаше как да се оправи по друг начин. Имаше чувството, че днес по улиците има повече драконяни. С изключение на кръчмите, повечето магазини бяха затворени. Докато ги отминаваше един след друг, Танис се зачуди откъде ще купи провизии за дългото морско пътешествие.

Полуелфът тъкмо зяпаше витрината на поредния затворен магазин, когато една ръка го хвана за крака и го събори на земята.

Главата му се удари в паважа и той за момент изгуби съзнание.

Когато се свести, усети, че го влачат в някаква тъмна уличка. Танис тръсна глава, завъртя се малко, за да види нападателя си, и не повярва на очите си – беше елф! Дрехите му бяха мръсни и изпокъсани, а чертите на лицето – изкривени от скръб и ярост.

– Драконова отрепка! Вие избихте семейството ми – жена ми, децата ми! Избихте ги в леглата им и не чухте молбите им за милост! Това е за тях!

– Шак! Ит мо дракосали! – извика Танис на неговия език и отчаяно задърпа шлема си, но обезумелият от мъка елф не чуваше нищо. Той насочи копието си към него, но в този миг един меч го прониза в гърба. Елфът изпищя, изпусна оръжието от безчувствените си пръсти и падна мъртъв на паважа. Танис се надигна да разбере кой спаси живота му и очите му се разшириха от ужас – до тялото на елфа бе застанал Драконов Господар.

– Чух викове и видях, че един от офицерите ми е в опасност – изрече той и протегна ръката си, облечена в ръкавица.

Единствената мисъл, която се въртеше в главата на объркания и зашеметен Танис, бе да не се издаде, затова пое ръката му, изправи се с наведено лице и измърмори някаква благодарност с преправен глас.

– Танис?! – извика един много познат глас.

Кръвта му се смрази и го прониза болка, по-силна от тази която щеше да му причини елфското копие.

– Танис! Ти си! – извика Драконовият господар, свали бързо синьо-златната си маска и сграбчи ръцете му.

– Китиара...

9.

Танис в плен.

– Охо, значи си офицер, и то в моята част. Трябва по-честичко да проверявам наемниците си! – Китиара се засмя и го хвана под ръка. – Ей, та ти трепериш! Май си се ударил лошо. Хайде, апартаментът ми е съвсем наблизо. Ще пийнем, ще превържем раната и ще поговорим.

Танис се остави да го отведе в една странична пресечка. Събитията се развиваха твърде бързо. Само преди минути бе тръгнал да пазарува, а сега вървеше под ръка с Драконов Господар, който току-що спаси живота му и освен това се оказа жената, която обичаше от толкова години. Той не можеше да направи нищо, само вървеше и я гледаше, докато

Китиара, която усещаше погледа му, го наблюдаваше изпод тъмните си, дълги клепки. Внезапно Танис се улови, че си мисли колко добре ѝ стоят тъмносините люспести доспехи, които прилепваха плътно към тялото ѝ и подчертаваха дългите ѝ изящни крака.

Около двамата се навъртаха драконяни, надявайки се поне на снизходително кимване от нейна страна, но тя не им обръщаше внимание и бърбеше оживено с Танис, сякаш се бяха разделили вчера, а не преди пет години. Той обаче изобщо не я чуваше, защото съзнанието му още не можеше да асимилира станалото, а тялото му за пореден път болезнено реагираше на близостта ѝ.

Китиара прокара небрежно ръка през косата си и я тръсна. Този стар неин навик извика спомени... Танис разтърси глава и с последни сили опита да събере мислите си и да се заслуша какво му говори. Животът на приятелите му зависеше от него, от това, което щеше да стори сега.

– Този драконов шлем ужасно запарва, но аз не се нуждая от него, за да въвеждам дисциплина сред подчинените си. Нали така? – намигна му тя.

– Н-не – заекна полуелфът и усети руменината по лицето си.

– Все същият Танис! Още се изчервяваш като девойка. Но ти никога не си бил като останалите, никога... – Тя го придърпа към себе си, обви ръце около тялото му и влажните ѝ устни докоснаха неговите...

– Кит... – продума със свито гърло Танис и се отдръпна. – Не тук! Не на улицата!

Китиара го изгледа ядосано, но след това сви рамене, отново го хвана под ръка и двамата продължиха по улицата под одобрителните възгласи и дюдюкания на драконяните.

– Защо ли ти прощавам? Ако друг мъж ми беше отказал по този начин, досега да съм го пронизала с меча. Пристигнахме.

Тя влезе в най-добрия хан във Флотсам – „Соленият бриз“, построен на една висока скала. Съдържателят побърза да ги посрещне, като не пестеше поклоните си.

– Стаята ми оправена ли е? – Да, Господарке. Той се втурна нагоре по стълбите, за да се увери за последен път, че всичко е наред, а те го последваха. Преди да влезе в стаята си, Китиара я огледа критично и след като обстановката я задоволи, захвърли небрежно шлема на масата и свали ръкавиците си. След това седна в едно кресло и вдигна единия си крак.

– Ботушите ми – усмихна му се лукаво тя.

Той преглътна, насили се да се усмихне и пое крака ѝ. Това бе тяхната стара игра – да ѝ сваля ботушите, – която винаги стигаше до... Танис си забрани да мисли за подобен завършек точно сега!

– Донеси ни бутилка от най-доброто вино и две чаши – нареди тя на съдържателя, без да сваля поглед от Танис. – А след това ни остави сами.

– Но... господарке... имате послания от Драконовия Господар Ариакус...

– Ако видя физиономията ти в тази стая, след като донесеш виното, ще ти отрежа ушите – изрече с мила усмивка Китиара и докато говореше, извади една лъскава кама от пояса си.

Съдържателят пребледня, кимна и побърза да излезе.

– Само така! – изсмя се Кит и размърда пръсти в сините си копринени чорапи. – А сега аз ще ти сваля ботушите...

– Не... време е да си ходя. – Танис се беше изпотил в доспехите си. – Началникът ще ме търси...

– Аз съм началникът ти! – отвърна игриво Китиара. – А утре, ако искаш, ти ще си началник. Е, може и нещо повече. Сядай сега.

Танис нямаше друг избор, освен да се подчини, макар че дълбоко в себе си съзнаваше, че иска да се подчини.

– Толкова се радвам да те видя. – Китиара коленичи пред него и започна да сваля ботушите му. – Съжалявам, че пропуснах срещата в Солас. Къде са останалите? Какво прави Стърм? Сигурно се бие заедно с рицарите. Не се учудвам, че сте се разделили.

Никога не съм разбираала това ваше странно приятелство...

Тя продължи да говори, но Танис не я слушаше, а само я гледаше. Беше забравил колко красива, колко чувствена и привлекателна е тази жена. Направи отчаян опит да се съсредоточи върху мисълта за опасността, която го грозеше, но си представяше единствено блажената нощ, която ще прекара с нея. В този момент тя го погледна в очите и страстта, която съзря, я порази и омагьоса.

Ботушът се изплъзна от ръцете ѝ. Танис се наведе и пряко волята си я придърпа към себе си. Китиара обви врата му с ръка и притисна устни към неговите. Допирът отприщи всички желания и копнежи, които го бяха измъчвали през последните пет години.

Ароматът ѝ – топъл и женствен – се примесваше с миризмата на кожа и стомана. Целувката ѝ бе огнена, а болката – непоносима.

Танис знаеше само един начин да я премахне.

Съдържателят почука на вратата и като не получи отговор, остави

виното пред вратата и поклати възхитено глава – това бе третият мъж за три дни.

– Разкажи ми за малките ми братчета – измърмори сънено Китиара, лежейки в прегръдката на Танис. – С теб ли са?

– Последния път, като ви видях, бягахте от Тарсис заедно с някаква елфска принцеса.

– Ти ли беше това! – Танис си припомни сините дракони.

– Естествено! – Кит се сгуши в него и го погали по лицето. – Брадата ти ми харесва. Така не си личат мекушавите ти елфски черти. Как се озова в армията?

„Вярно, как съм се озовал?“ – замисли трескаво Танис.

– Ами... заловиха ни... в Силванести. Един офицер ме убеди, че е... глупаво да се с-сражавам... срещу К-кралицата на Мрака.

– А братлетата ми?

– Ние... разделихме се.

– Жалко – въздъхна Китиара. – Много исках да ги видя. Карамон сигурно е станал истински великан. Ами Райстлин? Разбрах, че бил много добър магьосник. Още ли носи Червената роба?

– Предполагам... Не съм го виждал...

– Скоро ще го видиш – изрече убедено Китиара. – Той е като мен, винаги е копнял за могъщество...

– Ами ти? – побърза да я прекъсне Танис. – Какво правиш тук, толкова далеч от фронта? Боевете се водят на изток...

– Тук съм поради същата причина като теб. Търся Мъжа със Зеления скъпоценен камък, естествено.

– Ето къде съм го виждал! – Спомените нахлуха в съзнанието на Танис – морякът на борда на „Перешон“ беше мъжът от Пакс Таркас, който бягаше заедно с нещастния Ебен. Това бе мъжът, в чиито гърди беше инкрустиран зелен скъпоценен камък.

– Ти си го намерил! – Китиара се надигна и кафявите ѝ очи заблестяха. – Къде? Кажи къде?

– Не съм сигурен, че е той. – Танис разбра, че е сгрешил. – Изобщо не приличаше на него. Аз... ние получихме съвсем грубо описание...

– Изглежда на около петдесет човешки години, но очите и ръцете му са младежки, а в гърдите му има зелен скъпоценен камък. Получихме донесения, че са го видели във Флотсам и Кралицата на Мрака ме изпрати тук. Той е ключът, Танис!

Намери го и тогава никоя сила в Крин няма да може да ни спре!

– Защо? Какво толкова има в този човек, което... ще... ъ-ъ... ни

помогне да спечелим войната?

– Никой не знае. – Кит вдигна изящните си рамене и отново се отпусна в ръцете му. – Ей, ти пак трепериш. Сега ще те стопля. – Тя го целуна по врата и прокара ръце по тялото му. – Казаха ни, че ако намерим този човек, войната ще приключи много бързо.

Танис преглътна. Допирът ѝ наистина го стопляше.

– Само помисли – прошепна Китиара в ухото му, а дъхът ѝ бе влажен и горещ. – Ако го намерим – ти и аз, – Крин ще бъде в краката ни! Кралицата ще ни възнагради така, както не си и сънувал! Ще бъдем завинаги заедно, Танис. Хайде да го потърсим! Още сега!

Думите изкълтяха в съзнанието му. Двамата заедно, завинаги.

Край на войната. Власт над цял Крин. Не, помисли си и гърлото му се сви. Това е лудост! Абсурд! Хората, приятелите... Но не беше ли сторила достатъчно за тях? Какво им Дължеше? Нищо! Те го бяха наранили и отхвърлили! Бяха го презрели и прокудили. Защо да мисли за тях, а не за себе си? Та това е жената, за която беше мечтал толкова време! Сега можеше да бъде негова! Китиара... толкова красива, толкова желана...

– Не! – отвърна рязко Танис, след което повтори малко по-меко: – Той.

– Вдигна ръка и я притегли към себе си. – Утре ще отидем. Ако е бил той, няма къде да се скрие. Сигурно съм... Китиара се усмихна и отново се отпусна в прегръдките му. Той се наведе към нея и я целуна страстно. Някъде далеч се чуваше грохотът на Кървавото море на Ишар.

10.

Кулата на Върховните Клерикали. Рицарство.

Сутринта бурята бе преминала. Слънцето изгря – бледожълт диск, който не топлеше. Рицарите, които стояха на пост на бойниците на Кулата на Върховните Клерикали, се отправиха с благодарност към леглата си, обсъждайки какво бяха преживели, защото в Соламния не бяха виждали такава буря от дните на Катаклизма насам. Онези, които ги смениха, бяха не по-малко уморени. Тази нощ никой не беше спал.

Сега пред погледите им се простираше заснежената равнина, а единствените цветни петна бяха догарящите дървета, които

светкавиците бяха поразили. Но рицарите не гледаха тези зловещи факли, а стотиците хиляди огънове на хоризонта, които изпълваха въздуха със смяд.

Лагерите на драконовите армии.

Само едно нещо пречеше на Драконовия Господар да завладее Соламния. „Нещото“ (както често го наричаше Господарят) бе Кулата на Върховните Клерикали. Тя бе построена в далечното минало от Винас Соламанус, основател на рицарството, и преграждаше единствения проход през вечно заснежената и забулена в облаци планина Вингаард. Кулата защитаваше Палантас, столицата на Соламния, както и пристанището Паладинови порти.

Ако драконовите армии я превземеха, падаше и Палантас – богат и красив град, обърнал гръб на света, за да се любовува на собственото си отражение, – след което щяха да изстребят непокорните рицари от лице-то на земята.

Драконовият Господар, подчинените ѝ я наричаха Черната дама, този ден беше на изток с някаква тайна мисия, но остави лоялни и способни заместници, които биха дали мило и драго, за да заслужат одобрението ѝ.

От всички Драконови Господари тя бе най-приближена на Кралица-та и затова нейните наемници – драконяни, таласъми, човекоядци и хора – седяха край лагерните огънове и се взираха жадно в Кулата, копнеейки да я превземат и да заслужат похвалата на Черната Дама.

Кулата се охраняваше от голям гарнизон соламнийски рицари, които бяха пристигнали от Палантас само преди няколко седмици. Според легендата тя никога не е попадала във вражи ръце, докато са я охранявали хора на вярата, тъй като била обител на Върховния Клерикал – сан, който бе на второ място след този на Великия учител и бе най-почитаната институция сред рицарството.

През Епохата на Сънищата в Кулата живеели посветени на Паладин. Младите рицари идвали тук, за да получат религиозно обучение и политическа подготовка. От тези посветени и до ден днешен бяха останали много следи. Драконяните не нападаха не заради страха от древната магия, а защото на командването му бе ясно, че превземането на Кулата ще излезе скъпо.

– Времето е наш съюзник – заяви Черната дама, преди да отпътува. – Шпионите ми докладваха, че рицарите не получават почти никаква помощ от Палантас, а ние сме отрязали снабдяването им от Вингаард. Нека стоят и да гладуват. Рано или късно нетърпението им или

стомасите им ще ги принудят да направят погрешен ход. А когато това стане, ние ще сме тотови.

– Можем да превземем Кулата с един отряд дракони – обади се един млад командир на име Бакарис. Смелостта, проявена по време на битките, и красивото му лице бяха допринесли значително за благоволенieto, което му оказваше Черната дама.

Тя го огледа с присвити очи и се приготви да възседне синия си дракон Скай.

– Не съм сигурна. Нали разбра, че са открили онова древно оръжие – драконовото копие?

– Ха! Детски приказки! – изсмя се младият командир и ѝ помогна да се качи върху гърба на Скай, който го гледаше със зловни, огнени очи.

– Никога не пренебрегвай детските приказки, защото такива се разказваха и за драконите. Но не се тревожи, ако успея да заловя Мъжа със зеления скъпоценен камък, няма да се наложи да атакуваме Кулата, защото тя сама ще падне. Ако не го открия, може и да ти дам едно ято дракони.

Скай разпери криле и полетя на изток, към невзрачния и жалък град Флотсам.

Затова сега драконовите армии стояха на топло край лагерните огньовете в очакване рицарите в Кулата сами да се предадат – както бе предвидила тяхната Черна дама. Но те не знаеха, че гладът бе по-малкото зло. Най-страшно беше разцеплението помежду им.

По време на плаването Стърм Брайтблейд продължи да печели уважението на младите рицари, които командваше, с честността и доблестта си. Заплати за него прескъпо, защото Дерек постоянно намираше начин да го унижава. Някой друг (като лорд Алфред например) би си затворил очите за политическите му маневри, но Стърм публично го разобличаваше, макар да разбираше, че това още повече влошава положението му.

Точно Дерек бе накарал населението на Палантас да ги намрази окончателно. След като категорично отказаха да превърнат града си в гарнизон, той ги обсипа със заплахи, които ги разгневиха и те им отказаха каквато и да е помощ. Единствено благодарение на търпеливите преговори, които Стърм проведе с жителите на града, рицарите изобщо получиха някакви провизии.

Нещата не се подобриха и след като се настаниха в Кулата на Върховните Клерикали и тя много скоро се превърна във военен лагер.

Повечето рицари, които подкрепяха Дерек, се противопоставяха открито на поддръжниците на Гюнтар, предвождани от Стърм, и ако досега не бе избухнал въоръжен сблъсък, това се дължеше единствено на стриктното подчинение на Мярата. Но деморализиращата гледка на драконовите армии и липсата на храна бяха опънали нервите им до краен предел.

Лорд Алфред осъзна опасността, в която се намираха, и съжеляваше горчиво за подкрепата, която беше оказвал на Дерек, защото сега разбираше, че полудява бавно, но сигурно и с всеки изминал ден болестта му ставаше все по-явна. Жаждата за власт го изядваше отвътре и постепенно го лишаваше от разум. Но той не можеше да стори нищо. Йерархията бе толкова закостеняла, а процедурите толкова бюрократични, че, според Мярата, бяха нужни неколкomesечни заседания на Съда, за да лишат Дерек от правата на чина му.

Новината за реабилитирането на Стърм подпали обстановката, както светкавица подпалва изсъхнала гора. Гюнтар правилно предполагаше, че тя ще срине напълно надеждите на Дерек, но не беше предвидил, че ще ликвидира и последните остатъци от здравия му разум. На сутринта след бурята постовите се откъснаха за малко от задълженията си и погледнаха надолу към двора на Кулата на Върховните Клерикали, флагвете с рицарския кръст висяха от бойниците и не помръдваха в студа. Извири тромпет, който прониза въздуха с чистите си ноти и раздвижи кръвта. При този зов рицарите вдигнаха гордо глави и се стекоха под строй на двора.

Лорд Алфред стоеше в центъра на кръга, облечен в бойните си доспехи, и държеше в ръце старинен меч в много стара и очукана ножница. Върху нея бяха гравирани кралско рибарче, роза и корона – древните символи на рицарството. Лордът огледа с надежда публиката, но бързо сведе очи и поклати глава.

Беше си наивно, че церемонията ще обедини рицарите, но в Свещения кръг имаше доста празноти, в които присъстващите се визираха с неудобство. Отсъстваха Дерек и целият му отряд.

Тромпетът прозвуча още два пъти и насъбралите се рицари притихнаха. Облеченият в дълга бяла роба Стърм Брайтблейд излезе от параклиса на Кулата, където беше прекарал нощта в молитви и медитация, както предписваше Мярата. Придружаваше го доста необичайна почетна стража. От едната му страна пристъпваше елфска принцеса с чудна красота, която огря мрачния ден като пролетна зора. Зад нея крачеше джудже с побеляла коса и брада, а след него пристъпваше кендер,

облечен в яркосини чорапогащи.

Кръгът се разтвори пред тях и те спряха пред лорд Алфред. Лорана застана от дясната му страна с шлема на Стърм в ръце. Флинт, който носеше щита, застана отляво, а Тас – след като джуджето го сръга в ребрата – мина отпред, понесъл шпорите на рицаря.

Стърм наведе глава. Дългата му прошарена коса – макар да бе в началото на трийсетте – се разпила по раменете му. Той остана така в безмълвна молитва и когато лорд Алфред му даде знак, падна почтително на колене.

– Стърм Брайтблейд – зачете тържествено лордът някакъв документ, – след като изслуша свидетелските показания на Лораланталаса от кралското семейство на Куалинести и впоследствие свидетелските показания на Флинт Файърфорд, джудже от хълмоветете и жител на Солас, Съветът на Рицарите реши, че повдигнатите срещу теб обвинения са неоснователни. И след като се запозна с храбрите ти и смели постъпки така, както бяха предадени от свидетелите, с настоящото те провъзгласяваме за Рицар на Соламния. – Лорд Алфред погледна коленичилият мъж, който не криеше сълзите си, и тихо продължи: – Ти прекара нощта в молитви, считаш ли се достоен за тази велика чест?

– Не, милорд – отвърна Стърм, както повеляваше древната традиция, – но я приемам най-смирено и се заклевам да посветя живота си, за да я заслужи! – Рицарят вдигна очи към небето. – С помощта на Паладин съм убеден, че ще го сторя.

Лорд Алфред беше присъствал на много такива церемонии, но за първи път чуваше толкова искрена клетва. Беше се надявал наивно, че церемонията ще обедини рицарите, но в Свещения кръг имаше доста празноти, в които присъстващите се визираха с неудобство. Отсъстваха Дерек и целият му отряд.

Тромпетът прозвуча още два пъти и насъбралите се рицари притигнаха.

Облеченият в дълга бяла роба Стърм Брайтблейд излезе от параклиса на Кулата, където беше прекарал нощта в молитви и медитация, както предписваше Мярата. Придружаваше го доста необичайна почетна стража. От едната му страна пристъпваше елфска принцеса с чудна красота, която огря мрачния ден като пролетна зора. Зад нея крачеше джудже с побеляла коса и брада, а след него пристъпваше кендер, облечен в яркосини чорапогащи.

Кръгът се разтвори пред тях и те спряха пред лорд Алфред. Лорана застана от дясната му страна с шлема на Стърм в ръце. Флинт, който

носеше щита, застана отляво, а Тас – след като джуджето го сръга в ребрата – мина отпред, понесъл шпорите на рицаря.

Стърм наведе глава. Дългата му прошарена коса – макар да бе в началото на трийсетте – се разпиля по раменете му. Той остана така в безмълвна молитва и когато лорд Алфред му даде знак, падна почтително на колене.

– Стърм Брайтблейд – зачете тържествено лордът някакъв документ, – след като изслуша свидетелските показания на Лораланталаса от кралското семейство на Куалинести и впоследствие свидетелските показания на Флинт Файърфорд, джудже от хълмоветете и жител на Солас, Съветът на Рицарите реши, че повдигнатите срещу теб обвинения са неоснователни.

И след като се запозна с храбрите ти и смели постъпки така, както бяха предадени от свидетелите, с настоящото те провъзгласяваме за Рицар на Соламния. – Лорд Алфред погледна коленичилиия мъж, който не криеше съзлите си, и тихо продължи: – Ти прекара нощта в молитви, счита ли се достоен за тази велика чест?

– Не, милорд – отвърна Стърм, както повеляваше древната традиция, – но я приемам най-смирено и се заклевам да посветя живота си, за да я заслужи! – Рицарят вдигна очи към небето. – С помощта на Паладин съм убеден, че ще го сторя.

Лорд Алфред беше присъствал на много такива церемонии, но за първи път чуваше толкова искрена клетва.

– Щеше ми се Танис да е тук – прошепна Флинт на Лорана.

Тя стоеше до Стърм, висока и стройна, облечена в доспехи които лорд Гюнтар бе поръчал специално за нея в Палантас – сребърен шлем, нагръдник, украсен със сложни мотиви от злато, и черна кожена туника, която се спускаше чак до ботушите.

Можеше да се върне в Санкрисст. Всъщност бе и заповядано да се върне, защото Гюнтар получи тайно сведение, в което лорд Алфред описваше подробно отчаяното им положение, но тя предпочете да остане, поне за известно време. Хората в Палантас я приеха дружелюбно, защото все пак беше принцеса, и останаха очаровани от красотата ѝ. Освен това много се заинтригуваха от драконовите копия, дори поискаха едно, за да го изложат в музея си. Но когато Лорана им разказваше за драконовите армии, те само вдигаха рамене и се усмихваха.

Малко по-късно узна от един вестоносец какво е положението в Кулата на Върховните Клерикали и тя разбра, че на всяка цена трябва да получат копията. Но освен нея нямаше кой друг да им ги занесе и да ги

обучи да боравят с тях, затова пренебрегна заповедта на лорд Гюнтар да се върне в Санкрит.

Пътуването от Палантас до Кулата беше кошмарно. Лорана тръгна с два фургона хранителни припаси и безценните драконови копия. Първият фургон затъна в снега само на няколко километра от града. Разпределиха съдържанието му между няколко рицари, които го конвоираха, Лорана и нейната група и втория фургон, но по-късно и той затъна. Копача, дърпаха, бутаха го, но без резултат. Рицарите, Лорана, Флинт и Тас натовариха храната и оръжията на конете и извървяха останалата част пеш. Когато влязоха в Кулата и разказаха за премеждията си, всички разбраха, че повече провизии няма да има. Пътят до Палантас беше непроходим.

Дори и при най-скромно разпределени дажби рицарите и пешаците разполагаха с храна само за няколко дни, а драконовите армии бяха готови да чакат и до края на зимата.

Разтовариха копията и по заповед на Дерек ги струпаха на двора. Рицарите ги огледаха с любопитство и повече не им обърнаха внимание. Оръжията им се струваха допотопни и нефункционални. Когато тя плахо предложи да им покаже как да боравят с тях.

Дерек само изсумтя в отговор.

Лорд Алфред се вторачи през прозореца в лагерните огънове на хоризонта. Лорана се обърна към Стърм с надежда, но той потвърди онава, от което се опасяваше най-много.

– Мисля, че Господарите изобщо няма да си дадат труда да ни прашат дракони. Ако не намерим начин да подновим доставките си, Кулата ще падне, защото мъртвите не могат да я защитават.

Сребърните драконови копия останаха на двора, непотребни и забравени, погребани под снега.

11.

Кендерско любопитство. Кендерско любопитство. Рицарите тръгват в атака.

В нощта след посвещаването на Стърм двамата с Флинт обикаляха бойниците и джуджето разказваше преживелиците им.

– Кладенец от чисто сребро блестеше като скъпоценен камък в сърцето на Драконовата планина. От това сребро Терос изкова копията.

– Най-много съжалявам, че не можах да видя гробницата на Хума – отвърна тихо Стърм. Той се загледа в огньовете на хоризонта и се подпря на древната каменна стена. Върху изпитото му лице попадна светлина от някакъв прозорец.

– Какъв е този начин, лорд Дерек? – попита Стърм с преднамерена любезност. – Ти и Гюнтар смятате, че сте ме победили – пренебрегна въпроса му той, а гласът му трепереше от ненавист. – Но не сте! Един героичен акт – и рицарството ще падне в краката ми. Това ще е вашият край!

– Бях останал с впечатлението, че войната се води с драконовите армии.

– Я не ми се прави на много достоен! Наслаждавай се на рицарството си, Брайтблейд. Платил си достатъчно за него. Какво ѝ обеща в замяна на лъжите ѝ? Брак? Да я направиш почтена?

– Мярата не ми позволява да ви извикам на дуел, но не намирам за уместно да слушам как обиждате тази, която е колкото добра, толкова и смела! – Рицарят се обърна с намерението да си тръгне.

– Не смей да ми обръщаш гръб! – Дерек се хвърли към него и го сграбчи за рамото.

Стърм се извърна яростно, поставил ръка на меча си. Дерек също поsegна към оръжието си и за миг изглеждаше, че дори Мярата няма да помогне, но Флинт бързо дръпна приятеля си.

– Кажы каквото имаш да казваш, Дерек! – Гласът му трепереше.

– С теб е свършено, Брайтблейд. Утре ще изведа рицарите на бойното поле. Няма какво повече да се размотаваме в тоя скапан каменен затвор. Ще видиш, че моето име ще се превърне в легенда!

Флинт погледна тревожно Стърм – кръвта се беше оттекла от лицето му.

– Дерек, ти си луд! Отвън има хиляди наемници! Ще ви накълцат на парчета!

– Ще ти се, нали! Бъди готов, тръгваме на зазоряване, Брайтблейд.

Кулата на Върховните Клерикали се издигаше като страж срещу западния склон на прохода Уесгейт, единствения проход през планинската верига Хабакук, която разделяше източна Соламния от Палантас. Всички останали пътища към града бяха дълги стотици километри и минаваха или през планини, или през пустиня, или по море. А корабите, които навлизаха в Портите на Паладин, бяха лесна мишена за огнемятащите катапулти на гномовете.

Кулата бе построена през Епохата на Могъществото, Флинт бе

добре запознат с архитектурата от този период – тогава повечето сгради са били проектирани и строени от джуджета, но не и тази. Той продължаваше да се чуди кой я е строил, защото според личното му мнение този човек трябва да е бил или пиян, или луд.

Основата представляваше осмоъгълна каменна стена, като всеки от осемте ъгъла бе увенчан с островърха кула. Между тях, по цялата дължина на стената, бяха изидани бойници. Вътрешната осмоъгълна стена бе основа за поредица от кулички и контрафорси, които се преливаха изящно към централната кула.

Архитектурният проект бе съвсем стандартен, но онова, което озадачаваше джуджето, бе липсата на вътрешни отбранителни точки. На външната стена имаше три огромни стоманени порти вместо само една, което е по-разумно, защото отбраната им изискваше огромно количество жива сила. Всяка от трите порти извеждаше към тесни дворчета, в чийто край имаше подвижни вертикални решетки, от които се влизаше направо в огромна зала. А тези три зали се срещаха направо в сърцето на централната Кула!

– Все едно да поканиш врага си на чай! – беше изсумтяло джуджето. – Това е най-тъпо построената крепост, която съм виждал през живота си.

За рицарите Кулата бе свещено място, в което имаше право да влиза само Върховният Клерикал, но тъй като такъв липсваше, те щяха да защитават стените до последна капка кръв, но нямаше да се осмелят да пристъпят в залите ѝ.

Първоначално тя е била замислена да охранява прохода, а не да го препречва. Но след това построили допълнителна сграда, която не позволяваше свободно преминаване. Точно в тази пристойка живееха рицарите и пешаците и никой не помисляте да влезе в Кулата.

Никой, освен Таселхоф.

Подтикван от неумолимото си любопитство и разяждащия глад, кендерът пое по горната част на вътрешната стена. Постовите го изгледаха враждебно, стиснали с една ръка мечовете си, а с другата кесиите си. Тас слезе по стълбите и се озова в централния двор, където беше тъмно. Нямаше нито факли, нито часови. Към стоманените решетки водеха широки стъпала Той бързо ги изкачи и надникна през една от решетките. Нищо. Във вътрешността на кулата бе тъмно като в самата Бездна.

Тас се опита да повдигне решетката – акт, продиктуван по-скоро от безсилие, отколкото от здрав разум, защото само Карамон или десетима

рицари можеха да я вдигнат, – но за огромно негово удивление тя започна да се вдига с най-ужасяващото скърцане, което беше чувал някога! Той я задържа, поглеждайки страхливо към бойниците в очакване целият гарнизон да се впусне насам и да го залови, но рицарите явно чуваха само къркоренето на празните си стомаси. Тас погледна отново решетката. Между острите шипове в долната част и каменната основа имаше разстояние колкото да се провре един кендер. Без изобщо да мисли за последствията, той легна на земята и се промуши през отвора.

Озова се в някаква огромна зала, широка почти петнайсет метра, но не виждаше нищо. На стената имаше някакви много стари факли. След няколко неуспешни опита най-накрая докопа една и я запали с огнивото на Флинт, което откри в торбата си. Сега успя да огледа добре гигантското помещение. То продължаваше и стигаше до сърцето на Кулата. От двете му страни се издигаха странни колони, които наподобяваха зъби на раззината паст. Тас надникна зад една колона, но там нямаше нищо, освен някакъв алков. Кендерът се разочарова, но продължи напред с надеждата да открие нещо интересно. В дъното на залата имаше втора решетка, но за огромно негово огорчение беше вдигната.

Кендерите имаха пословица: „Всичко лесно носи повече главоболия, отколкото полза.“ Тас влезе в друга зала, не толкова просторна като първата, но с все същите подобни на зъби колони от двете страни. Той се зачуди кой ли беше построил тази толкова лесна за превземане крепост. Външната стена бе много солидна, но веднъж да я преодолеят – и пет пияни джуджета можеха да превземат Кулата. Тас погледна нагоре. И защо беше толкова висока? Да не би в онези дни рицарите да са били гиганти, зачуди се той, докато надничаше през всяка отворена врата и във всеки ъгъл.

В дъното на втората зала откри трета решетка, която се различава от първите две. Тя се състоеше от две части, които се плъзгаха и се съединяваха по средата на отвора. Най-странна бе голямата дупка точно в средата ѝ!

Той пропълзя през дупката и се озова в някаква малка стая. На отсрещната стена имаше две огромни стоманени порти. Побутна ги предпазливо и с изненада откри, че бяха заключени за разлика от решетките. Е, най-после беше намерил занимание, което да отвлече мислите му от празния стомах. Тас се покачи върху една каменна скамейка и постави факлата в аплика на стената, след което започна да рови из торбите си. Накрая откри комплект шперцове, с които всеки кендер израстваше още от бебе. Сети се за друг любим афоризъм на кендерите: „Заключването

на една врата е обида към същността й.“

Той подбра нужните инструменти и се залови на работа. Ключалката се оказа елементарна. Чу се изщракване и вратата се отвори навътре. Таселхоф се послуша. Беше съвсем тихо. Надникна, но не видя нищо. Той се покачи отново на скамейката, взе факлата и се промъкна през стоманените порти. Озова се в просторното кръгло помещение, в което нямаше нищо освен някакъв предмет, подобен на старинен фонтан. Беше потънал в прах и стоеше точно в средата на стаята. Освен това коридорът свършваше тук, защото макар в помещението – да имаше още две двойки стоманени врати, беше напълно ясно, че те отвеждат към другите две гигантски зали. Това бе сърцето на Кулата! Свещеното място!

И вътре нямаше нищо!

Тас се разходи, осветявайки по-отблизо тук и там. Накрая се разочарова и реши, преди да си тръгне, да разгледа фонтана. Когато го приближи, откри, че това не беше никакъв фонтан, но слой прах бе толкова дебел, че изобщо не се виждаше какво има под него. Нещото бе високо почти колкото него и бе подпряно на четирикрак постамент, а върхът му се крепеше на някаква трикрака стойка. Тас го огледа внимателно, по дълбоко въздух и духна с всичка сила. Прахът влезе в носа му и той се разкиха толкова силно, че едва не изпусна факлата. В продължение на няколко секунди не виждаше нищо, след това прахът се уталожи. Той порови в една от торбите си, измъкна една носна кърпа и изтри предмета.

– Пусто да опустее! – отчая се кендерът. – Прав бях. А сега какво да правя?

На сутринта слънцето изгря, но едва се виждаше през пушека от огньовете на драконовата войска. В двора на Кулата на Върховните Клерикали още преди зазоряване кипеше активна дейност. Стотина рицари оседлаваха конете си, нагласяваха оръжията си, крещяха да им донесат щитовете или дрънчаха с доспехите си заедно с хиляда пешаци, които се шураха из двора и търсеха мястото си в строя.

Стърм, Лорана и лорд Алфред стояха на вратата и ги наблюдаваха мълчаливо. Дерек препускаше из двора и подхвърляше шегички и закачки. Изглеждаше великолепно в лъскавата си броня и розата на нагръдника, огряна от първите слънчеви лъчи. Духът на хората му бе приповдигнат. Мисълта за предстоящата битка ги караше да забравят глада.

– Милорд, трябва да го спрете – настоя Стърм.

– Не мога. – Лорд Алфред нахлузи ръкавиците си. Изглеждаше

изтощен. Откакто Стърм го събуди в малките часове на нощта, не беше мигнал. – Мярата му дава право да решава по свое усмотрение.

Двамата със Стърм проведоха дълъг разговор с Дерек и го убеждаваха да изчака само още няколко дни. Вятърът вече беше започнал да се обръща и скоро щеше да повее топлият северен бриз. Но рицарят остана непреклонен. Щял да излезе и да предизвика драконовите войски в открит бой. На репликата за численото им превъзходство отвърна с презрителен смях и попита откога таласъмните можели да се сравняват със соламнийските рицари. Добави също, че преди сто години, по време на войните с таласъмните и човекоядците в подстъпите към Вингаард, на всеки рицар се падали по петдесет противници и всички били избити до крак!

– Но това са драконяни! – възкликна Стърм. – Те са интелигентни и умеят да се бият. В отрядите им има магьосници и са въоръжени с най-добрите оръжия в Крин. Дори в смъртта си могат да убиват...

– Смятам да се справя с тях, Брайтблейд – прекъсна го грубо Дерек. – Предлагам да събудиш хората си и да се подготвите.

– Няма да дойда – нито аз, нито хората ми. Дерек преbledня от ярост и дори онемя за миг. Лорд Алфред също се шокира от толкова явно неподчинение.

– Стърм – обади се изумено той, – имаш ли представа какво правиш?

– Да, милорд. Само ние стоим между Палантас и драконовите армии и няма да оставя този гарнизон без хора. Моят отряд остава тук.

– Неподчинение на директна заповед! – Дерек дишаше тежко. – Ти си свидетел, лорд Алфред! Този път с него е свършено! – Той се отдалечи. Лорд Алфред го последва с мрачна физиономия и Стърм остана сам.

В крайна сметка той позволи на хората си да изберат сами. Можеха да останат с него, като не рискуваха нищо, защото се подчиняваха на заповедта на прекия си началник, но ако искаха, можеха да тръгнат с Дерек. Напомни ми, че Винас Соламнус е дал същия избор на войниците си, когато рицарите въстали срещу корумпирания император на Ергот. Те приеха тази легенда като знак свише и точно както при Соламнус, повечето от тях предпочетоха да останат с командира, когото уважаваха и обичаха.

Сега стояха и наблюдаваха мрачно другарите си, които се готвеха да отпътуват. Това бе първият открит разрыв в дългата история на рицарството.

– Стърм, имаш още малко време да размислиш – опита се да го

убеди лорд Алфред, докато рицарят му помагаше да се качи на коня си. – Дерек е прав. Драконовите армии нямат нашите военни умения. Много е възможно да ги пометем само с един удар.

– Моля се да сте прав, милорд – отвърна непреклонно Стърм.

– Но той ще те изправи пред съда и ще те екзекутират! И този път Гюнтар няма да може да те защити!

– Ще приема екзекуцията с удоволствие, милорд, стига да не се случи това, от което се страхувам.

– По дяволите, човече! А ако изгубим, ти какво ще правиш тук? С тези хора не можеш да удържиш войската им! Дори да отворят пътищата, пак няма да дочакаш подкрепленията от Палантас!

– Поне ще им дадем време да евакуират цивилното население, ако...

Лолд Дерек Краунгард застана с кона си в строя. Погледна към Стърм и очите му блеснаха през цепките на шлема. Той вдигна ръка, за да въдвори тишина.

– Стърм Брайтблейд, според Мярата сега и тук те обвинявам в подривна дейност и...

– Мярата да върви в Бездната! – Чашата на търпението му преля – Докъде ни докара тази Мярата? Разединени, алчни за власт, луди! Даже собственият ни народ предпочита да си има работа с войските на врага! Мярата се провали!

В двора се възцари гробна тишина, нарушавана единствено от риемето на копита и от подрънкването на броните.

– Моли се да умра, Брайтблейд, защото, кълна се в боговете, сам ще изпълня екзекуцията ти и ще ти прережа гърлото! – И без да каже дума повече, пришпори коня си и поведе колоната. – Отворете портите!

Утринното слънце се издигна над пушека и изгря в синьото небе. Вятърът духаше от север и развяваше гордия флаг на върха на Кулата. Блестяха брони, мечовете дрънчаха по щитовете, тромпетите свиреха. Мъжете се втурнаха да отворят солидните дървени порти.

Дерек вдигна високо меч а си, извиси глас в боен поздрав към врага и препусна напред. Рицарите се присъединиха към звънкото предизвикателство и го последваха към бойното поле, на което преди много, много години Хума бе извоювал велика победа. Пешаците маршируваха и стъпките им се запечатваха върху каменния паваж. Лорд Алфред понечи да каже нещо на Стърм и младите рицари, които стояха и гледаха, но само поклати глава и също препусна.

Портите се затвориха след тях и тежкия железен лост падна.

Рицарите изтичаха към бойниците, за да наблюдават битката. Стърм стоеше с безизразно лице в средата на двора и мълчеше.

Младият и красив командир, който предвождаше драконовата войска в отсъствието на Черната дама, тъкмо се събуждаше и си мислеше за закуската и за поредния скучен ден, когато един разузнавач нахълта в лагера с коня си. Командир Бакарис го изгледа отвратено. Мъжът бе преминал през лагера като вихрушка, събаряйки по пътя си таласъми и баки с храна. Драконяните подскачаха, заканваха се с юмруци и ругаеха, но той не им обръщаше внимание.

– Господарят! – извика и слезе от коня си точно пред входа на палатката. – Трябва да вляза при Господаря.

– Господарят не е тук – отвърна помощник-командирът.

– Аз го замествам – отсече Бакарис. – По каква работа идваш?

Мъжът се огледа бързо, защото не искаше да стане някоя грешка, но страховитата Черна дама и синият ѝ дракон не се виждаха никъде. – Рицарите излязоха от крепостта!

– Какво? Сигурен ли си?

– Да! Видях ги. Стотици. На коне! Доспехи, мечове. И хиляда пешаци.

– Тя беше права! – Бакарис изруга възхитено. – Глупаците направиха грешката!

Той повика слугите и побърза да се върне в палатката си.

– Тревога! Повикайте капитаните за последен петминутен инструктаж! – Докато пристягаше доспехите си, ръцете му трепереха от вълнение. – И изпратете някой във Флотсам, за да съобщи на Господаря.

Слугите таласъми се разтичаха във всички посоки и не след дълго из лагера отекнаха бойните рогове. Командирът хвърли последен поглед към картата на масата и излезе, за да инструктира офицерите.

– Жалко. Докато ѝ съобщят, битката сигурно ще е свършила, а тя искаше да присъства на превземането на Кулата на Върховните Клерикали. Но утре вечер сигурно ще спим в Палантас – тя и аз.

12.

Безславна смърт.

Откритието на Таселхоф.

Слънцето се издигна. Рицарите стояха по бойниците и се вираха в

равното поле, докато накрая ги заболяха очите. Виждаха само една черна маса, готова да погълне тънката сребриста линия, която напредваше уверено към нея.

Войските се срещнаха. Рицарите напрегнаха очи, но изведнъж полето се покри със сивкава пелена, а във въздуха се разнесе неприятната миризма на горещо желязо. Мъглата ставаше все по-гъста, докато накрая почти скри слънцето. Вече не се виждаше нищо. Отначало звънът на оръжията и предсмъртните на умиращите се чуваха добре, но постепенно заглъхнаха и настъпи тишина.

Денят преваляше. Лорана крачеше нервно из тъмната си стая, а кендерът я наблюдаваше. Свещите прашяха и премигваха в отвратителния въздух. Тя погледна през прозореца и видя Стърм и Флинт, осветени от призрачната светлина на факлите. Един слуга ѝ донесе парче сух хляб и малко сушено месо, дажбата ѝ за деня, и тя осъзна, че бе едва средата на следобеда. Изведнъж някакво раздвижане по бойниците привлече погледа ѝ – до Стърм се беше приближил мъж в кожени доспехи, опръскани с кал. „Вестител“ – помисли тя и побърза да облече бронята си.

– Идваш ли? – обърна се към кендера и внезапно си помисли, че днес той бе необичайно тих. – Дошъл е вестител от Палантас!

– Хубаво – отвърна безучастно Тас.

Тя се намръщи и изрази надеждата си, че състоянието му не се дължи на слабост от глад, но той поклати глава.

– Добре съм. Всичко е от този гаден въздух. Лорана го остави и се върна по стълбите.

– Какво става? – попита тя Стърм, който надничаше над стените в отчаяни опити да съзре нещо от бойното поле. – Видях вестителя...

– А, да. Добри новини, ако може така да се каже. Пътят до Палантас е отворен. Снегът се е стопил достатъчно, за да се преминава спокойно... – Той изведнъж млъкна и си пое дълбоко въздух. – Искам много бързо да се приготвиш и да се върнеш с него.

Лорана очакваше нещо подобно и беше готова с отговора, но точно сега, когато настъпи моментът да каже какво мисли, не можеше да го стори. От мръсния въздух устата ѝ пресъхна, а езикът ѝ надебеля. Не, не беше това и нямаше смисъл да се самозаблуждава. Беше я страх. Искаше да се върне в Палантас! Искаше да се махне от това място, където във всяка сянка се спотайваше смъртта. Тя стисна дланта си в юмрук и удари камъка, за да събере смелост.

– Оставам, Стърм! Знаем какво ще кажеш, но първо ме изслушай. Тук ще са ви нужни колкото се може повече умели бойци. Знаеш, че съм

ти необходима.

Рицарят кимна. Едва ли някой стреляше с лък по-точно от нея. Освен това владееше добре и меча. Беше проявила уменията си в битки, нещо, което не можеше да се каже за всички негови подчинени, но въпреки това възнамеряваше да я отпрати на всяка цена.

– Също така съм единствената, която умее да борави с драконовите копия...

– И Флинт умее – прекъсна я полугласно Стърм.

Лорана впери поглед в джуджето. Озвало се между две личности, които обичаше и уважаваше, то се изчерви и се прокашля.

– Това е така, но, ами аз... ами да си призная... въ... абе наистина съм малко нисък.

– Да, но наоколо няма жив дракон – побърза да отвърне Стърм на триумфалния поглед на Лорана. – Съгледвачите ни донасят, че те са на юг и се опитват да задържат Телгаард.

– Но ще дойдат, нали?

Той се размърда притеснено.

– Може и да не дойдат.

– Лъжките не ти се удават никак, така че по-добре не започвай точно сега. Оставам. Точно така щеше да постъпи и Танис... – По дяволите, Лорана! Ти не можеш да заместиш Танис и аз не мога! Него го няма! Време е да се примирим с това! – Рицарят им обърна рязко гръб. – Няма го!

Флинт въздъхна и я погледна съчувствено. Никой не забеляза Таселхоф, който се беше свил унило в ъгъла. Лорана сложи ръка на рамото на Стърм.

– Знам, че не мога да бъда онова, което Танис е бил за теб, и никога няма да бъда, но искам да направя всичко възможно да ти помогна. Това имах предвид. Не е нужно да се отнасяш с мен по-различно, отколкото с рицарите си...

– Знам, Лорана. – Той хвана ръката ѝ в своята. – Извинявай, че ти се развиках, но, от друга страна прекрасно знаеш защо искам да се върнеш в Палантас. Ако ти се случи нещо, Танис никога няма да ми прости.

– Ще ти прости. И ще разбере. Веднъж той ми каза, че в живота настъпва момент, когато трябва да рискуваш живота си за нещо, което е по-голямо дори от самия живот. Не разбираш ли. Ако се скрия на някое безопасно място и изоставя приятелите си, той ще каже, че ме разбира, но дълбоко в себе си ще бъде против, защото никога не би постъпил така. И освен това – тя се усмихна, – дори Танис да не съществуваше, пак

нямаше да изоставя приятелите си.

Стърм я погледна в очите и проумя, че няма я разубеди. Той я прегърна с едната си ръка, а с другата прегърна джуджето.

Таселхоф избухна в сълзи и се присъедини към тях. Те го погледнаха учудено.

– Какво има, Тас?

– Аз съм виновен за всичко! Нали го счупих! Това ли ми е проклятието – да бродя по света и да ги чупя? – бърбореше несвързано кендерът.

– Успокой се – разтърси го Стърм за раменете. – За какво говориш?

– Намерих още едно – изхлипа Тас. – Там долу, в голямата зала.

– Какво още едно бе, малоумник? – ядоса се Флинт.

– Еще едно драконово кълбо!

Нощта се спусна над Кулата като тъмна, плътна мъгла. Рицарите запалиха факли, но светлината им само насели мрака с призраци. Стражите се взираха и се напругаха да видят или чуят нещо – каквото и да е...

И тогава, някъде около полунощ, чуха. Но не победните викове на другарите си или пронизителните рогове на врага, а дрънчене на сбруи и пръхтене на коне, които приближаваха крепостта.

Рицарите се надвесиха от бойниците и насочиха факлите надолу към мъглата. Тропотът на копита замря. Стърм се провикна от портата:

– Кой идва в Кулата на Висшите Клерикали?

Отдолу проблесна една факла. Лорана погледна и коленете ѝ омекнаха. Тя се подпря на каменната стена, за да не падне. Рицарите нададоха ужасен вик.

Ездачът с факлата носеше бляскавата униформа на офицер от драконовите войски. Беше рус, красив, студен и жесток. Водеше със себе си втори кон, върху който бяха преметнати две окървавени и обезобразени тела – едното от които обезглавено.

– Донесох вашите офицери. Както сами виждате, единият е мъртъв, а другият май още е жив, или поне беше, когато тръгнахме насам. Е, надявам се да успее да ви разкаже какво се случи днес по време на битката. Ако изобщо можеше да се нарече битка.

Офицерът слезе от коня и започна да развързва въжетата, с които беше прикрепил телата, след което вдигна поглед нагоре.

– Да, знам, че съм лесна мишена дори в тази мъгла. Ако поискате, можете да ме убиете, но няма да го сторите, защото сте рицари на Соламния – сарказмът му бе демонстративен – и вашата чест е вашият

живот. Никога няма да убиете невъоръжен човек, който носи телата на вашите командири. – Той дръпна въжетата и обезглавеното тяло падна на земята. След това издърпа другото от седлото и хвърли факлата в снега. Тя изсъска и мракът го погълна.

– Там, на бойното поле, проявихте планини от чест – извика офицерът. Рицарите чуха проскърцването на доспехите му, докато се качваше на коня си. – Давам ви срок до утре сутринта да се предадете. Когато слънцето изгрее, свалете знамето. Драконовият господар ще прояви милост към вас...

В този момент се чу звън на тетива, последван от изненадани ругатни.

Рицарите се извърнаха учудено към самотната фигура, застанала на стената с лък в ръка.

– Аз не съм рицар! Аз съм Лораланталаса, принцеса на Куалиности. Ние, елфите, имаме собствени разбирания за чест и освен това виждаме прекрасно на тъмно, както навярно си се уверил. Не ми представляваше никакъв проблем да те убия, но не това беше целта ми. За известно време няма да можеш да използваш ръката си. Всъщност може и никога да не хванеш меч.

– Предай следния отговор на вашия Драконов Господар – изрече рязко Стърм. – По-скоро ще умрем, отколкото да свалим знамето си.

– И ще умрете! – процеди офицерът. Чаткащите копита на коня му се отдалечиха в мрака.

– Внесете телата! – заповяда Стърм.

Рицарите отвориха предпазливо и няколко мъже изтичаха навън. След това стражите отново заключиха портите.

Стърм коленичи в снега до обезглавеното тяло. Бронята му бе смачкана и покрита със засъхнала кръв. Вдигна ръката му, свали пръстена от вкочанения пръст и сведе глава.

– Лорд Алфред – продума с равен глас.

– Сър – дойде при него един от младите рицари, – другият е лорд Дерек. Она офицер беше прав. Жив е.

Стърм се изправи и отиде при Дерек, който лежеше, подпрян на студения камък. Лицето му бе мъртвешки бяло, но очите му блестяха с някаква безумна светлина. Един рицар се опита да му даде вода, но той не можа да отпие. Стърм погледна ужасено ръката му, която притискаше страшна рана на корема, през която животът му изтичаше, но недостатъчно бързо, за да сложи край на агонията. На лицето на Дерек се появи кошмарна усмивка и окървавената му ръка стисна здраво неговата.

– Победа! – изхъри с последни сили. – Те побягнаха пред нас и ние ги подгонихме! Славна битка! Славна! А аз... ще стана Велик учител! – Той се закашля и кръвта рухна от устата му, след което отпусна глава в ръцете на младия рицар, който погледна към Стърм с надежда.

– Ами ако е прав, сър? Да не би да се опитват да ни заблудят... – Но мрачното изражение на Стърм го накара да замълчи. Рицарят отново обърна изпълнен с жалост поглед към Дерек: – Той е луд, нали, сър?

– Той умира, победен в геройска битка като истински рицар.

– Победа! – прошепна Дерек и очите му се изцъклиха.

– Не, няма да го чупиш – каза Лорана.

– Ама Физбан каза...

– Знам какво е казал – то не е добро, не и зло, но е и двете едновременно. Напълно в негов стил!

Тя и Тас стояха пред драконовото кълбо. То лежеше върху поставката си в средата на кръглата стая, все още покрито с прах, с изключение на мястото, където кендерът го беше избърсал с кърпата си. Помещението бе тъмно и зловещо тихо, толкова тихо, че те неволно шепнеха.

Лорана се загледа в него и замислено свъси чело. Тас я гледаше тревожно, защото се досещаше какво мисли.

– Тези кълба трябва да действат – изрече накрая тя. – Създали са ги могъщи магове! Хора като Райстлин, които не понасят провалите. Само да знаехме как...

– Аз знам... – прошепна едва чуто Тас.

– Какво? Знаеш! Защо не си...

– Не знаех, че знам... така да се каже – запелтечи той. – Просто ми изскочи в главата. Гнош – онзи гном – каза, че видял във вътрешността му някакви знаци, но не могъл да ги прочете, защото били написани на някакъв странен език...

– Езика на магията.

– Да, и аз така му казах и...

– Но това не ни върши работа! Ние не го знаем. Ако беше тук Райстлин...

– Нямаме нужда от него – прекъсна я Тас. – Аз не мога да го говоря, но мога да го прочета. Помниш ли онези очила – очилата за истинско виждане, както ги нарече той. С тях мога да чета всякакви езици, даже езика на магията. Знам, защото каза, че ако се опитам да прочета някой от неговите свитъци, щял да ме превърне в щурец и да ме глътне цял.

– И мислиш, че можеш да прочетеш кълбото?

– Мога поне да опитам... Лорана, Сърм спомена, че драконите може изобщо да не се появят. Защо да рискуваме да се занимаваме с това кълбо? – опита се да изклинчи Тас. – Освен това Физбан каза, че само най-могъщите магове се осмеляват да го използват.

– Чуй какво ще ти кажа, Таселхоф Бърфут – Лорана коленичи пред него и го погледна право в очите, – ако доведат дори един-единствен дракон, с нас е свършено. Точно затова ни дадоха време да се предадем, вместо просто да сринат това място със земята. Изчакват, докато дойдат драконите. Ще се наложи да рискуваме!

Тъмната пътека и светлата пътека. Тас си припомни думите на Физбан и главата му клюмна. Може да загинат хора, които обичаш, но ти имаш смелостта.

Той бръкна бавно в джоба на мъхнатата си жилетка, извади очилата и ги нагласи върху островърхите си уши.

13.

Слънцето изчезва.

Тъмната се спуска.

На сутринта мъглата се разнесе. Денят бе толкова слънчев и ясен, че Сърм видя от бойниците заснежените равнини в подножието на Вингард – родните му места, които сега бяха окупирани от драконовите армии. Първите слънчеви лъчи огряха знамето на рицарите – златна корона, а под нея кралско рибарче, което държеше в ноктите си меч, украсен с роза. Емблемата проблясваше в светлината на утрото. Тогава Сърм чу пронизителния звук на бойни рогове – драконовите армии се бяха отправили към Кулата.

Стотината млади рицари стояха на бойниците и наблюдаваха придвижването на врага, който пъплеше в равнината с неумолимостта на хищни насекоми.

Отначало Сърм се беше зачудил на последните слова на умиращия рицар: „Те побягнаха пред нас!“ Защо им е трябвало на драконовите войски да бягат? Сега разбра, че те се бяха възползвали от тщеславието на рицарите и са осъществили един елементарен, но ефикасен заблуждаващ маньовър – огъваш се пред врага, но не много, демонстрираш страх, колкото да ти повярват и да помислят, че си се паникьосал. След това го оставяш да те подгони и да разрези бойната си линия. Обкръжаваш го,

стягаш обръча и го унищожаваш.

Стърм знаеше, че е прав още преди да види окървавените тела по заснеженото поле. Те лежаха там, където отчаяно се бяха опитали да се прегрупират за последен отпор. Но сега бяха мъртви и това нямаше никакво значение. Той се зачуди кой ли щеше да гледа неговото мъртво тяло, след като свърши всичко.

Флинт надникна през една цепка в стената.

– Поне ще загинем на твърда земя – измърмори той.

Стърм се усмихна леко, поглади мустаците си и обърна глава на изток. Мисълта за смъртта го накара да погледне за последно земите, където се беше родил – дома, който почти не познаваше, и страната, която бе прогонила семейството му в изгнание. Защо? Защо просто не си тръгне и не отиде в Палантас? Цял живот бе спазвал повелите на Кодекса и Мярата, но сега беше останал само Кодексът – моята чест е моят живот. Мярата вече не означаваше нищо. Без каквато и да е гъвкавост, непроменена през всичките тези години, тя сковаваше рицарите по-здраво от стоманените им доспехи. Изолираното и борещо се за оцеляването си рицарство се бе вкопчило в нея като удавник за сламка, без да си дава сметка, че тя е котва, която го завлича към дъното.

„Защо съм различен?“ – зачуди се Стърм, но знаеше отговора – заради джуджето, заради кендера, заради магьосника, заради полуелфа... Те го бяха научили да гледа на света с други очи – полегати бадемови очи, малки очи, дори очи със зеници като пясъчен часовник. Рицарите като Дерек виждаха света в черно и бяло, а Стърм го беше виждал във всичките му ярки цветове и в цялата му равнодушна сивота.

– Време е – обърна се той към Флинт.

Двамата слязоха от наблюдателницата точно в момента, когато първите отровни стрели полетяха към крепостта. Слънцето изгря. Драконовите войски нападنا Кулата на Върховните Клерикали с криещи, пронизителен вой на рогове и звън на щитове и мечове.

До вечерта знамето все още се развяваше. Кулата бе устояла на нападението, но половината ѝ защитници бяха мъртви. На живите не им бе останало време да затворят очите им и да скръстят застиналите в агония ръце. Просто се опитваха да оцелеят.

Най-накрая нощта се спусна и донесе покой. Драконовите войски се оттеглиха до следващото утро.

Стърм крачеше по бойниците. Тялото го болеше от умора, но когато се опиташе да поседне и да отпусне схванатите си мускули, мозъкът му пламваше и той продължаваше да върви нагоре и надолу, напред и

назад с бавни и отмерени крачки. Дори не осъзнаваше, че звукът от равномерните му стъпки прогонва ужасите на отминалия ден от мислите на подчинените му.

Равномерният звън на шпорите му успокояваше всички, но не и него. Мислите му бяха мрачни и объркани. Поражение, безславна смърт, позор, откъслечни спомени за съня, образът на собственото му мъртво тяло, пронизано от оръжията на гнусните същества там отвън. Щеше ли в края на краищата да се сбъдне този сън, или ще се провали, победен от страха? Дали и Кодексът ще изгуби значението си, както се бе случило с Мярата?

Стъпка... стъпка... стъпка... стъпка...

„Престани! – заповяда си гневно Стърм. – Скоро ще полудееш като нещастния Дерек.“ Той се извърна рязко и едва не се сблъска с Лорана. Очите му срещнаха лъчистия ѝ поглед, който разсея донякъде мрачните му мисли. Докато на света съществува такава красота, ще съществува и надеждата. Той ѝ се усмихна и тя му отвърна с усмивка – малко пресиленна, – която заличи бръчките от тревога и изтощение на лицето ѝ. – Иди да си починеш. Изглеждаш много уморена.

– Опитих да поспя поне малко, но сънувах ужасни сънища – ръце заключени в кристал, и огромни дракони, които връхлитаха през каменни стени. – Тя поклати глава и се свлече на завет в ъгъла.

Погледът на Стърм попадна върху Тас, които спеше свит на кълбо в същия ъгъл, и се усмихна. Нищо не беше в състояние да обезпокои кендера. Той бе прекарал наистина славен ден, който щеше да запомни завинаги.

– Досега не съм попадал под обсада – беше споделил Тас на Флинт секунди преди бойната брадва на джуджето да посече един таласъм.

– Много добре знаеш, че ще умрем – изръмжа джуджето и избърса кръвта от острието на оръжието си.

– Ти каза същото и когато попаднахме на онзи черен дракон в Ксак Тсарот, след това го каза и в Торбардин, а после и в лодката...

– Този път наистина ще умрем! – изрева Флинт. – Дори ако трябва да те убия със собствените си ръце!

Но не умряха – поне не днес. „Винаги съществува и утре“, помисли си Стърм и погледна джуджето, което се беше подпряло на каменната стена и дялкаше парче дърво. То вдигна глава.

– Кога продължаваме?

Стърм въздъхна и погледна на запад.

– След няколко часа.

– Ще удържим ли? – Гласът му бе спокоен, а ръката, с която дялката дървото – твърда и уверена.

– Трябва. Тази нощ вестителят ще стигне до Палантас, но дори да се раздвижат веднага, все пак имат поне два дни, докато стигнат дотук.

– Ако се раздвижат веднага! – изсумтя Флинт.

– Знаем... – въздъхна тежко Стърм. – Ти трябва да се махнеш отгук – обърна се той към Лорана. – Иди в Палантас и се опитай да ги убедиш, че сме в опасност.

– Това е работа на твоя вестител. Ако той не успее, не виждам как аз ще ги затрогна.

– Лорана...

– Значи вече не съм ви нужна?

– Естествено, че си нужна! – Несломимият ѝ дух, смелостта и майсторската ѝ стрелба бяха поразили всички през изминалия ден.

– Тогава оставам! – Тя придърпа постелките си и след няколко минути дишането ѝ стана равномерно като това на свития на топка кендер.

Стърм поклати глава и опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото му. Погледът му срещна този на Флинт. Джуджето въздъхна и отново се зае с парчето дърво. И двамата си мислеха едно и също, но никой не го изрече на глас – ако драконяните превземат Кулата, смъртта им щеше да е мъчителна, но тази на Лорана ще е истински кошмар.

Небето на запад изсветля и предизвести изгрева. Воят на вражеските рогове пробуди дълбоко спящите рицари. Те грабнаха оръжията си и се подредиха до стените.

Войските бяха оставили огньовете да догарят в очакване на утрото. Откъм вражеския лагер се дочуваха първите шумове на разбуждащите се наемници. Рицарите зачакаха, но изведнъж се спогледаха невярващо – драконовите войски отстъпваха! Въпреки че едва се виждаха в здрача, черната вълна се отдръпваше бавно, но съвсем явно. Стърм наблюдаваше озадачено сцената.

Войските се връщаха назад, въпреки че още бяха наблизно.

Усещаше ги. Някои от по-младите рицари нададоха радостни възгласи.

– Тихо! – извика рицарят. Радостните кръсъци опъваха още повече и без това напрегнатите му нерви. Лорана се приближи до него и го погледна учудено. Лицето му беше сиво и уморено, а юмруците му се сви ваха и разпускаха нервно. Той присви очи и се загледа на изток. Тя долови онова, което той усещаше, и по тялото ѝ бавно запълзяха студени те пипала на страха.

– Дали не е онова, от което се страхувахме най-много?

– Моли се да не е! – отвърна той едва чуто.

Минутите минаваха, но нищо не се случваше, Флинт се качи на един огромен камък, за да вижда какво става отвъд стената.

Тас се събуди и се прозя.

– Кога е закуската? – попита весело той, но никой не му обърна внимание.

Гледаха и чакаха.

Страх обзе и рицарите. Те се смълчаха и се подредиха покрай стените, вперили поглед на изток, без сами да знаят защо.

– Какво става? – прошепна Тас и се покатери до Флинт. – Какво гледаме? – сръга той Флинт.

– Нищо – изръмжа джуджето.

– Тогава защо... – Кендерът за малко да се задави. – Стърм...

– Какво видя? – разтревожи се рицарят.

Тас продължи да се взира. Останалите проследиха погледа му, но тяхното зрение не можеше да се сравнява с неговото. – Драconi... Сини драconi.

– И аз така си помислих – изрече тихо Стърм. – Драconiовият страх. Ето защо изтеглиха войската. Хората-наемници нямаше да издържат. Колко са драconiите?

– Три – обади се Лорана. – Вече и аз ги виждам.

– Три... – повтори рицарят с кух и безизраzen глас.

– Стърм, искам да ти кажа нещо. – Тя го дръпна настрана. – Аз... ние... мислехме да не казваме на никого, предполагаме, че няма значение, но вече не е така. Таселхоф и аз знаем как да използваме драconiовото кълбо!

– Какво драconiово кълбо? – Стърм почти не я слушаше.

– Тукашното кълбо! Онова под кулата, точно в самия ѝ център. Тас ми го показа. Към него водят три огромни коридора и... и... – Изведнъж в съзнанието ѝ изникна яркият образ на драconi, които минаваха през каменни стени, точно както го беше видяла в съня си...

– Стърм! – изкрещя тя и го разтърси. – Знаем как работи кълбото! Знаем как да убия драconiите! Само ако имахме време...

Той я сграбчи за рамото. Познаваха се отдавна, но никога не я бе виждал толкова красива. Бледото ѝ от изтощение лице сияеше от въодушевление.

– Казвай бързо! – заповяда той.

Лорана му обясни. Думите ѝ се подреждаха като краски на картина,

която ставаше все по-ясна и по-ясна, Флинт и Тас надничаха зад гърба на Стърм – единият невярващо, а другият – смаяно.

– Кой ще използва кълбото? – попита бавно Стърм.

– Аз!

– Лорана! – извика Тас. – Физбан каза...

– Млъквай, Тас! – процеди тя през зъби. – Стърм, моля те! То е единствената ни надежда. Имаме драконови копия... и драконово кълбо!

Рицарят погледна първо нея, след това – драконите, които приближаваха от изток.

– Добре, Флинт, двамата с Тас съберете хората в средата на двора. По-бързо!

Таселхоф хвърли един последен тревожен поглед към Лорана и скочи от скалата, където се бяха покачили с Флинт. Джуджето го последва малко по-бавно с мрачна и умислена физиономия. След като слезе от камъка, отиде до Стърм и го погледна в очите.

„Трябваше ли да го правиш?“ – попита го безмълвно то.

Стърм кимна, погледна Лорана и се усмихна тъжно.

– Ще ѝ кажа – продума тихо. – Грижи се за кендера. До скоро, приятелю.

Флинт преглътна и поклати побелялата си глава. След това сръга Тас в гърба.

– Хайде, размърдай се!

Таселхоф се обърна, изгледа го учудено, но после сви рамене и затича по бойниците, радостно крещейки нещо на слисаните рицари.

Лорана се усмихна.

– Ела и ти, Стърм! – Тя го задърпа за ръката като дете, което иска да покаже новата си играчка. – Ако искаш, аз ще обясня на хората ти, а ти ще ги разставиш по местата им...

– Вече ти командваш.

– Какво? – Тя спря и страхът толкова бързо измести надеждата, че чак я заболя.

– Каза, че ти е нужно време. – Стърм отбегна погледа ѝ и се зае да нагласява колана на ножницата си. – Време, за да разставиш хората по местата им и за да използваш драконовото кълбо. Аз ще ти го осигуря. – Той взе един лък и наръч стрели.

– Стърм! Не! – Тя потрепери от ужас. – Сигурно се шегуваш!

– Аз не мога да командвам! Имам нужда от теб! – Гласът ѝ стихна до шепот. – Не ми причинявай такава болка!

– Можеш, Лорана! – Стърм я целуна нежно по челото. – Сбогом! Твоята светлина ще огрява този свят. Моята е време да залязва. Не жали за мен, скъпа, и недей да плачеш. – Той я придърпа към себе си. – Там, в Черната гора, Господарката ни каза, че не трябва да скърбим за онези, които са изпълнили онова, което им е определила съдбата. Моята задача е изпълнена... А сега побързай, всяка секунда е скъпа.

– Вземи поне едно драконово копие.

Стърм поклати глава с ръка на старинния бащин меч.

– Не знам какво да правя с него. Сбогом, Лорана. Кажи на Танис – Той замълча и въздъхна, след което се усмихна. – Не, не му казвай нищо. Той ще разбере.

– Стърм... – Сълзите се стичаха по лицето и. В погледа и се четеше няма молба.

– Тръгвай!

Лорана се обърна и пое неуверено към двора. Там я подкрепиха нечи силни ръце.

– Флинт – разрида се тя отчаяно, – Стърм, той...

– Знам, разбрах го по лицето му. Сега всичко зависи от теб. Не го предавай.

Лорана избърса сълзите си, пое си дълбоко въздух и вдигна глава.

– Ето – изрече, опитвайки се да звучи уверено. – Готова съм. Къде е Тас?

– Тук съм – отвърна тихо той.

– Слизаме долу. Искам отново да прочетеш думите в кълбото. Много внимавай дали всичко е вярно.

– Да, Лорана. – Тас преглътна и затича към кулата.

– Рицарите са събрани – каза Флинт – и очакват заповедите ти.

– Очакват заповедите ми? – повтори отнесено тя.

Лорана се разколеба и погледна нагоре. Червените лъчи на слънце-то проблясваха по бронята на Стърм, който се изкачваше по тесните стъпала към стената до централната кула. Тя въздъхна и сведе поглед към двора, където чакаха рицарите. Пое си въздух за пореден път и се запъти към тях. Червеният кръст блестеше на шлема ѝ, а косата ѝ пламтеше от лъчите на зората. Студеното и бледо слънце нашари небето в кървавочервено и прогони кадифеното тъмносиньо на нощта. Кулата все още бе тъмна, макар че първите лъчи вече огряваха знамето. Стърм стигна до най-горната част на стената. Над него се извисяваше само Кулата. Тясната каменна повърхност се простираше още на около петдесет метра вляво и не предлагаше никаква защита или утритие. Той погледна

на изток и видя драконите.

Бяха сини. На гърба на водача седеше Драконов Господар в блестяща тъмносиня люспеста униформа, със страховита рогата маска и черно наметало, което се вееше във въздуха. Следваха го други два сини дракона. Стърм ги удостои само с един поглед. Те не го интересуваха. Неговата битка щеше да бъде с техния водач.

Рицарят погледна към двора. Слънчевите лъчи вече пълзяха надолу по стените. Съзря червените отблясъци по върховете на драконовите копия, които всички държах в ръце, и червените отблясъци по златистата коса на Лорана. Видя, че хората му го гледат, извади меча си и го вдигна високо. Слънцето огря гравираното острие.

Лорана се усмихна през сълзи и вдигна копието си в отговор – и за сбогом.

Усмивката ѝ го стопли, той се обърна и отиде в средата на стената – малка фигура, застанала между небето и земята. Драконите можеха да го подминат или да закръжат около него, но не това бе целта му. Той трябваше да представлява заплаха за тях, искаше да ги предизвика.

Стърм прибра меча си, сложи стрела в лъка и се прицели внимателно във водещия дракон. Задържа дъха си и зачака. Този изстрел трябваше да попадне в целта. Още малко... още малко...

Когато попадна в обсега му, той опъна лъка и тетивата звънна в кристално чистия утринен въздух. Прицелът бе точен.

Стрелата удари шията на дракона и отскочи от сините люспи. Той извърна раздражено глава и забави полета си. Стърм отново се прицели, но в този, който летеше след водача.

Стрелата разкъса крилото му и драконът изпищя от ярост. Рицарят стреля отново. Този път ездачът успя да избегне стрелата, но Стърм беше постигнал целта си – привлече вниманието им и сега те щяха да се бият с него. Отдолу се чуваше тропот от тичащи крака и скърцането на лебедките, които повдигаха решетките.

Той видя, че Драконовият Господар се изправя – седлата им бяха конструирани като колесници и позволяваха ездачът да се изправя по време на битката, – а в ръката си държеше копие. Стърм пусна лъка, вдигна щита и извади меча си. Драконът приближаваше. Червените му очи горяха. В раззинатата паст блестяха остри бели зъби.

В този миг Стърм чу ясният и чист звън на тромпет. Студеният като вечно заснежени планини в родината му звук прониза сърцето му и се издигна над тъмата, смъртта и отчаянието, които го заобикаляха.

Рицарят отговори с яростен боен вик и вдигна меча си, за да

посрещне врага. Драконът се спусна към него.

Тромпетът отново засвири и Стърм му отвърна, но този път гласът му изневери, защото изведнъж разпозна звука му. Сънят!

Той стисна меча в изпотената си ръка. Драконът кръжеше над главата му, а Господарят му беше насочил копиеото си право към него.

Стомахът му се сви от страх, кожата му изстина. Тромпетът отново прозвуча. В съня му също бе прозвучал три пъти и на третия път Стърм беше паднал. Драконовият страх го обземаше.

Съзнанието отчаяно му крещеше да бяга. Имаше ли смисъл да жертва живота си за неща, които отдавна бяха изчезнали – идеалите, мечтите, надеждата... Всичко, в което бе вярвал, целият му живот беше безсмислен. Но ако побегне, драконите щяха да се спуснат в двора и рицарите, които със сигурност още не се бяха подготвили, щяха да умрат. Кулата щеше да падне. Ами Лорана, Флинт, Тас... Не! Стърм разтърси глава. Поне в смъртта му трябваше да има някакъв смисъл. Щеше да умре с Кодекса, защото само в него все още вярваше.

Той вдигна меча си, за да поздрави врага и за негово учудване той му отвърна по същия начин. След това драконът пикира, раззинал паст, с явното намерение да го убие с остриите си като ножове зъби. Стърм замахна яростно с меча и драконът се принуди да се издигне, за да избегне удара.

Стърм се обърна на изток. Слънцето го заслепи и виждаше дракона само като тъмна сянка. Чудовището се спусна към двора и обърна посоката на полета си – явно щеше да го атакува отзад. Ездачите на другите два дракона се отдръпнаха и зачакаха, готови всеки момент да се притекат на помощ на командира си.

В един миг небето бе чисто и ясно, в следващия драконът се показа изпод крепостната стена с рев, който спуска тъпанчетата на Стърм и прониза болезнено главата му. Дъхът от раззинатата паст едва не го събори. Рицарят се олюля, но успя да се задържи на крака и да замахне с меча. Древното острие разсече лявата му ноздра и във въздуха полетяха пръски черна кръв.

Но тази кръв му струва скъпо.

Драконовият Господар вдигна копиеото, замахна и го заби с всичка сила. Острието прониза бронята, плътта и костите.

Слънцето над Стърм угасна.

14.

Драконовото кълбо.
Драконовото копие.

Рицарите заеха местата си в Кулата така, както им бе наредила Лорана. Отначало не й вярваха, но когато им обясни плана си, в погледите им просветна надежда.

Дворът беше празен. Лорана знаеше, че трябва да отиде при Тас и да се подготви за драконовото кълбо, но не искаше да изостави малката фигура горе на стената.

Тогава видя силуетите на драконите, очертани на фона на изгрвящото слънце. Проблеснаха меч и копие и светът застина. Времето потече бавно като в сън.

Мечът проля кръв. Драконът изрева. Копието остана насочено сякаш цяла вечност.

После полетя бавно и се заби в рицаря. Мечът на Стърм падна върху каменните плочи на двора и за Лорана бе единственият движещ се предмет в застиналия свят. Драконовият господар извади копието си и тялото на Стърм рухна върху стената. Драконът изрева бясно и от ранената синя паст изригна огън, който помете Кулата на Висшите Клерикали и камъните се разлетяха. Другите два дракона се спуснаха към двора на крепостта и мечът на Стърм отскочи със звън.

Времето възстанови своя ход.

Земята потрепери, разхвърчаха се камъни и пръст. Въздухът се изпълни с дим и прах, но Лорана не можеше да помръдне.

Имаше чувството, че ако се раздвижи, целият този ужас щеше да стане реален. Някакъв глас й нашепваше, че ако остане съвършено неподвижна, всичко това ще е само сън. Но само на няколко метра от нея лежеше мечът на Стърм, а Драконовият Господар размахваше копието си и призоваваше войската, която чакаше в полето. Лорана чу бойните им рогове и си представи как маршируват по заснежената равнина.

Земята под краката ѝ отново потрепери. Тя постоя нерешително още миг, сбогува се мълчаливо с рицаря и затича към Кулата. Спря само за да вдигне меча му и да го размаха заплашително над главата си.

– Солиаси Арат!! – изкрещя тя и предизвикателството ѝ отекна сред грохота и ревовете на драконите.

Ездачите на драконите се изсмяха, обсипаха я с гнусни предизвикателства и се спуснаха към нея.

Лорана затича към огромните решетки. Чуваше дишането на драконите зад себе си и плющенето на крилете им. Чу и заповедите на Драконовия Господар, който нареди на чудовището да спре, преди да влезе в Кулата. Много добре, усмихна се мрачно тя.

– Оставете отворено! – нареди задъхано и затича по дългия коридор.

Вече се намираше в тъмното и тясно помещение с подобните на зъби колони, зад които надничаха преbledнелите лица на рицарите.

– Не се показвайте! – крещеше тя. – Стойте зад колоните!

– Стърм? – попита един от тях.

Лорана само поклати глава, твърде задъхана, за да може на отговори. Тя стигна до третата решетка – онази, странната, с големия отвор по средата. Около нея стояха четирима рицари начело с Флинт. Двамата си размениха един-единствен поглед, но той бе напълно достатъчен. Джуджето разбра какво се беше случило с приятеля му, сведе глава и покри очите си с длан.

Лорана продължи нататък. Мина през малката стая зад солидните двойни стоманени врати и влетя в помещението с драконовото кълбо.

Тас го беше почистил с носната си кърпа и ясно се виждаше многоцветната червеникава мъгла, която се вихреше във вътрешността му. Кендерът стоеше пред него и се взираше с магическите очила.

– Какво трябва да направя? – попита задъхано тя.

– Лорана – примоли се Тас, – не го прави! Прочетох, че ако не успееш да овладееш същността на драконите вътре в кълбото, те ще дойдат и ще овладеят тебе!

– Каж ми какво да правя! – настоя тя.

– Сложи ръце на кълбото – Тас започна да заеква – и... не, чакай! Твърде късно. Тя вече беше обгърнала с изящните си ръце драконовото кълбо. Във вътрешността избухна ярка светлина и кендерът прикри очи.

– Лорана! – изписка пронизително. – Чуй ме! Трябва да се съсредоточиш и да прогониш от съзнанието си всичко освен мисълта да наложиш волята си на драконовото кълбо! Лорана...

Дори и да го беше чула, не му отговори. Тас осъзна, че битката вече е започнала и си припомни думите на Физбан – любими хора могат да умрат или, още по-лошо, да изгубят душите си. Думите, които бе прочел в кълбото, не му говореха почти нищо, но въпреки това разбираше, че душата на Лорана е заложена на карта.

Той продължи да я наблюдава, разкъсан от тревога. Искаше да и помогне, но знаеше, че няма да посмее да направи нищо. Тя стоеше

неподвижно и животът бавно се оттегляше от лицето и, а очите ѝ бяха приковани във вихрените цветове. Кендерът усети, че му призлява и извърна глава. Отвън се дочу още един взрив и от тавана се посипа прах. Тас се разшава, но Лорана изобщо не помръдна. Очите ѝ се затвориха и главата ѝ клюмна. Тя стисна кълбото с треперещи от усилие ръце, изстена и поклати глава. Па Тас му се стори, че тя отчаяно се опитва да освободи ръцете си, но кълбото ги държеше здраво. Кендерът започна трескаво да мисли какво да направи и сто пъти съжали, че не го беше счупил. Но вече беше късно. Можеше само да стои и ла я наблюдава безпомощно.

Внезапно тялото ѝ се разтърси в конвулсии, тя падна на колене, но ръцете ѝ продължаваха ла стискат кълбото. Лорана поклати гневно глава, изрече никакви непознати думи на елфски и се помъчи да се изправи, държейки се за кристала. Ръцете и побеляха от напрежение, а лицето ѝ се обля в пот, защото бе напругнала всеки мускул и всяка частица сила, с която разполагаше.

Накрая успя да се изправи.

Кълбото проблесна за последен път, багрите се смесиха, завъртяха се и се превърнаха във всички цветове и в нито един едновременно и изригна лъч чиста бяла светлина. Лорана стоеше пред него и се усмихваше.

След което се свлече на пода в безсъзнание.

В двора на Кулата на Висшите Клерикали драконите методично разнтрошаваха каменните стени на парчета. Войската напредваше начело с драконяните, готова да влезе през разрушените стени и да убие всичко живо.

Драконовия Господар кръжеше отгоре и надзираваше унищожаването на Кулата.

Всичко вървеше добре до момента, когато от трите входа изригна ярка бяла светлина.

Ездачите обърнаха тревожно глави натам и се зачудиха какво ли означават тези лъчи, по драконите доловили призива, впериха очи в Кулата и се впуснаха към източника.

Ездачите правеха отчаяни опити да ги спрат, но те вече не чуваха техните заповеди, а само гласа на кълбото. Бялата светлина се издиша над Кулата и обля първите редици на драконовите войски. Хората-командири наблюдаваха с ужас как армията им полудява. За драконяните, които бяха само отчасти дракони, зовът на кълбото бе нещо като оглушителна смесица от хаотични команди. Всеки чу нещо различно и се

подчини на различна заповед. Някои паднаха на колене и стиснаха главите си. Други се обърнаха и побягнаха от невъобразимия ужас, който излъчваше Кулата. Трети захвърлиха оръжията си и се втурнаха право към нея. Идеално организираното нападение за секунди се превърна в масова паника. Драконяните се разбягаха с писъци на хиляди посоки, а таласъмните побързаха да напуснат бойното поле. Хората стояха объркани и очакваха заповеди, които не пристигаха. Драконовият Господар едва удържаше своето чудовище, и то само благодарение на изключителната си воля и дълбоката връзка помежду им. Беше побеснял от ярост и се опитваше да разбере каква е тази светлина, откъде идваше и дали може да я унищожи.

Един дракон стигна до първата решетка и литна по широкия коридор, следвайки неумолимия повик на кълбото. Той нахлу във втората зала със странните, подобни на зъби колони, подуши човешка плът и стомана, но зовът на кълбото заглуши всичко останало, затова не им обърна внимание.

Флинт наблюдаваше приближаването му. През всичките си сто четирийсет и няколко години за пръв път виждаше нещо подобно и се надяваше да не го види никога повече. Рицарите стискаха драконовите копия и се опитваха да се слезат със стените, закрили очи с ръце, докато синьото туловище минаваше покрай тях.

Джуджето отстъпи назад и стисна с изтръпнали пръсти механизма, който затваряше решетката. Никога в живота си не бе изпитвал подобен страх. Ако смъртта можеше да сложи край на този ужас, щеше да я посрещне с радост. Драконът промуши главата си през странната решетка и Флинт се размърда чисто инстинктивно. Знаеше само, че в никакъв случай не трябва да му позволи да стигне до кълбото и да го унищожи. Пръстите му отпуснаха механизма, решетката се спусна и заклеци главата на дракона. Тялото му се отпусна безжизнено в тясното помещение, а рицарите вдигнаха копията си.

Драконът осъзна, че е попаднал в капан, но късно. Той опита да се отскубне с такава сила, че от стените започнаха да падат камъни. Таселхоф, който се опитваше да събуди Лорана, изведнъж се озова срещу две огнени червени очи. Видя как челюстите се разделят и драконът си пое ма дъх, за да го изпепели.

В гърлото на чудовището блесна светкавица и ударната вълна го повали на земята. Помещението се разтърси и кълбото едва се задържа на стойката си. Тас лежеше зашеметен на пода и не можеше да помръдне, всъщност не искаше да помръдне. Просто лежеше и чакаше

следващата вълна, която щеше да убие Лорана – ако още не бе умряла – и самия него. Но вече му беше безразлично.

Само че вълната така и не дойде.

Механизмът най-после задейства и дебелите стоманени порти затвориха чудовището в тясното помещение. Рицарите излязоха иззад колоните и забиха сребърните драконови копия в туловището му. Последва най-страшният писък, чуван някога. Тас запуши ушите си, а в съзнанието му изникнаха картини от унищожените градове и писъците на пламтящите хора. Осъзнаваше, че драконът щеше да го убие без капка милост, както навярно бе убил и Стърм, и се опитваше да заглуши сърцето си, но накрая зарови глава в ръцете си и се разрида.

– Тас – прошепна нечий глас.

– Лорана! – Той вдигна мокрото си от сълзи лице. – Съжалявам. Не знам какво правят с дракона, но не мога да го понеса! Защо трябва да има убийства? Не издържам!

– Разбирам те. Няма защо да се срамуваш. Бъди благодарен, че можеш да изпитваш жал, дори когато умира враг. В деня, в който сърцата ни се вкаменят, ще изгубим битката.

Тас протегна ръце и Лорана го прегърна. Двата се вкопчиха един в друг и се опитаха да заглушат агонизиращите писъци на умиращия дракон. В този момент чуа някакъв рицар да крещи, че влиза още един дракон. Чудовището запокити ездача си в стената и се устреми към зовещото кълбо.

В този миг Кулата се разтърси из основи.

– Да се махаме оттук! – изкрещя Лорана, сграбчи Тас и го повлече към малката стая, която водеше към двора. Успя да отвори вратата точно когато драконът провря глава в помещението с кълбото. Тас не можа да се съдържи и се обърна. Гледката беше удивителна. В яростните червени очи постепенно проблесна мисълта, че е попаднал в капан, пастта му се разкриви и чудовището пое дълбоко дъх. Двойната стоманена врата се спусна пред главата му, но само наполовина.

– Лорана, вратата блокира! – изкрещя Тас. – Кълбото...

– Побързай!

Блесна светкавица. Тас се обърна и затича след нея. Стаята избухна в пламъци, разхвърчаха се камъни. Бялата светлина на драконово кълбо потъна в останките на Кулата на Висшите Клерикали.

Ударната вълна ги запрати в стената. Тас и помогна да се изправи и двамата продължиха да тичат към дневната светлина.

Постепенно земята утихна. Във въздуха вече не хвърчаха камъни.

Само от време на време се чуваше проскърцване или приглушен тътен. Те спряха да си поемат дъх и се обърнаха назад. Огромните каменни плочи на Кулата бяха затворили изцяло коридора към помещението.

– Ами кълбото? – попита задъхано Тас.

– Радвам се, че го унищожиха.

Кендерът я огледа на дневната светлина и застина от ужас – лицето ѝ бе мъртвешки бяло и дори в устните ѝ не бе останала капка кръв. Единственото цветно петно бяха зелените ѝ очи, които изглеждаха огромни в пурпурните сенки.

– Нямахте да мога да го използвам втори път – прошепна тя по-скоро на себе си. – Едва не се предадох. Ръцете... – Тя се разтрепери и затвори очи. – Но тогава видях Стърм, застанал сам на стената. Ако се откажех, щях да обезсмисля смъртта му. Не можех да го предам. – Тя поклати глава и продължи да трепери. – Накарах кълбото да ми се подчини, но никога повече няма да мога!

– Стърм умря ли? – Гласът на кендера трепна. Лорана го погледна и погледът ѝ се смекчи.

– Извинявай, Тас. Предполагах, че знаеш. Той... той загина в бой с Драконовия Господар.

– Беше ли... беше ли... – Той се задави.

– Да, стана бързо. Не страда много.

Тас наведе глава, но бързо я вдигна, когато поредният взрив разтърси останките на крепостта.

– Драконовите войски... – промълви Лорана и ръката ѝ посегна към меча на Стърм, който висеше на тънката ѝ талия. – Намери Флинт.

Лорана излезе на двора и премигна на ярката слънчева светлина, изненадана, че още е ден. Струваше ѝ се, че са минали години, но слънцето едва се показваше над стената на двора.

Високата Кула на Висшите Клерикали вече не съществуваше в средата на двора се издигаше само купчина камъни. Входовете към драконовото кълбо стояха непокътнати, с изключение на онзи, през който бяха влезли драконите. Външната стена също стоеше на мястото си, макар и напукана и почерняла ла от огнения им дъх. Цареше тишина. В тунела зад гърба ѝ отекваха предсмъртните писъци на втория дракон и яростните викове на рицарите, които го довършваха.

Какво беше станало с войската? Вече трябваше да са превзели стените. Лорана погледна трескаво към бойниците, очаквайки, че ужасните същества ще се изсипят оттам, и тогава видя блясъка на бронята и безформената маса отгоре на стената.

Стърм! Тя си спомни съня и кървавите ръце на драконяните, които разкъсваха тялото му.

Това нямаше да се случи! Лорана извади меча му, затича през двора и в същия миг осъзна, че старинното оръжие е твърде тежко за нея. Но какво да вземе? Тя се огледа трескаво. Драконовите копия! Пусна меча, взе едно от тях и заизкачва стълбите.

Когато стигна горе, замря в очакване да види черната вълна на войската. Но равнината беше пуста. Само няколко групички хора стояха и се озъртаха безцелно. Нямаше никаква представа какво означава това, а и беше твърде изтощена, за да мисли. Яростта я напусна и я налегна безкрайна умора и скръб. Тя отиде при тялото на Стърм, което лежеше в окървавения сняг, коленичи до него и отмахна разбърканата от вятъра коса, за да погледне още веднъж лицето на приятеля си. За пръв път видя в безжизнените му очи покой, какъвто досега не бе забелязвала.

– Спи, приятелю, и нека в съня ти няма дракони – промълви Лорана и докосна лицето му. Тогава видя някакъв ярък предмет в снега. Тя го вдигна, но заради кръвта, полепнала по него, не разбра какво представлява. Избърса го внимателно и загледа изумено бижутото. Но докато се чудеше как е попаднало тук, над главата ѝ се спусна черна сянка. Тя чу плющенето на гигантските крила и дъха на огромното тяло, скочи и се обърна. На стената кацна син дракон и камъните се сринаха под хищните му нокти, докато опитваше да се закрепил. Студените очи на Господаря се втренчиха в нея иззад страшната маска.

Лорана отстъпи, обзета от драконовия страх, и копието се изплъзна от безчувствените ѝ пръсти заедно с бижутото. Опита се да избяга, но се подхлъзна и падна точно до тялото на Стърм.

В съзнанието ѝ отново и отново изникваше ужасният сън! Точно така беше умрял той, така щеше да умре и тя. Драконът се наведе над нея и светът се превърна в множество сини люспи.

Копието! Пръстите ѝ заопипваха снега и накрая се сключиха около дървената дръжка. Тя понечи да се надигне и да го забие в шията на дракона, но един черен ботуш настъпи оръжието и едва не смаза ръката ѝ. Лорана се втренчи в обувката, украсена с лъскави златни орнаменти, и си пое дълбоко въздух.

– Ако докоснеш тялото му, ще умреш – каза заплашително. – Дори драконът ти няма да те спаси. Този рицар беше мой приятел и няма да позволя неговият убиец да се гаври с тялото му.

– Нямам такова намерение – отвърна Драконовият Господар, наведе се бавно и затвори очите, вперени в слънцето. След това се изправи и

отмести ботуша си от дръжката на копието. – Той беше и мой приятел. Разбрах го в момента, в който го убих.

– Не ти вярвам! Това е невъзможно!

Драконовият Господар свали рогатата маска и се усмихна чаровно.

– Сигурно си чувала за мен, Лораланталаса. Нали така ти беше името? – Лорана кимна отнесено и се изправи.

– Аз се казвам...

– Китиара.

– Откъде знаеш?

– Един сън...

– А, да, сънят... – Китиара прокара ръка през тъмните си къдрици. – Танис ми каза за него. Май всички сте сънували едно и също. Поне той мислеше така. – Тя сведе поглед към тялото на рицаря, което лежеше в краката ѝ. – Странно как се сбъдна смъртта на Стърм. Танис каза, че и неговият сън се е сбъднал – онзи момент, когато съм спасила живота му.

Лорана потрепери, кръвта се стече от лицето ѝ и то стана прозрачно.

– Танис?... Ти си видяла Танис?

– Разделихме се само преди два дни. Оставих го във Флотсам да движи нещата, докато ме няма.

Хладните думи пронизаха душата ѝ така, както копието ѝ бе пронизало Стърм. Всичко около нея се завъртя. Каменната стена сякаш се обърна, а небето и земята се раздвижиха в трескав танц. Тя залитна, но с последни сили успя да се задържи и да не покаже слабостта си пред тази жена. Китиара не забеляза нищо. Тя се наведе и вдигна оръжието, което Лорана беше изтървала, и го огледа с интерес.

– Значи това е прословутото драконово копие? – Лорана преглътна скръбта си и се насили да отвърне хладнокръвно.

– Да. И ако искаш да разбереш какво прави, иди в крепостта и виж какво остана от твоите драconi.

Китиара хвърли бърз поглед към двора, но не прояви особен интерес.

– Не то подмами драконите в капана и разпиля войската ми – отвърна ледено. Лорана обърна глава към пустата равнина.

– Да – продължи Китиара, като видя изражението ѝ, – днес победихте, но радостта ви ще е кратка. – Подхвърли небрежно копието и го насочи право към сърцето ѝ.

Девојката не помръдна и с нищо не издаде страха си.

– Благодаря за оръжието – усмихна се Китиара. – Докладваха ми за него и сега ще проверим дали е толкова прехвалено, колкото казват. – Тя се поклони леко, сложи отново маската и се обърна. Погледът ѝ падна върху тялото на мъртвия рицар.

– На мен ще са ми нужни поне три дни, за да събера войската си. Давам ви това време, за да направите достойна за него церемония.

Споменът за смъртта на Стърм бързо върна Лорана към действителността, сякаш някой я заля със студена вода. Тя застана между тялото му и Драконовия Господар и погледна кафявите очи иззад маската.

– Какво ще кажеш на Танис?

– Нищо – отвърна простичко Китиара. – Абсолютно нищо.

– Тя се обърна и закричи по стената.

Лорана не можеше да откъсне поглед от грациозната ѝ походка и най-вече от копието, огряно от слънчевите лъчи. Съзнаваше, че трябва да си го върне – долу имаше цяла войска от рицари и трябваше само да извика, – но изтощеното ѝ тяло отказа да се подчини. Само гордостта ѝ помагаше да не се свлече върху каменната стена.

„Вземи го, но знай, че нищо не можеш да направиш“ – обърна се без думи към отдалечаващата се фигура.

Китиара се отдалечи точно когато рицарите влачеха главата на единия от двата дракона. Скай потрепери от тази гледка и в гърдите ѝ заклоочи див вой. Рицарите погледнаха нагоре и извадиха оръжията си, но Лорана вдигна ръка – последното, което успя да стори – и те свалиха неохотно оръжията си.

Китиара ги изгледа презрително, погали шията на Скай, за да я успокои, и я възседна. Огромният дракон разпери криле, вдигна се леко във въздуха и прелетя точно над Лорана.

– Сбогом, Лораланталаса!

Тя вдигна глава и видя Китиара, ослепителна в тъмносинята си униформа, да държи високо над главата си драконовото копие. В този момент го пусна и то падна в краката на Лорана.

– Задръж си го! Обзалагам се, че ще ти потрѣбва!

Синият дракон разпери криле и полетя, носен от въздушните течения, за да изчезне там, откъдето беше изгряло слънцето.

15. Погребението.

Нощта се спуcна над Кулата на Висшите Клерикали. Черни облаци закриваха луните, дори една звезда не проблясваше на небето. Вятърът беше преминал в ураган и навяваше сняг и лед, които пронизваха броните като стрели. Никой не стоеше на пост. Всеки, осмелил се да застане на бойниците, рискуваше да измръзне. Но постове не бяха и нужни. През целия ден, чак докато слънцето залезе, те се бяха взирали в снежните равнини, но нямаше и следа от драконовите войски. Дори когато се смрачи, на хоризонта не се виждаха никакви лагерни огньове.

В тази студена зимна нощ рицарите погребяха загиналите си другари.

Те отнесоха телата в една крипта под основата на Кулата, която в далечното минало е била използвана за погребения. Едва ли щяха да я открият, ако не бе любопитството на кендера. Навремето рицарите я бяха поддържали, но сега всичко бе покрито с дебел слой прах. Огромното квадратно помещение, наричано „Покоите на Паладин“⁴, се намиреше дълбоко в земята. Към него водеха стръмни стъпала, които започваха от две огромни стоманени порти с гравирани върху тях знакът на Паладин – платинен дракон, древният символ на смъртта и възраждането.

Рицарите влязоха в криптата и закрепиха факлите в прашните свещници на стените. Каменните ковчези бяха подредени покрай стените и над всеки от тях имаше закована желязна табела с името на мъртвия и датата на смъртта му. Между тях имаше проход, който стигаше чак до мраморния олтар в средата на криптата.

Рицарите поставиха телата и се събраха около тях. Всеки застана до убития си приятел, другар, брат и се умълча. Според Мярата това трябваше да бъде погребение на държавно равнище с всички полагащи се тържествени ритуали – при олтара да стои Великият учител, облечен в церемониални доспехи, до него Върховният клерикал в бялата роба на Паладин върху бойното снаряжение и Върховният съдия с черната си церемониална роба. Олтарът трябваше да е покрит с рози, а върху тях да стоят златните емблеми на кралското рибарче, короната и меча.

Но сега там бе застанала само Лорана, облечена в броня, покрита със засъхнала кръв и с вдлъбнатини от удари, а до нея стояха, съсипани от скръб, Флинт и Тас с безкрайно тъжно изражение. Единствената роза бе черната, която бяха намерили в пояса на Сърм, а украсата бе

сребърно драконово копие, почерняло от засъхналата кръв на убития дракон.

Стражата внесе последните три тела и ги положи внимателно пред приятелите. Вдясно лежеше обезглавеното тяло на лорд Алфред МарКенин, увито в бяло платно. Отляво поставиха лорд Дерек Краунгард, чийто труп също бе увит в бяло платно, за да прикрие зловещата му усмивка.

В средата положиха тялото на Стърм Брайтблейд, облечено в доспехите, с които беше загинал. Старинният му бащин меч лежеше в скръстените му студени ръце, а върху гърдите му бе поставен предмет, непознат на рицарите – Звездата, която Лорана намери в снега. Бижуто беше потъмняло още в момента, когато го взе в ръка, и докато го гледаше, разбра защо всички бяха сънували един и същ сън в Силванести.

Осъзнавал ли е Стърм неговата сила? Знаеше ли за неразрушимата връзка между него и Алхана, любовта, която символизираше звездата? Не, помисли тъжно Лорана, едва ли. Когато го слагаше върху гърдите му, мислеше за онази, която вече знаеше, че сърцето, върху което лежеше Звездата, бе спряло навеки.

Почетната стража отстъпи и зачака, а рицарите погледнаха Лорана в очите. Това бе моментът, в който се изговаряха тържествените речи и се изброяваха героичните дела на загиналите рицари. Но в криптата се чуваха единствено риданията на джуджето и тъжното подсмърчане на Таселхоф. Лорана сведе поглед към спокойното лице на Стърм и разбра, че не може да изрече и една дума. В този миг му завидя. Той се намираще отвъд болката, отвъд страданието и самотата. Беше спечелил своята война.

„Ти ме изостави, както ме изоставиха Танис и Елистан! – изкрещя безмълвно тя. – Остави ме да се боря сама! Но аз нямам достатъчно сила! Смъртта ти бе безсмислена и безполезна! Няма да се примиря! Боли ме!“

Лорана вдигна глава и очите ѝ заблестяха от пламъка на факлите.

– Очаквате тържествена и благородна реч. – Гласът ѝ бе студен като въздуха в криптата. – Реч, в която да изброя героичните дела на тези загинали мъже... Но няма да я чуете. Не и от мен!

Рицарите се спогледаха с мрачни лица.

– Тези мъже загинаха в грозна разпра, породена от гордост, амбиции и алчност. Но Дерек Краунгард не е единственият виновник. Всички имате вина. Всички, които взехте нечия страна в тази нескончаема битка за власт. Някои от рицарите сведоха глави, пребледнели от срам и

яроост. Лорана усети ръката на Флинт, която стисна нейната в знак на подкрепа, преглътна сълзите си и продължи:

– Само един мъж се издигна над всичко това и стриктно следвайки Кодекса, изживя всеки ден от живота си. И въпреки че не беше рицар, носеше рицарството в душата и в сърцето си.

Лорана взе окървавеното драконово копие от олтара, вдигна го високо и извиси глас:

– Утре всички тръгваме оттук. Аз отивам в Палантас заедно с това копие и главата на дракона, за да разкажа какво се случи днес. Ще хвърля тази зловеща кървава глава на стъпалата на великолепния им дворец и ще ги накарам да ме изслушат и да разберат в каква опасност се намират! След това ще отида в Санкрис, в Ергот и във всяко друго място, защото, докато не се преборим със злото вътре в нас – както го стори този мъж, – никога няма да се преборим с огромното зло, което е на път да ни погълне! Лорана вдигна ръце и погледна нагоре.

– Паладин! Идваме при теб, за да придружим душите на благородните рицари, които загинаха в Кулата на Върховните Клерикали. Дари нас, които останахме в този измъчен свят, със същия благороден дух, който притежаваше този мъж!

Тя затвори очи и по лицето ѝ потекоха сълзи. Вече не скърбеше за Стърм, а за себе си, останала сама, след като най-благородният човек, който ѝ вдъхваше смелост в този свят, я напусна, а също и затова, че трябваше да разкаже на Танис за смъртта на приятеля му.

Тя остави бавно копието върху олтара и коленичи. В отговор на молитвата ѝ се извисиха гласовете на рицарите, които отправиха своя зов към великия древен бог Паладин.

Върни тоз мъж в прегръдката на Хума
и нека го обгърне светлина!
В божествен хор, де всеки дъх е звук,
да го приемат тези небеса.
Отвѣд жестокоото безчувствено небе,
където са покоите ти вечни,
където са роящите звезди,
де стихва мечът.
Дари му воински покой,
обезсмъртен със песен.
И вековете му да станат ден

в сърцето ти небесно.
И угаси искрата във очите му на място най-свещено,
отвъд любимата родина.
Ний помним миналото!
Далеч от облаците на войната –
тъй, както бе във нашто детство...
И нека го обгърне светлината...
О, Господарю Хума, приеми го.
Отвъд луните и звездите,
де се простира споменът за детството,
далеч от грешната и грозната земя.
О, Господарю Хума, приеми го.
И нека сетният му дъх превърне се
във вино и във рози.
Това остава от голямата любов.
О, Господарю Хума, приеми го.
Във люлката небесна приюти го,
далеч от меча и от битките.
О, Господарю Хума, приеми го.
Отвъд копнежите на алчността,
що не докоснаха мечтите,
отвъд ламтежа на войната...
О, Господарю Хума, приеми го.
Единствен соколът ще помни смъртта.
В забравена страна, на зазоряване,
когато сетивата ни притихнат,
ще ти благодарим.
О, Господарю Хума, приеми го.
И нека сянката му стигне теб!
Отвъд смъртта и младите жита,
отвъд великото. Благодарим ти!
О, Господарю Хума, приеми го.

Отвъд жестокото безчувствено небе, където са покоите ти вечни,
където са роящите звезди, де стихва мечта...

Върни тоз мъж в прегръдката на Хума отвъд жестокото безчувствено
небе.

Дари му воински покой и угаси искрата във очите му, далеч от об-
лаците на войната, отвъд луните и звездите.

И нека сетният му дъх във люлката небесна приюти се, отвъд

копнежите на алчността.

Единствен соколът ще помни смъртта!

И нека сянката му стигне теб – отвъд жестокото безчувствено небе.

Песента заглъхна и рицарите се приближиха мълчаливо, един по един, за да отдадат почит на мъртвите, коленичейки пред олтара, след което напуснаха Покоите на Паладин.

Лорана, Флинт и Таселхоф останаха до тялото на приятеля си с наслъзени очи и се прегърнаха. Леденият вятър виеше в отвора на криптата, където Почетната стража ги чакаше да излязат, за да я запечата.

– Ххара беа Реоркс – продума Флинт на своя език и поясни:

– Приятелите се срещат при Реоркс. – Той порови в торбата си, извади една прекрасна дървена роза, която беше издялал сам, и я постави върху гърдите на Стърм до Звездата на Алхана.

– Довиждане, приятелю – продума Тас. – Аз нямам друг подарък освен този, но мисля, че ще му се зарадваш, стига да го разбереш. Но ти вече сигурно разбираш всичко, и то по-добре от мен. – Той сложи едно бяло перце в дланта на Стърм.

– Куисалан елевас – прошепна Лорана и повтори на общия: – Любовта ни е вечна.

– Хайде! – подкани я Флинт. – Всички се сбогуваха с него и сега трябва да го оставим. Реоркс го чака.

Далеч, далеч от скованата в ледове Соламния още една личност се сбогува със Стърм Брайтблейд.

През изминалите месеци в Силванести все още нямаше промяна. Въпреки че тялото на Лорак лежеше дълбоко в земята на обичната му родина, тя още помнеше страшния му сън. Във въздуха се носеше мирис на смърт и разложение, а дърветата продължаваха да се огъват и гърчат в агония. Уродливите зверове все още бродеха в гората, очаквайки края на жестокото си съществуване.

Алхана напразно се взираше от прозореца на стаята си в Кулата на звездите, очаквайки промяна. Тя бе решила да отиде при народа си в Южен Ергот, но грифоните, които се завърнаха след бягството на дракона, ѝ донесоха страшната вест за войната между хората и елфите. Преди няколко месеца щеше да посрещне тази новина с безразличие, дори щеше да се зарадва, но сега, когато познаваше Танис и приятелите му, разбираше, че тя е плод на световното зло.

Осъзнаваше, че трябва да се върне при народа си и да предотврати тази лудост, но си каза, че времето не е подходящо за път. А истината

бе, че се страхуваше да се изправи пред хората си и да им разкаже за по-руганата земя и за обещанието, което даде на умиращия си баща – елфите да се върнат и да построят наново прекрасната си родина, след като помогнат на хората да победят Кралицата на мрака и нейните войски.

Не че се съмняваше в успеха си, но се ужасяваше от мисълта да напусне тихото си убежище в Силванести и отново да се изправи в центъра на войната, затова непрекъснато отлагаше заминаването си. Освен това се страхуваше и едновременно копнееше да види човека, когото обичаше – благородния и горд рицар, който всяка нощ се явяваше в сънищата ѝ и чиято душа бе обвързана с нейната посредством Звездата. С всеки изминал ден любовта ѝ се засилваше, както се засилваше и страхът ѝ от тази любов. Най-накрая реши да тръгне само когато може да им даде някаква надежда. В противен случай те нямаше да се върнат и щяха да се предадат на отчаянието.

И така, ден след ден, тя продължи да се взира през прозореца. Но надеждата не идваше.

Зимните нощи ставаха все по-дълги, а мракът – все по-дълбок. Докато една вечер я обзе странна слабост и светът сякаш престана да съществува. Неимоверна болка прониза тялото ѝ, тя се свлече върху каменните плочи и сграбчи своята Звезда, която премигна и помръкна.

– Няма надежда! – изплака горчиво и размаха ръка към небесата. – Няма нищо освен смърт и отчаяние!

Тя стисна украшението и острите му ръбове порязаха дланта ѝ.

Не помнеше как се прибра в стаята си, но когато влезе, погледна за последно умиращата земя, след това се разрида и заключи дървените капаци на прозореца.

„Светът да се оправя сам, а народът ми да погине така, както сам е избрал. Злото е по-силно и никой не може да го спре. А аз ще умра тук, при моя баща.“

Същата нощ реши да предприеме последната си прошална разходка из своята земя, наметна някаква дреха и се отправи към гроба на баща си под изкривеното дърво. В ръката си държеше Звездата. Тя се хвърли на земята и започна да копае трескаво замръзналата почва с голи ръце. Скоро те се разкървавиха и изтръпнаха, но това не я интересуваше. Тази болка бе добре дошла, защото можеше да я понесе по-леко от другата, която разяждаше сърцето ѝ.

Накрая успя да изкопае една малка дупка, сложи в нея Звездата и се разплака. След известно време избърса сълзите си и започна да зарива дупката, но изведнъж се спря. Ръцете ѝ се разтрепериха. Тя посегна

неуверено, взе отново бижутото и избърна калта, чудейки се дали не полудява от скръб. Не, в центъра на Звездата блещукаше малко пламъче, което се разгоря буквално през очите ѝ.

– Но той е мъртъв! – възкликна, без да откъсва поглед от украсението, което сияеше в сребърната светлина на Солинари. Само че тази светлина...

Изведнъж някакъв шум я сепна. Алхана се отдръпна, защото се уплаши, че разкривеното дърво над гроба иска да я сграбчи с уродливите си клони, но то престана да се гърчи и за миг остана неподвижно, след което сякаш въздъхна и се обърна към небето. Стволът му се изправи, а кората се изглади и заблестя на сребрилата светлина. Кръвта престана да тече и листата оживяха.

Алхана се изправи неуверено и погледна земята, но друга промяна нямаше. Останалите дървета си бяха все същите. Всички, освен това на гроба на Лорак. Тя се втреничневяващо в него. Да! То се беше променило и дори бе станало още по-красиво. Алхана вдигна бижутото, внимателно го постави на верижката до сърцето си и тръгна към Кулата. Очакваше я много работа, преди да тръгне за Ергот.

На следващата сутрин, когато бледото зимно слънце огря поруганата земя на Силванести, тя погледна с надежда към гората, но промяна нямаше – злокобното зеленикаво сияние все още тегнеше над гърчещите се дървета. И тогава разбра, че докато елфите не се върнат и не го променят с труда си, всичко ще си остане същото, освен дървото над гроба на баща ѝ.

– Сбогом, татко, скоро ще се видим.

Тя призова грифона си, качи се на силния му гръб и му заповяда да поеме на запад. Така започна дългият ѝ път към Ергот. Някъде долу едно зелено дърво се издигаше във великолепен контраст на фона на черната опустошена гора. То се поклащаше от зимния вятър и пееше, заслонило с клоните си гроба на Лорак, предпазвайки го от мрака на зимата и в очакване на пролетта.

КРАЙ

© 1985 Маргарет Вайс
© 1985 Трейси Хикман
© Нели Мутафова, превод от английски

Margaret Weis, Tracy Hickman
Dragons of Winter Night, 1985

Сканиране, разпознаване и редакция: DarkGarden, 2008
Редакция: mahavishnu, 2008
Окончателна редакция: sresge, 2008

Публикация
Издавателска къща Era & Co

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8259>]